

มโนมยทิ และ ประวัติของฉันท

หลวงปู่พระราชพรหมยาน

มโนมยิทธีและประวัติของฉันท

โดย...พระราชพรหมยาน

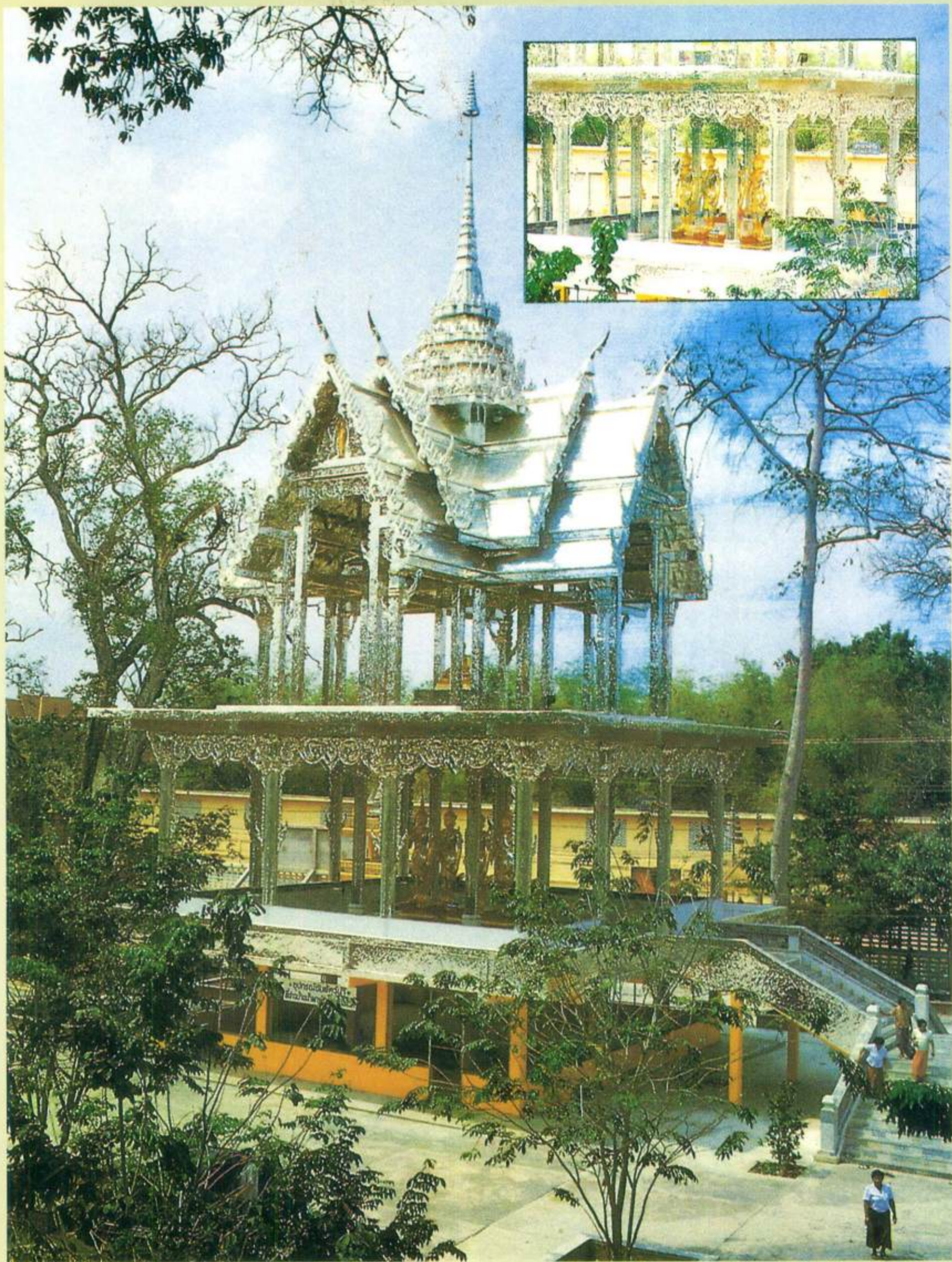
มหาวิหาร ๓๐๐ เมตร ที่วัดท่าซุง

รูปพระวิสุทธิเทพ ประทับอยู่ภายในพระจุฬามณี

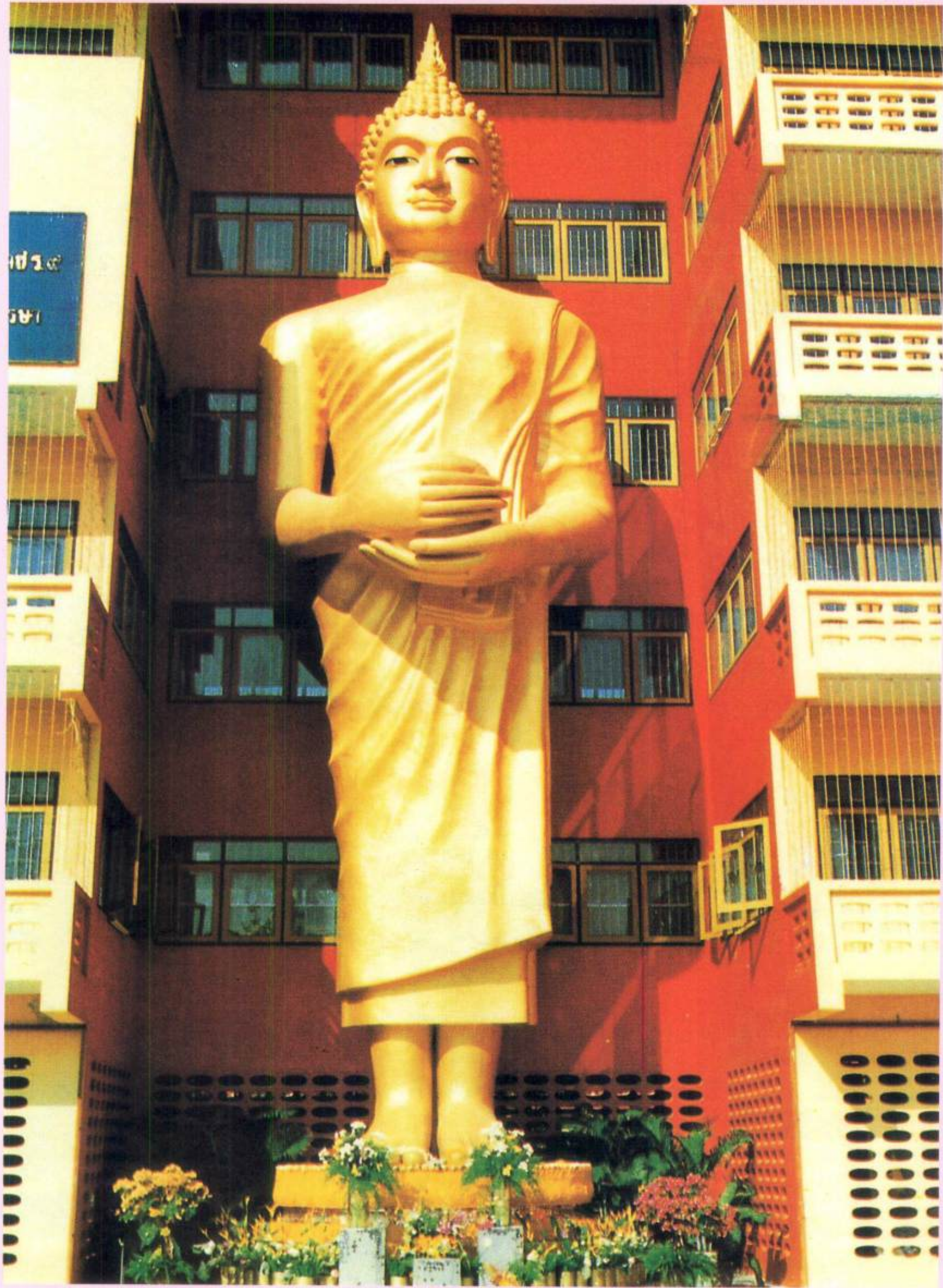

มณฑปท้าวมหาราช ทั้ง ๔
(ท้าวจตุรฐ ท้าววิรุพหก ท้าววิรุปักษ์ ท้าวเวสสุวรรณ)

อนุสาวรีย์พระเจ้าพรหมมหาราช ที่วัดท่าซุง

พระพุทธรูปยืน ๓๐ สอก ที่วัดท่าซุง

เจดีย์ดอกพุดตาน ที่วัดท่าซุง

หลวงปู่พระราชพรหมยาน วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

คำปรารภ

การจัดทำหนังสือและเสียงตามที่ปรากฏแก่ท่านทั้งหลายอยู่นี้ ความประสงค์ก็คืออยากจะทำให้ท่านที่สนใจทราบความเป็นมาบางประการที่อาตมาผ่านมา โดยเฉพาะก็คืออารมณ์ที่ประสบกับอุปสรรค ทั้งนี้ด้วยในชีวิตที่ผ่านมาพบกับอุปสรรคมาเรื่อยเปื่อยแปรผันประการนับไม่ถ้วน จะนำมาเล่าสู่กันฟัง หรือเขียนให้อ่านนั้นอาตมาทั้งหมดไม่ได้ แต่ก็จะนำมาเล่าสู่กันฟังตามที่พอจะนึกออก

การทำหนังสือนี้ความจริงต้นฉบับไม่ใช่หนังสือ เป็นการพูดคุยกันตามปกติ ส่วนจริงไม่เป็นสำนวนตามคำราที่เรียบเรียงแล้ว เป็นสำนวนคุยกัน ฉะนั้นจะให้เรียบร้อยเหมือนสำนวนเรียบเรียงไม่ได้ เมื่อพูดแล้ว พรนุช คีนคงดี กับ สมพร บุญเกียรติ เธอมาช่วยสอนกรรมฐานประจำอยู่ที่วัด ช่วยกันคัดจากเสียงมาเป็นหนังสือ อาตมาก็ไม่เอามาเรียบเรียงใหม่ เมื่อเสียงเป็นอย่างไร ก็ให้ตัวหนังสือเป็นไปตามนั้น ตรงไปตรงมาดีกว่า

ถารบันทึกเสียงก็อยู่ในสภาพย่ำแย่ เพราะป่วยมากจริง ๆ ทั้งป่วยทั้งแก่ผสมกัน เสียงมันก็ไปกันใหญ่ เสมหะก็เข้ามายังหลอดลม บางคราวคิดว่าอาจจะตายเพราะเสมหะ ในขณะที่บันทึกเสียงเป็นการทำบันทึกที่ทำเพื่อ "ไว้อาลัยในการที่เกิดมาเพื่อคนอื่นอย่าโยยโดยแท้" เรื่องนี้จะให้ทราบในท้องเรื่องที่ทุกคนพยายามอ่านจนจบ เพราะบอกไม่ได้ว่าจะทำกี่ตอน และกี่เล่มจบ จึงทำเรื่อย ๆ ไปจนกว่าจะหมดแรงทำ ทำแล้วใครจะซื้ออ่านหรือไม่ซื้อไม่สำคัญ เพราะไม่มีเจตนาทำขาย ทำไว้เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังทราบความเป็นมาของชีวิต หลวงตาแก่องค์หนึ่ง เท่านั้นเอง

การที่สอนกรรมฐานมโนมยิทธิขึ้น ก็เพราะว่ารู้สึกอายุชาติโยมที่อุตสาหให้ข้าวให้น้ำขุนมาจนอ้วน แต่ไม่มีอะไรสนองความดีของญาติโยม มีทางเดียวคือ รับของโยมละอายใจ เรื่องนี้จึงหาทางเสาะหาความรู้ที่รู้จริงตามที่พระพุทธเจ้าสอนมา สอนองคุณญาติโยมเวลานี้ดีใจมากที่มีญาติโยมที่มีคุณอุปการะ "ขุน" ให้อิมจนอ้วน คือ "อาตมาเอง" ท่านได้รับความพอใจจากการปฏิบัติจริง มีผลจริง จนกระทั่งพิสูจน์ตนเองได้ว่า

๑. ก่อนเกิดมาจากไหน?
๒. เมื่อตาย ถ้าความดีขนาดนี้จะไปเกิดที่ไหน?
๓. ทราบว่าผู้ตายนั้นไปอยู่ที่ไหน?
๔. หมดความสงสัยเรื่องสวรรค์ นรก ไปพบเองเห็นเองได้
๕. รู้เนื้อหาที่ควรจะทำบุญว่า เป็นนาแล้ง นาน้ำท่วม หรือนาดิ และรู้ว่านาทั้งหลายนาแปลงไหนตายแล้วจะไปสวรรค์ นรก พรหม และที่ไปแล้วไม่กลับ รู้ก่อนนาตาย คำว่า "นา" ในที่นี้คือ "นักบุญที่คอยรับการทำบุญ" อย่างนี้เป็นต้น

ความรู้ที่ให้ไว้ ถึงแม้จะเป็นความรู้ผิว ๆ ในพระพุทธศาสนา ก็ยังดีใจว่าได้มีโอกาส สอนองความดีท่านผู้มีคุณให้ชีวิต เลี้ยงดูมาเป็นเวลาหลายสิบปี ให้เข้าใจตามความเป็นจริงบ้าง ตามควร ตามความสามารถของคนที่มีความรู้ชั้นอนาถาอย่างอาดมา ซึ่งไม่มีความดีเลิศ ประเสริฐสูงส่งอย่างท่านผู้ทรงความดีทั้งหลาย

ฉะนั้นหนังสือเล่มนี้ถ้าไม่เป็นที่พอใจของท่านผู้ใด ก็ขออภัยด้วย แต่ขอให้ถือว่า เอาความจริงมาคุยสู่กันฟัง ใครที่ไม่ชอบความจริงก็ไม่ได้เชิญให้มาอ่าน เพราะการพูด ความจริง พระพุทธเจ้าท่านว่าดี แต่คนอับปรีย์จะไม่เห็นด้วยนั้นก็ช่วยไม่ได้ และปฏิบัติตาม ไม่ได้ เพราะเป็นการละเมิดพระวินัย หมดสภาพความเป็นพระ

เวลาที่ทำเป็นเทป และเจ้าหน้าที่กำลังคัดเป็นตัวหนังสือก็มีจดหมายบ้าง คนมา ปรารภด้วยตนเองบ้างว่า

“เวลานี้มีศาสนาบางศาสนาจะเข้ามาแย่งคนที่นับถือพระพุทธศาสนาไปจากชาติไทย”

ฟังแล้วก็รู้สึกสลดใจ ที่สลดใจไม่ใช่สลดใจเพราะเขาจะมาแย่งคนที่นับถือพระ- พุทธศาสนา แต่สลดใจที่คนพูดหนักอกหนักใจมาก ฟังแล้วรู้สึกเฉย ๆ ไม่มีอะไรน่าหนักใจเลย หลักวิชา วิชาสาม อภิญญาหก มีในพระพุทธศาสนา ถ้าพระสาวกของพระพุทธเจ้าใน ประเทศไทยไม่มัวเมาใน ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข (สุขในกาม) ศาสนาไหนจะมาแย่งคนไปได้ ความจริงฟังแล้วก็รู้สึกว่าเขาไม่ได้แย่งคน เขาพยายามทำความดีคล้ายศาสนาพุทธ โดยเอา ลีลาพุทธศาสนาไปใช้ คนก็ติดใจอยากไปอยู่กับเขา

เราลองหันมาดูพวกอาศัยศาสนาพุทธกันบ้าง ความดีที่พระพุทธเจ้าสอน เอามาใช้กันครบหรือยัง แค่เอาความดีเล็ก ๆ เช่น ๒ ในวิชาสาม, ๕ ในอภิญญาหก มาใช้ เขาไม่มี และคนของเราก็เข้าใจความจริง นรกอยู่ที่ไหน ไปดูเลย เคยदनรกมาบ้างไหม ดคนรกเพราะทำอะไร สวรรค์มีไหม ไปดูเอง เคยเป็นเทวดา เป็นนางฟ้าบ้างไหม เพราะ ความดีอะไร รู้เลย เคยเป็นพรหมไหม พรหมอยู่ที่ไหน ไปเห็นเอง เราเคยเป็นพรหมเพราะ ทำความดีอะไรไว้ นิพพานมี หรือนิพพานสูญ ทำใจให้สะอาดเป็นพิเศษเฉพาะเวลา ก็ จะ ทราบว่า นิพพานมี หรือนิพพานสูญ

ความรู้กระจ้อยร่อย เล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นควรมีได้ในพระทุกองค์ที่ตั้งใจบวชเพื่อ เอาบุญ ไม่ใช่บวชตามประเพณี ฝึกกันอย่างมา ๗ วัน ก็สามารถรู้ได้แล้ว แต่ทั้งนี้ต้องเป็น คนที่ต้องการเอาดี และทำ “ตรงดี” ที่พระพุทธเจ้าต้องการ ถ้าเป็นคนอับปรีย์ ไม่เอาดีฝึกทำไร ก็ไม่มีผล

ความรู้อย่างนี้มีฆราวาสท่านสอนกันมาก่อน อาตมาเองก็ไปเรียนมาจากฆราวาส เมื่อท่านดีเราแล้ว จะมัวมานั่งให้ชาวบ้านไหว้อยู่อย่างไร ที่พูดมานี้เป็นความรู้ หรือผลการ ปฏิบัติอย่างผิวเผินในพระพุทธศาสนา

อาตมาทราบว่าท่านที่มีความสำคัญอันดับสูง มีมากในประเทศไทย แต่มีใครบ้างไหม ที่สนใจในท่าน ดีไม่ดีก็หาว่าละเมิดวินัยอย่างร้ายแรง และท่านพวกนั้น พวกพระด้วยกันส่งเสริมท่านหรือเปล่า หรือช่วยกัน.....เมื่อเป็นอย่างนี้ จะมาคิดหนักใจทำไมว่า ศาสนาอื่นจะมาแย่งคน ก็ในเมื่อพวกเราเองไม่ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้าด้วยความจริงใจ ของดีท่านทับไว้ หรือเหยียบไว้ ใครทำได้ก็หาว่า "อวดอุตริมนุสธรรม" อย่างนี้จะมาบ่นกันทำไม

พวกศาสนาอื่นทำลายพระพุทธศาสนาหรือว่า พระสาวกของพระพุทธเจ้าทำลายเสียเอง อาตมาไม่หนักใจว่า ใครจะมาดึงคนไปจากพระพุทธศาสนา ไม่เห็นมีทางใดเลยที่เขาจะทำได้ เราเอาไว้แต่คนของเรา คนไหนที่ไม่ชอบใจพระพุทธเจ้า ก็ปล่อยเขาไป สบายใจมาก ดีกว่าปล่อยให้มาลอยนวลในกลุ่มผ้ากาสาพัศตร์ พระพุทธศาสนาจะสลายตัวเร็วขึ้น

ที่สุดนี้อาตมาต้องขออภัยท่านผู้อ่าน ที่หนังสือนี้ไม่ถูกใจท่าน ขอทุกท่านจงได้มรรคผลในชาติปัจจุบัน โดยทั่วกันเถิด

มหาส.ม.โร

(พระมหาวิระ ถาวโร)

วัดจันทาราม (ท่าซุง) อ.เมือง จ.อุทัยธานี

๑๘ สิงหาคม ๒๕๒๗

พิมพ์เผยแพร่ (ปรับปรุงใหม่)

ครั้งที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๒๗) ถึงครั้งที่ ๑๒ (พ.ศ.๒๕๔๒)

รวมทั้งหมด ๕๒,๕๐๐ เล่ม

- ครั้งที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๔ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
- ครั้งที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
- ครั้งที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
- ครั้งที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
- ครั้งที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
- ครั้งที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
- ครั้งที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
- ครั้งที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

สารบัญ

คำปรารภ	พระมหาวิระ ถาวโร
มโนมยิทธิ และ ประวัติของฉัน	พระมหาวิระ ถาวโร
ตอนที่ ๑ ผมเลวมาก	๑
ตอนที่ ๒ ผมเลวมาก (ต่อ)	๑๐
ตอนที่ ๓ ผมยังไม่หมดเลว	๑๕
ตอนที่ ๔ ผมยังไม่หมดเลว (ต่อ)	๒๘
ตอนที่ ๕ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ	๓๕
ตอนที่ ๖ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ (ต่อ)	๔๓
ตอนที่ ๗ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ (ต่อ)	๕๑
ตอนที่ ๘ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ (ต่อ)	๕๘
ตอนที่ ๙ ผมบ้า	๖๖
ตอนที่ ๑๐ ผมบ้า (ต่อ)	๗๔
ตอนที่ ๑๑ ผมบ้า (ต่อ)	๘๒
ตอนที่ ๑๒ ผมบ้า (ต่อ)	๙๐
ตอนที่ ๑๓ บ้ายูเรเนียมและทองคำ	๙๘
ตอนที่ ๑๔ บ้ายูเรเนียมและทองคำ (ต่อ)	๑๐๖
ตอนที่ ๑๕ บ้าเรื่องแผ่นดินไหว	๑๑๔
ตอนที่ ๑๖ บ้าเรื่องแผ่นดินไหว (ต่อ)	๑๒๒
ตอนที่ ๑๗ เมื่อผมตาย ; ตายครั้งที่ ๑	๑๓๐
ตอนที่ ๑๘ เมื่อผมตาย ; ตายครั้งที่ ๒	๑๓๕
ตอนที่ ๑๙ เมื่อผมตาย ; ตายครั้งที่ ๓	๑๔๘
ตอนที่ ๒๐ เมื่อผมตาย ; ตายครั้งที่ ๔	๑๕๗
ตอนที่ ๒๑ เมื่อผมตาย ; ตายครั้งที่ ๕	๑๖๕
ตอนที่ ๒๒ เมื่อผมตาย ; ตายครั้งที่ ๖	๑๗๔
ตอนที่ ๒๓ ไปวัดบางนมโค	๑๘๓
ตอนที่ ๒๔ คุณแอบดำ	๑๙๒

ตอนที่ ๑ ผมเลวมาก

บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่กำลังนั่งฟังอยู่เวลานี้ วันนี้ก็มาคุยกันถึงความรู้สึกตามความเป็นจริง ความจริงได้บันทึกไปแล้วคาสเซตก่อนแต่ต้องลบทิ้งไป เพราะรู้สึกว่าคุณตรงตามความรู้สึกที่เป็นความจริงเกินไป ที่ว่าเกินไป ก็เพราะว่าคุณตรง ๆ ก็เลยสงสัยว่าบรรดาท่านผู้ฟังถ้ามีขันติก็ได้อยู่ ถ้ามีขันติไม่ดีก็จะเกิดสร้างความโกรธแค้นขึ้นมากก็จะเป็นการลำบาก เพราะว่าเวลานี้ ปรากฏว่าภาวะของประเทศ (ที่พูดนี้เป็นวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๒๗) เพราะว่าเวลานี้ ปรากฏว่าตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มีการเคลื่อนไหวมาก เนื่องจากทางราชการจับบุคคลที่กล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ ข้อเท็จจริงนี้จะเป็นประการใดก็เป็นเรื่องของทางราชการ ซึ่งเป็นเหตุผลของแต่ละฝ่าย แต่ฝ่ายพระนะไม่เกี่ยว แม้ความจริงพระไม่เกี่ยวแต่เมื่อพูดเรื่องของพระตามความเป็นจริงแล้ว ถ้าคนอีกกลุ่มหนึ่งเกิดการไม่พอใจบุคคลอีกกลุ่มหนึ่ง คณะใดคณะหนึ่งซึ่งไม่เกี่ยวกับการจับกุม เป็นเรื่องของทางพระศาสนา ก็จะกลายเป็นว่าผมเป็นปัจจัยสร้างความแตกแยกของบุคคลขึ้นในพระศาสนา ทางบ้านเมืองเขากำลังทะเลาะกัน เราทางศาสนาก็เริ่มจะทะเลาะกันอีก ก็เป็นการไม่ดี

ฉะนั้นขอเปลี่ยนลีลาเสียใหม่ ซึ่งก็ขอพูดตามความเป็นจริงเหมือนกัน แต่งดอาการเครียดที่ผ่านมาเสีย

วันนี้ก็ขอปรารภเรื่องมโนมยิทธิ

คำว่า **มโนมยิทธิ** นี้แปลว่า **มีฤทธิ์ทางใจ** บรรดาท่านพุทธบริษัทและญาติโยมที่นั่งอยู่ที่นี่ทุกคนทำได้แล้วทั้งหมด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระที่เข้ามาบวชในวัดนี้ ต้องทำได้ก่อน เมื่อทำได้แล้วก็พยายามอย่าให้เสื่อมเสีย ถ้าปล่อยให้เสื่อมจะถือว่าเป็น **การปรามาสพระพุทธเจ้า** เพราะว่าความรู้นี้เป็นของพระพุทธเจ้า

หากว่าจะมีใครถามว่าทำไมจะต้องสอนมโนมยิทธิ ซึ่งก็มีคนหลายกลุ่มหลายคน หลายคนนี้ความจริงเขาไม่ได้พูดที่อื่นบางคนก็มาพูดใส่หน้าผมเองว่าสอนคนนอกกริตนอกรอย ไม่เป็นเรื่อง ใจคำว่าสอนคนนอกกริตนอกรอยนี้บางที่เขาจะคิดว่าผมเป็นแบบพระกปิสิกขุที่ในพระวินัยท่านบอกว่าตายจากความเป็นคนไปเกิดในอเวจีมหานรก และก็พาโยมแม่กับน้องสาวลงอเวจีมหานรกด้วย เฉพาะท่านกปิละเมื่อลงอเวจีแล้วฟื้นขึ้นมาเป็นปลามีเกล็ดสีทอง พอพระพุทธเจ้าถามตามความเป็นจริงก็เสียใจ

เอาหัวใจข้างเรือตายแล้วไปเกิดในอเวจีมหานรกใหม่

ความจริงผมไม่ได้หนักใจแบบท่านกปิละ เพราะว่าความรู้นี้เป็นของพระพุทธเจ้าที่ให้ไว้ ถ้าท่านผู้ใดเห็นว่าไม่เป็นเรื่องไม่เป็นราวก็จงคิดว่าพระพุทธเจ้าไม่เป็นเรื่องด้วยก็แล้วกัน ที่กล่าวนี้ผมไม่ได้ประณามพระพุทธเจ้า แต่ว่าเมื่อท่านทั้งหลายเห็นว่า ความรู้ของพระพุทธเจ้าใช้ไม่ได้ก็แสดงว่าท่านผู้นั้นไม่ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า เป็นเรื่องของท่านผู้นั้น ผมปฏิบัติตามไม่ได้

และมีบางท่านเห็นว่าเป็นการสะกดจิตบ้าง ความจริงการสะกดจิตต้องเป็นเหมือนกันหมด ทำอะไรเหมือนกันหมด รู้อะไรเหมือนกันหมด ต้องทำได้เหมือนกันทุกอย่างเพราะถูกจิตบังคับ แต่ทว่าการที่มาฝึกนี้ทุกคนไม่ใช่จะได้เหมือนกันหมด บางคนวันเดียวได้ บางคน ๒ วันได้ บางคนถึง ๓ วันได้ แต่ก็มีบางรายที่ ๔ วันได้

และมีบางท่านบอกว่าเป็นโอภาส (แสงสว่าง) อันนี้ก็ไม่ถูก คำว่าโอภาส เป็นแสงสว่างเฉย ๆ เป็นผลของการเจริญสมถภาวนาบทวิปัสสนาภาวนา ถ้าหลับตาไปแล้วจะเห็นแสงสว่างทั้งข้างหน้าข้างหลัง ข้างล่างข้างบน อันนี้ผมเคยผ่านมาแล้ว ก็ไม่ใช่มนมยิทธิ

บางท่านบอกว่าเป็นอุปาทาน คำว่า อุปาทาน แปลว่ายึดมั่นถือมั่น จะต้องรู้ อยู่ก่อน คิดไว้ก่อนว่าภาพนั้นภาพนี้เป็นอย่างไร แล้วก็ไปเจอแบบนั้น อย่างนี้เรียกว่าเป็นอุปาทาน คือยึดถือภาพไม่ยอมปล่อย จะต้องเป็นเหมือนที่ฉันเห็นมาก่อนจึงจะถูก ต้อง อันนี้ก็ไม่ใช่อีก

ที่ผมพูดอย่างนี้นะขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ก็จงอย่าไปโกรธผู้พูด ท่านพูดเพราะท่านเข้าใจผิด ท่านไม่ได้เคยศึกษาเรื่องนี้มาก่อน ก็เป็นเรื่องของท่าน ถ้าคิดว่าทำไมจึงไม่ศึกษา ก็ต้องนึกถึงตัวเราเอง ท่านก็ดี ผมก็ดี คุณก็ดี ญาติโยมพุทธบริษัทก็ดี เดิมทีเดียวเราก็เชื่อนรก สวรรค์ แต่ว่าเราไม่เคยเห็นนรก สวรรค์ (ขอโทษตอนนี้ต้องกินน้ำ วันนี้ป่วย อากาศป่วย เครียดมาก เดินกึ่ง นั่งกึ่ง แต่ก็เพื่อพระพุทธศาสนา เพื่อความดีของญาติโยมพุทธบริษัทก็ทำ) เป็นอันว่าเราก็มาพูดตามเรื่องของเรา ที่เมื่อกี้กินน้ำเอือกเดียวหายไปเลย ผมไม่มีหนังสือ ผมไม่ได้ถือหนังสือมา

ที่นี้ความรู้สึกของผมอย่างหนึ่งคือว่ามีความรู้สึกว่า ผมนี้เลวมาก

ในสมัยก่อน สมัยยังเป็นเด็ก เรื่องนรก เรื่องเทวดานี้ผมพบมาก่อน ผม

เชื่อ เพราะทุกอย่างถ้าผมไม่พบมาก่อนนี้ผมไม่เชื่อ ผมเป็นคนประเภทที่เรียกว่า ไม่ยอมเชื่อลอย ๆ จะต้องมีเหตุมีผลมีประสบการณ์เอง และที่มีเหตุมีผลแล้วผมก็ยังไม่เชื่อ ต้องตนเอง ต่อมาเมื่อผมเป็นพระผมเรียนนักธรรม เรียนบาลี ผมได้พยายามพูด ให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเข้าใจเรื่องนรก สวรรค์ ท่านเชื่อแต่ก็ไม่หมดการแคลงใจ ต่อมาเป็นนักเทศน์ เทศน์ทำโรญาติโยมก็ไม่หมดการแคลงใจ จึงมีความรู้สึกที่เรา เลวเหลือเกิน ที่กินข้าวของญาติโยม ผ่าผ่อนท่อนสไบที่ใช้ญาติโยมก็หาให้ สถานที่อยู่ญาติโยมก็หาให้ การป่วยไข้ไม่สบายญาติโยมก็หายารักษาโรคให้ หามอมมาให้ แต่ว่าเราไม่สามารถสนองความดีของญาติโยมได้ตามความเป็นจริง ไม่สามารถจะ เปลื้องอารมณ์ของญาติโยมได้ ผมจึงมีความรู้สึกที่ผมเลวมาก ทั้ง ๆ ที่ความรู้นี้มีอยู่

จึงได้มาปรารภว่าความรู้ขององค์สมเด็จพระบรมครู คือพระพุทธเจ้า ความรู้ที่พระพุทธองค์สอนไว้ที่บรรดาพระโบราณจารย์ คือท่านพระพุทธโฆษาจารย์ท่านอยู่เมืองสะเทิม หรือเมืองสุทธรมวดี ท่านกรุณาเขียนวิสุทธิมรรคตอนที่ จะไปแปลพระไตรปิฎกให้บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายเหล่านั้นตรวจนะ (ถ้าวิสุทธิมรรค เขียนไม่ถูกต้องเขาไม่ยอมให้แปลพระไตรปิฎกจากภาษาสิงหลมาเป็นภาษามคธ) ท่านก็พยายามเขียน เมื่อเขียนแล้วพระอรหันต์ท่านตรวจว่าถูกต้อง จึงได้ยอมให้แปล พระไตรปิฎก ผมก็มีความมั่นใจว่า ในฐานะที่พระพุทธโฆษาจารย์แห่งเมืองสุทธรมวดี ท่านเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ และบรรดาพระที่ประเทศลังกานั้นซึ่ง เป็นผู้ตรวจสอบท่านก็เป็นพระอรหันต์ ฉะนั้น ความรู้ที่พระพุทธโฆษาจารย์รจนาไว้ ต้องไม่ผิด คณะสงฆ์จึงยกเป็นปกรณ์พิเศษ เป็นหลักสูตรของเปรียญ ๘ ประโยค

แต่ทว่าถ้าถือในวิสุทธิมรรคจริง ๆ แล้วผมปฏิบัติมาตามสายนั้น ใช้เวลา มากจริง ๆ ผมบวชมาแล้วใช้เวลาเกือบ ๒ เดือนจึงสามารถทำวิชานี้ได้ ที่ทำได้ท่าน อย่าถือว่าเป็นคนวิเศษวิโสนะ ความรู้ที่ผมนำมาสอนพวกท่านก็ดี หรือที่ผมทรงไว้ ได้ก็ดี มันเป็นความรู้แบบเปิด ๆ เป็นเศษความสามารถของพระอรหันต์ทั้งหลาย ท่าน แต่เราก็สามารถจะรู้จักสวรรค์นรกกันได้ดีก็ยังดี

แต่ว่าในวิสุทธิมรรคที่พระพุทธโฆษาจารย์ท่านรจนาไว้ว่า “บุคคลผู้ใดถ้า เคยทำได้แล้วในชาติก่อน..” อย่างที่พจักขุญาณเป็นต้น ท่านบอกว่า “ไม่ต้องตั้งทำตั้ง ทางทำกสิณ เพียงเห็นแสงสว่างจากช่องฝาที่ลอดมา เมื่อจับแสงสว่างเป็นอาโลกสิณก็ สามารถได้พจักขุญาณได้”

ผมก็มาคำนึงถึงเรื่องนี้ว่า คนที่เกิดมาที่ตึกก็มีมาก ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า คนมี ๔ เหล่า คือ

๑. **อุกมฤตัญญ** มีกำลังใจเต็มพร้อมในการปฏิบัติ พร้อมจะได้มีความสามารถ ท่านประเภทนี้ฟังคำสอนเพียงหัวข้อเท่านั้น ก็เข้าใจและปฏิบัติได้ทันทีทันใด

๒. **วิปจิตัญญ** ประเภทนี้มีกำลังใจดี แต่ความฉลาดน้อยไปนิดหนึ่ง ฉลาดน้อยกว่าพวกแรก จะแนะนำแต่เพียงหัวข้อไม่เข้าใจ ต้องอธิบายจึงจะเข้าใจและทำได้

๓. **เนยยะ** ท่านผู้นี้มีกำลังความดีพอสมควร และสามารถจะเป็นพระอริยเจ้าได้ แต่จะต้องปลุกปล้ำกันหน่อยจึงจะเข้าใจ ถ้าจะสอนแบบผ่านไปผ่านมา อันนี้ไม่เข้าใจ จะต้องจำจี้จำไซ ช้ำแชะกัน

๔. **ปทปรมะ** พวกนี้ไม่มีเหตุไม่มีผล เป็นคนไม่เอาไหน ประเภทที่เรียกว่า "สอนเท่าไรไม่รู้จักจำ" สอนเท่าไรก็ไม่มีผล เพราะอกุศลคอยครอบงำมาก คนประเภทนี้พระพุทธเจ้าทรงหลีก

นี้แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ผมปรารภอย่างนี้ ซึ่งก็ปรากฏว่าพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระชินวรสมัยเมื่อพระพุทธองค์ยังทรงพระชนมชีพอยู่ พระองค์พูดไม่กี่คำ ใช้เวลาไม่นาน คนก็บรรลุมรรคผลมีอยู่ และเมื่อองค์สมเด็จพระบรมครูนิพพานไปแล้ว บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายท่านก็พูดหน่อยเดียว คนก็บรรลุมรรคผล แสดงว่าความรู้ที่องค์สมเด็จพระบรมครูสอนไว้ต้องมีง่าย ๆ ง่ายกว่าที่ผมศึกษามา ผมจึงได้พยายามค้นคว้า ค้นคว้าน่ะไม่ใช่ปัญญาของผมเองนะครับ ต้องถือว่าค้นคว้าหลักสูตรที่พระพุทธเจ้าทรงสอน เมื่อพบแล้วประมาณ ๔๐ อย่างเศษและลองมาปฏิบัติก็รู้สึกที่ผมเคยฝึกมาแล้วใช้เวลาถึง ๗ วัน ถ้าเป็นชาวบ้านมีเวลา ๗ วันเขาไม่ไหว เป็นพระใช้เวลา ๗ วัน บางที่ชาวบ้านอาจจะต้องใช้เวลาราว ๗ เดือน เพราะชาวบ้านไม่มีเวลาทำแน่

ผมจึงมาคิดว่าจะต้องหาความรู้ที่ง่ายที่สุด และมีผลสม่าเสมอกันจึงไปได้ หลักสูตรนี้มา กว่าจะได้หลักสูตรนี้มาต้องใช้เวลา ๒๓ ปีนะ หลักสูตรหาได้แล้วก็ต้องหาบุคคลที่ทำได้ด้วย คนที่ทำได้ต้องมี และก็ต้องลองฝึกดูเป็นเครื่องพิสูจน์ ความรู้ดังกล่าวนี้ผมไปได้มาจาก "อาจารย์สุข" ซึ่งท่านเป็นฆราวาส

บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรแปลกใจใหม่ครับ ที่ผมยอมตัวไปเป็นลูกศิษย์

ชมราวาส ท่านอาจจะแปลกใจถ้าท่านมีมานะทีฐิ ถ้ามีมานะถือตัวถือตนละก็ท่านแปลกใจแน่ คิดว่าพระไม่ควรจะโน้มตนไปเป็นลูกศิษย์ชมราวาส แต่ว่าคนอย่างผมซะอย่าง ผมยังไม่เคยคิดว่าผมเป็นคนดี ยังมีความรู้สึกว่าคุณแล้ว และที่ผมโง่ ทั้งนี้เพราะอะไร ผมโง่จริง ๆ ผมกินข้าวที่ญาติโยมเลี้ยง สถานที่อยู่อาศัยญาติโยมหาให้ ผ่าผอนท่อนสไบญาติโยมให้ ยารักษาโรค หมอรักษาโรค โยมก็ให้ แต่ว่าผมเป็นคนจัญไร ไม่สามารถจะสนองกำลังใจของญาติโยมให้เข้าใจสวรรค์ นรก จริง ๆ ได้ ฉะนั้นผมถือว่าในเมื่อผมยังเลวอยู่ ถ้าใครเขาดีกว่าผม ผมก็ยอมรับท่านเป็นครู ผมเคยรับคำแนะนำของเด็กอายุแค่ ๑๒ ปีขอให้เหตุให้ผลนี้ผมเชื่อ และเด็กคนนั้นก็ไม่ใช่ใคร เป็นลูกศิษย์ของผมเอง

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร นิสัยผมเป็นอย่างนี้ แต่ทว่าถ้าใครมาเบ่ง อวดเลว ไม่ใช่อวดดีนะ อันนี้ผมยอมไม่ได้ คำว่ายอมไม่ได้ไม่ใช่หมายความว่าไปชวนตีกับเขา ผมก็ไม่ยอมรับคำแนะนำของเขา คนผู้นั้นต้องมาแบบดี มาตามลีลาของพระพุทธเจ้า อันนี้ผมยอมรับ ฉะนั้นความรู้ี้ต้องถือว่าเป็นประวัติส่วนหนึ่งของผม

ขณะที่ผมไปพบท่านอาจารย์สุข มันเป็นการบังเอิญจริง ๆ ครับ เรายังงี้ก็แล้วกัน อาจารย์สุขเวลานั้นท่านก็ดื่มเหล้า เป็นเรื่องแปลก คนที่กินเหล้าวงเดียวกันนั้นแหละเกิดทำทายเป็นขึ้น บอกว่า

“ไอ้สุข” (ขอประทานอภัยผมไม่เรียกท่านอย่างนั้นนะ นี่ตามคำที่ได้ยินมา) “เขาวามิ่งสอนคนไปสวรรค์ ไปนรกได้ใช่ไหม”

อาจารย์สุขบอกว่า “ใช่” คนนั้นเขาบอกว่า “กูไม่เชื่อ กูไม่เชื่อว่าสวรรค์มี นรกมี และกูก็ไม่เชื่อความสามารถในคำสอนของมิ่ง”

เอาเข้าแล้วไหมล่ะ เมื่อเกิดการทำทายเป็นขึ้น อาจารย์สุขก็บอกว่า

“ถ้าหากว่ากูสอนให้มิ่งเห็นนรกได้ หรือว่าเห็นสวรรค์ได้มิ่งจะยอมเสียเหล้าให้กู ๑ ขวดไหมล่ะ”

นี่เรื่องนี้เป็นเรื่องแปลกนะครับ มันไม่น่าจะเป็นไปได้ แล้วคนนั้นเขาก็ยอมโดยบอกว่า

“ถ้ามิ่งทำให้กูไปไม่ได้มิ่งต้องเสียเหล้าให้กู ๑ ขวดด้วยนะ”

ทั้งสองเกิดทำทายเป็นขึ้น เขาหันหน้ามาทางผมแล้วพูดว่า “พระคุณเจ้า

เป็นพยานด้วยนะครับ” ผมก็เลยนึกว่าดีวันนี้เป็นกรรมการขึ้นมา แต่ไม่ได้เจอกับเขา

เป็นอันว่าท่านอาจารย์สุขก็สั่งให้หาดอกไม้มา ๓ ดอก ดอกละสี่ ซึ่งมันหาไม่ยาก มีอยู่ข้างตัว คนนั้นก็เด็ดมา เอาธูปมา ๓ ดอก เอาเทียนที่เขาบูชาพระที่เรียกว่าเทียนหนักบาท (ความจริงมันหนักไม่ถึงบาท) มาหนึ่งเล่ม และใช้สตางค์หนึ่งสลึงยกธูป และใช้เหล้าหนึ่งขวด เอ...แปลก

ผมก็นั่งนึกในใจว่า เออ... ไอ้เรื่องพรรค์อย่างนี้มันไม่น่าจะมีเหล้ามียา แต่ก็นั่งดูเขาจะทำยังไงกัน ต่อมาท่านอาจารย์สุข ก็ไปกลิ้งครกตำข้าวมา ครกตำข้าวนี้ผู้ฟังจะเข้าใจหรือไม่ผมไม่อธิบายละ ท่านให้คนนั้นนั่งที่ครกตำข้าวนั้น แล้วก็ให้ภาวนาว่า “นะ มะ พะ ธะ” อันนี้แปลก ไม่มีพิธีกรรมอะไรเลย หลังจากนั้นท่านก็ใช้น้ำมนต์พรหม เมื่อพรหมน้ำมนต์แล้ว ท่านก็ยืนอยู่ใกล้ ๆ ท่านบอกว่า ท่านภาวนาว่า “นะ โม พุท ธา ยะ” เป็นการควบคุม หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง ท่านก็เอาธูปหอมมาจุด ให้ควันธูปโรยใกล้ ๆ จมูกคนนั้นให้ได้กลิ่นหอม แล้วเอากระดาษจุดไฟช่วยแสงสว่างไปส่องข้างหน้า ไม่ใช่ถึงเนื้อนะ ท่านถามว่า

“สว่างแล้วหรือยัง?” คนนั้นก็บอกว่า “สว่างแล้ว”

ท่านอาจารย์สุขถามว่า “เห็นแสงขาว ๆ พุ่งลงมามีไหม หรือแสงสว่างพุ่งออกไปมีไหม?”

คนนั้นตอบว่า “เห็นแสงสว่างพุ่งลงมาจากข้างบน”

ท่านอาจารย์สุขก็เลยบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นตัดสินใจพุ่งกายไปตามแสงทันที”

คนนั้นบอกว่า “เวลานี้ออกจากกายแล้ว”

ท่านอาจารย์สุขบอกว่า “ถ้ามันตั้งใจไปนรก”

คนนั้นตอบว่า “เวลานี้ถึงนรกแล้ว”

และเขาก็อธิบายความเป็นไปของนรกถูกต้องตามไตรภูมิและก็ถูกต้องตามที่ประสมมาตามพระบาลี ผมฟังแล้วก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ ก็เป็นอันว่าไป ๆ มา ๆ คนนั้นพบนรกหลายขุมตามที่เราเข้าใจ ผมก็แปลกใจเรื่องอย่างนี้ พระมีศีลแท้ ๆ ไปไม่ได้ แต่คนชี้เหล่าเมายาไปได้

แล้วต่อมาคนนั้นก็ร้องบอกว่า “อยากจะพบคุณปู่ที่ตายไปแล้ว”

ท่านอาจารย์สุขก็บอกว่า “นึกถึงพระยายมท่าน เชิญท่านมาสงเคราะห์”

คนนั้นตอบมาว่า “เวลานี้ท่านพระยายมมายืนข้าง ๆ แล้ว”

ท่านอาจารย์สุขบอกว่า “ให้ถามท่านว่า คุณปู่ (ที่นั่นชื่อนี้ ตายไปเมื่อไร) เวลานี้อยู่ในนรกไหม?”

ก็ปรากฏว่าคนนั้นบอกมาว่า “พระยายมท่านบอกว่า ในนรกไม่มีคนนี้ และคนนี้เมื่อมีชีวิตอยู่มีความดีมาก ประการที่สอง คนนี้มีศีล ๕ ครบถ้วนมานาน เป็นเวลาถึง ๓๐ ปี แล้วก็มีความเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์จริง คนนี้มีจิตอยากจะไปนิพพาน”

ท่านอาจารย์สุขก็ให้ถามท่านพระยายมว่า “ท่านไปนิพพานหรือยัง?”

ท่านพระยายมบอกว่า “ยัง คนนี้ไปอยู่สวรรค์ชั้นดุสิต เพราะก่อนจะตาย เป็นพระโสดาบัน”

คนนั้นก็ถามว่า “พระโสดาบันมีความประพฤติอย่างไรบ้าง”

พระยายมท่านก็บอกว่า

๑ มีความรู้สึกว่ ชีวิตนี้มันจะต้องตาย คือไม่ประมาทในความตาย

๒ เคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์จริง

๓ มีศีล ๕ บริสุทธิ์

๔ คิดต้องการจุดเดียวคือ นิพพาน

ถ้ามีความประพฤติอย่างนี้เมื่อเป็นพระโสดาบันแล้วบาปกรรมทั้งหมด จะไม่สามารถลงโทษต่อไปอีก ถ้าไปถึงพระนิพพานไม่ได้ ก็อยู่ชั้นดุสิตต่อไปก็สามารถฟังเทศน์จากพระศรีอาริยมตไตรยจบเดียวก็เป็นพระอรหันต์ไปนิพพานเลย

แล้วคนนั้นก็เลยหันไปถามท่านว่า “คนอย่างผมจะเป็นพระโสดาบันได้ไหม?”

เสียงบอกว่า พระยายมท่านบอกมาว่า “อย่างนี้มันเป็นไปได้หรือ ออกอย่างนี้ ต้องเป็นสัตว์นรก เพราะการที่จะมานี้ก็กินเหล้ามา เหล้านี้กินเฉย ๆ ไม่มีโทษอย่างอื่น ก็ต้องตกโลหะกุ่มภีแล้ว” ท่านก็ชี้ให้ดูโลหะกุ่มภี คนนั้นร้อง “ว้าก ตายแล้ว”

พระยายมบอกว่า “เหล้าเฉย ๆ นะ กินเหล้าเฉย ๆ ถ้ากินเหล้าแล้วโกหก มดเท็จด้วยก็ยังมีอีกขุมหนึ่ง กินเหล้าแล้วทำร้ายคนอื่นด้วยก็มีอีกขุมหนึ่ง ถ้าบาปหนักกว่านี้ต้องลงนรกขุมใหญ่ อันนี้เป็นนรกเล็ก ๆ เศษ ๆ นรก เขาเรียกว่า ยมโลกิยนรก”

เสียงคนนั้นบอกมาว่า “เวลานี้กัมลงกราบพระยายมว่า ถ้าผมจะเป็นคน มีศีลบริสุทธิ์ และปฏิบัติตนอย่างปู่จะไปเหมือนปู่ได้ไหม?”

พระยายมท่านก็บอกว่า “ได้ ทำไมจะไม่ได้ ให้ลืมความชั่วทั้งหมด

ปาณา อทินนา กาเม มุสา สุรา ที่ผ่านมาแล้วทั้งหมดเลิกกัน ไม่คิดถึงมัน นับตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป ไม่ลืมคิดว่าสักวันหนึ่งข้างหน้าเราจะตาย ถ้าเราตายแล้วไม่ยอมมานรกอย่างที่ยืนอยู่ที่นี่ มันทุกข์ เราไม่ต้องการ เราต้องการไปจุดเดียวคือ นิพพาน ถ้าไปสวรรค์หรือพรหม หมดบุญวาสนาบาปมีต้องพุ่งหลาวลงนรก เพราะบาปเก่าที่มีอยู่ ฉะนั้นมุ่งอย่างเดียวคือไปนิพพาน อารมณ์อย่างนี้ถ้าทรงตัว เขาเรียกพระโสดาบัน บาปทั้งหมดอย่างที่ทำมาแล้วไม่ทำต่อไป”

รวมความว่าท่านคุยกันอยู่นานประมาณครึ่งชั่วโมงเศษ ผมก็จะขอระงับ ไม่พูดมากละ เป็นอันว่าคนนั้นก็ถอนตัวกลับจุดเดิมแล้วลุกขึ้นกราบอาจารย์สุข แล้วขอมอบเหล่าพิเศษ เงินค่าเหล่าให้ เขาหันมาทางผมบอกว่า นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปขึ้นชื่อว่าศีล ๕ ผมจะมีครบถ้วนครับ และผมจะไม่ลืมความตาย ผมเห็นนรกแล้ว ไม่ไหว ไ้อ์เหล่านี้ ไ้อ์โฮ ผมกินหน้อยเดียว คนในนรกเบียดกันครับ ๑ อันนี้ไม่ไหว จริง ๑

ปรากฏว่านับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา วันนั้นเขาให้อาจารย์สุข อาจารย์สุขก็เลิกกินเหมือนกัน นี่ความจริงอาจารย์สุขท่านทำได้น่าจะเลิกกินเหล่าบ้าง แต่ปรากฏว่าอาศัยคนนั้นเป็นเหตุให้อาจารย์สุข ๑ ก็ไม่กินเหล่าตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา และก็ไม่ได้ละเมิดศีล ๕

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท ของดีย่อมมีในทุกที่ทุกสถาน ถ้าเราจะประณามคนเมาว่าเลวมันก็ไม่ถูก ความดีเขามีอยู่ ตอนนี้เป็นพระนี่ครับ ผมมีความรู้สึกตัวว่าผมนี้เลวกว่าคนเมา และชาวบ้านเขาไหวผม ผมไม่ได้ไหวชาวบ้าน ความรู้กระจัดย่อยเพียงเท่านี้ผมไม่สามารถจะมีมาแจกญาติโยมพุทธบริษัท นี่ผมเลวมมาก ผมมีความรู้สึกเวลานั้น เมื่อก่อนผมก็รู้สึกว่าจะเลวอยู่แล้ว แต่ทว่าไ้อ์ตอนนั้นรู้สึกเลวหนักขึ้น

นี่แหละบรรดาท่านทั้งหลาย ผมก็ยอมรับตามความเป็นจริงว่า ผมเลว และผมก็พยายามเปลื้องความเลว เปลื้องได้นิด ๆ หน้อย ๆ ความจริงผมก็มีความรู้สึกกว่าความรู้มนมยิทธิ ที่ผมให้ญาติโยมพุทธบริษัท ยิ่งน้อยกว่าความดีของบรรดาญาติโยมที่สงเคราะห์ผม (อาตมาก็ขอประทานอภัยแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายที่หนึ่งนี่ประมาณ ๒๐๐ คนเศษ วันนี้น้อยหน้อยนะ ขออภัยที่สนองคุณญาติโยมได้ไม่เป็นไปตามความประสงค์อันนี้ต้องขออภัยนะ) และก็ทุกคนตั้งใจปฏิบัติ แม้จะเล็ก ๆ น้อย ๆ ขอสนองคุณได้บ้างก็พอควรนะ เพราะถือว่าดีพอ

เป็นอันว่าสำหรับวันนี้ บรรดาท่านทั้งหลาย มองเวลาไปมันก็เหลือ ๒ นาที ผมตั้งใจว่าจะพูดอีกอันหนึ่งที่มีประสบการณ์มา ซึ่งก็เป็นเรื่องของผม แล้วก็ตัดสินใจว่าเอาละขอเป็นลูกศิษย์อาจารย์สุข แต่ว่าผมกินเหล้าไม่เป็นมาตั้งแต่เกิด ไม่มีเหล้าเป็นอาชีพ เรื่องเหล้าเป็นอาชีพนี่ไม่เอาแน่ แต่ว่าเวลายกครูท่านแปลกที่มีเหล้าด้วย แต่สำหรับผมเรียน เวลาไหว้ครู อาจารย์สุขท่านไม่ต้องการเหล้าเลย ไม่มีสุรารายมา ไม่มีอะไรทั้งหมด แม้จนกระทั่งยาสูบเอง ท่านก็เลิกมา ดีมากนะ นี่วันหลังนะ ความจริงวันนั้นก็ขอเรียนจากท่าน เห็นผลแล้วนี่ เมื่อขอเรียนจากท่าน ท่านก็ขอรับรองว่า วันหลังเถอะครับ วันพรุ่งนี้ ผมจะแนะนำให้

เอาละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย เป็นอันว่าวันรุ่งขึ้นท่านก็มา แต่มาแล้วจะพูดอะไรกันได้ละ สัญญาณบอกหมดเวลาปรากฏแล้ว เทปบันทึกเสียงจะหมดหน้าแล้ว ก็ขอหยุดก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่ท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

ภาพที่ ๑ ภาพจำลอง อาจารย์สุข ฝึกมโนยัติให้กับเพื่อนขึ้นมาไปเห็นนรกเห็นสวรรค์ได้

ตอนที่ ๒ ผมเลวมาก (ต่อ)

ท่านศาสนิกชนพุทธบริษัททั้งหลาย และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรผู้รับฟัง สำหรับวันนี้เป็นวาระที่สองที่ผมพูดกับท่านทั้งหลาย ในเรื่องของ **มโนมยิทธิ** ความจริงผมก็จำวันที่ไม่ได้นะ เทปก่อนผมก็ว่าส่งเดชไปเท่านั้นเอง จำไม่ได้ วันนี้มันป่วยจริง ๆ เรื่องวันที่ก็ขอยกไว้ก่อน เดือนกรกฎาคม (เดี๋ยวขอเปิดดูหน่อยว่าเดือนกรกฎาคมนี้วันที่เท่าไร ขึ้น ๒ ค่ำ เดือน ๘ เอละเป็นวันที่ ๑๗ กรกฎาคมแน่) ดังนั้นเทปก่อนพูดวันที่คงไม่ผิด เพราะเป็นวันที่ ๑๗ จริง ๆ เดา ๆ เอานะ วันนี้ป่วยมาก ตอนเช้าลุกไม่ค่อยขึ้น มี **พระมหาวิจิตร, เจ้าคุณศรีวิสุทธิพงศ์ เจ้าคุณศรีวิสุทธิโมลี เจ้าคุณวิมล และมหาทองดำ** (สำหรับมหาทองดำนี้ชื่อท่านดีแต่ผมจำไม่ได้ เคยเรียกแต่ “เณรดำ ๆ” เมื่อเป็นมหาเปรียญก็เรียก “ดำ” เรื่อย ๆ) ทั้งหมดนี้ท่านมหา และมีแขกมา มีญาติโยมมาจากนครปฐม สามพราน มาคันรถหนึ่งก็ลงรับไม่ได้ นี่ป่วยมาก ท่านจะเสียด่าล้างใจหรือเปล่าผมไม่ทราบ แต่ผมก็บอกท่านว่าผมป่วย เพราะเดินงง ลงไปรับแขกไม่ไหว

นี่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททราบไว้ด้วย ว่านี่ท่านมากันตามเวลา รับแขกก็จริง ผมยังลงรับไม่ได้ หากว่ามานอกเหนือเวลาไม่รับก็อย่าหาว่าหยิ่งเลยนะ ขอให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า ผมนี่แก่แล้ว และเวลาพักผ่อนผมก็ไม่มีเข้าก็เครียด กลางวันก็ต้องรับแขกถึง ๔ โมงเย็น ไม่มีใครเขาพูดด้วยก็ต้องพูดคนเดียว ไอ้พูดคนเดียวมันเหนื่อยเหลือเกิน แต่ว่าเพื่อธรรมะผมพูด แต่หากว่ามาหาหมอดู ละก็แจ้งละ ผมไม่เอาด้วย หาหมอดู หมอรักษาโรค ผมเองก็ยังคงให้น้ำเกลืออยู่เสมอ แพทย์ต้องให้น้ำเกลือแล้วผมจะไปรักษาโรคกับใครเขาหายละ

รวมความว่า วันนี้ก็มาดูความเลวของผมอีก เลวเบื้องต้นยังไม่พูดกันนะ ในตอนต้นก่อนที่จะเรียนกับ **อาจารย์สุข** ท่านอาจารย์สุขก็มา อย่าลืมนะ เมื่อวานนี้พูดกันถึงว่า คนเขาทำบาป คือกินเหล้าและไม่ได้สมาทานศีล อยู่ ๆ เขาก็ทำกัน ไปนรกได้ ไปสวรรค์ได้ ท่านเห็นความเลว ความเป็นพระของผมไหม มันเลวจริง ๆ ผมเป็นพระไม่สามารถจะทำได้นี่ ผมเลวมาก ความจริงเรื่องส่วนตัวคือผมทำได้ แต่ว่าผมให้คนอื่นเขาไม่ได้ แนะนำญาติโยม ญาติโยมก็ไม่เข้าใจ อันนี้ไม่ใช่โยมเลว ผมเลว เพราะไม่สามารถจะแนะนำโยมได้ ผมรู้สึกว่าคุณเสียศักดิ์ศรี หรือทำผ้ากาสาหวัดเสียศักดิ์ศรีมาก

ต่อมาผมก็เริ่มจะเรียน ก็พอดีเหลือบไปเห็นคนทอดแหอยู่ ๒ คนเป็นชาย

หนุ่มและมีภรรยาถือท้ายเรือ ก็เลยเรียกสองคนเข้ามา พอเธอเข้ามาแล้วก็บอกว่า
 “กรุณาอาบน้ำอาบท่าเสีย” ตามเธอบอกว่า “วันหนึ่ง ๆ ทอดแหได้เท่า
 ไห่” เวลานั้นค่าของเงินสูง

เธอบอกว่า “ถ้าได้มากก็ถึง ๒๐ บาท บางวันก็ขายได้ประมาณ ๑๐
 บาท เลี้ยงตัวได้”

แต่ทว่าเวลานั้น ชาวสารถังหนึ่งก็เห็นจะไม่เต็มบาทดี ๕๐ สตางค์ และเป็น
 ค่ากับข้าว รู้สึกว่าเธอมีรายได้ดี

บอกว่า “ถ้ายังงั้นละก็รายได้เธอได้เท่าไรก็ช่างเถอะ ๒๐ บาทฉันจ่าย
 ให้ ขอพิสูจน์ผลความดีกันสักหน่อยได้ไหม ?”

เธอถามว่า “พิสูจน์อะไร” ก็บอกว่า “อาจารย์สุขจะสอนให้คนไปสวรรค์
 ไปนรกได้ เธออยากจะได้ไหม ?”

รู้สึกว่าเธอดีใจ สำหรับการหากินต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนะ บรรดาญาติ
 โยมพุทธบริษัทและเพื่อนภิกษุสามเณร อย่าตำหนิกัน เขามีความจำเป็น คนเขาต้อง
 การดีเหมือนกัน แต่ว่าเขาจะดีจริง ๆ และไม่ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตละก็เขาไม่มีจะ
 กิน เขาก็มีความจำเป็น อย่าลืมนะว่า พระพุทธเจ้าไม่ทรงตำหนิ นายจุนท์ ที่ฆ่าหมูตั้ง
 เยอะเลี้ยงพระสงฆ์ในวันปรีณิพพาน และถวายพระพุทธเจ้าด้วย พระพุทธเจ้ากลับยก
 ย่องสรรเสริญทานของนายจุนท์ว่ามีผลเลิศ และก็มีคนมากมายที่เข้าหาพระพุท
 ธิเจ้า มาเฝ้าพระพุทธเจ้าฟังเทศน์จบเดียวเป็นพระโสดาบัน เป็นอรหันต์บ้าง ซึ่งท่าน
 ทั้งหลายเหล่านี้ก็ทำบาปมาก่อน ไม่ใช่คนไม่มีบาป อย่างท่านองคฺฐิมาลท่านฆ่าคน
 เยี่ยง ๆ อยู่ แต่องค์สมเด็จพระบรมครูก็ไม่ทรงรังเกียจ สงเคราะห์องค์ฐิมาลจนเป็นพระ
 อรหันต์ และก็เป็นที่ไม่นาน

เพราะอย่างนั้นเรื่องอาชีพอ่าตำหนิกัน ทุกคนต้องการดี แต่ว่าการเลี้ยง
 ตัวมันไม่ดี ไม่มีทางอื่น ต้องทำอย่างนั้น หากว่าเขามีทางอื่นทำเขาจะทำ เว้นไว้แต่
 ว่าคนที่แนะนำแล้วไม่เห็นด้วยเพราะกรรมที่เป็นอกุศลให้ผลหนัก อันนี้ก็ต้องเห็นใจเขา
 เหมือนกัน

จงคิดถึงตัวเราบางครั้งไม่มีความจำเป็นต้องฆ่าสัตว์ เราก็ฆ่า บางคราวไม่
 มีความจำเป็นจะหยิบของคนอื่นเราก็หยิบ บางคราวเราก็เจ้าชู้ ลืมนึกถึงศีลธรรมหรือ
 ความดี และประเพณีนิยม บางคราวอยู่ดี ๆ เราก็พูดปดมดเท็จหรือโกหกเพื่อนก็ยัง

ได้ บางครั้งนึกสนุกขึ้นมาถือประเพณีเป็นสำคัญ จะทำบุญบ้านหรือเจอน้ำเพื่อนเราก็เลี้ยงเหล้า อย่างนี้เป็นต้น ดังนั้นก่อนที่จะพูดว่าใครก็ดูตัวเราเสียก่อน เราก็ยังดีไม่พอ

อย่างผมนี้ก็เหมือนกัน เป็นฆราวาสนี่ผมเลวมาก ผมดื่มสุรายาเมาไม่เป็น ไม่เป็นจริง ๆ ผมไม่สูบบุหรี่ ผมไม่ลักขโมยใคร แต่ด้านความรักนี่ต้องคิดนะ ผมก็ต้องเข้ากับตัวเองในเวลานั้น ผมไม่ได้ไปปล้ำใคร ไม่ข่มขืนใคร ก็มีคนเขาดกกลงด้วยนี่ เขาดกกลงปลงใจมอบกายถวายตัว ผมก็ต้องยอมรับ ผมเป็นผู้ชายต้องมีความเมตตาปราณี ลูกผู้ชายถ้าขาดพรหมวิหาร ๔ ขาดเมตตา ความรัก ขาดกรุณา ความสงสาร ไม่เกื้อกูลสงเคราะห์เพื่อนหญิงที่เป็นเพศอ่อนแอ ก็รวมความว่าไม่หน้าด้านเท่าผู้ชาย ความรักที่เกิดในใจเธอก็จะเศร้าหมอง นี่พูดอย่างคนพาลสมัยโน้นนะ ผมก็เอา ตกลง รักก็รัก ไม่รักเฉย ๆ ถ้ารักก็ต้องร่วมรัก ต้องสนองความรักให้สมบูรณ์แบบ ถ้ารักเฉย ๆ ก็แค่นั้นแหละ ไม่สมบูรณ์ ปฏิบัติตนไม่ครบถ้วน ข้อนี้ผมยอมรับว่าผมเลว

แล้วมาอีกทีหนึ่งก็การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อันนี้ผมจำได้ตั้งแต่เกิดมาผมถูกบังคับให้ฆ่าปลาประมาณ ๖ ตัว แต่ว่าถ้าเป็นโจรผู้ร้ายนี่ผมเอาอีก นี่มันก็เลวเหมือนกัน ชีวิตเขาเขาก็รัก รวมความว่าความเลวของผมมีมาก

ฉะนั้นคนใดที่เขาเลวผมก็ค่านิ่งเรื่องนี้ก่อน เขาจะเลวขนาดไหนก็ตามเราก็เคยเลวมาอย่างเขาเหมือนกัน บางอย่างที่เราไม่เลวอย่างเขา แต่เราอย่าเพิ่งเข้าใจว่าเราดี เราก็ยังมีความเลว

รวมความว่า เกิดมานี่เราเลว ผมมาบวชเป็นพระผมก็เลวอีก เลวมาก ๆ ที่กินของญาติโยม ญาติโยมเลี้ยงทุกอย่างทุกอย่างตามที่กล่าวมาแล้ว แต่ผมไม่สามารถจะสนองความดีโดยให้ญาติโยมรู้จักเห็นสวรรค์ นรก จริง ๆ ได้ นี่เลวจริง ๆ เพราะความเลวของผมจึงต้องกระเสือกกระสนใช้เวลานานถึง ๒๓ ปี เพื่อจะหาทางสนองความดีของญาติโยมพุทธบริษัท

คราวนี้มาเรื่องสองคนทอดแห เธอพร้อมยอมรับที่เราจะจ่ายให้คนละ ๒๐ บาท ก็เป็น ๔๐ บาท มีคนที่นั่งในที่นั้นประมาณ ๒๐ คน เขาเป็นคนรวย เขาบอกว่า ๒๐ บาทพระคุณเจ้าไม่ต้องจ่ายครับ ผมพร้อมออกให้เลย ขอให้สองคนนั้นมั่นใจ เขาก็ควักเงิน ๒๐ บาทให้ทันที เขามอบให้เลย ให้ภรรยาเขาด้วย เธอใจชื้น

ขึ้นเป็นของธรรมดา ผมนะก็เคยจนมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้มันก็ยังไม่รวย แต่ก็รู้สึกรวย ๆ บ้างแล้ว เวลานี้ รวยหน่อย ๆ รวยอะไรรู้ใหม่ รวยความดีที่พระพุทธเจ้าให้ภูมิใจว่า แม้จะมีสมบัติเล็กน้อยก็ยังภูมิใจ นั่นคือ มโนมยิทธิ สามารถจะแจกจ่ายแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทได้ ถึงแม้ว่าผมจะมีความสามารถอย่างเปิด ๆ จะดีเท่าพระอรหันต์ท่านไม่ได้ ไม่เป็นไร ยังไง ๆ ให้ญาติโยมทั้งหลายเห็นเงาสวรรค์ เห็นเงาพรหมโลก เห็นเงานิพพาน เห็นเงานรก เปรต อสุรกายได้ รู้อดีต รู้อนาคตได้ เท่านั้นพอใจ ผมถือว่าผมรวย แบบคนแจวเรือจ้าง คนแจวเรือจ้างข้ามฟาก หรือไปไหนก็ตามถ้าได้มา ๒๐-๓๐ บาทสมัยโน้นเขาก็ปลื้มใจมาก คิดว่าวันนี้รวย ผมก็รวยประเภทนั้น ไม่ใช่รวยแบบมหาเศรษฐี

ตอนนี้มาพูดเข้าเรื่อง เวลามันจะหมดอีกแล้ว พอสองคนทอดแห เธอพร้อม คนทั้งหลายแถวนั้นก็หาเครื่องบูชามาครบ ดอกไม้ ๓ ดอก ดอกละสิรูป ๓ ดอก เทียนหนักบาท ๑ เล่ม และเขียน นะ โม พุท ธา ยะ ใส่กระดาษ แล้วก็ปิดตา เริ่มนั่งกันครกตำข้าว อาจารย์สุข ก็บรรยายความตามไท้ให้เธอ ไม่ได้สอนอะไร ให้ภาวนาเลยว่า “นะ มะ พะ ธะ”

ประเดี๋ยวเดียวไม่ถึง ๑๐ นาที สองคนนั้นประกาศออกมาเลยว่า “แสงสว่างพุ่งปราดออกมาแล้วครับ”

อาจารย์สุขก็ถามว่า “เธอต้องการเห็นนรกหรือสวรรค์?”

คนนั้นบอกว่า “ผมทอดแหหาปลาเมื่อคืน เวลานี้ผมไม่คิดถึงปลาละ แต่ที่ผมก็อยากจะรู้ว่า ไ้การทอดแหหาปลา มันไปไหน?”

อาจารย์สุขบอก “ให้ไปสำนักพระยายม ไปถามท่านว่า โทษที่มีอยู่มันไปถึงไหน?”

ท่านพระยายมบอกว่า “โทษของเธอทั้งหมดประมวลแล้วนะ ถ้าเธอตาย เวลานี้เธอต้องตกนรกขุมที่ ๖ (นรกขุมใหญ่) หลังจากนั้นต้องผ่านนรกบริวาร ๔ ขุม แล้วมาเข้าขุมที่ ๕ ที่ ๔ แล้วผ่านนรกบริวาร ๔ ขุมเหมือนกัน แล้วมาผ่านยมโลกียนรก แล้วมาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียรัจฉาน ซ้ำสัตว์เดียรัจฉานเท่าไร ต้องเกิดเป็นสัตว์ประเภทนั้นให้เขาฆ่าจนครบตัว ตัวละชาติ แล้วก็เกิดเป็นสัตว์พิเศษอีกต่างหาก จึงจะมาเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นคนง่อยเปลี้ยเสียขาอยู่หลายชาติ”

เธอผู้นั้นตกใจหน้าซีด อาจารย์สุขให้ถามพระยายมว่า “ผมจะทำยังไงดีครับ จึงจะพ้นบาป จึงจะพ้นโทษทั้งหลายเหล่านี้?”

พระยายมท่านก็บอกว่า “นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เธอจะดี และมีทางไปสวรรค์ ถ้าเธอมีศีล ๕ บริสุทธฺิ ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า ไม่ลืมนชีวิตว่าจะตาย ตั้งใจเฉพาะว่าเราจะไปนิพพาน”

นี่ท่านสอนอารมณ์พระโสดาบันฺลยนะ คนนั้นกราบท่าน การกราบที่โน่น ตัวเขาอยู่ที่นี้ก็แสดงอาการกราบ ร่างกายก็ค้อมแสดงอาการกราบเรียบร้อย ที่โน่นทำอย่างไรที่นี้ก็ทำยังงั้น เพราะจิตกับร่างกายโยงกันไว้ ผลที่สุดเขาก็ถามว่า

“การปฏิบัติอย่างนี้ ผมมีความดีไปสวรรค์ได้ไหมครับ?”

พระยายมท่านก็บอกว่า “เจตนาร้ายเธอไม่มี เธอทำเพราะความจนบีบบังคับ เวลานี้กำลังจิตเธอเป็นกุศล มีวิมานเป็นที่อยู่ ให้ขึ้นไปด้านสวรรค์”

เธอขอร้องอาจารย์สุขว่า “อยากไปสวรรค์”

อาจารย์สุขก็เลยบอกว่า “ให้ลาพระยายมเสียก่อน เมื่อลาแล้วก็ตั้งใจนึกถึงพระอินทร์”

คนนั้นก็บอก “เห็นพระอินทร์ท่านมาแล้ว” อาจารย์สุขก็บอกว่า “ขอตามท่านไป ถามท่านว่า ความดีที่ทำเวลานี้ไปไหน?”

พระอินทร์ท่านก็บอกว่า “ความดีที่ทำเวลานี้เป็นฌานสมาบัติ อันนี้ไม่พักแค่สวรรค์ ต้องไปพรหมโลก ให้รักษาความดีไว้แบบนี้ แต่ถ้าจิตมันเลวลงมานิดหนึ่ง เวลาจะตาย เธอจะค้างที่สวรรค์ ถ้ากำลังใจขนาดนี้เธอจะไปพรหมโลก”

แล้วท่านก็พาไป ไปดูวิมานของเธอที่พรหม บอกว่า “กำลังใจแบบนี้วิมานนี้จะอยู่พรหมชั้นที่ ๑๐”

แสดงว่าเวลานั้นเธอยังเต้นบีบบับอยู่ ก็เป็นฌาน ๔ ชั้นหยาบ เธอดีใจมาก เห็นวิมานผ่องใสสวยงาม

พอขึ้นไปเท่านั้นเธอประกาศออกมาเลยว่า ร่างกายเธอเปลี่ยน บอกว่า “ร่างกายเวลานี้ผมเป็นพรหมหมดแล้วครับ เหมือนพรหมทั้งหมดสวยสดงดงามมาก”

เธอปลื้มใจมาก สดชื่น ใ้หน้าตาทางนี้ก็สดชื่น ทางโน้นดีใจ ข้างล่างก็ดีใจด้วย เพราะจิตมันโยงกับร่างกาย พอเธอท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ จบ จวนจะกลับ ผมก็อยากจะพิสูจน์ เวลานั้นผมอยู่วัดบางนมโค ก็เลยถามเธอว่า ให้เธอไปดู กุฎิผมซิ มีอะไรบ้าง กุฎิผมรูปร่างเป็นอย่างไร เธอไม่เคยรู้จักผมมาก่อนเลย เธอบอก ถูกหมด ของอะไรที่มีความสำคัญเพราะผมจำได้ของสิ่งนั้นอยู่ตรงไหน ลักษณะเป็น

อย่างไร เธอบอกถูกหมด กฎีผมว่าจะเข้าถึงห้องนอนมีประตูกั้น และกฎีมีลักษณะเป็นอย่างไร มีฝาเท่าไร มีหน้าต่างเท่าไร เธอนับเรียบร้อย ไป ๆ มา ๆ เธอย่องนับสตางค์ในกระเป๋าผมเข้านะซิ

เธอบอกว่า “สตางค์ในกระเป๋าของคุณเจ้าเวลานี้มีอยู่ ๓๐ บาท เท่านั้นครับ” (ในยาม) ตรงเป้งเลย ชาวบ้านก็ฮาดีง ถามผมว่า “จริงไหม?” บอกว่า “จริง” เขาฮาทั้งใหญ่

พอบอกมี ๓๐ บาท อีต่อนี้สิ ชาวบ้านเดือดร้อน มึงก็ควัก กูก็ควัก เป็นอันว่าวันนั้นได้เงินจริง ๆ ๔๐๐ บาทเศษ นี่ผมไม่ได้ขอเขา เขาสงสารผม บอกว่าพระขนาดนี้มีสตางค์ ๓๐ บาทหรือ ก็เลยบอกว่า ตามปกติแล้วมีสตางค์ประจำกระเป๋าผม ๒๐ บาท เป็นประจำ เหลือจากนั้นทำอาหารเลี้ยงพระบ้าง ก่อสร้างบ้าง สร้างโบสถ์บ้าง เงินได้มาเท่าไรก็ตามใจ จะเหลือคงตัวไว้ ๒๐ บาท ถ้ามีความจำเป็นไปไหนมีติดยามไว้ไปได้ทันที เท่านั้นแหละ เขาถามว่ามีเท่านั้นหรือ ก็บอกเท่านั้นพอแล้ว

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ที่ผมคุยให้ท่านฟัง ไม่ใช่โอ้อวดว่ามักน้อย ผมมีความรู้สึกอยู่เสมอตามความเป็นจริง เห็นเพื่อน ๆ ที่ตายไม่มีใครชนะอะไรไปได้เลย และผมย่องไปดูในนรกแล้ว ชีวิตของผม ผมเคยตกนรกมาหลายขุม ตั้งแต่ขุมที่ ๖ ขึ้นมาผมว่าเรียบ ผมเคยผ่านมาหลายวาระ ผมเข็ด จึงอยากให้บรรดาญาติโยม พุทธบริษัทรู้บ้าง

เมื่อเลิกเจริญกรรมฐานวันนั้น คนหาปลาเธอพอใจมาก คนทั้งหลายในที่นั้นก็ประกาศเลย “ต่อไปนี้ฉันจะให้ข้าวสารคนละถัง” อีกคนหนึ่งพูด “ต่อหนึ่งเดือน” อีก ๓ - ๔ คนก็บอกว่า “ฉันให้เธอคนละถังเหมือนกัน” รวมความว่าเธอมีโอกาสได้ข้าวสารคนละกระสอบ ถ้าหากว่าไม่ทอดแห เธอบอกว่า “ไม่ทอด” และเขาจะให้เงินเดือนอีกคนละ ๒๐ บาทต่อหนึ่งเดือน เธอพอใจ เพื่อเป็นเงินค่ากับข้าว เวลานั้นครูประจำบาลบางคนได้เงินเดือน ๘ บาทก็มี ๔ บาทก็มี นายสิบนี้เงินเดือน ๑๖ บาทนั้นเธอได้ตั้ง ๒๐ บาท ข้าวสารก็ไม่ต้องซื้อ เธอกลายเป็น พุทธมามกะ เป็นคนเข้าถึงพระพุทธานอย่างเคร่งครัด

หลังจากนั้นแล้วผมขอเรียนจาก อาจารย์สุข ชอบใจมาก เอาคนที่กำลังทำบาป กินเหล้า และก็เอาคนที่กำลังทอดแหมา ทำได้ ผมก็คิดว่าบรรดาญาติโยมทั้งหลายท่านก็มีความดีกว่านั้นมาก กำลังใจท่านสมบูรณ์แบบด้วยศรัทธา มีความเลื่อม

ใสในพระพุทธรศาสนา ท่านต้องทำได้ ความรู้ที่เรียนผมบอกไว้เลย ผมไม่ปกปิด เพราะหลักสูตรที่ผมปฏิบัติจริง ๆ เรียนมามันยากเหลือเกิน ยากสำหรับผม อย่าลืมนะว่าผมบวชเกือบ ๒ เดือน จึงทำได้ ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายที่นั่นที่นี้ได้โปรดอย่าท้อใจ ท่านทำกันแค่ ๓ - ๔ วัน บางคนบอกนานเต็มที อันนี้บางคนไม่เคยเลยทำวันเดียวไม่ได้ก็มาเข้าซึ่งบอกว่าขอให้หาหลักสูตรที่ง่ายกว่านี้ได้ไหม ทุกคนเขาบอกว่าทำวันเดียว ส่วนผมเกือบ ๒ เดือนจึงได้ ผมไม่บ่น แต่เพื่อนพระบวชด้วยกัน บางท่านทำถึง ๓๐ ปีท่านไม่ได้ ตายไปก็เยอะ เพราะตั้งใจทำจริง

ฉะนั้นบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิง และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่นั่นอยู่ที่นั่นทั้งหมด ให้ภูมิใจในตัวเองว่า เรามีความสามารถ ถึงแม้ว่าจะเล็กน้อยเราก็หมดความสงสัยในเรื่องนรก สวรรค์ นิพพาน พรหมโลก หรือว่าตายแล้วเกิด ไม่จำเป็นต้องไปเชื่อคำสั่งสอนปรัมปราหรือที่ผลิตกันขึ้นมาใหม่ว่า นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี เทวดาไม่มี ตายแล้วสูญ เราจะไปเชื่อเขาทำไมในเมื่อเราพบกันแล้ว

หลักสูตรนี้เป็นอย่างไรครับ หลักสูตรของครู อันดับแรกต้องท่อง อิติปิ โส ทั้ง ๓ ห้อง คือทั้งบทให้ได้ก่อน ความจริง อิติปิ โส ทั้ง ๓ ห้องนี้ คนที่นั่นอยู่ที่นั่นทั้งหมดไม่มีใครต้องท่อง เพราะว่าได้แล้ว อิติปิ โสนี้สำหรับไว้ทำน้ามนต์ แต่ว่าเวลาจะทำน้ามนต์ ครูจะต้องเจาะพระพุทธรเจ้าก่อน ขอกำลังพุทธบารมีช่วยทำน้ามนต์ ถ้าจะถามว่า น้ามนต์ทำไว้ทำไม อันนี้เต็มอัตรานะครับ น้ามนต์เขาจะพรหมก่อนฝึก พอเริ่มจะฝึกเขาก็พรหมน้ามนต์กันผีแทรก กันอารมณ์หลง พอประกาศเลิกฝึกก็พรหมน้ามนต์อีกครั้งหนึ่ง และก็สำหรับครูใช้คาถาภาวนาว่า นะ โม พุท ธา ยะ เวลาเอาธูปหอม ๆ เข้าไปหาลูกศิษย์ให้ชื่นใจ หรือจะเอาไฟไปส่องที่หน้า ให้ใช้คาถาว่า นะ โม พุท ธา ยะ คืออาศัยบารมีพระพุทธรเจ้า ๔ พระองค์กับพระศรีอารียเมตไตรย ช่วยสงเคราะห์ให้เขาสว่าง ไปได้

และก็สำหรับค่าครู ต้องมีของที่บูชาครูคือ รูป ๓ ดอก รูปเล็ก ๆ ก็ได้ เทียนหนักบาท ๑ เล่ม ดอกไม้ ๓ ดอก ๓ สี และเงิน ๑ สลึง สำหรับเงิน ๑ สลึงนี้ผมก็ได้เคยศึกษากับพระท่าน ท่านบอกว่า อย่าไปคิดว่าจะต้องให้เสียเงินเลย เงิน ๑ สลึง หรือ ๑ บาท ถ้าเขาเสียไม่ได้ เขาก็จงอย่าเรียนกับเรา เราก็กินเงินนั้นไม่ได้ ใช้ไม่ได้เงินจำนวนนี้ จะต้องเอาไปซื้อของถวายพระ ซื้ออาหารก็ได้ ไปก่อสร้างก็ได้ ให้เป็นบุญกุศล เงินที่ทุกคนทำจะได้เป็นการตัดโลภะ ความโลภ เป็นทานบารมี

หรือเป็นจาคานุสสติ จะทำทุกครั้งต้องใช้เงิน ๑ สิ่งทั้งหมด และเขียนคำว่า “นะ โม พุท ธา ยะ” ลงในแผ่นกระดาษและพับเป็นสามเหลี่ยมให้คนฝึกปิดหน้าไว้ แล้วภาวนาว่า “นะ มะ พะ ธะ”

นี่วิธีการสอนมีเท่านี้ครับ ไม่มีอะไรมาก การฝึกเต็มอัตราเวลาเธอทำได้ จิตใจ ฌานสมาบัติเธอยังไม่เรียบ ก็เดินตึงตัง ๆ ตบเข้าเปะปะ ๆ อันนี้ต้องช่วย ถ้ามือที่เขापนมอยู่ตีหน้าอก ให้จับมือมาวางที่เข้าทั้งสองข้าง วางคว่ำลงไปหาเข้า ที่เป็นอย่างนี้เวลาฝึกถ้ามีผู้หญิง พระเราจับมือเขาไม่ได้ ต้องมีผู้หญิงสักคนหนึ่ง ถ้าผู้ชายมาจับมือ มันไม่สวย ก็ต้องใช้ผู้หญิงอีกคนหนึ่งมาช่วยกันจับมือพวกผู้หญิงลง

เมื่อเรียนแล้ว ท่านบอกว่าไม่ต้องมีเหล่า และผมศึกษามาแล้ว เวลาที่จะปฏิบัติเมื่อก่อนนี้ คือเมื่อปี ๒๕๐๘ ผมลองมาแนะนำแก่คนได้ประมาณสัก ๓๐ คน ภาคเหนือนี้ละ แต่ตอนที่ผมอยู่ได้ ๆ สอนได้เยอะ แต่ว่าทุกคนไม่มีโอกาสจะไปถึงพรหมนี้ น้อยเต็มทีครับ ส่วนมากไปแค่สวรรค์ ไปนรกได้ ไปสวรรค์ได้ กำลังที่จะไปถึงพรหมมีน้อย แต่ถึงนิพพานจริง ๆ เกือบจะมีไม่กี่คน เพราะว่าสอนตามแบบฉบับของครู ต่อมาผมก็คิดว่า กำลังใจของญาติโยมพุทธบริษัทสะอาดไม่พอ ผมก็คิดในใจว่า เราเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้รับความรู้อย่างนี้ เขตเบื้องต้นไปถึงแล้ว ปลาย ๆ ต้องไปได้ ต่อมาก็มาปฏิบัติใหม่

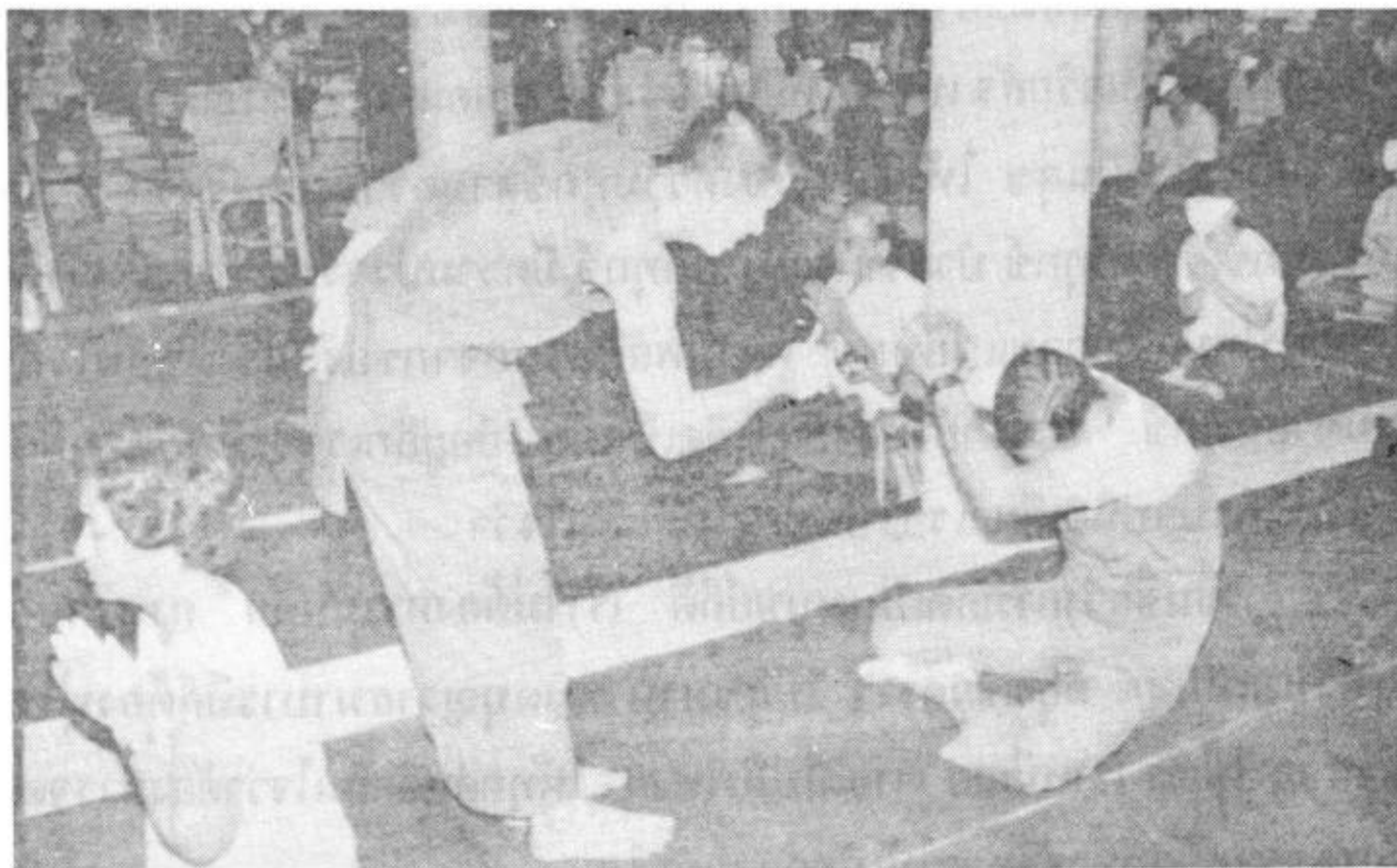
ให้ทุกคนสมาทานศีล เมื่อสมาทานศีลให้สมาทานด้วยความเคารพ หลังจากนั้นก็นำในอริยสัจ เบา ๆ ให้มีความรู้สึกที่ทุกคนที่เกิดมาเป็นมนุษย์นี้มันเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรเป็นสุข ให้เข้าใจเรื่องความทุกข์ตามความเป็นจริงว่า หิวก็ทุกข์ หนาวก็ทุกข์ ร้อนก็ทุกข์ ป่วยไข้ไม่สบายก็ทุกข์ มีความปรารถนาไม่สมหวังก็ทุกข์ มันทุกข์ไปหมด ความแก่ก็ทุกข์ ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจก็ทุกข์ ความตายก็ทุกข์ ถ้าเรายังต้องการเกิดเป็นมนุษย์อยู่อีกเราจะมีทุกข์หาที่สุดไม่ได้ ดีไม่ดีทำบาปนิดเดียวเราไปนรก ให้ตัดสินใจว่า

“ฉันเชื่อว่าการเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เราไม่ต้องการมันอีก การเป็นเทวดาหรือพรหมเป็นสุข ก็สุขชั่วคราว ไม่สุขนาน หมดบุญวาสนาบารมีก็ต้องพุ่งหลาวลงนรก เราไม่เอา เราหนีเลย เราจะไปนิพพาน” ให้ทุกคนตัดสินใจว่าต้องการจุดเดียวคือนิพพาน แล้วก็ทิ้งจิ้งหะให้เกิดความมั่นใจ

หลังจากนั้นก็ให้เอากระดาษปิดหน้า ให้ภาวนาว่า นะ มะ พะ ฐะ แล้วเวลานั้นท่านบอกว่า ขอทุกคนจงอยู่ห่างอะไรทั้งหมด แม้แต่ชีวิตและร่างกายมันจะตายเวลานี้ก็ช่าง เราไม่หวง ตัดสินใจให้แน่นอนเฉพาะเวลา หลังจากนั้นก็นำว่า จงอยู่อยู่กับนิรณัม ๕ ซึ่งมี ๕ อย่าง แต่เราไม่นึกถึงมันเลย นึกถึงอย่างเดียวคือ คำภาวนากับลมหายใจเข้าออก หายใจเข้านึกว่า นะ มะ หายใจออกนึกว่า พะ ฐะ ตอนนั้นแหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร มีผลเกินคาด มีการคล่องตัว พอแสงสว่างพุ่งหากายเธอบอก เห็นพระพุทธรูปเจ้าชัด ก็เลยบอกเธอว่า ทุกคนติดตามพระพุทธรูปเจ้าไป จะบอกว่าเกาะชายสังฆาฏิไม่ถูก เพราะเวลานี้ทุกคนต้องการพระนิพพาน พระพุทธรูปเจ้ากำลังพาไปนิพพาน ทุกคนถึงนิพพานหมด และมีสภาพแจ่มใสแพรวพราวระยับชัดเจน แจ่มใสเหมือนกลางวันเวลาเที่ยง

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัท นี่การแก้ไขนิดเดียวสามารถพบนิพพานได้ แต่ว่าคนที่นั่งฟังนี่เองเขาจะหาว่าผมบ้าก็ได้ นะ นิพพานเขาสูญ ของเขาสูญก็ช่าง แต่ในพระไตรปิฎกไม่สูญ และการปฏิบัติของพวกเราก็ไม่สูญ เราเชื่อของเราดีกว่า เอาละบรรดาท่านทั้งหลาย สัญญาณบอกหมดเวลาสองเครื่อง มันบอก “เลิกเถอะ หมดเวลาแล้ว” ก็ต้องขอยุ่ก่อน ลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบุญพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๓ ผมยังไม่หมดเลว

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท มาตอนนี้ เป็น วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ตามเดิม ทั้งนี้เพราะว่าบันทึกที่ละ ๒ คาสเซต แต่วันนี้จะบันทึกได้เต็ม ๒ คาสเซตหรือไม่ก็ไม่ทราบ แต่ว่าคาสเซตสำหรับภาพก็ยังเป็นคาสเซตเดี่ยวอยู่ (บันทึกลง วิ.ดี.โอ.ด้วย) วันนี้มันก็ป่วย นี่ตามใจมันนะ เรอเอ็ก ๆ ก็มาคุยอวดความเลวกันต่อไป

สำหรับคาสเซตนี้ขอให้ชื่อว่า “ไม่สิ้นความเลว” คาสเซตก่อนเป็นการบอก ว่า “ผมเลวมาก”

ที่นี้คาสเซตนี้ก็ยังไม่สิ้นความเลว ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าสามารถเอาโมโนมยิ.ธิดาแจกแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทได้ แต่ก็ได้ไม่นาน หลังจากนั้นแล้วโปรดทราบว่า เมื่อปี ๐๘ ผมสอนได้ แต่ว่าหลังจากปี ๐๘ ถึงปี ๒๕๒๑ ไม่มีใครได้เลย ๑๐ ปีเต็ม ทำให้คนต้องเสียเวลากันมาก เขาต้องการมาปฏิบัติเพื่อผลจะพึงได้ คือเข้าใจนรก สวรรค์ แต่ผมไม่สามารถให้ทุกคนไปได้เลย เดินกันปีบ-บับ ๆ เสียเวลา ผมก็เหนื่อย บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทก็เหนื่อย เหนื่อยแล้วก็ไม่มีผล ก่อนจะเหนื่อยเขาจะนั่งอยู่กับบ้าน นั่ง ๆ นอน ๆ ก็มีความสุข ไอ้การมาต้องทิ้งผลประโยชน์จากบ้าน และก็ต้องเสียประโยชน์คือต้องเสียเงิน การฝึกอัตรา ๑ สิ่งนี้ต้องให้ทุกวัน บางคนก็เกินกว่านั้น ที่นี้เวลาจริง ๆ ที่เขามาต้องทิ้งการงาน ต้องเสียค่ารถค่าเรือมา เสียรายได้อันนี้เสียมาก ผมทำให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเสียประโยชน์มาก ทั้งด้านความสุขและทรัพย์สิน ผมก็สลดใจ

จึงมานั่งคิดในใจว่า ถ้าหากว่าสอนอย่างนี้ ผมจำได้ว่าเป็นวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๑ วันนั้นคิดในใจ เขากำลังฝึกอยู่ประมาณ ๒ ทุ่มเศษ ที่ศาลานวราช คิดว่าวันนี้ถ้าไม่มีใครเลยผมจะเลิกสอนแบบนี้ จะสอนเฉพาะสุขขวิปัสสโก เพราะว่าสุขขวิปัสสโกนี้ง่าย ไม่มีการรับผิดชอบใด ๆ แนะนำไปญาติโยมจะทำได้หรือไม่ ได้ บรรดาภิกษุสามเณรจะทำได้หรือไม่ได้ก็ช่าง เขาก็นั่ง เราก็นั่ง เขาภาวนา เราจะนอนเสียก็ได้ อะไรก็ได้ ที่นี้จะเป็นอย่างไรก็เป็นเรื่องของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท

การสอนของผมมีอยู่อย่างหนึ่งคือ ผมไม่สอบอารมณ์ คือสอบอารมณ์ว่าเป็นอย่างนั้นไหม เป็นอย่างนี้ไหม อันนี้ผมไม่สอบ

มีญาติโยมหลายคนมาถามว่า “มีการสอบอารมณ์ไหม”

ผมถามเขาว่า “สอบยังงัย”

เขาบอกว่า “ก็สอบถาม ได้อย่างนั้นไหม ได้อย่างนี้ไหม ได้อย่างโน้นไหม”
ผมก็บอกท่านว่า “ผมไม่สอบหรอก”

เพราะปรากฏว่าเคยมีคนสอบอารมณ์จากไหนก็ไม่ทราบแกก็บอกว่า
แกพูยส่ง ฟังเขาอย่างไหน ครูบอกว่าถูกแกจำ วันนั้นแกตอบครูไม่ได้ ไม่ถูก แกก็ถาม
คนที่เขาบอกว่า ครูยืนยันว่าถูกต้อง ว่ายังงี้แกก็จำไว้ เวลาครูถามแกตอบอย่าง
นั้น ใจแกใช้ไม่ได้แต่แกตอบถูก ท่านครูบาอาจารย์ท่านก็บอกว่าได้ บางที่ท่านจะพูย
ส่งก็ได้ อดยากเลย บางคนเวลาครูจะสอบอารมณ์ถึงกับบนบานศาลกล่าวถวายหัวหมู
บายศรี ขอให้สอบได้ อันนี้เป็นผลร้ายมาก เฉพาะบางแห่งนะ แต่บางแห่งนะท่านดี
แต่ที่พบมาเห็นว่าเป็นผลร้ายก็เลยบอกญาติโยม ไม่สอบละ ต่อมาฝึกแบบนี้ก็ไม่ต้อง
สอบ เจอะกันเวลานั้นเลย

ในเมื่อผมตัดสินใจว่าผมจะไม่สอน ก็พอดีเห็นภาพพระ พระนี่ผมเห็นของ
ผมทุกวัน ที่เขาบอกว่าพระท่านนิพพานไปแล้วสูญ ของผมไม่สูญหรอก ใครจะว่ายัง
งี้ก็เอากันเถอะ ผมไม่หนักใจ ผมก็พร้อมเสมอ เพราะผมเลี้ยงตัวมาตั้งแต่บวช ความ
เป็นอยู่ของผม ผมเลี้ยงตัวเอง ผมสร้างของผมมา อาศัยญาติโยมพุทธบริษัท
เมตตา ท่านเมตตาเพราะท่านมีความเข้าใจเรื่องสวรรค์นรก ผมขอยืนยันตามความ
เป็นจริง

เวลานี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิงทำได้กัน แหม...ผมคิดว่าเลย
แสนคนแล้ว กระจายไปทั่วประเทศ ในต่างประเทศก็ได้ ทั้งคนไทยในต่างประเทศ
และฝรั่งที่อเมริกาได้คล่องตัวมาก ฝรั่งมาฝึกที่วัดนี้ก็มี แต่ที่อเมริกา ทั้งชิคาโก
เดนเวอร์ และแคลิฟอร์เนีย คล่องจริง ๆ ฝึกแค่ ๑๐ นาที ดร.ปริยญา นุตาลัย
กับ คุณวิรัช (พระวิรัช โอภาโส) ฝึกแค่ ๑๐ นาที-เขาสามารถจะล่องแก้ว ระลึกชาติ
ได้ทันทีทันใด ถามอะไรเธอก็มั่นหน้าผัดเงยหน้ามาหน่อยตอบเลย

และก็เจ้าตัวเล็กมันชื่ออะไรก็ไม่รู้ หัวหน้าท้าว นึกชื่อไม่ออก (ทิพย์-
สุคนธ์ กิจเจริญ) คนนี้ก็เก่งมาก มีฝรั่งชาติเยอรมันคนหนึ่ง ใครสอนเธอไม่เข้าใจ
เจ้าตัวเล็กก็มารับอาสาบอกว่า หลวงพ่อคะ หนูคิดว่าหนูสงเคราะห์เขาได้ แต่ความจริง
เธอก็ทำไม่ได้มาก่อน ไปที่ชิคาโกเธอฝึกกับเขานั้น แล้วเธอก็มาสอนที่เดนเวอร์
ซึ่งเวลาห่างจากการฝึกแล้วแค่ ๗ วัน คำแนะนำเธอไม่เข้าใจก็ไปถามคุณวิรัช เพราะ
คุณวิรัชเธอก็มีสูตรสอนไว้ แต่ส่วนใหญ่ถ้าฝรั่งมาฝึกละก็ ดร.ปริยญา นุตาลัย เธอ
เก่งมาก พุดวาตะสั้น ๆ ให้คนเข้าใจดี ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่เรียวกราว

เธอไปสอนที่ไหน รัฐไหนก็ตามวงโตขึ้นทุกวัน ตอนแรก ๆ ห้องนั้นจุได้ ๒ วง ต่อมาวันที่ ๓ ต้องวงเดี่ยวแล้ว เพราะคนเพิ่มเข้ามา ฝรั่งเศสก็ติดอกติดใจนี่เป็นความภูมิใจของคนที่ได้ ไม่ใช่แต่คนไทย คนจีน คนฝรั่ง คนแขก แม้แต่พวกอิสลาม พวกคริสเตียนเขาก็มาฝึกกัน ไม่ใช่ยกมาทั้งหมด เอาเป็นส่วนบุคคล อย่างละหลายสิบ เขาก็ได้กันคล่องแคล่ว อันนี้ก็เป็นที่ดีของเขา

แต่ผมก็ต้องชมความเลวของผม ผมเลวมากที่ไม่สามารถจะแนะนำญาติโยมพุทธบริษัท ๑๐ ปีนี้คุณอย่าลืมนะว่า ๑๐ ปีนี้ไม่ใช่เวลาเล็กน้อย เงินที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทต้องเสียไปไม่ใช่เล็กน้อยเลย เสียค่ารถค่าเรือไปมานี่มันไม่ใช่เล็กน้อย ถ้าวันหนึ่งมา ๑๐ คน ๑๐ วันก็ ๑๐๐ คน ๓ วัน ๓๐๐ แต่ความจริงคนมาวันหนึ่งเกิน ๑๐ คนทุกวัน บางวันเต็มคันรถ ๕๐-๘๐ คน นี่เงินของเขาต้องสูญเสียไปมาก ผมก็นึกสลดใจในความเลวของผม จึงตัดสินใจว่าจะเลิกสอน

พอตัดสินใจเลิกสอนเท่านั้นพระมาพอดี เห็นท่านมาท่านบอก

“เลิกไม่ได้คุณ คุณจะต้องสอนต่อไปเพื่อรับอภิญญาจริง ๆ อภิญญา ๕ ก็แล้วกัน”

ท่านบอกว่า “นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปอีก ๒๐ ปี อภิญญาจะเข้า”

คำว่าอภิญญาจะเข้าก็หมายความว่าคนจะมีกำลังใจพอ สามารถฝึกอภิญญาได้ แต่อย่าลืมนะว่าอภิญญานี้ผมไม่ฝึกให้ใคร เพราะผมก็ไม่ได้เหมือนกัน ผมไม่รู้อภิญญา ไม่ได้กับเขา เขาได้กันอย่างไรผมไม่รู้ ผมก็อ้อเหละเปะปะไปตามเรื่องของผมแบบนี้ เอาแค่มโนมยทธิกระຈ້อยร่อยนืด ๆ ซึ่งไม่แจ่มใส และไม่มีความเข้มข้นเท่าพระอริยะท่านทำ ผมก็พอใจแล้ว แค่นี้ก็เปลืองความสงสัยของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทได้ ผมพอใจ

แล้วผมก็เรียนถามท่านว่า “๑๐ ปี ไม่มีใครได้ ผู้ฝึกให้คือผมเองก็เสียกำลังใจ ผู้รับการฝึกก็เสียทั้งกำลังใจ เสียทั้งกำลังทรัพย์ เสียทั้งเวลา”

แต่พระท่านว่าอย่างไรทราบไหม ท่านก็บอกว่า “คุณฝึกแบบนี้มันก็เท่ากับสอนเด็กให้อุ้มข้างอาบน้”

ท่านบอกอีกว่า “เวลานี้คนมีสัญญากับปัญญาทรมลง จะฝึกแบบนี้ไม่ได้ จะไม่มีผล”

ผมก็นึกในใจว่า การฝึกแบบนี้มันง่ายกว่าที่ผมทำมาตั้งล้านเท่า เพราะผมต้องใช้กสิณ ๑๐ ทำกสิณ ๑๐ เต็มอัตราทั้งหมด เข้าฌานตามลำดับฌานตามลำดับกสิณ แล้วก็เข้าฌานตามลำดับฌานย้อนกสิณ เข้าฌานสลับฌาน สลับกสิณ โอ๊ย! กว่าจะได้มาเหนื่อยเหลือเกิน แล้วพวกนี้มานะ นะ มะ พะ ณะ อย่างเร็วที่สุด

๔ วัน คนที่ปฏิบัติถึง ๔ วันนี้นับคนได้เลย ผมขอยืนยัน ตั้งแต่ฝึกมาแล้วหลายปีนะไม่ ถึง ๑๐ คน ส่วนใหญ่ได้ในวันแรกแล้วก็วันที่สอง คนที่จะเข้าถึงวันที่สามก็มีน้อยคน เขาถือว่าตั้งเมแล้ว ดิ่งไม่ค่อยออก ท่านยังบอกว่ายาก เหมือนกับสอนเด็กให้อุ้มช้าง อาบน้ำ ผมก็หนักใจว่า คนถ้าอย่างนี้ผมก็ไม่ไหว

ท่านก็เลยบอกว่า “อย่าลืมนะว่าเวลานี้นะคนปัญญาและสัตยญาทรามลง”

สัตยญา หมายถึงความจำ จำไม่ค่อยได้ **ปัญญา** ความคิด ความฉลาดน้อยลง สอนอย่างนี้ไม่ได้ ต้องเข้าถึงตัว สอนเรียงตัวบุคคล และก็ต้องใช้ลีลาการสอนใหม่ ลดกำลังส่วนหน้าลง กำลังของอภิญญานี้ไปไม่รอด ต้องใช้กำลังของวิชาสาม การฝึกเต็มกำลังเป็นฌาน ๔ ตรง ฌาน ๔ นี้มีความเข้มข้นมาก ออกไปแจ่มใสมาก แต่ถ้าใช้กำลังของวิชาสามก็แค่อุปจารสมาธิ

อันดับแรก ก็ได้ทิพจักขุญาณก่อน แล้วต้องสอนให้เข้าใจเรื่องการตัดกิเลส ผมก็ไม่เข้าใจ ผมไม่รู้จะลดอย่างไร ก็กราบเรียนท่านบอกว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าเริ่มสอนก็ขอให้กรุณาแนะนำด้วย ท่านก็ยอมรับ

ฉะนั้น วาระแรก จึงได้เรียก พรนุช คีนคงดี ปู และกิ เป้วมา (เป้วชื่อ พัชรี) พอดีคืนแรกนี้พรนุชกับปูเธอมีร่างกายดีทำได้ ผมดีใจเกือบตาย แต่เป้วเธอยังทำไม่ได้เพราะเป็นโรคไทรอยด์อย่างหนัก เข้าเธอตัดสินใจไปเอายาที่กรุงเทพฯ จะกลับมาสู้ใหม่ ไปก็ไม่ทันรถ เวลานั้นรถก็น้อย เธอกลับมาบอกว่า “หลวงพ่อกำลังตาย” คืนนั้นเป้วได้อีก ผมดีใจเกือบตาย

หลังจากนั้นก็จับจุดได้ว่า คนที่จะปฏิบัติได้นี้ต้องมีความเข้าใจ ใช้กำลังเบาๆ ตอนนีขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท เข้าใจไว้ด้วยว่า การปฏิบัติแบบนี้ ตามอันดับใหม่นี้ท่านให้ใช้กำลังใจเบาๆ และวิธีปฏิบัติ อย่าลืมนะ ถ้าใครรอดแล้วกับครู ไม่มีผลแน่นอน นั่นคือเราต้องยอมไม่รู้เสียก่อน

แล้วก็ประการที่สอง มีหลายคนเหมือนกัน คือครูว่าอะไรว่าตามกัน หลอกครู ก็เลยสั่งครูเขาไว้แล้วว่า ถ้าใครเขาหลอกไม่เห็นจริงไม่รู้จริง จำแบบฉบับใครเขา มาพูดส่วนไหนก็ตาม ไม่พูดตรงตามความเป็นจริง ให้ปล่อยไปเลย อย่าสนใจ ให้สนใจกับคนที่พูดจริง ทำจริง เห็นจริง รู้จริง พูดตามความเป็นจริง นี้อย่างนี้ก็มีมาหลอกครู บอกครูอย่าสนใจ เขาว่าอย่างไรก็ช่าง เขาว่าอะไรว่าไปตามนั้น เอาคนที่เห็นจริง รู้จริงเป็นบรรทัดฐาน คนประเภทนี้ เราไม่ได้รับจ้างสอนนี้ แต่ว่าโรงเรียนราษฎร์โรง-

เรียนรัฐบาลคนสอนเขามีเงินเดือน เขาก็ยังสอนเท่าที่เขาจะสอนได้ จะสอบได้ หรือสอบตกเป็นหน้าที่ของนักเรียน เมื่อนักเรียนสอบตกก็ไม่มีใครเขาตัดเงินเดือน เขายังได้เงินเดือนอยู่เรื่อย เรื่องของเขา เขาอาจจะมีพื้นฐานดีกว่าเราก็ได้อันนี้ไม่ได้ว่า

รวมความว่า กำลังใจที่จะขึ้นใหม่มีนะ (คาสเซทก่อนพูดถึง ผีกเก่า) ผีกใหม่เอาอย่างนี้

เริ่มด้วยที่แรก ขอให้ทุกคนมาด้วยศรัทธา อย่ามาสักแต่ว่าลอง ถ้าลอง นี้ไม่ยืนยัน ให้มาด้วยศรัทธาแท้ คือมีความเชื่อในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ และก็ถวายความเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ด้วยความจริงใจ

เวลาจะปฏิบัติต้องไม่หว่างอะไรเลย ร่างกายก็ไม่หว่าง ต้องดูแบบฉบับขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อนจะบรรลุมิเชกสัมมาสัมโพธิญาณ พระองค์มีหว่าง คือความรู้ของพราหมณ์ว่า พราหมณ์บอกว่าต้องทำอย่างนี้ ต้องทำอย่างโน้น ปรับปรุงเรื่องกาย กายต้องเป็นอย่างนั้น กายต้องเป็นอย่างนี้ ผลที่สุด องค์สมเด็จพระชินสีห์เสียเวลา ๖ ปี ไม่มีอะไรเป็นผลเลย ต่อมาองค์สมเด็จพระศพลอาศัยที่บำเพ็ญบารมีมาเพื่อเป็นพระพุทธเจ้าโดยตรง หวังจะรื้อสัตว์ ขนสัตว์ ให้พ้นจากความทุกข์ ปัญญาของพระองค์ก็เกิด คิดว่า การบรรลุมิเชกสัมมาสัมโพธิญาณต้องไม่ใช่ทางกายแน่ เวลานี้เราปรารถนากายเกินไป ต้องเป็นทางใจ จึงได้ปรับปรุงร่างกาย ฉันทอาหารบิณฑบาต

ตอนนั้นปัญจวัคคีย์ฤาษีทั้ง ๕ คือ ท่านอัญญาโกณฑัญญะ ท่านวัปปะ ท่านภัททิยะ ท่านมหานามะ ท่านอัสสชิ ท่านปรนนิบัติพระพุทธเจ้าอยู่ เห็นองค์สมเด็จพระบรมครูฉันภัตตาหาร ก็มีความเข้าใจว่า พระสมณโคดมนี้ หรือสิทธัตถราชกุมารเป็นผู้มักมากในอาหาร คือเบื่อหน่ายแล้วก็หนีไปอยู่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน แต่ว่าในหนังสือบางเล่ม พระอรุณกถาจารย์ท่านกล่าวไว้ว่า “เทวดาเข้าใจให้พราหมณ์พวกนั้นเบื่อหน่ายไปเสีย” อาจจะเป็นความจริง ทั้งนี้ก็เพราะว่าถ้าอยู่ก็จะกวนให้ยุ่งใจไม่บริสุทธิ์ เมื่อเขาไปแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ฉันพระกระยาหารรับข่าวมรุษายาสจาก นางสุชาดา ฉันพอมีร่างกายสมบูรณ์ ลอยเถาตทองแล้ว สมเด็จพระประทีปแก้วนั่งโคนโพธิ์หันหน้าไปทางทิศตะวันออก หันหลังให้ต้นโพธิ์ ทรงตัดสินพระทัย อย่าลืมนะตรงนี้สำคัญมาก นักปฏิบัติ ทรงตัดสินพระทัยว่า

“เวลานี้เราไม่ห่วงอะไรทั้งหมด เราจะนั่งอยู่ตรงนี้เพื่อพระโพธิญาณ ถ้าเราไม่ได้บรรลุอภิเชกสัมมาสัมโพธิญาณ ก็ตัดกิเลสได้เพียงใด เลือดและเนื้อจะเหือดแห้งไปก็ตามที่ ชีวิตินทรีย์จะตักษัยก็ตาม เราจะไม่ยอมลุกจากที่นี่”

จะเห็นว่าพระพุทธเจ้าตัดสินพระทัยไม่ห่วงแม้แต่ชีวิต ฉะนั้นขอบรรดานักปฏิบัติจะลืมอันนี้ไม่ได้ เวลาปฏิบัติ เวลาเริ่มทำสมาธิ ตัดกังวลเสียก่อน สิ่งใดที่จะห่วงใยยกเลิกทิ้งไป ประเดี้ยวเดี้ยวมันไม่ตายหรอก และก็ตัดสินใจว่าเราจะต้องปฏิบัติให้มีผลตามคำแนะนำของครู ไม่ห่วงแม้แต่ร่างกาย อย่างนี้เห็นนิพพานแล้ว

ทุกคนเมื่อตัดกังวล ไม่ห่วงแม้แต่ร่างกายได้แล้ว ก็ตั้งใจสมาทานศีล เรื่องศีลนี้ความจริงไม่ใช่จะมีเฉพาะเวลาปฏิบัติ ศีลนี้เป็นเครื่องค้ำจุนฌานสมาบัติ สมาธิหรือฌานจะมีขึ้นมาได้ก็เพราะศีล ถ้าศีลบกพร่อง ฌานก็บกพร่องด้วย ถ้าศีลสมบูรณ์แบบสมาธิหรือฌานจึงจะสมบูรณ์แบบ ฉะนั้นเรื่องศีล ต้องปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำว่า

๑. เราจะไม่ทำลายศีลด้วยตัวเอง
๒. จะไม่ยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นทำลายศีล
๓. ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

เรื่องนิวรรณ์ ๕ ประการ อย่างนี้ถึงมันเลย ซึ่งได้แก่

๑. ความรักระหว่างเพศ ที่เรียกว่า กามฉันทะ รักรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ เวลาที่นั่งปฏิบัติอยู่อย่าให้มี จะที่วัดหรือที่บ้านก็ตาม

๒. ความไม่พอใจ อย่าให้เกิดขึ้น

๓. ความง่วง

๔. อารมณ์ฟุ้งซ่านนอกกริตนอกกรอย คิดโน้นคิดนี้

๕. ความสงสัยในผลของการปฏิบัติ อันนี้สำคัญ

โดยเฉพาะข้อ ๔ กับข้อ ๕ อย่าให้มี ถ้ามีแล้วจึง รวมความว่านิวรรณ์ ๕ อย่าง อย่างใดอย่างหนึ่งถ้ามีในกำลังใจของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่กำลังปฏิบัติอยู่ก็ขอยืนยันได้เลยว่า วันนั้นไม่มีผลเลย ฉะนั้นว่าอะไรต้องว่าตามกัน

นอกจากนี้องค์สมเด็จพระภาควันต์ให้ทุกคนคุมอารมณ์ให้ดีในพรหมวิหาร ๔ ให้จิตตรงตัวไว้ใน พรหมวิหาร ๔ เป็นปกติ คำว่าปกติ ต้องเหมือนศีล ศีลนี้ต้องบริสุทธิ์ทุกวัน และพรหมวิหาร ๔ ต้องตรงตัว พรหมวิหาร ๔ คือ

๑. เมตตา ความรัก เราจะมีเมตตารักใคร่คนอื่นกับเราเสมอกัน เสมอกับตัวเรา ไม่มีจิตคิดจะเป็นแ้วเป็นภัย เป็นศัตรูกับใครเลย เห็นคนและสัตว์ทั้งหมด ถือว่าเป็นมิตรที่รัก

๒. กรุณา ความสงสาร จิตใจคิดไว้เสมอว่าอยากจะทำกุศลคนและสัตว์ในโลกนี้ให้มีความสุข ก็หมายความว่า ถ้าเขามีทุกข์ และไม่กินวิสัยเรา จะช่วยให้เขามีความสุข ใจเยือกเย็นทั้งสองประการ

๓. มุทิตา มีจิตอ่อนโยน ไม่อิจฉาริษยาใคร ใครได้ดีพลอยยินดีด้วย

๔. อุเบกขา วางเฉย เห็นใครเปลื้องพลาไม่ซ้ำเติม พร้อมจะสงเคราะห์เสมอ นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท อารมณ์ทั้งหมดนี้ต้องมีประจำเป็นปกติ เวลาปฏิบัติไม่กังวล ยามปกติมีศีลบริสุทธิ์ จิตระงับนิรณ แล้วจิตทรงพรหมวิหาร ๔ พรหมวิหาร ๔ นี้ต้องมีประจำตลอดวัน ถ้าอย่างนี้ทุกคนจะทรงฌานได้เป็นปกติ การปฏิบัติภายในวันนั้นจะได้ทันทีทันใด และมีสภาพแจ่มใสมาก การขึ้นไปจะสว่างไสว

นอกจากนั้นเวลาที่ก่อนภาวนา ให้ทุกคนตัดสินใจใช้ปัญญาหน่อยเดียว ถ้าไม่ทราบก็กินวิสัย ซึ่งก็มีเหมือนกัน คนแก่ไม่รู้จักคำว่าทุกข์เลย แยกบอกว่ามีความสุขตลอด ถ้ามีความสุขตลอดนี้ไม่ต้องมาปฏิบัติ เพราะนั่นเป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่ต้องมาปฏิบัติ ที่นี้จะรับนักปฏิบัติเพียงแค่ว่าคนที่รู้จักมีความรู้สึกตัวว่า มีความทุกข์เท่านั้น

และอีกประการหนึ่ง คนที่ติดในอารมณ์จะมาลอง อย่าลองเลยนะ ถ้ามาลองละก็ปล่อยเลยตลอดไปเลยนะ ไม่ยับยั้งด้วย ไม่ฝืนเหมือนกัน มีมาพิสูจน์ ลองมาทำแป้ ๆ ไป ๆ ออกข้าง ๆ คุ ๆ อย่าลืมว่า การปฏิบัติจะมีผลต้องว่าอะไรว่าตามกัน

ผมยังนึกถึงคุณของ หลวงพ่อปาน ท่านว่าไว้ ตอนผมจะเข้ามาบวชในพระศาสนา ผมก็อยากจะได้ไปสวรรค์ไปนรกนี่แหละ ท่านบอกว่า

“เธอต้องการนิตเดียว ความรู้ของฉันทันมีมากกว่านั้น แต่มีเงื่อนไขว่า ต้องว่าอะไรว่าตามกัน”

ครูว่าอะไร เชื่อตามนั้น อันนี้ถูกต้อง ถ้ามีอารมณ์ฝืน คิดว่าฉันดีกว่า ละเสรีจ ไม่มีทางได้หรอก ไอนั้นมันแล้ว ไม่ใช่ดี ถ้าดีจริง ๆ ก็ไม่ต้องมาศึกษาไม่ต้องมาให้เขาฝึก มันเสียเวลาเขา ผมนะรักษาเวลาของผมเหมือนกัน คนแล้วไม่เอา

ไหน ไม่รักษาระเบียบนี้ผมไม่เอาด้วยเหมือนกัน

นี่อย่างวันนี้ละ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๒๗ พวกสามพราน ท่านมา
กัน ๗๐-๘๐ คน ความจริงพวกนี้เขาไม่เลว เขาดีมาด้วยศรัทธา แต่ว่าผมป่วยลง
ไปพูดกับเขาไม่ไหว เดินโซซัดโซเซไป ถ้าจะถามว่า เอ้า แล้วก็พูดอยู่นี่เล่า ก็ตอบ
ว่าที่พูดนี้ผมนั่งพูดเฉย ๆ ผมคิดว่าเวลาหมดเมื่อไร ผมเหนื่อยเมื่อไรผมก็เลิกเมื่อ
นั้น คนเดียว มันก็เดินไม่ไหว มันก็เซ พระต้องประคอง

ก็รวมความว่า การปฏิบัติต้องว่าอะไรก็ตามกัน คือเขาแนะนำว่าทุกข์
ก็ทุกข์ ต้องตัดสิ้นใจไปตามนั้น ประเภทหลงเลวไม่ต้องมานะ และก็ไม่ต้องสนใจกับคน
เลว ถ้าเห็นที่ไหนดีก็ไปที่นั่น ที่นี้ไม่ได้รับจ้างฝึก

**และการปฏิบัติแบบครึ่งกำลังนี้ก็ไม่จำเป็นต้องใช้เงิน ท่านไม่บังคับ
แต่ผมก็อยากจะปฏิบัติเต็มกำลัง** ใ้การปฏิบัติเต็มกำลังมันต้องเหนื่อย ยังไม่
มีครูสอนได้ ถ้ามีครูสอนได้ บางทีผมจะให้พวกครู ๆ ลองสอนดู แต่มันก็เหนื่อยเหลือ
เกิน ต้องใช้เนื้อที่มาก และประการที่สอง เกรงใจบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทต้อง
ใช้สตางค์

เรื่องต้องใช้สตางค์นี้มีความจำเป็น ผมเคยใช้วิชานี้ของท่านครั้งหนึ่งไม่
ได้ใส่สตางค์ให้ท่าน (แต่ความจริงปกติผมใช้อยู่เสมอ เมื่อต้องการจะรู้อะไร) เวลา
ตีสองผมลุกขึ้นเจริญกรรมฐานทุกคืน วันนั้นตีสี่ว่าจะไปจังหวัดพิจิตร ตอนตีสี่ก็ใช้
กำลังมนมยิตธิของท่าน นะ มะ พะ ธะ ดุตันทางปลายทางไปมาเห็นว่าปลอดภัยหมด
สะดวกทุกอย่าง แต่ว่าไม่ได้จ่ายสตางค์ แจ่มใสจริง ๆ ผมก็ไม่ค่อยได้ใช้ของท่าน
ของท่านดีจริง ๆ ไม่แพ้ของผมเลย เวลาเดินทางไปที่ขึ้นรถไฟ ใจสบายนั่งชั้น ๓
เห็นมือแค่ศอก นิ้วสวยมาก ได้ยินเสียง “สิ่งยังไม่ได้ง่าย”

ก็ถามท่านว่า “ทำไมต้องใช้ ทำเองต้องใช้ด้วยหรือ”

ท่านบอก “ต้องใช้ เพราะเงินสิ่งนี้ไม่ได้เอาไปร่ำรวย ต้องการให้สร้าง
ทานบารมี ทำแค่ คีล สมาริ ปัญญาอย่างเดียว ขาดทานบารมีตัดความโลภไม่ได้
เมื่อตัดความโลภไม่ได้ ก็ไปนิพพานไม่ได้

ผมเข้าใจ จึงกราบเรียนท่านว่า “ถ้าอย่างนั้นกลับวัดผมขอถวาย ๖ บาท”
แล้วผมก็ทำจริง ๆ

นี่แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิง การที่ไม่อยากฝึกเต็มกำลัง
ก็เพราะว่าเกรงเขาจะหาว่า เรียกเงินเรียกทอง แต่ว่าถ้าใครอยากจะฝึก ก็ต้องตัดสิ้น

ใจเสียก่อนนะ ถ้าคิดว่าเงิน ๑ สลึงมากเกินไปสำหรับท่านละก็ จงอย่ามาเลย แต่ใครจะใส่มากเท่าไรก็ได้ แต่เงินนั้นผมขอยืนยันว่า ผมเอาไปใช้เองไม่ได้ ใช้เลี้ยงพระกับก่อสร้างและธรรมทานเท่านั้น

เอาละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับท่านที่ดูเทพก็คิดว่าเทพยังไม่หมดหน้า แต่ผู้รับฟังจะทราบว่าเทพกำลังจะหมด เพราะมีเสียงสัญญาณบอกหมดเวลาปรากฏแล้ว ขอหยุดก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ภาพที่ ๒ การฝึกมโนมยิทธิแบบเต็มกำลัง (หลวงพ่อกำลังฝึกนักเรียน
ร.ร.พระสุธรรมยานเถระวิทยา ที่ศาลา ๒ ไร่)

ตอนที่ ๔ ผมยังไม่หมดเลย (ต่อ)

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย วันนี้ ยังคงเป็น วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ตามเดิม แต่เวลานี้ดีมากแล้ว มองดูนาฬิกา เข็มสั้นถึงหมายเลข ๓ เข็มยาวถึงหมายเลข ๑ ก็แสดงว่า เป็นเวลา ๓ นาฬิกาเศษ ผมนอนตื่นขึ้นเวลาตีสอง ลุกมาทำจิตให้สบายตามแบบฉบับของผม เพราะว่าผมเป็นคนนอกกริตนอกรอย ท่านว่ากันยังงั้น นอกกริตนอกรอยของคนที่เกียจ แต่ว่าอยู่ในรีดในรอยของคนทำงานตามเวลา คำว่าเวลาของผมนั่นก็คือ ต้องทำงานให้เสร็จ เพราะว่าคาสเซทนี้เป็นคาสเซทหน้าที่ ๔ หรือว่าหน้าที่ ๒ ของคาสเซทที่ ๒ คิดว่าวันที่ ๑๗ กรกฎาคมต้องทำให้เสร็จ ทั้ง ๆ ที่ป่วยไข้ไม่สบาย ก็เป็นของไม่แปลก แม้แต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาที่ทรงประชวรหนัก พระองค์ก็ยังทรงเทศน์โปรดพุทธบริษัท แต่ที่ผมมีความป่วยไข้ไม่สบาย ในวันนี้รู้สึกว้ามากจนกระทั่งลงรับแขกไม่ไหว ชาวสามพราน มากัน ๗๐ คนเศษ ผมก็ลงพบไม่ได้ แต่ถ้าจะถามว่า ทำไมจึงบันทึกเสียงได้ ที่บันทึกเสียงได้ก็เพราะว่า ผมนอนบ้าง นั่งบ้าง พอมีแรงนิดหนึ่งก็ลุกขึ้นมาบันทึก สำหรับเทปภาพนั้น ลืมเปิดภาพขอบอกให้ทราบ ว่า ยังไม่เข้าเรื่อง

เรื่องที่จะเข้าต่อไปวันนี้ก็คือ “นิพพานมีสภาพไม่สูญ”

นี่ก็มาวัดความเลวของผมอีก ผมก็เลวตามเดิม ความจริงผมเลวเรื่องนี้มานาน เรียกว่าฟังหลาย ๆ คนพูดกัน แม้แต่พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ท่านก็พูดกันว่า นิพพานสูญ และตามตำราที่ผมเรียนกันก็ นิพพานสูญ ผมก็เลยแนะนำบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทว่า นิพพานสูญ และเวลาสอนนักเรียน ผมก็สอนว่า นิพพานสูญ เวลาผมเทศน์ ผมก็เทศน์ว่า นิพพานสูญ รวมความว่า ผมเลวถึงขั้นเต็มขั้น และต่อมา ผมมาศึกษาในพระกรรมฐานจากผู้ใหญ่หลายท่าน ท่านยืนยันว่า “นิพพานไม่สูญ” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านที่เปิดเผยหนักกว่าองค์อื่นก็คือ “หลวงพ่อดอด วัดปากน้ำภาษีเจริญ” สมัยนั้นท่านยังเป็นหลวงพ่อดอดอยู่ ยังไม่เป็นพระครู และก็ยังไม่เป็นเจ้าคุณ ผมไปหาท่าน ท่านก็บอกว่า “นิพพานไม่สูญ” และถามท่านก็ยังพูดในสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ นั่นคือท่านบอกว่า “เมื่อคืนนี้ ผมไปนิพพานมา พระที่พระนิพพานนี้มีร่างกายเป็นแก้วหมด”

เมื่อผมได้รับฟังจากท่านอย่างนั้นก็คิดว่า ถ้าตัวเป็นแก้วจะเดินได้จะพูดได้อย่างไร นี่ความเลวของผม อย่างนี้เขาเรียกว่า “อัมฤตผล” ทั้งโง่ ทั้งบอด คือบอด

ไม่รู้ความจริงของพระนิพพาน แต่ในที่สุดท่านก็แนะนำว่า การที่จะรู้จักนิพพานจริง ๆ เขาทำกันยังไง ก็นำแบบของท่านมาปฏิบัติ ประยุกต์กันกับแบบปฏิบัติที่ทำได้แล้ว ผลที่สุด ผมก็ไปชนนิพพานตามที่หลวงพ่อสวดท่านพูด และในตอนนั้นความมั่นใจมี แต่ความมั่นคงยังไม่มี “มั่นใจว่าพระนิพพานมีจริง” แต่ความมั่นคง คิดว่าคนอย่างเราจะสามารถไปนิพพานในชาติใดชาติหนึ่งได้หรือไม่ นั่น ไม่มี เมื่อมีความรู้สึกตัวว่า ตัวเลวจริง ๆ มีความเลวมาก ต่อมาเมื่อความมั่นคงของจิตใจเกิดขึ้นหลังจากตายจริง ๆ วาระที่สาม “ไปพบนิพพานจริง ๆ” จึงได้มีความมั่นคงของจิตว่า

ถ้าชาตินี้เราไปไม่ได้ ถ้าเราไม่ละความพยายาม ชาติใดชาติหนึ่งก็ต้องไปได้แน่ เหมือนกับเราเดินทางไกล ถ้าเราไม่ละการเดิน วันนีถึงตรงนี้เราพัก หายเหนื่อยมีกำลัง มีทุน เราก็เดินทางต่อไป เหนื่อยที่ไหนพักที่นั่น พักแล้วหาทุนต่อไป สะสมทุนให้พอกับการเดินทาง เดินไปถึงที่ไหน หมดทุนก็หยุดที่นั่น สะสมทุนต่อไป

ข้อนี้ฉันใด แม้การปฏิบัติตนเพื่อไปนิพพานก็เช่นเดียวกัน ถ้าเราค่อย ๆ สะสมความดี ทำลายความชั่ว

อันดับแรก ทำลายโลภะความโลภก่อน เพราะทำลายง่าย ในเมื่อความโลภค่อย ๆ ลดตัวลง จนความโลภหมด เราก็ทำลายความโกรธต่อไป เมื่อทำลายความโกรธได้ ก็ทำลายความหลงต่อไป ถ้าชาตินี้ทำลายได้ไม่หมด เราก็หวังการทำลายในชาติหน้าต่อไป เพราะมีความมั่นใจว่า “ตายแล้ว มีสภาพไม่สูญ” แล้วผมจะคุยให้พวกคุณฟัง ในเมื่อจบเรื่องต่าง ๆ นี้แล้ว เมื่ออานิสงส์ของมโนมยิทธิจบแล้ว จะคุยถึงประวัติของผมที่เคยตายมาแล้วหลายครั้ง การตายหลายครั้งเป็นของดี

กลับมาพูดกันถึงเรื่องนิพพานว่า ทำไมท่านจึงบอกกันว่านิพพานสูญ

ความจริงผมก็โง่ต่อไป คิดไม่ถึงว่าคนโง่ประเภทนั้นมี ใ้ผมนะโง่มาแล้ว โง่คนเดียวไม่พอ สอนให้ลูกศิษย์ลูกหาโง่ด้วยว่า นิพพานสูญ และก็เทศน์ให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทฟังทำให้มีความเข้าใจว่า นิพพานสูญ ทั้งนี้ก็เพราะว่า ผมโง่ตามท่านโง่ ใครจะโง่ผมไม่ทราบ เพราะผมอ่านหนังสือ หนังสือนั้นไม่รู้ว่าจะใครเขียน ครูสอนนักธรรมของผมท่านก็เลยเอามาสอนผมเหมือนกัน ผมไม่โทษว่าท่านโง่ เพราะว่าท่านสอนตามหนังสือ

การจะเห็นนิพพานเป็นของยาก บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทฟังเข้าใจตามนี้ว่าร่างกายของคนและร่างกายของสัตว์มีความหยาบกว่าผีมาก ถ้าว่าผีก็หมายถึงสัณเภาเวสีบ้าง อสุรกายบ้าง เปรตบางจำพวกเช่นปรทัตตูปชีวีเปรต พวกนี้เขามีร่างกาย

บางกว่าเรา คนหรือสัตว์ก็ตามถ้าผีหรือเปรต อสุรกายไม่ต้องการให้เห็น คนไม่สามารถจะเห็นได้
เลย แต่เขาสามารถจะเห็นคนได้ นี่แสดงว่าเราหยาบกว่าเขา ตาของเราใช้อะไรไม่ได้

ผีก็ดี เปรต อสุรกายก็ดี มีร่างกายหยาบกว่าเทวดา ถ้าจะถามว่าเทวดาชั้นไหน
ผมก็ต้องตอบว่าตั้งแต่ภูมิเทวดาขึ้นไป ท่านมีร่างกายละเอียดกว่าผี ถ้าท่านไม่ต้องการให้ผี
เห็น ผีก็ไม่สามารถเห็นท่านได้เลย

และสำหรับเทวดาก็มีร่างกายหยาบกว่าพรหม พรหมมีร่างกายละเอียดกว่า ถ้าพรหม
ไม่ต้องการให้เทวดาเห็น เทวดาก็ไม่สามารถเห็นได้เลย

สำหรับพระอริยเจ้ามีพระพุทธเจ้าเป็นประธานที่ไปนิพพานแล้ว มีร่างกาย
ละเอียดกว่าพรหม ถ้าไม่ต้องการให้พรหมเห็น พรหมก็จะไม่สามารถเห็นได้เลย

นี่ตามคุณสมบัติร่างกายแต่ละฝ่าย มีความละเอียดหรือหยาบไม่เสมอ
กัน

ต่อไปจะพูดเรื่อง ลีลาการปฏิบัติพระกรรมฐาน

จะเป็นรูปไหนก็ตาม ย่อมมีผลเสมอกัน คือว่า "ถ้ามีจิตสะอาดพอ" คำว่า
จิตสะอาดพอนี้ ต้องมีทั้งศีล ทั้งสมาธิ และปัญญา ศีลดี สมาธิดี ปัญญาดีและตัดความ
ตระหนี่ได้นั้นคือไม่มีความโลภ ทั้งหมดนี้ถ้าดีจริง ๆ ก็ดีชั้นโลกีย์

ถ้าดีชั้นโลกีย์ขนาดต่ำ จิตสะอาดชั้นนี้สามารถจะเห็นเทวดาได้ แต่ไม่สามารถจะ
เห็นพรหมได้

ถ้าผู้ที่ปฏิบัติมโนมยทธิหรืออภิญญา สามารถจะไปสวรรค์ได้แต่ไม่สามารถจะ
ไปพรหมได้

ท่านที่ฝึกทิพจักขุญาณในหลักของวิชาสาม ก็จะสามารถเห็นได้แค่เทวดา ไม่เห็น
พรหม ถ้าจิตสะอาดกว่านั้น และมีความเข้มแข็งในสมาธิดีกว่านั้น เป็นกำลังฉานทรงตัวตาม
เวลาสมควรไม่มากนัก

สำหรับท่านที่เจริญในหลักสูตรของวิชาสามได้ทิพจักขุญาณ กำลังจิตเป็นฉาน
สามารถจะเห็นพรหมได้และพูดกับพรหมได้ ท่านที่ได้กำลังมโนมยทธิมีกำลังเป็นฉาน
ฉานเข้มแข็งสามารถจะไปเขตของพรหมได้

ที่นี้ท่านที่มีความสามารถมีจิตสะอาด มีความเข้มแข็ง จิตสะอาดตามลำดับ อย่างต่ำ
เฉพาะเวลา สะอาดเท่าพระโสดาบันขึ้นไปหรือพระสกิทาคา อย่างนี้หากว่าท่านเจริญทิพจักขุญาณ
ในฝ่ายของวิชาสาม ท่านสามารถจะเห็นพระนิพพานได้

หากว่าท่านที่ฝึกมโนมยทธิ ก็สามารถเห็นพระนิพพานได้ และเข้าเขตนิพพาน

ได้ และโดยเฉพาะที่ท่านฝึกมโนมยิทธิเข้าเขตนิพพานได้แต่ว่าไม่สามารถจะนั่งเล่นนอนเล่นในวิมานที่นิพพานได้

แต่ทว่าถ้ากำลังใจของท่านเวลานั้นสะอาดถึงที่สุด เวลานั้นไม่มีกังวล ไม่มีควมโลเกะจิต ไม่มีควมโกรธ ไม่มีควมหลง หรือไม่มีราคะ ความกำหนัดยินดีในโลก จิตสะอาดอย่างนี้เฉพาะเวลา ขณะนั้นท่านจะเข้าเขตนิพพานได้และเข้าไปในวิมานได้ สามารถนั่งเล่นนอนเล่นได้อย่างเป็นสุข

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและอุบาสกอุบาสิกาญาติโยมที่รักความจริงเรื่องของพระนิพพานนี้มีจริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัส และคนเห็นนิพพานก็มีไม่ใช่ไม่มี แต่ทว่าคนเห็นนิพพานจริง ๆ ท่านไม่ค่อยจะพูด ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะท่านรำคาญนักปราชญ์ที่ไม่เอาไหน ทำตนเป็นศาสดา แต่ว่าจริยาใช้อะไรไม่ได้ เพราะถือตำราเป็นสำคัญ ฉันท่านตำราเก่งก็แล้วกัน ดีไม่ดีก็ทำลายพระพุทธศาสนาเสียด้วย ที่ว่าทำลายพระพุทธศาสนาก็หมายความว่าอ่านไปอ่านมา หนัก ๆ เข้าก็หมดความเชื่อถือ เลยไม่เชื่อตำรา

พระพุทธเจ้าเทศน์ว่า "ตายแล้วเกิด"

ท่านนักปราชญ์ไม่เอาไหนท่านก็ใช้อารมณ์ของท่านว่า "ตายแล้วไม่เกิด ตายแล้วมีสภาพสูญ"

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "สวรรค์มี นรกมี" ท่านก็บอกว่า "ไม่มี"

ก็รวมความว่า ท่านทำลายความดีของคนทั้งโลก เพราะคนลองคิดว่าตายแล้วสูญ ก็ไม่ต้องทำความดี ซาตินี้จะเลวแสนเลวอย่างไรก็ได้ นี่ความวุ่นวายของโลกมันก็เกิดขึ้นเพราะนักปราชญ์ประเภทนี้

และอีกประเภทหนึ่งสวรรค์ไม่มี นรกไม่มี เทวดาไม่มี พรหมไม่มี นี่ก็เหมือนกัน ถ้าตายแล้วไม่มีจุดลงโทษก็เลยทำความชั่วเสียก็ได้ ใครมีกำลังมากก็ข่มเหงคนมีกำลังน้อย คนมีอำนาจมาก ก็ข่มเหงคนมีอำนาจน้อย คนมีอาวุธมากก็ข่มเหงคนมีอาวุธน้อย รวมความแล้วโลกทั้งโลกไม่มีความสุข

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าอย่างไร ไปดูในพระไตรปิฎกเล่ม ๑ ในวินัยปิฎก เปิดไปที่เจอะนรก ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสเอาแค่เล่มเดียวก็พอ พระพุทธเจ้าทรงตรัสยืนยันสวรรค์ ยืนยันนรก ยืนยันพรหมโลก ทั้งหมดที่เรารู้รู้จากพระพุทธเจ้า และพระพุทธเจ้าก็เคยเทศน์แสดงโปรดพระพุทธมารดาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก และในวิมานวัตถุ พระพุทธเจ้าก็ทรงตรัสไว้เยอะ ที่กล่าวมานี้พระพุทธองค์ทรงยืนยัน

และอย่างพระโมคคัลลาน์เป็นอัครสาวก ก็สามารถท่องเที่ยวไปในนรก และสวรรค์ นำข่าวสาส์นมาบอกชาวบ้านที่เป็นญาติว่า ญาติของท่านมีความทุกข์ ต้องการให้ช่วยแบบนี้ หรือว่าญาติของท่านมีความสุขเพราะผลความดีอย่างนี้เป็นต้น อันนี้องค์สมเด็จพระทศพลกัทรังษินัย

และในเรื่องของ **ท้าวสักกะ คือพระอินทร์** เช่นท้าวมหาสี สงสัย พระพุทธเจ้าทรงเทศน์เรื่องท้าวสักกะ คือพระอินทร์ ท้าวมหาสีคิดสงสัยว่าพระพุทธเจ้าเห็นเองรู้เองหรือฟังใคร เขาพูดมา ในที่สุดพระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันกับท้าวมหาสีว่า พระองค์ไม่ได้ทราบแต่เรื่องของพระอินทร์อย่างเดียว ยังทราบต่อไปอีกว่า พระอินทร์ทำความดีอะไร มีสมบัติขนาดไหนด้วย จึงได้นำมาถึงเรื่องราวของพระอินทร์ทั้งหมด

หรืออย่างเรื่องของ **พระมหากัสสปะ** ความจริงที่ผมนำมาพูดนี้มันเรื่องย่อ ๆ ละเอียด ๆ หน้อย ๆ พระมหากัสสปะเป็นพระที่ถูกเทวดาตีและตุนหลายครั้งหลายวาระ เพราะท่านชอบเข้า **นิโรธสมาบัติ** ฉะนั้นเมื่อออกจากนิโรธสมาบัติ คนทำบุญมีอาณิสย์มาก เทวดาจึงได้ย่องมาทำบุญแทนคนเสียก่อน นี่รวมความเรื่องนรก สวรรค์ พรหม นิพพาน พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

แล้วก็ท่านที่ห่มผ้ากาสา **พัศตร์ละ** บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร คนอื่นเขาจะเป็นอย่างไรนะช่างท่าน อย่าไปสนใจ สำคัญพวกเราย่าเป็นมิจฉาทิฎฐิแล้วไปแนะนำบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทผู้มีคุณที่เลี้ยงเราให้มีชีวิตอยู่ได้และให้เราเข้าใจความดีของพระพุทธเจ้า อย่าทำให้ท่านหลงผิดเป็นมิจฉาทิฎฐิไปด้วยก็แล้วกัน กรรมของท่าน นอกจากจะชั่วเพียงตัวคนเดียวก็หาไม่ ยังทำลายความดีคือ **อกตัญญู** ไม่รู้คุณความดีของญาติโยมพุทธบริษัทที่ท่านเลี้ยงเรามาทำให้ท่านหลงผิด เข้าใจผิด ท่านต้องลงอบายภูมิ

นักบวชเราเนี่ย ถ้าเลว หรือว่าทำให้บรรดาญาติโยมลงอบายภูมิด้วย จะเป็นอย่างไรก็ดูตัวอย่าง **ท่านเทวทัต** ท่านเทวทัตได้อภิญญา ๕ ในตอนต้น แต่ในที่สุดตอนท้ายกลายเป็นคนเลว ก็พาพรรคพวกลงอเวจีเป็นแถว **ท่านมหากบิล** หรือ **กปิลภิกขุ** นี้ก็เหมือนกัน ตัวท่านเลวก็เลยทำให้แม่กับน้องสาวลงอเวจีด้วย ยังอาจจะมีอีกหลายคน พระอีกหลายองค์ที่เคารพในท่าน ปฏิบัติตามท่าน ซึ่งท่านทำลายพระพุทธศาสนา ทำลายคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกอย่างติดในลามกสักการะ ติดในความเป็นใหญ่ที่บริษัทบริวาร ก็รวมความว่า ท่านลงอเวจีแต่ผู้เดียวไม่พอ ท่านก็เลยชวนแม่กับน้อง และอาจจะมีคนอื่นอีกหลายคนด้วย

ฉะนั้นเรื่องการเข้าใจในการปฏิบัติในพระพุทธศาสนา ขอทุกคนคือบรรดา
ญาติโยมพุทธบริษัทที่นั้งอยู่ที่นี้ นำไปแนะนำทุกคนให้มีความเข้าใจ การพิสูจน์คำ
สอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราทำกันได้แล้ว อาตมารู้สึกอายุญาติโยม
พุทธบริษัทที่นั้งอยู่ที่นี้ และที่อื่นที่ท่านมาปฏิบัติกัน ทุกคนที่มาปฏิบัติกันที่ที่ทำได้ไม่
ถึง ๔ วัน ได้เบื้องต้นแล้ว จะเป็นเบื้องต้นหรือเบื้องปลายก็ตาม ก็ถือว่าความรู้ที่เป็น
ความรู้เปิด ๆ เท่านั้น ไม่ใช่วิเศษวิโสอะไรมากนัก ถือว่าพอให้เข้าใจคำสอนขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พิสูจน์คำสอนของพระพุทธเจ้า

**พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่าตายแล้วมีสภาพไม่สูญ นั่นก็คือทำดีไปอยู่สุคติ
ทำชั่วไปอยู่ทุคติ เราก็ใช้ทิพจักขุญาณได้ ใช้จตุปปาตญาณ**

ความจริงจตุปปาตญาณนี้ก็คือทิพจักขุญาณนั่นเอง แต่มีความเข้มข้น
สามารถรู้สภาวะของคนและสัตว์ที่ตายแล้วไปไหน อยู่ที่ไหน ไปสวรรค์หรือนรก และ
นอกจากนั้นยังจะรู้ดีกว่า คนและสัตว์ ก่อนจะเกิดมาจากไหน สัตว์ตัวนี้ก่อนเกิดมาจาก
ไหน อย่างนี้ท่านเรียก จตุปปาตญาณ เราทำกันได้ที่กระจุมกระจิม เล็ก ๆ น้อย ๆ
อย่างนี้ ก็ยังสามารถพอรู้ได้ แก่สงสัย ไม่ใช่วิเศษวิโส

เจโตปริยญาณ คือทิพจักขุญาณนั่นเอง รู้วาระน้ำจิตของคนอื่น ดูกระแส
จิตเขาสุขหรือเขาทุกข์ เขาสะอาดหรือเขาสกปรก อันนี้เรารู้ได้อีกเหมือนกัน
แต่ว่าต้องพยายามฝึกดูจิตของตนให้เข้าใจชัด

จิตของปุถุชนคนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลสเป็นจิตที่มีสีเนื้อ เต็มไปด้วยความสกปรก
โสโครก ไม่สะอาดผ่องใส

จิตของคนที่ได้ปฐมฌานจะมีอาการเหมือนแก้วเคลือบ ปฐมฌานละเอียดเป็นเนื้อ
แก้วลึกลงไปประมาณสัก ๒๕ เปอร์เซ็นต์

จิตของคนที่ได้ฌาน ๒ จะเป็นแก้วลึกลงไป ประมาณ ๕๐ เปอร์เซ็นต์

จิตของคนที่ได้ฌาน ๓ ละเอียดจะเป็นแก้วทั้งดวง แต่มีแกนเล็ก ๆ อยู่ตรง
กลาง จิตของคนที่ได้ฌาน ๔ จะเป็นแก้วทั้งดวงสะอาดมาก แต่ทั้งหมดนี้ไม่มีประกาย ถ้า
จิตของพระโสดาบันจะเป็นประกายออกไปประมาณ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ นี้เราฝึกดูจิต

ถ้าจิตของพระสกิทาคามีจะเป็นประกายเข้าไปประมาณ ๕๐ เปอร์เซ็นต์

จิตของพระอนาคามีจะเป็นประกายทั้งดวงแต่มีแกนข้างใน

ถ้าจิตของพระอรหันต์จะเป็นดาวทั้งดวงไม่มีแกนเลย

อันนี้เป็นสภาพของการดูจิตที่มีกิเลสหรือไม่มีกิเลส สกปรกมากหรือ

สกปรกน้อย ฉะนั้นพอได้ยินชื่อคนหรือว่ารู้เรื่องราวของคน เห็นหน้าคนให้ดู
จิตก่อน อย่าไปดูหน้าตา ฟังเสียง อันนี้ไม่แน่นอน คนมีกิเลสอย่างพวกเรา ๆ โทหก
ได้ แต่ว่าจิตของคนโทหกไม่ได้ ถ้าจะดูความสุขความทุกข์ของจิต ความจริงท่านแยก
ไว้เป็น ๖ ผมขอแยกเป็น ๓

คนมีทุกข์มาก จิตมีสีดามาก มีทุกข์น้อยสีดำน้อย จางลงไป

ถ้าคนมีความสุขเพราะมีอามิสมาก จิตจะมีสีแดงมาก หากคนที่มีความสุขจาก
อามิสน้อย จิตมีสีแดงน้อย

ถ้าคนมีจิตสบาย ๆ ไม่กระทบกระทั่งกับอารมณ์ดีหรือไม่ดี จิตเป็นสุขมีสีขา
อันนี้เป็นจิตของปุถุชนคนธรรมดา ก็เป็นที่น่าสังเกต เจโตปริยญาณนี้ก็น่า
จะฝึกฝนกันเข้าใจ เป็นการดูจิตของเราเองว่า สกปรกมากหรือสกปรกน้อย ถ้า
สกปรกมากพยายามแก้ไขให้สกปรกน้อย จะได้ไม่มีความประมาทในการประพฤติ
ปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้นจะเข้าใจว่าตัวดีไว้เสมอ อันนี้ใช้ไม่ได้

ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ การระลึกชาติได้ควรฝึก

ความรู้ทั้งหมดนี้ผมพูดตามแนวทางการศึกษาตามหนังสือ แต่วิธีการ
ปฏิบัติจริง ๆ ให้ถามพระพุทธเจ้าตรง ถ้าจะถามว่าพระพุทธเจ้านิพพานไปแล้วพบได้
อย่างไร อันนี้ต้องทำให้ได้ก่อน อย่าไปพูดกับคนที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลย คนที่ไม่เคย
ปฏิบัติ ไม่เคยทำอะไรเลย จิตเข้าไม่ถึง ก็เหมือนกับคนที่ไม่รู้จักน้ำปลาและสุรา
เวลานี้สุราและน้ำปลาสีคล้ายกัน ถ้าเขาเคยดื่มแต่สุรา เราบอกว่าน้ำปลาเค็มเขาจะไม่
เชื่อ เขาเคยกินแต่น้ำปลาไม่เคยดื่มสุรา ถ้าเราบอกว่าสุรามันเมาไม่เค็มเหมือนน้ำ
ปลา เขาก็ไม่เชื่อ ถ้าเขาเคยกินทั้งสองอย่างเขาจะรู้ทั้งสองรส

นักศึกษาที่ศึกษาแต่หนังสือฟังเขาแล้วว่า ไม่พบความจริง อันนี้เราอย่าไป
เถียงกับเขา คำว่า นักศึกษานี้ไม่ได้หมายถึงนักศึกษาในมหาวิทยาลัย หมายถึงนัก
ศึกษาฝ่ายธรรมะ ผมพบมาเยอะ มีหลายท่านชอบพูดถึงเรื่องนิพพาน สมัยผมเป็นนัก
เทศน์ เขาจะขอให้เทศน์เรื่องนิพพาน ไล่ไปไล่มา ค่อยไปค่อยมา ถามว่าศีล ๕ ครอบ
หรือยัง เขาบอกว่ายังไม่ครบ อันนี้ถือว่าจิตยังตกอยู่ในเขตของอบายภูมิ ก็คุยกันไม่ได้

เอาละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย และบรรดาญาติโยมพุทธ-
บริษัท คาสเซทหน้านี้ สัญญาบอกหมดเวลา เวลาบอกหมดแล้ว ก็ขอหยุดก่อน ขอ
ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับ
ฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๕ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย วันนี้ตรงกับวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ที่บอกนี้หมายความว่า เป็นวันที่ทำงาน ที่คุยกัน เมื่อวานนี้เรื่องมาหยุดอยู่ตอนถึงปุพเพนิวาसानุสสติญาณ

สำหรับ ปุพเพนิวาसानุสสติญาณนี้ความจริงมีประโยชน์มาก ช่วยในการตัดกิเลส เพราะว่าคนเราส่วนมากเป็นผู้มาในชีวิต ไม่ได้คิดว่าชีวิตนี้มันจะตาย ถ้าใช้กำลังของปุพเพนิวาसानุสสติญาณ คือการระลึกชาติถอยหลังว่า ชาติไหนเราเกิดเป็นอะไร มีทรัพย์สมบัติแบบไหน มีพ่อชื่ออะไร มีแม่ชื่ออะไร ชีวิตของเราเป็นยังไง มีความสุขหรือความทุกข์ การเกิดแต่ละครั้ง บางครั้งเรามีชีวิตรุ่งเรืองมากในการเป็นมนุษย์ แต่บางครั้งเราก็ทรุดโทรมมาก ต่ำต้อยน้อยวาสนา แต่ก็มาเทียบเคียงกันว่าชีวิตแห่งการรุ่งเรืองก็ดี การต่ำต้อยน้อยวาสนาก็ดี มาดูที่ชื่อว่า ชีวิตไหนพ้นจากความแก่ พ้นจากความป่วย พ้นจากการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ พ้นจากความตายมีไหม

เป็นอันว่าดูไปแล้วเราก็จะเห็นได้ว่า ไม่พ้นจริง ๆ แล้วก็ลองถอยหลังดูว่า มีชาติใดบ้างที่เราไปเสวยทุกขเวทนาในอบายภูมิ ๔ คือ เกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียรัจฉาน แล้วก็ถอยหลังไปดูอีกว่า การที่เราเสวยทุกขเวทนาแบบนั้น เราทำความชั่วอะไรไว้ และนรกแต่ละขุมเราไม่ได้ไปครั้งเดียว การเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียรัจฉาน ก็เหมือนกัน เป็นกันหลายประเภท

ในเมื่อพิสูจน์แบบนี้ ความเมาในชีวิตมันก็ไม่มี จะมีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า การเกิดเป็นมนุษย์นี้มันไม่ดี ถ้ายังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ความทุกข์แห่งการเป็นมนุษย์ก็มีมากอยู่แล้ว แต่ว่าสิ่งที่เราจะแสวงหาจากความเป็นมนุษย์ นั่นก็คือ ความร่ำรวยในทรัพย์สิน ความเป็นผู้มีอำนาจวาสนาบารมี แต่ในที่สุดเมื่อเราตายแล้วนำอะไรไปได้บ้าง

บางชาติเราเป็นมนุษย์ที่มีความรุ่งเรือง มีอำนาจวาสนาบารมีมาก แต่ว่าพอตายจากความเป็นคน เราก็ไปเสวยทุกขเวทนาในนรก

บางชาติเราเต็มไปด้วยความทุกข์ยาก มีความยากจนเข็ญใจ ต่ำต้อยน้อยวาสนา แต่อาศัยการเจียมตนเจียมใจ ประพฤติอยู่ในความดี ตายจากความเป็นคนเราก็ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม

เราน่าจะมาพิจารณาดูการเกิดเป็นอะไรก็ตาม มันดีตรงไหนบ้าง เป็นเทวดา

หรือพรหมมีความสุข ทุกอย่างเป็นทิพย์ แต่ความสุขในการเป็นทวดหรือพรหมเราทรง
อยู่ได้ตลอดไปไหม ถ้าทรงได้ตลอดไปเราก็ไม่ต้องมาเกิดเป็นคนอีก รวมความว่า การเป็น
ทวดก็ดี เป็นพรหมก็ดี เราก็เป็นกันคนละหลายชาติ อาจจะเป็นแสน ๆ ชาติ

ถ้าเราจะวัดกันจริง ๆ แล้ว ผมว่าสุคติกับทุกคติเราเสวยผลอย่างไร
มากกว่า ถอยหลังไปจริง ๆ จะเห็นว่าทุกคติมากกว่าสุคติ คือเกิดในอบายภูมิมากกว่าเกิด
ในสวรรค์หรือพรหม เราเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานมากกว่าการเกิดเป็นมนุษย์ ตอนนั้นเราก็
จะรู้ถึงความไม่แน่นอนของชีวิต ความจริงชีวิตนะเป็นของแน่นอนว่ามันไม่เที่ยง ดังที่
พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า “ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความตายเป็นของเที่ยง” สิ่งที่ไม่
แน่นอน คืออารมณ์ใจของเรา อารมณ์ใจของเรามันแลว มันไม่ยอมรับนับถือความเป็น
จริง

ก็เป็นอันว่า การใช้ปุพเพนิวาसानุสสติญาณมีประโยชน์ สำหรับปุพเพ-
นิวาसानุสสติญาณนี้ขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหมดจงทำให้คล่อง การทำ
ให้คล่องนั้นก็หมายความว่า ถ้าใช้อารมณ์ต้องการเมื่อไรรู้ได้ทันทีเมื่อนั้น แต่ทั้งนี้
เวลาฝึกต้องฝึกการทรงตัวของสมาธิ การทรงตัวหรือการตั้งเวลานี้มีความสำคัญ ให้ใช้เวลา
น้อย ๆ ในระยะเวลาแรก ๆ โดยจับนิมิตคือกสิณ ซึ่งเราจะใช้อะไรก็ได้ สมัยนี้ก็ใช้
ง่าย ๆ เรามีพระพุทธปฏิมากร คือพระพุทธรูป เป็นประธานอยู่แล้ว เป็นการแทนองค์-
สมเด็จพระประทีปแก้ว ถ้าเราต้องการความแจ่มใสของทิพจักขุญาณ อันนี้มีความ
สำคัญ ให้ใช้พระพุทธรูปที่เป็นแก้วสีใส เพราะแก้วสีใสนี้เป็นได้ ๒ อย่าง ถ้าเรามีความ
รู้สึกกว่าขาว ก็เป็นโอทาทกสิณ ถ้าเรามีความรู้สึกกว่าใส เป็นอาโลกกสิณ กสิณทั้ง
สองอย่างนี้เป็นพื้นฐานแห่งทิพจักขุญาณเหมือนกัน เป็นปัจจัยให้เกิดทิพจักขุญาณ
และทำทิพจักขุญาณให้แจ่มใส

เวลาที่เราจะจับภาพพระพุทธรูป ก็จงอย่ายอมขาดทุน นั่นก็หมายความว่า
เราเอาทั้งกสิณ เอาทั้งพระพุทธรูป ถ้าเรามีความรู้สึกว่าท่านเป็นพระพุทธรูป หรือ
เป็นพระพุทธเจ้า อันนี้เป็นพุทธานุสสติกรรมฐาน ถ้าเห็นพระพุทธรูปเป็นแก้ว เราเข้าใจ
ว่าขาวเป็นโอทาทกสิณ ถ้ามีความรู้สึกกว่าใสเป็นอาโลกกสิณ แต่จะเป็นกสิณอะไร
นะไม่สำคัญ สำคัญที่เราต้องจับรูปพระพุทธรูปเจ้ากับความใสให้ปรากฏ

วิธีจับภาพพระพุทธรูปเจ้ากับความใส อันนี้ขอแนะนำไว้หน่อยหนึ่งคือว่า
อย่าหลงกายเกินไป จงอย่าบังคับกายว่าต้องนั่งแบบนี้ ต้องนั่งแบบนี้ ห้ามนอน ห้าม
ยืน ห้ามเดิน อันนี้ไม่ถูก เรื่องทางกายนี้ ต้องคิดว่าเรายังไม่ใช่พระอรหันต์ แต่ความจริง

พระอรหันต์ท่านก็ต้องการความสุขของร่างกายเหมือนกัน อย่าฝืนกาย ถ้าฝืนมันจะปวดเมื่อยขึ้นมาแล้วสมาธิจะไม่ทรงตัว

ถ้าเราทำอยู่ที่กุฏิของเราเอง - หรือว่าทำที่บ้านของเราละก็ นั่งตามสบาย นอนตามสบาย จะนั่งก็ได้ จะนอนก็ได้ จะยืน จะเดินก็ได้ การนั่งจะนั่งในลักษณะไหนก็ได้ แต่โปรดอย่าเหยียดเท้าไปทางพระพุทธรูปก็แล้วกัน จะนั่งเก้าอี้ก็ได้ นั่งห้อยขา เอนกายก็ได้ อันนี้ไม่เลือกวิธีปฏิบัติจงอย่าให้เครียด ถ้าเครียด ผลจะเสีย

หลังจากนั้นเอาตาดูพระพุทธรูป จำทั้งองค์ ไม่ต้องจำมาตั้งแต่เศียร หน้าผาก คอบ้าง อันนี้ไม่ต้องทำตามที่เขาอธิบายกัน เคยได้ยินว่าให้จับส่วนบนมานิดหนึ่งก่อน ดูเกศ จับเกศได้เลยลงมาถึงหน้าผาก อันนี้ไม่จำเป็น องค์ท่านไม่กว้างเกินวงตาของเรา แสงสว่างของวงตาของเรากว้างกว่าพระพุทธรูป ฉะนั้นจับที่เดียวเต็มองค์เลย ลืมตาดูให้ชัด ตั้งใจจำภาพแล้วก็หลับตา พร้อมกับนั้นก็ใช้คำภาวนา

คำภาวนาว่าอย่างไรเป็นเรื่องของท่าน เพราะในที่นี้พูดเป็นกลาง ๆ จะภาวนาว่า พุทฺโธ สัมมาอรหันฺโต หรือ อิติสุคฺโต อะไรได้ทั้งหมด หรือจะภาวนา นะโมพุทฺธายะ นะมะพะชะ รุฬมหายใจเข้าออกไปด้วย รู้คำภาวนาไปด้วยในตัวเสร็จ และจิตก็จำภาพเมื่อจับภาพได้ นึกถึงภาพให้มีความสว่างตามควร ต่อมาถ้ารู้สึกภาพเลื่อนไปจากใจก็ลืมตาดูใหม่ จำได้แล้วก็หลับตานึกถึงภาพพร้อมกับภาวนากับรุฬมหายใจเข้าออก

ถ้าหลับ ๆ ลืม ๆ เข้าใจว่าทำได้แน่แล้ว ก็เข้าที่พัก เข้าที่นอนก็ได้ นอนแบบสบาย จิตใจนุ่มนวลนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและนึกถึงภาพที่เราจำได้จนกว่าเราจะหลับไป ที่ใช้คำว่า “จนกว่าจะหลับไป” นี้มีประโยชน์แต่บังเอิญถ้าเกิดอารมณ์กลุ่ม มีอารมณ์ฟุ้งซ่านมากเกินไป ทำไป ๆ ไม่นานนัก จับภาพได้ไม่ทรงตัว จิตมันฟุ้งซ่านจนคุมไม่อยู่ อย่าฝืน เลิกเสียเลย ถือว่าระยะนั้นเอาท่านั้น แต่ว่าถ้าเวลาไหนใจสบายก็นึกถึงภาพพระพุทธรูปที่เราต้องการ จับภาพอย่างนี้ฝึกไว้ทุกวันจะมีการทรงตัว ถ้าจับภาพได้ชัดเจนตามกำลัง ครั้งหนึ่งสัก ๓ นาที หรือ ๕ นาที เป็นที่น่าพอใจ และต่อ ๆ ไปนาน ๆ ก็อาจจะขยายเวลาไปถึงครึ่งชั่วโมง ถ้าทรงอารมณ์ จับภาพได้ถึงครึ่งชั่วโมงจะเก่งมาก ถ้าจับพระพุทธรูปปฏิมากรได้

ต่อไปก็นึกถึงภาพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรง ขอภาพพระองค์มาปรากฏเฉพาะหน้าของเรา ให้เห็นภาพขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชัดเจนแจ่มใส เรียกว่าชัดเจนแจ่มใสตามกำลัง ยิ่งชัดแพรวพราวเท่าไรยิ่งดี อย่าลืมนะ การเห็นพระพุทธรูปก็ดี การนึกถึงภาพพระพุทธรูปก็ดี ชัดเจนขนาดไหน นั่นแสดงว่าจิตเรา

สะอาดขนาดนั้น แล้วเวลาที่เราจะดูเทวดาหรือคูปุพหม เราจะเห็นขนาดนั้น เวลาที่ใช้กำลังของ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณดูภาพลอยหลังในชาติก่อน ๆ ของเรา เราจะเห็นชัดเจนแจ่มใส เท้าภาพพระพุทธรูป หรือภาพพระพุทธรูปเจ้าที่เราเห็น

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านต้องทำอย่างนี้เป็นประจำ ไม่ใช่มาฝึกวันสองวัน ก็บอกว่า “หลวงพ่อก่อน ยังไม่ชัดเจนแจ่มใสเลย” ที่ฝึกให้เป็นการเริ่มต้นให้รู้จักการปฏิบัติ การจะ คล่องตัวหรือไม่คล่องตัว ความแจ่มใส ความเป็นทิพย์ จะดีหรือไม่ดี ทุกคนต้องฝึกเอง ไม่ใช่จะ มาทำเป็นเด็กอ่อนอ่อนแบบนั้นอ่อนแบบนี้ อย่างนี้ไม่มีใครเขาคบ

ก็รวมความว่า คนที่ต้องการเกาะ ต้องการจูง ต้องการอุ้ม ที่นี้ไม่มีใครเขาเอาใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอาใจใครเรื่องนี้ ถ้ากำลังใจไม่ดีพอ ก็จงอย่าทำ ที่ทำนี้ไม่ได้รับ จ้าง ที่แนะนำนี้ไม่ได้รับจ้าง แนะนำด้วยการสงเคราะห์แต่บางคนก็อ่อนเกินไป อันนี้ใช้ไม่ได้

โปรดทราบถึงกำลังใจของอาตมาด้วยว่า อาตมานะไม่ต้องการคนมีใจอ่อนแอ แบบนั้น เราต้องดูคนอื่น เขากินข้าว เราก็กินข้าว เขามีมือ ๆ ละ ๕ นิ้ว เราก็กินมี มือ ๆ ละ ๕ นิ้ว เขามีอาการ ๓๒ เราก็กินเช่นเดียวกับเขา ถ้าทำไม่ได้ก็จงรู้ตัวว่า เราเลวเกินไป ความเลวมาจากไหน มาจากการย่อหย่อน ไม่ยอมต่อสู้กับกิเลส โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อารมณ์ที่มัวมาจาก

๑. มีจิตกังวล

๒. ศิลไม่บริสุทธิ์

๓. นิเวศน์เข้าครอบงำจิต

๔. อารมณ์ขาดจากพรหมวิหาร ๔

ถ้าอารมณ์ทั้ง ๔ ประการนี้ยังมีอยู่ในใจก็แสดงว่าเราเลวเกินไป ขอทุกท่านจง เข้าใจตามนี้นะ จงอย่าไปโทษใคร อย่าไปโทษครู บางคนก็โทษครูสอนไม่เหมือนกัน บ้าง นั้นเป็นความเลวของตัวเอง ถ้าไปโทษเขามาก เราก็กเลวมาก พระพุทธ- เจ้าทรงตรัสว่า “อัตตนา โจทยัตตานัง” จงกล่าวโทษโทษความผิดตนเองไว้เสมอ

“อัตตา हि อัตตโน นาโถ” ตนเลว่อมเป็นที่พึ่งของตน

“โก हि นาโถ ปโร ลिया” บุคคลอื่นใครเล่าจะเป็นที่พึ่งได้

“อัตตนา हि सुत्तเตนะ” เมื่อเราฝึกฝนตนดีแล้วไซ้

“นาถัง ละระติ ทูลละกัง” เรายอมได้ที่พึ่งที่บุคคลอื่นได้โดยยาก

ฉะนั้นทุกคนจงทราบว่า เราเท่านั้นที่จะดีหรือไม่ดี เราต้องทำเอง พระพุทธ-

เจ้าทรงตรัสว่า “อักษาตาโร ตถาคตา” ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอก

ฉะนั้นขอทุกคนที่ปฏิบัติ อย่าทำใจเหมือนเด็กอ่อน ถ้าทำใจเหมือนเด็กอ่อน แทนที่จะได้ รับความเมตตาปรานี ขอประทานโทษ ขอพูดตามศัพท์ชาวบ้านคือ แทนที่จะมีความเมตตาปรานี

กลับจะคลื่นไส้มากเกินไป เพราะว่าการทำอะไรไม่จริงจัง อันนี้ไม่ต้องการ ไม่ต้องการคบหาสมาคม กับบุคคลประเภทนั้นด้วย เพราะว่าคนประเภทนี้มีอย่างเดียวคือ ถ่วงความดีของบุคคลอื่น

จงจำไว้ว่า จริยาที่เราจะต้องทรงใจมีดังนี้

๑. ยามปกติ เราจะไม่สนใจในจริยาของบุคคลอื่น ใครเขาจะดี ใครเขาจะเลว มันเรื่องของเขา

๒. อย่ายกตนข่มท่าน

๓. อย่าถือตัวเกินไป

นี้อย่างย่อ ความดีขนาดนี้เป็น “สะเก็ดความดีในพระพุทธศาสนา” ถ้าจะดีถึงเปลือกก็คือ

๑. ไม่มีกังวล

๒. ไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง ไม่ยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นทำลายศีล ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

๓. ระวังนิรณได้โดยฉับพลัน เมื่อเราต้องการความเป็นทิพย์ของจิต ขณะใดที่จิตต้องการสมาธิ ใจ้ความเป็นทิพย์นี้มาจากสมาธิ มีความตั้งใจ จิตสะอาด ถ้าต้องการจิตไม่เป็นทุกข์ หรือต้องการสมาธิ ต้องระวังนิรณได้ทันทีทันใด

๔. จิตทรงพรหมวิหาร ๔ ตลอดเวลา คือเป็นปกติตลอดวัน

ถ้ากำลังใจของบรรดาท่านพุทธบริษัททำได้อย่างนี้ ฌานสมาบัติจะทรงตัว คำว่าเศร้าหมอง ไม่ผ่องใส กำลังใจไม่เสมอกัน สว่างบ้างมืดบ้างจะไม่มี จะมีแต่คำว่าผ่องใสเรื่อยขึ้นไปตามลำดับ

ความดีขนาดนี้ พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า เป็นความดีขั้นเปลือกของความดีในพระพุทธศาสนา

เรื่องปุพเพนิวาसानุสสติญาณ การระลึกชาติได้ พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า เข้าถึงกระพี้ของพระพุทธศาสนา อย่างที่เราปฏิบัตินี้เข้าถึงกระพี้

ถ้าจตุปปาตญาณที่ผ่านมาแล้ว เห็นคน ได้ยินชื่อคนหรือสัตว์ ทราบได้ทันทีว่าท่านผู้นี้ก่อนเกิดมาจากไหน ได้ยินชื่อคนตาย ก็ทราบได้ทันทีว่าท่านผู้นี้ตายแล้วไปไหน อันนี้เข้าถึงแก่นของพระพุทธศาสนา แต่แก่นนี้ก็เป็นฌานโลกีย์ ยังไม่ดีพอ เวลานี้เรามาพูดถึงกระพี้กัน

มาว่ากันถึงการชักซ้อม ต้องทำให้คล่อง เห็นคนที่เขามีความร่ำรวยมีความ

สุข แต่ความจริงคนเราไม่มีความสุข มีแต่ความทุกข์ แต่เราถือว่า ฐานะชาติก็แล้ว
กัน เราก็ลองคิดว่าชาติไหนบ้างที่เราเคยมีฐานะอย่างนี้ พอนึกปั๊บให้ทราบทันที เห็น
ภาพทันทีว่า อ้อ ความร่ำรวยอย่างนี้เราก็มีเหมือนกัน ถอยหลังไปดูตอนที่ร่ำรวย
ตลอดชีวิตนั้นเราเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ และทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นมันอยู่ที่ไหน เห็นคน
จน นึกถึงภาพ จับจิตทันทีว่า เอ...เราเคยจนแบบนี้ไหม ภาพนั้นจะปรากฏ นึกถึง
สุขนะ เราเคยเกิดเป็นสุขบ้างไหม เห็นอะไรนึกตามทุกที ให้มันได้ทันทีทันใด ต้องซ้อม
ให้คล่อง เห็นปั๊บนึกปั๊บ เห็นปั๊บนึกปั๊บ

แต่อย่าลืมตอนข้ามขีด ตอนข้ามขีดเป็นเวลาที่มีความสำคัญมาก เราตื่น
จากนอน หลุดจากความเหน็ดเหนื่อย เพราะได้พักผ่อนจากการหลับ ตื่นมาแล้วจิต
สะอาด ตั้งใจมัสการพระรัตนตรัยให้ดี และระงับนิวรณ์ทันทีทันใด จิตไม่มีกังวล คีล
บริสุทธึ อารมณ์ทรงพรหมวิหาร ๔ ครอบถ้วน ให้จิตเป็นสุข หลังจากนั้นก็พิจารณาตามความ
เป็นจริงว่า

การเกิดมันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์

ความแก่เป็นสุขหรือเป็นทุกข์

ความป่วยไข้ไม่สบายเป็นสุขหรือเป็นทุกข์

การพลัดพรากจากของรักของชอบใจเป็นสุขหรือเป็นทุกข์

ความตายเป็นสุขหรือเป็นทุกข์

อันนี้ก็ไม่ต้องคิดมาก ถ้าต้องคิดมากก็ไม่ต้องทำความดี ไม่ต้องเจริญพระ
กรรมฐาน เห็นแล้วว่ามันทุกข์ เมื่อความทุกข์มีอยู่ สภาพความเป็นจริงของความทุกข์ก็
รู้ เราก็ตัดสินใจว่า

“ขึ้นชื่อว่าความเกิดอย่างนี้ มีร่างกายอย่างนี้ จะมีกับเราชาตินี้เป็นชาติ
สุดท้าย ชาติต่อไปไม่มีอีก”

หลังจากนั้นก็กำหนดจิตคิดว่า

การเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี จะไม่มีสำหรับเรา

เราจะไม่เป็นคน โลกโมโหโงกอยากได้ทรัพย์สินสมบัติของบุคคลใดโดยไม่ชอบธรรม
มาเป็นของเรา

เราจะไม่คิดประทุษร้ายใคร จะเป็นมิตรที่ดีของคนและสัตว์ทั่วไป

เราจะไม่หลงใหลใฝ่ฝันในร่างกาย คิดว่าร่างกายของใครดี เห็นความสกปรกของร่าง
กาย เห็นความเสื่อมของร่างกาย เห็นการสลายตัวของร่างกาย มีความเข้าใจว่าทุกข์ทั้งหลายที่มีขึ้นมา

ได้ ก็เพราะอาศัยร่างกายเป็นเหตุ ตัดสินใจว่าร่างกายแล้ว ๆ อย่างนี้ จะไม่มีสำหรับเราอีกต่อไป

หลังจากนั้นทำกำลังใจให้สะอาดตามสมควร ภาวนากำหนดรู้ลมหายใจเข้า ออก จับภาพพระรูปพระโคมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แจ่มใส มุ่งไปนิพพาน เลย ไปอยู่ที่นิพพาน จะไปอยู่ตรงไหนก็ได้ วิมานของเราก็ได้ วิมานของพระพุทธเจ้าก็ได้ ให้เป็นไปตามความพอใจ อยู่ให้ใจเป็นสุข เมื่อใจเป็นสุขดีแล้ว เป็นการพิสูจน์ว่าชีวิตนี้ มันจะมีสุขหรือทุกข์ ญาณหรือฌานที่เราได้ ความรู้ที่เราได้ จะตรงหรือไม่ตรง ตอนนั้น กราบทูลถามตรงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่แรก ๆ เอาน้อย ๆ คิดว่า

วันนี้จากที่เราตื่นจนถึงกว่าจะหลับ จะมีใครบ้างไหมที่ทำให้เรามีความสุข หรือทำให้เรามีความทุกข์ ถ้ามี คนนั้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แต่งตัวด้วยเครื่องแต่งตัวอะไร จดจำไว้

พอกลับลงมาที่บันทึกไว้ เขียนไว้กันลืม เขาทำอะไรอะไร ลักษณะแบบไหน ใส่เสื้อผ้าอะไร และทำกำลังใจของเราให้สบายหรือไม่สบาย เพราะอะไรเป็นเหตุ เขาจะมาพูดแบบไหน เขาจะมาทำแบบไหน

พอรู้อย่างนี้แล้วเราก็ดู วันทั้งวันมันถูกหรือไม่ถูก บางวันจะถูกทั้งหมด บางวันถูกบ้างไม่ถูกบ้าง อันนี้ก็ต้องจำอารมณ์ว่า อารมณ์ของเราที่เราได้ ที่ถูกทั้งหมด เราทรงอารมณ์แบบไหนก่อนขึ้นไป และเวลาที่มันถูกบ้างไม่ถูกบ้าง ทรงอารมณ์แบบไหน ก่อนที่จะขึ้น และก่อนที่จะรู้ถึงอารมณ์อื่นเสียให้หมด ทำจิตให้เป็นอุเบกขา ให้สบาย ๆ นี่ก็หมายความว่า ใครเขาว่า ใครดี ใครชั่ว เราไม่สนใจ สนใจอย่างเดียว คือ อารมณ์กลาง ๆ

อันนี้แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ปุพเพนิวาसानุสสติญาณนี้มีประโยชน์มาก ทำให้คล่อง ถ้าทางที่ดีนะ พระก็ได้ ฆราวาสก็ได้ เราก็อีกการเป็นหมอดูตัวเอง อย่างว่านี่แหละเราเป็นหมอดูตัวเองทุก ๆ วัน อย่างนี้อารมณ์จะชิน และเวลาสบาย ๆ เราก็อบตวยหลังของเราไปตามเรื่อง มองดูความไม่แน่นอนของชีวิต มองดูความไม่ทรงตัวของร่างกาย มองดูการพลัดพรากจากทรัพย์สมบัติทั้งหลาย รวมถึงคนและสัตว์ที่ตายแล้ว นิพพิทาญาณ คือความเบื่อหน่ายจะปรากฏ

เมื่อนิพพิทาญาณปรากฏ อะไรจะเกิดขึ้น

นั่นคืออันดับแรก อารมณ์ของพระอนาคามีจะปรากฏ มันก็จะเบื่อทุกอย่าง เบื่อความรัก เบื่อความโลภ เบื่อความโกรธ เบื่อความหลง อารมณ์ใจก็จะ เป็นสุข และก็จะมองเห็นนิพพานได้ชัด กำลังปุพเพนิวาसानุสสติญาณนี้ช่วยตัดกิเลสทุกประเภทได้ทั้งหมด

และขอบรรดาสาวกขององค์สมเด็จพระบรมสุขตทุกท่านที่รับฟังว่า ปุพเพ-
 นิวาสนุสสติญาณที่เราจะฟังได้ คือการระลึกชาติ ถึงแม้ว่ามันจะกระจุกกระจิม ๆ ไม่แจ่ม
 ใสชัดเจนเท่าพระอริยเจ้า เราก็ควรจะพอใจ พอใจว่าเราก็ไม่สงสัยเรื่องการตายแล้ว
 เกิด เกิดแล้วตาย จะไม่ต้องไปนั่งโพทนาบอกใครว่า ตายแล้วนะไม่เกิด ตายแล้วมี
 สภพสูญ หรือว่า ตายแล้วเกิดหรือไม่เกิดก็ช่าง แต่ใครเขามาถามก็จะไม่กล้าพูดถ้าไม่
 รู้จริง เรามีความรู้อย่างนี้เรากล้าพูดทุกอย่าง เพราะทุกอย่างเราสัมผัสมา

ฉะนั้นข้อปุพเพนิวาสนุสสติญาณ คือการปฏิบัติเข้าถึงระพีความดีในพระพุทธรูป
 ศาสนา ขอทุกท่านทำให้คล่อง และทรงตัวให้ดี ฝึกการทรงสมาธิจากการจับภาพพระพุทธรูปที่เป็น
 แก้วใส กำลังใจจะส่องใส ความเป็นทิพย์จะสะอาด

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัท สำหรับเทปสัญญาณบอกหมดเวลาแล้วขอลา
 ก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณพูนผลจงมีแด่บรรดาพุทธศาสนิกชนผู้รับฟัง
 ทุกท่าน

สวัสดิ์

ภาพที่ ๓ การฝึกท่องเทียบวรรค, สวรรค์, พรหม, นิพพาน
 โดย คุณสมพร บุญยเกียรติ (ครูเปี้ยก) เป็นผู้ฝึก

ตอนที่ ๖ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ (ต่อ)

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับวันที่บันทึกนี้ก็ยังเป็นวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ตามเดิม คราวที่แล้วได้พูดถึง ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ซึ่งความจริงต้องทำให้คล่อง ทำให้ชิน หากว่าท่านผู้ฟังหรือท่านผู้อ่านอยากทราบว่าจะอย่างไร โปรดทราบที่พูดนี้พูดกับคนที่เขาฝึกได้มาแล้ว และวิธีการต่าง ๆ ครูบาอาจารย์ เขาก็สอนมาแล้ว

ก่อนที่จะพูดอะไรทั้งหมด ก็ขอเตือนเรื่อง กำลังของสมาธิ เวลาของสมาธิทรง ให้ดีและมีสภาพแจ่มใส อย่าลืมนะว่า “จงอย่ามีความห่วยโงะไรทั้งหมดขณะที่ทำสมาธิ กำลังใจของเราต้องดีตลอดวัน” นั่นคือไม่ยกตนข่มท่าน ไม่สนใจ ไม่เสไปหาเรื่องในจริยา ของบุคคลอื่น ใครเขาดีเขาจะเลวช่างเขา เราเห็นเขาเลวมากก็คือเราเลวมากเอง ถ้าเราเป็นคนดี ในโลกนี้ไม่มีใครเลว ทุกคนอยู่ใต้อำนาจกฎของกรรม และก็ไม่มีใครตัว เกินไป อารมณ์อย่างนี้เป็น สะเก็ดความดีในพระพุทธศาสนา ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัส ไว้ใน อุตุมพริกสูตร และก็การเข้าถึงเปลือกความดีคือ

๑. ไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง ไม่ยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นทำลายศีล ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

๒. สามารถระงับนิวรณ์ได้ทันทีทันใดที่ต้องการ

๓. จิตทรงพรหมวิหาร ๔

๔. และขอแถมอีกชนิดหนึ่งคือ ใจยอมรับนับถือความดีของพระพุทธเจ้า ความดีของ พระธรรม ความดีของพระอริยสงฆ์ มีความรู้สึกในชีวิตนี้มันต้องตาย ถ้าตายเมื่อไรขอไปนิพพาน เมื่อนั้น

เมื่อบรรดาท่านพุทธบริษัทและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่านทรง อารมณ์ได้อย่างนี้ ขึ้นชื่อว่า การเกิดในอบายภูมิต่อไปไม่มีแน่ จะเป็นการเกิดเป็นสัตว์ นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานเหล่านี้ ไม่มีต่อไปอีก มีอย่างเดียวคือมุ่ง หน้าไปนิพพาน และก็ถ้าหากว่าจะต้องเกิดใหม่ ก็มีการจำกัดเวลา ถ้าความเข้มข้นของ จิตมีอยู่ เกิดเป็นมนุษย์อีกชาติเดียว เป็นพระอรหันต์ไปนิพพาน ถ้ามีกำลังจิตอ่อนลง มา เป็นอย่างกลางก็เกิดอีก ๓ ชาติจากคนแล้ว ก็ไปนิพพาน กำลังจิตย่อหย่อนไปมาก หน่อยก็เกิดอีก ๗ ชาติไปนิพพาน

แต่ถ้าทรงกำลังใจอย่างที่ว่ามาแล้วทุกคน สาวกขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วพึง ทราบว่า ถ้าตายจากคนไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม เมื่อพระศรีอาริย์มาตรัส ฟังเทศน์จบเดียว

น้อยเป็นพระโสดาบันหรือพระสกิทาคามี ฟังเทศน์อีกครั้งสองครั้ง อย่างน้อยก็ไม่ช้านัก
ได้เป็นพระอรหันต์

รวมความว่าถ้าพบพระพุทธเจ้าคือพระศรีอาริย์ไปนิพพานแน่ แต่ว่าทางที่
ดีขอทุกคนตัดสินใจไปนิพพานชาตินี้ดีกว่า จะได้มีการรวบรวมรัตนขันธ์เพียรปฏิบัติด้าน
ความดี และก็ในที่สุดเราจะไปได้หรือไม่ได้ไม่สำคัญ ตั้งใจจะไปในนี้ให้ตั้งใจไว้จริง ๆ
มันก็ต้องไปกันแน่ ไปชาตินี้ไม่ได้ ชาติหน้าก็ไปได้แน่

เหมือนกับคนอยากรวย มีความขยันหมั่นเพียร ประกอบไปด้วยสติปัญญาพอ
ควร ถ้ามีอารมณ์ ๔ อย่างทรงตัวคือ

๑. ถันทะ ความพอใจในผลของการปฏิบัติ
๒. วิริยะ มีความเพียรต่อสู้อุปสรรคที่เข้ามาขัดขวาง เราก็กู้อุปสรรคเป็น
'ของธรรมดา' ในการปฏิบัติงานทั้งหมด
๓. จิตตะ เอาใจจดจ่อสอดใส่ คือไม่ทิ้งอารมณ์ในด้านของความดีในชั่ววัตร
ปฏิบัติ

๔. วิมังสา ใช้ปัญญาใคร่ครวญ

อารมณ์ ๔ อย่างนี้ทรงตัว ทำทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จหมด ทุกอย่างไม่
เหลือจะเป็นฉนวนหรือญาณต่าง ๆ ทั้งหมดก็ตีไปหมด (นี่ต้องขอรักษนะ อยู่ ๆ มันก็จะไ
ขึ้นมาเฉย ๆ นี่ความไม่แน่นอนของร่างกายเป็นอย่างนี้ จงอย่าคิดว่าร่างกายของเรา
มันดี เห็นความเลวของร่างกายผมใหม่ และเสียงสอนมันก็จะใช้ไม่ได้ ความแก่เฒ่า
เข้ามาครอบงำ)

ตอนนี้ไปก็มาพูดกันถึงเรื่อง **อดีตตั้งสัจญาณ คือญาณในอดีต**

ญาณในอดีตนี้ก็เหมือนกัน ทำอย่างไรมันก็ไม่ยาก รู้แล้ว ทางที่ดีนะครับ
ให้ถามตรงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือว่าท่านผู้ใดมีเทวดาองค์ใดมีพระอริย-
เจ้าองค์ใดที่ท่านจะสงเคราะห์บอกให้ ให้ถามเฉพาะองค์นั้น อย่าเปะปะเอะอะโวยวายถาม
ใครก็ได้ อันนี้ไม่ได้แน่นอน ต้องถามเฉพาะบุคคล

และเวลาจะเข้าถาม ทำจิตสะอาด วางเฉยเป็นกลาง ไม่ข้องแหวะอารมณ์ใดทั้งหมด
ใครดีใครชั่ววางทิ้งเสียก่อน ทำใจเป็นกลางแล้วก็ถามท่าน อย่างนี้จะดี สะดวกมาก เพราะว่าท่าน
ที่จะรู้อะไรได้ทั้งหมดคือ องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาค พวกเรายังเป็นโรคอุปาทานอยู่ ดีไม่ดี
ความหลงใหลใฝ่ฝันในอุปาทานมันจะกินเรา

ก็รวมความว่าเราใช้กำลังใจยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริย-

สงฆ์ให้ชื่นใจ และการทรงรูปจับรูปพระพุทธรูปเป็นนิมิตอย่างทิ้ง ทำเป็นประจำทุกวัน ต่อไปเราไม่มีพระพุทธรูป เดินทางไปไหนจับภาพส่วนใดส่วนหนึ่งแล้วจำภาพนั้นไว้ เเท่านี้บรรดาท่านพุทธบริษัท ทุกอย่างจะเพียบพร้อมบริบูรณ์ด้วยประการทั้งปวง นี่เรามาพูดกันถึง **อดีตตั้งสัจฉาณ** คือญาณในอดีต

สำหรับญาณในอดีตนี้ก็หมายความว่า สิ่งล่วงมาแล้วเราต้องการพบ เราต้องเอาอนาคตตั้งสัจฉาณเข้าช่วยด้วย ถ้าเราตั้งใจจะรู้ “ทำใจสบาย” คำว่า ใจสบายตามที่พูดมาแล้วคือ รักษาสะเก็ด รักษากระพี รักษาเปลือกของความดีในพระพุทธรศาสนาไว้ให้ได้ ใจจะเป็นสุข ใช้อารมณ์ได้ทุกวันตลอดทุกวินาทีที่เราต้องการจะรู้

ตอนนี้เราต้องการจะรู้อดีต สมมุติว่า เราไปเจาะวิหารร้าง เมืองร้าง สถานที่ว่างเปล่า เราก็อยากจะทราบว่ามีอะไรบ้าง มีใครที่มีความสำคัญเกิดในที่นี้บ้าง สมัยนั้นรูปร่างหน้าตาของบ้านเมืองเป็นอย่างไร ความสุข หรือความทุกข์ของบ้านเมืองเป็นอย่างไร ถ้ายังไม่คล่อง อันดับแรก ให้นำถึงพระพุทธรูป คือภาพพระพุทธรูป หรือภาพพระพุทธรเจ้า จะนั่งจะนอนจะยืนจะเดินให้ทำเรื่อย ๆ ไป ขอประทานอภัยครับ ผมจะเล่าถึงวิธีการที่ผมทำมาในกาลก่อน

ในกาลก่อนผมใช้วิธีการอย่างนี้ ผมจะเดินไปไหน ผมจะนั่งที่ไหน ผมจะนอนที่ไหนก็ตาม ถ้าวางจากอารมณ์อื่นนิด ผมจะจับภาพพระพุทธรเจ้า พระพุทธรูป อย่างใดอย่างหนึ่งให้เห็นอยู่ในอกตลอดเวลา ผมเดินไปบิณฑบาต เดินไปธุระ ไม่รู้ละ ผมใช้ของผมตลอดวัน และก็เป็นที่ตลอดวันจริง ๆ ก่อนจะดูหนังสือผมต้องเห็นพระพุทธรเจ้าก่อน ทำให้จิตสบาย จะเดินไปไหน จะพูดกับใคร จะเข้าโรงเรียน จะสอนนักเรียน ผมเห็นภาพพระพุทธรเจ้าตลอด บางครั้งเห็นทั้งในอกและเห็นทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคลุมตัวผมตั้งแต่ศีรษะลงมาคือท่านนั่งครอบผมเลย และภาพอย่างนี้ถ้าคนอันธพาลเขาจะบอกว่า เอามาจากไหน เป็นภาพอุปาทานก็ช่างเถอะ เราทำจิตสะอาด นึกว่าเป็นอย่างนั้น เห็นภาพอย่างนั้นจริงก็แล้วกัน และผลใหญ่จะเกิดแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท นั่นคือ ต้องการรู้อะไรรู้ได้ทันที

สมมุติว่าถ้าเราอยากจะรู้จักสถานที่นี้ว่ารูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร บ้านเมืองสวยสดงดงามขนาดไหน มีใครเป็นคนสำคัญ สมัยนั้นมีความสุขความทุกข์เป็นประการใด เราต้องการทราบ ภาพนั้นก็ปรากฏกับเรา เมื่อภาพปรากฏกับเราเราก็เชื่อมั่นทันทีว่าภาพที่ปรากฏครั้งแรก นั้นของจริง

แต่ที่นี้เมื่อภาพปรากฏอย่างนั้นแล้ว อย่าเพิ่งไว้ใจตัวเองว่าภาพที่เห็นนั้นจะจริงหรือไม่จริง จะเป็นภาพลวงตาหรือเปล่า ในเวลาเดียวกันเราก็ใช้อารมณ์แบบนี้ ของอะไรบ้างที่มีความสำคัญสักอย่างหนึ่ง แม้จะเป็นโถแตก ๆ ชามแตก ๆ จะชุกอยู่ที่ไหน ผิงอยู่ที่

ไหนซึ่งไม่ลึกลับนัก พอจะคุยเขียนได้ในสถานที่ที่มีใหม่ ถ้าภาพนั้นปรากฏขึ้นกับใจของเรา และกับอกสถานที่ว่าที่ตรงนั้นมีอย่างนั้น เดินไปจุดนั้นทันที ชุติคุ้ยดูของที่เราเห็นภาพ มันมีจริงไหม ถ้ามีจริงนั้นแสดงว่า ภาพอดีตตั้งสัญญาของเราถูกต้องหมด เวลานี้เราใช้ปัจจุบันนี้สัญญาดูว่าในปัจจุบันนี้มีอะไรบ้าง มีความสำคัญที่ไหน อันนี้ต้องทำให้คล่อง ต้องทำเรื่อย ๆ และอย่าลืมว่าเรายังไม่ใช่พระอรหันต์ อาจจะผิดบ้าง อาจจะถูกบ้าง ไม่ต้องกลัว

แบบเราเรียนหนังสือ กว่าจะเขียนหนังสือเป็นตัวขึ้นมาได้ เราก็อ่านผิด ๆ ถูก ๆ เขียนเป็นตัวบ้างไม่เป็นตัวบ้าง เขียนถูกบ้างผิดบ้าง เมื่อทำบ่อย ๆ จนคล่องเรานึกจะเขียนอะไรก็เป็นไปไปตามใจเรานึก

อย่างคนที่เขายิงปืนแม่นก็เหมือนกัน ความจริงเขาไม่ได้แม่นมาจากท่องมารดาออกมาที่ยิงปืนแม่นได้ทันที ไม่ใช่อย่างนั้น เขาต้องซักซ้อม ต้องใช้กระสุนมาก ๆ เป็นร้อยเป็นพันนัด พอคล่องตัวยิงแม่นเหมือนจับวาง จึงปรากฏขึ้น

ฉันใดการฝึกฝนสมาบัติก็เหมือนกันกับที่พูดมาแล้วนี้ และผลที่สุดก็ต้องทำอย่างนี้แหละครับ คือทำเหมือนคนบ้า ทำมันเรื่อย ๆ ไป ระบายเข้าไปหาความดี ระบายความดี ทำลายบ้าชั่ว คือกิเลส ทำเรื่อยไป อย่างนี้จิตจะเพละเพลิน

อย่างประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ที่เขาเขียนไว้ ถ้าเราหยิบประวัติศาสตร์ขึ้นมาอ่าน อ่านไปตามเขาเขียนก่อน หลังจากนั้นก็วางหนังสือ จิตย้อนเข้ามาทบทวนสภาพเดิมว่า ตามประวัติศาสตร์ที่เขียนไว้นะ ความจริงภาพจริงเป็นอย่างไร ดูความสุขความทุกข์ของคนเหมือนกับดูหนัง ถ้าถอยหลังเข้าไป เขาก็มีความสุขแค่ไหน เขาก็มีความทุกข์แค่ไหน ใหน ทำให้ชิน ทำให้คล่อง

สำหรับความเป็นทิพย์ของจิตนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคย์ทรงตรัสว่า ต้องทำบ่อย ๆ ความจริงทำให้คล่องทุก ๆ วันนะดี มันจะมีการคล่องตัวหนัก ๆ เข้าความเป็นทิพย์ปรากฏกับจิตเป็นประจำ

ถ้าความเป็นทิพย์ปรากฏกับจิตเป็นประจำและแม่นยำได้ นั่นก็คือต้องทรงกำลังความดีของจิตตามที่กล่าวมาแล้วว่า รักษาสะเก็ด รักษาเปลือก รักษากระพี้ รักษาแก่นความดีในพระพุทธศาสนาไว้

อาการต่าง ๆ ที่ต้องสัมผัสกับเรา บางที่ไม่ต้องใช้กำลังสมาธิใด ๆ พอมีอารมณ์สบายปุ๊บ สิ่งนั้นจะปรากฏทันที ถ้าภาพนั้นปรากฏให้เชื่อทันที โดยที่เราไม่ได้นึกไว้ก่อนว่าเป็นของจริง แล้วสังเกตไว้จะเป็นความจริงหรือไม่จริง บางครั้งถ้ากำลังใจยังต่ำ ยังเป็นทาสของนิเวศอยู่บ้าง บางครั้งก็ถูกอารมณ์หลอนเหมือนกัน ฉะนั้นต้องพยายาม

ยามระงับนิรณไว้ทุกขณะจิตที่เราต้องการ ถ้าเป็นพระนี่มีความจำเป็น อย่าให้นิรณ
รบกวนเกินไป

เมื่อทำได้แบบนี้ ญาณคือรู้ในอดีตหรือสิ่งที่ล่วงลับมาแล้ว มันจะไม่พลาด
มีความสุขสนุกสนานมาก ใครเขาพูดอะไรก็ช่างเขาเถอะเราก็รับฟัง พร้อมกันกับที่เรา
กำลังนั่งฟังเขาพูดนั่นแหละก็ใช้จิตทบทวนไปทันทีอย่างอดีตใกล้ปัจจุบันเขาบอกว่า
เมื่อวานนี้ เมื่อกี้คนนั้นว่าอย่างนั้น คนนั้นทำไฉน เราก็อำไปคัดค้านเขา ตั้งใจอย่างเดียว
ว่า ถ้าสิ่งที่เขาพูดมันจริงหรือไม่จริง เราต้องการทราบ พอต้องการทราบเท่านั้น
ทั้ง ๆ ที่ปากเราคุยจิตมันก็รู้ ภาพเหล่านั้นมันจะเกิดกับจิตทันที และจะพบว่าวาจาที่เขา
พูด เรื่องที่เขาเล่าให้ฟังมันมีความจริงหรือไม่จริงเพียงใด นี่เป็นประโยชน์ใหญ่มาก

บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เหตุการณ์ใน
อดีตรู้ได้ทั้งของคนของสัตว์ หรือของวัตถุ ก็เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้เราไม่ติดใน
โลก ทั้งนี้เพราะอะไร ใครที่ไหนที่มีความสุข ความทุกข์ มีอำนาจวาสนาบารมี ต่างคน
ต่างก็ตายคนทั้งหลาย เหล่านั้นจำนวนก็ไม่น้อย สมัยนั้นเขาก็ตายกันหมด ทรัพย์สิน
ต่าง ๆ ที่หามาด้วยความเหนื่อยยาก แต่รบราฆ่าฟันกัน แย่งทรัพย์สินกัน แย่งสถานที่กัน
แย่งความเป็นใหญ่กัน ในที่สุดต่างคนต่างตายกันหมด แล้วเราละ จะมานั่งเมาสถาน
ที่ นั่งเมาทรัพย์สิน นั่งเมาอำนาจวาสนา แล้วมันจะดีตรงไหน ในที่สุดเราก็ตาย นี่เป็นปัจจัย
ให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา หรือพรหม

ถ้าอยากจะทราบประวัติความเป็นมาของคน เห็นหน้าบ๊ีบ ได้ยินชื่อบ๊ีบ ต้อง
การรู้อดีตจะรู้ได้ทันทีว่าอดีตของบุคคลผู้นี้ (คำว่าอดีตคือเวลาที่ผ่านไปมาแล้ว แม้แต่ ๑
วินาทีก็ถือว่าเป็นอดีต ถอยหลังออกไปจะยาวจะสั้นไม่สำคัญ) อยากรู้ว่าคนนี้เขามีจริยา
เป็นอย่างไร มีนิสัยเป็นอย่างไร มีอารมณ์ใจเป็นอย่างไร ถ้าต้องการรู้อารมณ์ใจก็รู้
ได้ เพราะความเป็นทิพย์ของจิตที่เรียกว่า “เจโตปริยญาณ” ความจริงไม่มีอะไรหรอก
ครับ” “ความเป็นทิพย์ของจิตอย่างเดียวเรารู้หมด” ใช้อย่างไรเรียกอย่างนั้น รู้จิตคนอื่น
เรียก “เจโตปริยญาณ” ต้องการถอยหลังชาติของเราเองเรียกปุพเพนิวาสานุสสติ-
ญาณ รู้เรื่องในอดีตของคนอื่น ของสัตว์อื่นและของสถานที่เรียก อดีตังสญาณ ความจริงก็
ทิพจักขุญาณตัวเดียว ส่วนที่มีความสำคัญจริง ๆ ต้องฝึกฝนในทิพจักขุญาณให้
มาก

นี่ผมก็เล่าประวัติของผม ไฉ้ผมนะไม่ดีไม่เด่นละครับ ก็มีความรู้เปิด ๆ นี้
แหละ เอามาคุยกับพวกท่าน แต่ความจริงเปิดนี้ก็ดีเหมือนกันนะ มันว่าอย่าก็เป็น มันวิ่งก็

ได้ มันบินได้ มันร้องได้ ถึงแม้ว่าจะทำไม่ได้เท่าไก่ ทำไม่ได้เท่าปลา แต่มันก็ยังทำได้บ้าง อย่างพวกเรานี้ ที่เราฝึกมโนมยิทธิกัน ก็เป็นความรู้เปิด ๆ ในพระพุทธศาสนา ที่เขาคิดว่าวิเศษวิโสณะความจริงมันไม่ใช่ อันนี้เป็นความรู้เบื้องต้นในพระพุทธศาสนาจริง ๆ ผมเองก็รู้สึกขอบคุณบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ท่านสงเคราะห์ผม สนับสนุนทุกอย่างจนกระทั่งมีความเข้าใจในพุทธศาสนาตามสมควร

อย่าลืมว่าอดีตตั้งสัจญาณก็ดี ปุพเพนิวาสานุสสติญาณก็ดี ทิพจักขุญาณก็ดี ญาณใด ๆ ก็ตาม คนต่างชาติเขาเก่ง อย่างเลขานุการเอกของสถานทูตสิงคโปร์ **ท่านพลเอกทวนทอง สุวรรณทัต** เป็นคนฝึกให้ คนนี้เก่งมาก ใครเดินผ่านหน้าแกไม่ได้ แกดูหมัดว่าคนนี้มีสภาวะความจริงของจิตใจเป็นอย่างไร และการมานี้มีอะไรบ้าง เบื้องหลังที่ตาไม่เห็นแกะเช็คหมัด และแกก็ฝึกภรรยา ฝึกลูกของแกให้ทำได้ ทั้งบิดามารดาของแกที่สิงคโปร์แกก็ทำได้

มีคนเคยถามว่า “ก่อนจะเกิดเป็นชาวสิงคโปร์เขาเกิดที่ไหน?”

แกก้มหน้านิดตอบได้ทันทีเมื่อเงยหน้าขึ้นมา แกบอกว่า “ก่อนที่จะไปเกิดที่นั่น เดิมทีแกเป็นลูกชานาของเมืองไทย เป็นคนไทย”

อย่างกับฝรั่งที่เดนเวอร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ความจริงก็มีฝรั่งไปฝึก ทั้ง ชิคาโก เดนเวอร์ แคลิฟอร์เนีย เขาเก่งทั้งหมด แต่มีคนหนึ่งที่ผมชอบล้อแกเป็นผู้หญิงตัวใหญ่ คนนี้ถามอะไรบ๊อบ ก็ก้มหน้าบ๊อบ เงยหน้าบ๊อบ ตอบทันที เป็นการระลึกชาติถอยหลัง แกรู้แม้กระทั่งชื่อของตัวเอง ถ้าจะถามว่า แกไม้เรอะ ไม่ใช่ ผมถามสิ่งที่ผมรู้ และแกก็ตอบตรงกับที่ผมรู้ อันนี้มันเป็นเครื่องพิสูจน์เราควรจะมีใจ

ขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมทั้งหลาย เราเป็นพระไทยที่ประกาศตนเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วพวกเราก็อพาทันย่อหยิ่งในใจว่า ประเทศไทยรักษาพระพุทธศาสนาได้ดีกว่าทุกประเทศ ความจริงพระพุทธศาสนาต่างประเทศเขาอาจจะมีเหมือนเรา หรืออาจจะมีดีกว่าเราก็ได้ เราไม่รู้ ที่เราพูดว่าเรารักษาไว้ได้ดีกว่าทุกประเทศ อาจจะมีสภาพเป็นคางคกในกะลาครอบก็ได้ ที่เราไม่มองหน้าคนอื่นเขา ไม่ดูหน้าเขากับหน้าเราว่าใครมันแจ่มใสกว่าเรา เวลานี้ชาวอเมริกันขาวชาวอเมริกันดำ และก็ชาวเยอรมัน เจ๊กที่สิงคโปร์เขาทำกันได้เลย และก็คล่องตัว แต่พวกเราที่เป็นภิกษุสามเณร หรือพระเณรนี้มีความสำคัญมาก

จงอย่าคิดว่าของเหล่านี้ยาก ถ้าคิดว่ายากก็แย่ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าญาติโยมพุทธบริษัททั้งผู้หญิง ผู้ชาย ทั้งเด็กผู้ใหญ่ มีความคล่องตัวมาก นักเรียนนักศึกษาเขาได้กันมาก และคล่องตัวดีด้วย สภาพความเป็นทิพย์ของจิตเขามีสภาพแจ่มใส

เพราะอะไร เพราะว่าญาติโยมพุทธบริษัทมากท่านที่ทำได้ ท่านชอบ
เชิดพระตั้งแต่โลกันตนรกถึงนิพพาน แต่ปรากฏว่าไปพบช่างสีดอของเมืองไทยใน
โลกันตนรกบ้าง ในอเวจีมหานรกบ้าง ชุมอื่นมีน้อย และมีพระช่างเผือกที่อยู่สวรรค์
บ้าง พรหมโลกบ้าง เลยพรหมบ้าง ถ้าถามว่าเป็นพระสมัยไหน เขาไม่ดูสมัยไกลนะซิ
เขาเล่นในสมัยไกล ๆ สมัยรัตนโกสินทร์นี้ก็ชอบชมกัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยปัจจุบันนี้เขาพบกันมากมาย บางท่านก็เกิด
ความสลดใจบอกว่า ความจริงท่านมีจริยาดีมาก เรียบร้อยดีทุกอย่าง สงบเสงี่ยม
เรียบร้อย เรียกว่าน่าเลื่อมใสหน้าไหนหน้าบูชา แต่ว่าพอตายไปแล้วลงอเวจีบ้าง ลง
โลกันต์บ้าง เขาก็ใช้การทบทวนถาม เรียกขึ้นมาถามได้จากขุมนรก ท่านผู้นั้นก็เล่าตาม
ความเป็นจริงทุกอย่าง เอาเงินเข้าบ้านบ้าง เอาของเข้าบ้านบ้าง ของที่ชาวบ้าน
เขาถวายมา บางท่านก็ทำตัวหมดสภาพความเป็นพระเลย เป็นฆราวาสห่มผ้า
เหลือง มีลูกมีเมียได้ ก็รวมความว่าท่านไม่ไหว เรื่องนี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้ง
หลายต้องระมัดระวัง

มีญาติโยมมาจากจังหวัดสุพรรณบุรี อยู่แถวสระยายโสม ครุฑถามถึง
ความต้องการพระที่ท่านควรจะบูชา อันนี้เขาดูถอยหลังไปได้ ยังไม่ตาย เขาใช้ปัจจุ-
บันนั่งสวดมนต์บอที่ตั้งสัจจะว่า ปัจจุบันนี้ท่านประพฤติดีหรือประพฤติชั่ว ควรจะบูชา
หรือไม่ควรบูชา อที่ตั้งสัจจะถอยหลังไปอีกนิดหนึ่งท่านทำอะไรไว้ ควรบูชาหรือ
ไม่ควรบูชา

ความจริงความรู้นี้ก็ดี เป็นเหตุให้บรรดาญาติโยมทั้งหลายรู้จักพระองค์
ไหนควรบูชา พระองค์ไหนไม่ควรบูชา จะได้พยายามผ่อนปรน ค่อย ๆ ดันให้พวก
ทำลายพระพุทธศาสนาให้สลายตัวไป ที่ท่านปลอมเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาไม่
หวังดีในการปฏิบัติ หวังอย่างเดียวคือทรัพย์สินในการเลี้ยงชีพ อันนี้เป็นการทำลาย
ความดีของบรรดาท่านพุทธบริษัทและพระพุทธศาสนา

และก็อย่าลืมว่า ชาวต่างชาติเขามีความฉลาดมาก เขามีการคล่องตัว
มาก บรรดาพวกท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นี้เป็นพระเราไม่ได้แข่งกับเขา แต่ว่าในฐานะ
เราเป็นเจ้าของบ้าน ที่เราคูยกกับเขาว่าเรามีพระพุทธศาสนา เราต้องพยายามทำให้มี
สภาพแจ่มใส

ความจริงเขาจะดีขนาดไหนเป็นเรื่องของเขา เราทำให้ดีที่สุด อารมณ์ติด
ในชีวิตคิดว่า มันไม่ตาย เลิกคิด ยอมรับนับถือสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรีย

สงฆ์ให้ทรงตัว พยายามทรงศีลให้บริสุทธิ์

จงอย่าคิดว่าอาบัติแสดงได้ ถ้าแสดงที่โรมันตกนรกทุกทีนะ ขึ้นชื่อ
ว่าความชั่วมันชั่วแล้วมันดีไม่ได้ ตั้งใจไว้โดยเฉพาะว่า เรามาขเพื่อนิพพาน ตามพระ
บาลีว่า “นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย เอตัง กาสาวัง คะเหตีวา” ซึ่งแปลเป็นใจความ
ว่า “ข้าพเจ้าขอรับผ้ากาสาวพัสตร์มาเพื่อให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน” อย่างนี้จิตจะสด
ใสทุกวัน สมกับเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สำหรับระยะนี้ สัญญาณบอกหมดเวลาปรากฏแล้ว ขอลาก่อน ขอความ
สุขสวัสดิ์พัฒนามงคลสมบุรณ์พูนผล จงมีแต่เพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยม
ผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ภาพที่ ๔ ฝรั่งเศสพ่อแม่ลูกที่เดนเวอร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา มีความสนใจในการ
ฝึกมโนมยิทธิ ผู้เป็นภรรยาฝึกได้แจ่มใสมาก

ตอนที่ ๗ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ (ต่อ)

บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและญาติโยมพุทธบริษัท เวลานั้นที่พูดนี้ก็ยังเป็นวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ที่บอกไว้ก็เพราะว่า จะได้ทราบว่าพูดตั้งแต่สมัยไหน และต่อไปเสียงนี้ก็จะ เป็นเสียงโบราณ ผมอาจจะตายเมื่อไรก็ได้ ถ้าตายไปเมื่อไร เสียงยังอยู่ และจะได้ทราบว่าพูดไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ดีไม่ดีญาติโยมสมัยหลังท่านเอาไปเปิดให้ฟังจะหาว่าเป็นเสียงปลอม ถ้าบอกไว้ คงไม่มีใครปลอม

วันนี้เราก็มารู้กันถึงเรื่อง อนาคตังสญาณ

อนาคตังสญาณนี้ก็ไม่ใช่อะไรที่ไหน เป็นทิพจักขุญาณนั่นเอง ก็รวมความว่า เราปฏิบัติในทิพจักขุญาณอย่างเดียว เป็นผลมาจากมโนมยิทธิ เรารู้อนาคตได้ อนาคตังสญาณ ก็รู้เหตุการณ์ข้างหน้า รู้เรื่องของเราและรู้เรื่องของคนอื่น รู้เรื่องของสัตว์อื่น รู้เรื่องของสถานที่ และอยากจะทราบว่า (ถ้าเป็นคนไทยนะ) ประเทศไทยข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะหมดสภาพความเป็นไทยไหม ถ้าสงครามเกิดขึ้น (เวลานี้สงครามก็ล้อมรอบประเทศไทย) อ่านหนังสือพิมพ์ ปรากฏว่าญวนยกทัพเข้ามาประชิดไล่เขมร แต่ติดเขตไทย และทางด้านลาวก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ คือกลางแม่น้ำโขง ทางด้านจังหวัดน่าน เขาก็ขีดเข้ามา ทางด้านตะวันตกก็ไว้ใจไม่ได้ ทางด้านใต้ ตะวันตก ตะวันออก ก็ไว้ใจไม่ได้ รวมความว่าในทะเลหลวงเราก็ไว้ใจไม่ได้

อยากจะรู้ว่า สถานที่รอบประเทศจะมีอะไรบ้าง เราก็ใช้กำลังของมโนมยิทธิที่เราฝึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทิพจักขุญาณดูก็ได้ และดูอนาคตังสญาณ รู้เหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะวุ่นวายขนาดไหน ใครจะเป็นอะไรบ้าง อันนี้เราต้องการทราบได้ และใช้กำลังของมโนมยิทธิไปดูสถานที่ตั้ง ด้วยอำนาจทิพจักขุญาณเราก็ทราบ เห็นสถานที่ตั้งได้ แต่มันไม่ชัดเจน ทำให้ไม่แน่ใจ ต้องไปให้มันถึงที่โดยใช้กำลังของมโนมยิทธิ ไปในที่ตั้งของเขาเลย เขาตั้งกองทหารอยู่ที่ไหน มีอาวุธอะไรบ้าง และมีกำลังเท่าไร บางทีเห็นแล้วจะตกใจ เพราะอาวุธของเขามากมายเหลือเกิน ของประเทศไทยเรามีไม่มากเท่าเขา แต่กำลังก็ไม่ได้สำคัญ ความสามารถสำคัญ ความฉลาดสำคัญ ความสามัคคีสำคัญ ที่เราจะทรงความเป็นไทยไว้ได้หรือไม่ได้เราทราบ เราทราบถึงการปะทะระหว่างทหารไทยกับทหารข้าศึกว่ามีสภาพเป็นอย่างไร จะสร้างความสบายใจให้ปรากฏ

การพูดอย่างนี้ ไม่ได้สอนธรรมะอย่างเดียว มันเป็นเรื่องประวัติของผมด้วย แต่อย่าลืมนะครับ ใจเรื่องการทราบข้างหน้านี้ผมกลายเป็นคนบ้ามาหลายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ผมก็พูดเรื่องน้ำมันในประเทศไทยว่า “ในประเทศไทยมีน้ำมันมากมหา-

ศาล” เวลานั้นกลิ่นคาวน้ำมันยังไม่ปรากฏ แต่สิ่งที่ปรากฏตามเสียงผมพูดคือ มีเสียงย่อนเข้ามาถึงหูว่าผมบ้า ผมก็เลยนั่งนิ่ง ๆ ใครจะว่าดี ใครจะว่าชั่ว เป็นเรื่องของท่านผู้นั้นจะออกความเห็น เราไปทำลายความเห็นกันไม่ได้ เรามีสิทธิ์จะพูดตามที่เรารู้เราก็พูด ท่านก็มีสิทธิ์ที่จะดำหนิจะด่าจะว่าเป็นเรื่องของท่าน ถ้าอาการอย่างนั้นปรากฏขึ้น อย่าลืมนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

“นัตถิ โลเก อนินทิตโต” คนที่ไม่ถูกนินทาเลยไม่มีในโลก

วัตถุต่าง ๆ ที่ไม่มีการเคลื่อนไหว เช่น หิน ปูน เป็นต้น ก็ยังถูกนินทา แม้แต่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาเองก็ยังถูกนินทา เขานินทาอย่างไม่พอ เขายังด่าพระองค์ต่อหน้าอีกด้วย

ฉะนั้นทุกคนให้ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา อย่าไปสะดุ้งอย่าสะเทือน เราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขานินทา เราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขาติเตียน เราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขาด่า เราก็ทำตามเรื่อง เราอยากจะทำอะไรตามความรู้ของเรา เราก็ทำ ท่านอยากจะทำเราตามความรู้สึกของท่าน ท่านก็ด่า ให้เป็นเรื่องของท่านไป

ต่อไปนี้เราก็มาคุยกันถึงเรื่อง อนาคตังสญาณ

อนาคตังสญาณนี้มีประโยชน์มาก ได้รู้วิถีชีวิตของเราเองว่า ข้างหน้าเราจะเป็นอย่างไร เวลาที่เรายังไม่ตายปีไหนจะมีสภาพเป็นอย่างไร ปีไหนจะป่วยไข้ไม่สบายเป็นยังไง จะมีความดี จะมีความชั่ว จะมีคนชม จะมีคนติเป็นยังไง ชีวิตเราจะรุ่งเรือง หรือจะซบเซาเป็นอย่างไร เราต้องการรู้ รู้แล้วก็บันทึกไว้อย่าพูดไป รู้ไว้คนเดียว กาลเวลามันยังไม่ถึงทางที่ดีรู้ยาว ๆ และก็รู้ระยะสั้น ๆ ด้วย

ถ้าว่ารู้ยาว ๆ หมายความว่า รู้ข้างหน้าไกลออกไปหลาย ๆ ปีหรือตลอดชีวิต และก็รู้สั้น ๆ ไว้เป็นเครื่องวัดระยะ รู้สั้น ๆ ก็วันสองวัน ห้าวันหกวัน เก้าวันสิบวัน นี่สำคัญมาก เป็นเครื่องวัดระยะยาวที่เราเข้าใจ มีความรู้สึกว่ามันจะถูกต้องไหม ถ้าระยะสั้น ๆ ถูก ระยะยาว มันก็ถูก ถ้าระยะสั้นไม่ถูก ระยะยาวก็ไม่ถูก นี่ให้มีความรู้สึกตามนี้

และก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็รู้เรื่องของเราไป ถ้าระยะสั้น ระยะยาวมันถูกต้อง เราก็ดูอนาคตไกลแสนไกล นั่นคือ ตายไปแล้ว เราตายไปแล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน ก็วัดกำลังใจของเราไว้ด้วย ตายไปแล้ว จะไปสู่สวรรค์ หรืออยู่พรหมโลก หรือว่าไปนิพพาน หรือว่าสถานที่ทั้งสามแห่งนี้ไม่เป็นที่พอใจเรา อาจจะเป็นมนุษย์ หรือว่าจะถอยหลังไปเป็นสัตว์เดียรัจฉาน เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์นรก ดูกฎของกรรมที่เราทำมันจะให้ผลไปไหนอันนี้เราก็ทราบ

เมื่อเราทราบเรื่องของเราได้ เราก็ทราบเรื่องคนอื่นได้ว่าคนที่เราสัมผัสที่เราคบหาสมาคม เขาจะดีหรือเขาจะเลว เวลานี้เขาดี เวลาข้างหน้าเขาเป็นอย่างไร

ไอ้ผมนะมันก็เป็นคนจัญไร เรารู้แล้วความจริงเราเฉย ๆ ไว้ดีกว่า ความเมตตาเป็นปัจจัยให้เกิดความเร่าร้อนเหมือนกัน ถ้าเมตตาไม่ถูกทาง และผมก็เคยผ่านมาแล้ว ให้ความเมตตาปราณี แต่ความดีไม่ปรากฏ สิ่งที่สะท้อนย้อนกลับเข้ามาคือเพื่อนเลว ไม่ต้องการ พอเขาดีแล้วลืมเฉย อันนี้เยอะ แต่ต่อไปความเร่าร้อนความทุกข์ ความไม่สบายกายไม่สบายใจเกิดขึ้น ความปรารถนาไม่สมหวังเกิดขึ้น ก็ขอย้อนถอยหลังกลับเข้ามาใหม่ ที่นี้ทำอย่างไร ผมก็รับในฐานะที่ผมคิดว่า “ผมเป็นมิตรที่ดีของทุกคนและสัตว์ทุกประเภทในโลก” ผมถือว่า ผมจะเป็นมิตรที่ดีตามกำลังใจที่ผมจะอดทนได้ แต่ว่าเมื่อการสงเคราะห์แบบนี้ก็เลิกกัน ถืออุเบกขา ถ้ามาถามก็จะบอกว่า ไม่มีอะไรแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างวางหมด ผมก็วางจริง ๆ ครับ วางหมด หมายความว่า ผมไม่ยุ่งกับเรื่องของใคร ใครเขาจะดี เขาจะเลว เป็นยังไง เรื่องพยากรณ์ให้ไม่มีอีก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะผมเข็ด

ที่นี้มาเรื่องอนาคตตั้งสัญญาของคนอื่น

คือบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่มีกำลังศรัทธาในพระสงฆ์ในพระพุทธรศาสนา พระสงฆ์ท่านก็ดีมีหลายประเภท บางท่านก็อาจจะมีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส บางท่านก็นิ่งขรึมอะไรของท่าน แต่ละคนจริยาไม่เหมือนกัน บางท่านก็มีความเมตตาปราณี โอภาปราศรัยดี บางท่านก็เงียบ เราก็ใช้นาคตั้งสัญญาดูว่า พระองค์นี้ถ้าตายจากความเป็นคน จะเป็นเทวดา หรือจะเป็นพรหม หรือจะไปนิพพาน หรือว่าท่านไม่ยอมไป จะถอยหลังกลับไปโลกกันตนรก อเวจีมหานรก หรือนรกขุมไหน เป็นเปรต เป็นอสุรกายก็ได้ ใช้นาคตั้งสัญญาดู

ถ้าดูแล้ว เห็นแล้ว มีความเข้าใจแล้ว บันทึกไว้ วันหลังทำใจให้สบายลืมเรื่องเก่าเสียก่อน ลืมเรื่องที่บ้านทีกไว้แล้วก่อน รวบรวมกำลังใจไปนิพพาน ถ้าจิตไปถึงที่นั่น มันเป็นอุเบกขาจริง ๆ ไม่ยุ่งกับอะไรทั้งหมด จิตสะอาดมาก หลังจากนั้นก็ทิ้งเรื่องเก่า กราบทูลถามองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคว่า คนนั้นต่อไปข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ชีวิตในความเป็นมนุษย์ ชีวิตเมื่อตายแล้ว ทั้ง ๆ ที่เขายังไม่เป็นพระอรหันต์ในเวลานั้น สมเด็จพระภาควันต์ ก็สามารถบอกได้ ท่านบอกได้แน่ ก็มีคนหลายคนที่ทำทางอี่เหละเขะชะ ๆ ทำทางมองกันแล้วไม่ค่อยดีนัก แต่ความรู้สึกว่าเวลาข้างหน้าคนนี้จะดี แล้วเก็บความรู้สึกไว้ บางทีจะคิดว่าเราจะมีความเมตตาเกินไป แต่ว่าในที่สุดเขาก็ดีตามนั้น นี่แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน ถ้าใช้นาคตั้งสัญญา ทำบุญจะไม่ผิด

บุญ จะไม่ต้องถูกเขาหลอกลวง

ก็เคยพบมามาก ระยะใกล้ ๆ ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายเอาเงินไปทอด กฐินบ้าง ผ้าป่าบ้าง อันนี้ไม่ใช่ทั่วไปนะ อาตมาพบในสถานที่ใกล้จริง ๆ ของอาตมา พอกฐินเข้ามา ผ้าป่าเข้ามา ก็มีเหล่าเต็มศาลา เลี้ยงเหล่าเอะอะโว้ยวาย ได้รับกฐิน ผ้าป่าที่ละห้าหมื่นหกหมื่นถึงแสนก็มี ผ้าป่าทั้งปีรับหลายครั้งคิดแล้วปีละเป็นแสน แต่ว่า ไม่มีอะไรปรากฏขึ้นมาเลย เงินหมด อย่างนี้เชื่อว่าเป็นการทำบุญผิด

ถ้าเราใช้อุณาคตั้งสัจฉาณหรือเจโตปริยญาณก็ได้ เจโตปริยญาณดูกำลัง ใจของบุคคลผู้รับผลทานจากเรา ที่เราไปทำบุญ หรือถวายเป็นทาน ทอดกฐิน ผ้า ป่า แต่ว่าอุณาคตั้งสัจฉาณดูข้างหน้านี้ เงินจำนวนนี้ถ้าเราไปถวายไว้เงินจะไปไหน บ้าง เราก็จะทราบชัด ถ้ารู้ว่าเงินมันไปผิดทาง เราก็ไม่ให้เสียเลยก็หมดเรื่อง ไม่ทำ

และก่อนจะไปจงกฐิน ก่อนจะไปปักสถานที่ที่เราทำบุญ เราก็ดูเสียก่อนว่า ควรทำหรือ ไม่ควรทำ อันนี้จะมีประโยชน์แก่บรรดาท่านพุทธบริษัท จะไม่มีการสูญเสียอะไรทั้งหมด

แต่อย่าลืมนะ รักษากำลังใจตามที่กล่าวมา ภาพพระพุทธรูปก็ดี ภาพพระรูปพระโอม ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี พยายามทรงเวลาให้มันทรงตัว จับให้ชัดเจนแจ่มใสไว้ อย่าลืม ฝึกกำลังใจให้เห็นชัดทุกวัน ทุกเวลาที่เรากำลังต้องการ

ยามว่างเกิดขึ้นเมื่อไรใช้กำลังใจจับพระรูปพระโอมทันที หรือจับภาพพระพุทธรูปแก้ว ใสที่เราใช้เป็นนิมิตให้ติดตามจิตใจไว้ตลอดเวลา มาบอกว่าไม่มีเวลาจะทำ โธ...ไม่ต้องออกแรง ไม่ต้องใช้เวลามาก นึกเมื่อไรเห็นปั๊บทันที

ยามปกติของผม สมัยที่ผมฝึก ผมเห็นของผมได้ตลอดวันตลอดคืน เว้นไว้แต่ หลับ ถ้าเห็นภาพพระในอก เห็นภาพพระคลุมตัวผม ผมจะชื่นใจ จิตมีความสุข และการ ภาวนานี้ ผมก็แปลกกว่าคนอื่นเขา อาจจะมีคนดีกว่าผมก็มาก นั่นคือเวลาเดินบิณฑบาต แทนที่ผมจะว่า พุทฺโธ สัมมาอรหัง เป็นต้น ผมก็ล่อ อิติปิ โสทั้งบท ว่าทั้งบทนี้เราไม่ ลืม ต้องพยายามนึกในใจเราเบา ๆ ซ้ำ ๆ ให้เคลื่อนไปจนกว่าจะจบ ตลอดเวลาที่เดิน ไปบิณฑบาตจนกว่าจะกลับ จนกว่าจะเลิกกลับมาถึงที่ นั้นแหละผมถึงจะเลิกภาวนา อิติปิโส ทำอย่างนี้จิตใจชุ่มชื้น มีอารมณ์ทรงตัว

เมื่อใช้บทยาว ๆ ภาวนา ฐานะที่จะคุมมันก็คุมไม่ได้ ถ้าคุมแล้วภาวนาจะขาด เราก็เลยไม่อยากจะคุม ไม่คุม จิตจะคุมอารมณ์ ผลต่าง ๆ ก็เกิดตามมาหมด ญาณ ต่าง ๆ ก็เกิดขึ้น และการจะใช้อารมณ์เข้าคู่กับเทวดาหรือพรหมหรือใครก็ตาม จะใช้เวลาได้แบบสบาย ๆ นึกถึงการถึงอิติปิ โสกว่าจะไปบิณฑบาตกลับมันไม่ใช้เวลา

เล็กน้อย นั่นหมายความว่า หัดทรงสมาธิทั้ง ๆ ที่มีงาน อันนี้มีความสำคัญมาก
นักเจริญสมาธิเฉพาะเวลาสงบใช้ไม่ได้

ต่อไปเป็น **ปัจจุปบันนังสญาณ** มีประโยชน์ในการที่เราจะรู้ว่า ปัจจุบันใครอยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่ มีชีวิตอยู่ หรือว่าตายไปแล้ว มีความสุข หรือว่ามีความทุกข์ ผลงานที่เราสั่งงานไว้ที่โน่นที่นี้ เขาทำดีตามที่เราสั่งไหม หรือว่ามี การบิดพลิ้วเป็นประการใด อันนี้มีความจำเป็นบรรดาท่านพุทธบริษัท จำเป็นจะต้องรู้และก็จำเป็นจะต้องทำเพื่อความ เป็นสุขของเรา

ยถากรรมมุตตาญาณ เป็นญาณเครื่องบอกให้รู้ว่า ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี ความเสียหายก็ดี การได้กำไรก็ดี ที่ปรากฏขึ้นมาเวลานี้เป็นผลของความดีมาจากไหน นั่นก็หมายความว่า ถ้าเรารวยขึ้นมา มีลาภสักการะมาก ลาภเกิดจากผลของอะไร ผลความดีในชาติปัจจุบันหรือผลความดีในชาติที่เป็นอดีต ชาติในอดีต ชาติไหน เราทำอะไรไว้ ภาพนั้นจะปรากฏ ถ้าผลงานมันขาดทุน เราก็ทราบอีกเหมือนกันว่า ขาดทุนเพราะกรรมอะไร เราทำพลาดเพราะใช้ปัญญาน้อยไป ใช้ความละเอียดลออน้อยไป หรือว่ากรรมอะไรที่เราเคยรบกวนเขาไว้ เข้ามาสั่งสม มาทำลาย มาสนองเรา

ความจริง ยถากรรมมุตตาญาณมีประโยชน์ โดยเฉพาะเรื่องการป่วยไข้ ไม่สบาย ยถากรรมมุตตาญาณก็บอกเหมือนกัน

เราทราบว่า การป่วยไข้ไม่สบายนี้เราไม่ชอบ มันเสียเงิน เสียทอง เสียเวลา เสียทรัพย์สิน เสียความสุข แม้เราไม่ชอบแต่เราก็ต้องดู อย่าไปนั่งบ่น อย่าไปนั่งว่า ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่ากรรมเก่า ๆ หรือกรรมใหม่ที่เราก่อไว้

อย่างในสมัยผมเป็นเด็ก ๆ ก็ไม่เด็กนักละ ผมบวชแล้วนะ ก่อนที่ผมจะมีพรรษาครบ ๒๐ พรรษาอยู่ ๔ ปี เวลานั้นผมกำลังอาบน้ำอยู่ที่หน้าวัด ผมทำงานทั้งวันงานตั้งแต่เช้า เวลาผมหนุ่ม ๆ ผมทำงานยันกลางคืน ญาติโยมมาหาก็รับแขก ญาติโยมกลับไปแล้วผมก็ทำงาน ทำงานกลางวันไม่เสร็จ ผมก็ทำกลางคืน

เป็นอันว่า วันนั้นมันร้อนจัด ผมทำงานก่อนจะทำวัตรเย็น ผมไปอาบน้ำที่หน้าวัด ลงไปแช่น้ำได้ประมาณ ๕ นาที ร่างกายมันเย็น จิตใจก็ชุ่มชื้น เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า นับตั้งแต่ปีหน้าเป็นต้นไป จะต้องป่วย และต้องนอนที่โรงพยาบาล ๒ ปี ไอ้การนอนโรงพยาบาลนี้ไม่ใช่อาการเพียบแปร้ ไม่ใช่เพียบ แต่ถ้าไม่เข้ามันเพียบ เข้าไปแล้วมันก็สบาย ออกมาเมื่อไรอาการเพียบแปร้อีก อาการจะไม่ซ้ำกัน แต่เข้าไปมันก็สบาย จำเป็นต้องอยู่โรงพยาบาลจริง ๆ ๒ ปี ในตอนต้น อาจจะเข้า

บ้าง อาจจะออกบ้าง และก็ต้องไปพักฟื้นอีก ๑ ปีใกล้ ๆ โรงพยาบาล ซึ่งหมอจะติดตามรักษาให้

ความรู้สึกเกิดขึ้นในขณะที่ร่างกายมีความเย็น ก็เชื่อกำลังใจว่าความจริงอย่างนี้ต้องปรากฏ แต่ว่าคนอย่างผม ไอนี้ผมก็ไม่ได้อดนะ ผมไม่เคยไว้วางใจผมเลย ความรู้สึกของผมไม่ไว้วางใจ ผมปล่อยเวลาทิ้งช่วงไปประมาณ ๑ อาทิตย์ วันหนึ่ง ตอนเช้ามีด ทำจิตตอนตี ๒ เป็นปกติ ผมก็ลุกขึ้นทำกรรมฐานของผม บางคืนผมนอนชั่วโมงเดียว บางคืนก็ไม่ได้หลับนอน เช้าก็ทำงานต่อไป ร่างกายในตอนนั้นมันดีมาก ร่างกายแข็งแรง กำลังก็ดี ไม่เหมือนเวลานี้ เวลานี้วันที่พูดนี้ก็ยังไม่โยเย ๆ เดินกึ่งง นิ่งกึ่งง นอนกึ่งง ไม่มีความสุข ร่างกายไม่มีความสุข แต่ใจผมมีความสุข

ถ้าถามว่า พูดได้อย่างไร มันจะแปลกอะไร ผมนั่งไม่ไหว ผมก็นอนพูด ใช้ไมโครโฟนนี้ เวลานี้ผมก็นอน ที่ฟังเสียงนี้ผมนอนพูด ผมตั้งใจว่าขณะใดที่ผมอยู่ในระหว่างธรรมะ ถ้ามันตายเวลานั้นผมพอใจ

ผมปล่อยเวลาไว้ .๑ อาทิตย์จากการรู้ชะตากรรมในเวลานั้น ต่อมาตอนเช้ามีดทำจิตสบาย ขึ้นไปกราบถามตรงพระพุทธรูปเจ้า ถามว่าความรู้สึกของผมที่ปรากฏนั้นมันจะตรงตามความเป็นจริงไหม ท่านก็บอกว่าจริง งานทุกอย่างต้องระมัดระวัง อย่าให้มันยาว เพราะป่วยคราวนี้ ไม่มีโอกาสจะออกมาทำงานได้ต่อไปอีก ท่านก็บอกชัดว่า

“การป่วยคราวนี้ มันเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ตัดงานภายใน และก็ต้องแยก ยกตัวออกจากวัดไปอยู่ที่อื่น เพราะการป่วยคราวนี้เป็นการช่วยให้ทางจิตดีขึ้น ถ้าขึ้นอยู่ที่วัดกำลังใจจะไม่ดีขึ้นเลย ผลแห่งการตั้งใจมาก่อนเกิดจะไม่มีผล”

ผมก็ตกใจ ไ้ผลการตั้งใจมาก่อนเกิดมันจะไม่มีผล ผมก็ถามว่า “ไ้ก่อนเกิด ผมตั้งใจอะไรไว้” ภาพนั้นก็บอกว่า

“ก่อนเกิดนะมาจากพรหม เดิมทีปรารถนาพุทธภูมิมาตลอดเวลา และมาชาตินี้จะต้องบำเพ็ญบารมีใกล้เต็ม ถ้าใกล้เต็มท่านก็บอกตรง ๆ ว่า มีอายุถึง ๖๐ ปี บารมีพุทธภูมิจะเต็ม และก็จะไปอยู่ชั้นดุสิต แต่ว่าสิ่งที่ตกลงกันมาว่า จะมาลาพุทธภูมิ ลาพุทธภูมิลัดตัดทางไปเลย”

คำว่า “ลัดตัดทางไปเลย” ผมก็ไม่ได้หมายความว่า ผมจะเป็นพระอรหันต์ หมายความว่า ถ้าปรารถนาพุทธภูมิก็ช้านานมาก อยากจะลัดไปให้มันใกล้ทางซะ เป็นสาวกภูมิดีกว่า ยังไง ๆ เราก็ต้องมุ่งพระนิพพานเหมือนกันหมด ท่านก็บอกว่า

“ถ้าพูดถึงกฎของกรรม จากการเป็นนักรบ มีการฆ่าเข้าง้าง มีการทำลายทรัพย์สังขยา

บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎแห่งการฆ่าเขานักทั้งสิ้น ต้องมีเหตุให้ต้องนอนโรงพยาบาลจริง ๆ ๒ ปี แต่ว่าไอ้การรบแต่ละครั้งก็ต้องประกอบด้วยความเมตตาปรานีเหมือนกัน ถ้ายึดพื้นที่เขาได้ยึดคนได้ ก็ให้การเลี้ยงดูปู่เสื่อทะนุถนอม ถ้าเขามีความทุกข์ ก็ช่วยให้เขามีความสุข เขาไม่มีกินก็ช่วยให้เขามีกิน ฉะนั้นขณะที่ไปนอนที่โรงพยาบาล คนเก่า ๆ ที่เรารู้จักจะหาไม่ได้ จะมีสักคนสองคน ทุกคนเขาจะไม่มองเราเลย"

รวมความว่าเขาปล่อยให้ตายดีกว่า เขาจะคิดอย่างนั้นหรือไม่ก็ไม่ทราบนะ นี่พูดเอาเอง แต่ว่าได้รับความเมตตาปรานีจากคนใหม่ คนใหม่ให้การอุปถัมภ์ค้ำชูเป็นอย่างดี ยิ่งการเงิน ขณะที่เข้าโรงพยาบาลจะไม่มีติดตัว จะมีอย่างมากที่สุดไม่เกิน ๒๐ บาท ไอ้ ๒๐ บาทนี่มันเป็นเงินประจำกระเป๋า คือถ้าจะไม่มีขนาดไหนก็ตาม จะเก็บไว้ ๒๐ บาทเป็นประจำ ถ้ามีมากกว่านั้นก็ทำบุญหมด มีความรู้สึกที่ "ชีวิตของเราไม่มีความหมาย ตายแล้วเราเอาไปไม่ได้ ในเมื่อเราเอาไปไม่ได้ จะเก็บเอาไว้ทำไมให้มาก ทำให้มันเป็นประโยชน์แก่คนอื่น" ก็เลยทำบุญก่อสร้าง เลี้ยงพระหมด แล้วก็ผลที่สุดท่านก็บอกอีกว่า

"เราจะไม่เป็นไร เมื่อถูกเขาทอดทิ้งมาก ๆ ความเบื่อหน่ายก็เกิด คนเก่าทอดทิ้ง คนใหม่เขาดูแล อันนี้เป็นกฎของกรรมของการยึดประเทศชาติเขา ทำให้คนเก่าเขามีความลำบาก แต่ว่าเมื่อเรายึดเมืองไหนได้เป็นเขลย เราเลี้ยงเขาให้มีความสุข ฉะนั้นคนเก่า ๆ ที่เราเคยทะนุถนอมบำรุงมา เขาจะหลีก เขาจะไม่มองเรา ไม่มีใครสงเคราะห์"

ความจริงบรรดาเพื่อนภิกษุสายเถรวาททั้งหลาย ผมก็ต้องนอนป่วยตามนั้นเป็นเวลา ๒ ปี คนเก่า ๆ เป็นทายก เห็นหน้า ๒ คนเท่านั้นไปครั้งเดียว ไม่ได้เยี่ยมมะ ไปขอทรัพย์สินที่มีอยู่ ว่าขอผมเถอะ ผมก็เลยบอกว่า ของทั้งหมดที่มีอยู่ที่วัด เป็นของสงฆ์ ผมออกมาจากวัด ผมไม่มีอำนาจอะไรเลย ผมคิดว่าเป็นของสงฆ์จริง ๆ ไม่ใช่เป็นเหล่าเหยี้ยม แล้วจากนั้นมาก็ไม่มีใครอีก แต่ว่าคนใหม่ที่ไม่เคยรู้จัก บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อุณหภูมิค่อนข้างมาก เข้าไปนอนป่วยในที่นั้น พระที่มาป่วยก็ดี ฆราวาสก็ดี พลอยได้กินอาหาร วันหนึ่งเต็มโต๊ะ โต๊ะใหญ่ ๆ เหลือแหล่ ข้าวของใช้ของกินบริบูรณ์ สมบูรณ์ นี่แหละเป็นผลจากการยึดชาติเขาได้ เราบำรุงเขา

บรรดาท่านพุทธบริษัท ยถากรรมมุตตาญาณมีประโยชน์อย่างนี้ และวันนี้ก็หมดเวลาแล้ว สัญญาณหมดเวลาปรากฏก็ต้องขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน

ตอนที่ ๘ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ (ต่อ)

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลายและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร สำหรับวันนี้ยังเป็นวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ตอนนี้เป็นหน้าที่ ๔ ของเรื่องประโยชน์ของการเจริญมโนมยิทธิ

ความจริงเวลานี้ **คณะสงฆ์** ได้ประกาศให้ทุกวัดเจริญสมาธิกรรมฐานจะเป็นสมณะวิปัสสนาก็ได้ เป็นการเจริญสมาธิ แต่ความจริงผมก็ตั้งใจที่ผมไม่ต้องรอให้คณะสงฆ์ประกาศ ผมทำของผมมาแล้วเป็นสิบ ๆ ปี หลังจากที่หลงพ้อปานฝึกให้ผมได้บ้างเป็นแบบเปิด ๆ คือผมมีความรู้ในพระกรรมฐานแบบเปิด และเปิดก็ไม่ใช่เปิดเทศ เป็นเปิดไทย บินไม่เก่ง เดินไม่เก่ง เตาะเตาะ ๆ ไปตามเรื่องตามราวของผมก็อุตส่าห์นำประโยชน์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผมได้จากมโนมยิทธิมาแนะนำบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร และกับบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อุบาสก อุบาสิกา

ความจริงด้าน **วิชาสาม** หรือด้าน **มโนมยิทธิ** ผมปลุกปล้ำมาเป็นสิบ ๆ ปี ญาติโยมก็สนใจบ้างไม่สนใจบ้างผมก็ไม่ว่า ผมไม่เคยว่า ผมไม่เคยเบื้อ และโดยเฉพาะด้านสุขวิปัสโกญาติโยมสนใจมาก ผมก็เอา ญาติโยมชอบอะไรผมก็ไปแบบนั้น

ที่ไหนญาติโยมต้องการสุขวิปัสโกผมก็แนะนำด้านสุขวิปัสโก
ญาติโยมที่ไหนต้องการด้านเดวิชโซ ผมก็แนะนำด้านเดวิชโซ
ญาติโยมพวกไหนต้องการฉัพภิญโญ อันนี้ผมสอนไม่ได้ ผมสอนได้แต่มโนมยิทธิแบบเปิด ๆ เรียกว่าพอไปถึงสวรรค์นรกได้ด้วยกำลังของใจ ไม่เอากายเนื้อไป เอากายในไป ผมก็ตั้งใจ กว่าคณะสงฆ์จะแจ้งมานี้ ผมทำแล้ว แนะนำมาแล้วเกิน ๔๐ ปี ก็รวมความว่า ผมก็ตั้งใจที่คณะสงฆ์ท่านเห็นชอบด้วย เพราะการเจริญพระกรรมฐานได้ประโยชน์ใหญ่จริง ๆ เดี่ยวจะยกตัวอย่างให้ฟัง

เมื่อเร็ว ๆ นี้ท่านมาสัมมนาพระสังฆาธิการที่วัดนี้ ผมก็บังเอิญได้รับการแต่งตั้งเป็น **พระสังฆาธิการ** คือเป็นเจ้าอาวาสแบบเปิด ๆ อีกนั่นแหละ ความจริงตำแหน่งนี้ผมโยนทิ้งมาที่หนึ่งแล้ว และตำแหน่งต่าง ๆ ที่ฟังได้ผมโยนทิ้งหมด ผมไม่เคยสนใจเพราะมันเป็นปัจจัยของความทุกข์ แต่ตอนนี้เป็นการบังเอิญว่า "วัดนี้ผมสร้าง ผมหนีไม่ได้ ถ้าวัดนี้ผมไม่ได้สร้างนะ ผมหนีไปแล้ว"

ความจริงวัดนี้ เดิมที่มันมีสภาพเป็นวัดร้าง ออกพรรษามีเจ้าอาวาสอยู่องค์เดียว วัดก็มีแต่ทรุดโทรมมาตามลำดับ ไม่มีอะไรดีขึ้น มีแต่หายไป พระพุทธรูปก็หมด

ไป ผากฎีดี ๆ ก็หมดไป ของดี ๆ มีไม่ได้ก็หมดไปทั้งนั้น ก็รวมความว่าจะถึงวาระร้างอยู่ แล้ว ผมก็ได้แต่ ๆ มาตามเรื่องตามราว แต่บังเอิญญาติโยมมาสับสนุน ที่แรกคิดว่าจะทำ นิด ๆ หน่อย ๆ แล้วเปิดเข้าถ้าเข้าป่าไปเลยดีกว่า ผมว่าอย่างนั้น แต่ญาติโยมหลายท่าน สับสนุนเอาสตางค์มาให้ผมก็ไปไม่ได้ ไปก็เป็นขโมยเงินเขาละชิ ถ้าจะวางให้คนอื่น สร้างก็มีหวัง ไม่รู้จะวางให้ใคร ดีไม่ดีไปวางให้โจรเข้าปล้นเงินบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ผมก็พลอยตกนรกไปด้วย ที่แรกก็ตัดสินใจว่าทำแค่นั้นเสร็จก็จะไป ในเมื่อไปไม่ได้ก็ สู้อำนาจสู้ไม่ใช่ไปสู้ไปตีกับเขา สู้กับกำลังศรัทธาของญาติโยมพุทธบริษัท เอาใจก็เอากัน วัดนี้ที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้นี้อาศัยมโนมยิทธิช่วย อาศัยกรรมฐานช่วย อันนี้เป็นตัวอย่าง

และก็มีหลายวัดที่พระท่านมาฝึกได้ออกไป มีคนขามาแจ้งให้ทราบว่า พระองค์นั้นพระองค์นี้มาฝึกมโนมยิทธิจากหลวงพ่อกแล้ว มาถึงวัดท่านรุ่งเรื่องจริง ๆ วัดของท่านสง่างาม คนเข้าช่วยเหลือในการก่อสร้างเพราะพระกรรมฐานเป็นปัจจัย

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ผมว่าความสะอาดของจิตของพระพุทธเจ้า ท่าน พระพุทธเจ้าท่านไปไหนท่านไม่เคยอด พระพุทธเจ้ามีพระมากเท่าไรก็มีที่พัก มีอาหารฉัน เพราะจิตของท่านสะอาด พวกเราความสะอาดของจิตไม่เท่าพระพุทเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมก็ไม่สะอาดสะอาดแล้วจะลุ่มพอลื่น ๆ กระทบจิต คงจะไม่มีสภาพจิตแจ่มใสเป็นดาวประกายพริ้ว ถ้าจิตเป็นดาวประกายพริ้วนี้เป็นจิตของพระอรหันต์ ผมก็ไม่รู้จิตผม ผมไม่ค่อยสนใจ จิตใจของใครเวลานี้ผมไม่สนใจใครทั้งหมด

เมื่อก่อนนี้ผมก็แบบเดียวกับเลขานุการเอกสิงคโปร์ที่ประจำประเทศไทย ถูกศิษย์พลเอกทวนทอง สุวรรณทัต นั้นแหละ ปรากฏว่าเจอใคร ได้ยินชื่อใครไม่ได้ ล่องบับทันที ได้ยินชื่อบับอันดับแรกใช้เจโตปริยญาณก่อน ดูจิตของคนนั้นมีสภาพเป็นอย่างไร ดูไปดูมา อย่าลืมนะว่าในเวลานั้นผมก็เป็นเปิดตัวเล็ก ๆ เวลานี้ตัวใหญ่ก็เป็นเปิดไทย ไม่ใช่เปิดเทศ เป็นเปิดตัวเล็ก ๆ ไปเจอเอาพระองค์สำคัญเข้า พระองค์นี้สำคัญมากจริง ๆ พอเขาบอกชื่อบับผมก็จับจิตทันที โอโฮ..องค์นี้ประวัติเบื้องหลังใช้อดีตตั้งสัญญาณยาวเหยียด ยาวนี้ไม่ใช่เลวเหยียดนะ ดีเหยียด ตั้งแต่บวชมาจุดดงค์ตลอดมา เวลาที่ใกล้พรรษาที่ไหนขออาศัยวัดจำพรรษา พอออกพรรษาแล้วก็เดินจุดดงค์ต่อไป และกำลังใจของท่าน เวลานั้นท่านสูงมาก สูงกว่าผม

ความจริงเวลานั้นผมยังหนุ่มอยู่ และผมก็เป็นเปิดที่เดินตัวเล็ก ๆ เดินเตาะเตาะ ๆ เดินก็จะชน จะล้ม ไปดูใจท่านเข้าบับ ท่านปิดทันที มีดตื้อเลย อันนี้เป็นเครื่อง

วัด ผมเชื่อมั่นเลยว่าพระองค์นี้ดีจริง ๆ ถ้าไม่ดีจริง ๆ ปิดไม่ทัน อารมณ์ใจนี้ มันรู้กันง่าย ๆ เมื่อไหร่ ใครเขานึกอะไรมานี้ใครจะรู้ นี่พอเรานึกบีบท่านปิดปุ๊บ หันมาเลย ยิ้ม ท่านพูดเรื่องอื่นอยู่ หันมาพูด

“คนเรามันก็แปลกนะ ไอ้คนอื่นเขาได้ก็คิดว่าตัวจะได้บ้าง มันไม่มีทางจะทำกันได้”

คำว่า ไม่มีทางทำกันได้ หมายความว่า รู้ไม่ได้แน่ ฉะนั้นจะปิด เท่านั้นผมชื่นใจ ผมกราบได้ทันที กราบด้วยความสนิทใจว่าท่านเก่งจริง ๆ อาการเก่งอย่างนี้ตามสันนิษฐานของผมว่า พระองค์นี้ต้องไม่ใช่อภิัญญาหก เข้าใจว่าจะเป็นปฏิสัมภิทาญาณ เพราะคุยกันอยู่แท้ ๆ คนตั้งเยอะ เรานึกบีบปิดบีบทันทีแล้วหันมายิ้มเลย นี่เก่งจริง

ความจริงในประเทศไทยเราอย่างนี้มีเยอะ ในกรุงเทพฯ ฯ ก็มี อย่าไปนึกว่า พระในกรุงเทพฯ ฯ ไม่ดีนะ มีดีนะเยอะเชียว จะไปชนพระดีตาย

แต่ความจริงพระดีท่านไม่โอ้อวดนะ เราไปคุยกับท่านแบบธรรมดา ๆ ดีไม่ดีจะคิดว่าไอ้หลวงตากู้ย ๆ องค์กรนี้ไม่มีความหมาย

ระวังให้ดีนะเพราะพวกนี้ท่านไม่มีอะไรจะอวด เพราะความจริงมหาเศรษฐีจะนำทรัพย์ไปอวดขอกทาน มันก็ไม่ได้ประโยชน์ และขอกทานแกจะมีอะไรมาแบ่ง พระดี ๆ ก็เหมือนกับที่ผมเข้าไป ท่านก็ทำจ้อง ๆ เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะผมเป็นสภาพขอกทาน ขอกทานคือความดีผมมีคนเดียวกระจุกกระจิม ๆ ก็ไ้เดินปะแปะ ๆ และจะไปชนกับพระที่มีความดีได้อย่างไร ท่านก็เลยไม่รู้จะเอาอะไรมาอวด ท่านก็เลยเก็บเงียบทำเหมือนคนไม่มีอะไร นี่เป็นความดีของท่าน เราดีไม่เท่าท่าน ท่านก็ถ่อมตัวลงมา เป็นความดีที่ควรบูชา

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่บรรดาทางราชการมั่ง เห็นพระท่านว่านะ พระท่านบอกว่าทางราชการขอให้พระอบรมศีลธรรม แต่ความจริงเรื่องอบรมศีลธรรมนี้ นิมนต์ผมไปไหนผมไม่ไป และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรหลายวัดบอกให้ไปพูดที่นั่นพูดที่นี่ อย่าให้บอกเลยครับ ผมไม่ไปแน่นอน ถ้าขึ้นไปแล้วมันไม่ได้ประโยชน์ โทษก็เกิดกับผมด้วย นั่นคือผมป่วยไข้ไม่สบาย แก่แล้ว เวลาจะพักผ่อนก็ไม่มี เวลาไปถึงที่ก็ให้นั่งแกร่วรอถึงเวลาพูด พูดแล้วก็นั่งแกร่วอีก ไม่มีเวลาพักผ่อน อันนี้มันไม่ไหวจริง ๆ

และอีกประการหนึ่งการพูดไม่มีผล ผมเทศน์มาตั้ง ๒๐ ปี ไม่เคยมีญาติโยมเลิกสุรา ไม่เคยดีขึ้นเลย ไปเทศน์ที่ไรก็แค่นั้น ไปที่ไรก็แค่นั้น ไป ๆ มา ๆ กลายเป็นรับจ้างเทศน์ไปบางแห่งเขารู้สึกว่า ผมไปรับจ้างเขเทศน์ ไปเทศน์เอาเงิน ผมก็เลยตั้งใจไม่เกิดประโยชน์

ก็เลยมานั่งคิดใหม่ว่า ทำอย่างไรหนอจะสนองคุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ กลับมาใหม่ มาว่ากันเรื่องพระกรรมฐาน จึงมาพิจารณาด้านสุขขวิปัสสโก ผลน้อยอีก ญาติโยมทำได้ ญาติโยมมักจะคุยกัน ว่านั่งนานเท่านั้น นั่งนานเท่านั้น อารมณ์แบบนั้น อารมณ์แบบนี้ไม่จริง และรักษาอารมณ์ได้ไม่จริง ก็เลยคิดว่าจะสอน **สองในวิชาสาม** และ **กัมโนมยิทธิ** ที่ว่าสองในวิชาสามเป็นฉานโลกีย์ เป็นสมาธิต่ำ ๆ ความจริงไม่ถึงฉาน สองในวิชาสามนี้ขึ้นด้วยอุปจารสมาธิ ยังไม่ถึงฉานสมาบัติ ก็ผมบอกแล้วว่าผมเป็นเปิด (มันจะไออีกแล้ว) ไป ๆ มา ๆ ก็มาจับได้สองในวิชาสาม โยมเอาไม่ได้ อีก หาวิธีการต่าง ๆ หลากอย่างหลายแบบ ให้สร้างพระพุทธรูป เฟ่งพระพุทธรูป ดูพระแก้ว ดูพระทอง ก็ไม่ไหวอีก ไปไม่รอด ไปไม่รอดทำอะไร หันมาจับมโนมยิทธิเถอะ มโนมยิทธิตามกำลังที่ผมศึกษามา ยังไง ๆ โยมรับไม่ไหวแน่ เพราะต้องใช้กำลังมาก ใช้เวลามากไม่เหมาะกับบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท และก็ไม่เหมาะกับพระที่บวชใหม่ ๆ ใช้เวลาน้อย ๆ ในที่สุดก็มาหาทางให้ง่ายให้เร็วตามที่ฝึกอยู่เวลานี้กว่าจะค้นพบก็นาน

ที่นี้การฝึกมโนมยิทธิมีประโยชน์แบบไหน

มโนมยิทธินี้เป็นจุดบังคับจริง ๆ ถ้าญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิงที่มาฝึกนี้ผมก็ไม่มั่นใจว่าท่านจะรักษาได้ทุกคน มีบางรายให้ไปแล้วสูญ ทำได้แล้วกลับไปบ้านไม่กล้าทำ เพราะไม่มีครูสอน อันนี้เราก็ไม่ติกัน เพราะอะไร ความเข้มแข็งของจิตที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า **“บารมีไม่เสมอกัน”** ท่านมีกำลังต่ำแค่นั้น เราจับโยนขึ้นไปที่สูงยอดไม้ ท่านก็หล่น บางรายทำไปได้แล้ว ไปปล่อยให้เผื่อ แล้วบอกไปที่บ้านมันไม่สว่างไสว คือไม่สามารถจะทำได้ให้แจ่มใสเหมือนเมื่ออยู่วัด อันนี้ก็ทราบได้ว่ากลับไปบ้านท่านไปทำศีลขาดตามเดิม ท่านไม่ทรงความดีเหมือนที่ปฏิบัติอยู่ที่นี้ ปฏิบัติอยู่ที่นี้ท่านรักษาความดีไว้ได้ สภาพของจิตยังสดใส อารมณ์ยังเป็นโลกีย์วิสัยนี้มันไม่ทรงตัว แต่ว่าส่วนใหญ่ดีมาก เพราะอะไร เป็นกฎตายตัวของมโนมยิทธิที่ต้องทำมันก็ตรงกับที่คณะสงฆ์ขอร้องมา

มโนมยิทธิจริง ๆ ที่จะให้ทรงตัว ฟังตามนี้ละ ญาติโยมพุทธบริษัทก็ดี บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่นั่งฟังก็ดี คือว่าจะให้ทรงตัวจริง ๆ ต้องเอาอุทุมพริกสูตรมาอ่านกันว่าพระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างไร ผมจะเล่าโดยย่อ ๆ

สำหรับด้านสะเก็ดพระพุทธเจ้าพูดไว้มาก ผมย่อเอา คือ

๑. เราไม่สนใจจรรยาของใครเลย

๒. ไม่โอ้อวด

๓. ไม่ยกตนข่มท่าน

๔. ไม่ถือตัวเกินไป

เอาย่อ ๆ เท่านั้น ความดีขนาดนี้พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า สะเก็ด ยังไม่ใหญ่โต เข้าไปเกาะสะเก็ดนิด ๆ ของพระพุทธศาสนา อันนี้ต้องสังเกต ถ้าใครปฏิบัติไม่ได้แบบนี้ก็ เกาะสะเก็ดไม่ได้ไม่ต้องไปดูต่อไปแล้ว ญาติโยมที่รักษามโนมยิทธิไว้ได้ดี ท่านรักษาไว้ได้ดี

และอันดับที่สอง การเข้าถึงเปลือก พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

๑. เราต้องไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง

๒. ไม่ยุยงให้บุคคลอื่นทำลายศีล

๓. ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

ก็รวมความว่าเราจะรักษาศีลให้ครบถ้วนแจ่มใส และหลังจากนั้น จิตมีความเข้มแข็งสามารถระงับนิรวณได้ทันทีทันใดที่เราต้องการ ใส่นิรวณกับปฐมฌานเป็นศัตรูกัน ถ้าขณะใดอารมณ์ของนิรวณชนิดหนึ่งอย่างใดอย่างหนึ่งมีขึ้นในจิต เวลานั้นกำลังของสมาธิจะสลายตัวทันที เวลาใดที่จิตระงับจากนิรวณ นิรวณไม่ฟู สงบ เวลานั้น กำลังจิตเป็นสมาธิ เป็นปฐมฌานทันทีเหมือนกัน โดยไม่ต้องภาวนา ไม่ต้องทำอะไรเลย ถ้านิรวณไม่ฟูขึ้น ปฐมฌานก็เข้ามา ถ้านิรวณมา ปฐมฌานก็ไป แลกกันไปแลกกันมาอย่างนี้ และประการต่อไปอาการที่จะทรงตัวเมื่อมีความแจ่มใสของจิต จิตจะผ่องใส ต้องการรู้ ต้องการเห็นอะไร เมื่อไร ได้ทันทีทันใด และก็มีสภาพไม่ผิด แจ่มใสด้วย นั่นก็คือพรหมวิหาร ๔

พรหมวิหาร ๔ คือ

๑. เมตตา ความรัก มีความรู้สึกเสมอว่าเราจะรักคนรักสัตว์เสมอด้วยตัวเรา เราอยากจะทำตัวเราใหม่ ไม่มีใครอยากฆ่า อยากจะขโมยของเราไปทิ้งไหม เราไม่มี รวมความว่าเราจะรักเขาเป็นมิตรที่ดีสำหรับเขา ถ้ามีโอกาสเราจะเกื้อกูลเขาให้มีความสุขตามกำลังที่เราจะพึงทำ เราจะไม่อิจฉาริษยาใคร เมื่อบุคคลอื่นได้ดีพลอยยินดีด้วย ใครเพื่องพลาเราไม่ซ้ำเติม เราวางเฉย

อารมณ์อย่างนี้บรรดาพุทธบริษัท พรหมวิหาร ๔ นี้ถ้าประจําใจไว้เสมอ ศีลกับวิสุทธิ ทาน จาคะก็สมบูรณ์แบบ และกัสมาก็ตั้งมั่น วิปัสสนาญาณคือปัญญาภิ

แจ่มใส เพราะอารมณ์ใจเยือกเย็น เป็นกำลังใหญ่ตัดโลภะ ความโลภ ตัดโทษะ ความโกรธ ตัดโมหะ ความหลง จิตจะสะอาดอยู่ตลอดเวลา จิตมีความเยือกเย็น อารมณ์เป็นฌาน ตลอดเวลา ต้องการจะรู้อะไรขึ้นมาระงับนิเวศเสียแต่วันเดียว มีความรู้สึกจิตแจ่มใสสะอาดทันที ทำได้อย่างนี้ถือว่าเป็นฌานโลกีย์ ฌานโลกีย์จะมีความทรงตัว ไม่มีการเสื่อมคลาย ไม่มีการถอยหลัง อันนี้ญาติโยมพุทธบริษัทได้ดีมาก เยอะ รักษาอารมณ์ทั้งหมดนี้ พระพุทธเจ้าทรงเรียกเข้าถึงเปลือกที่พระองค์ทรงสอน แต่ว่าเปลือกความดีที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำได้เยอะจริง ๆ รักษาไว้ได้ดี ทำให้โลก ทำให้ประเทศชาติมีความเยือกเย็น มีความสามัคคีกัน มีศรัทธาปสาทะดี

และต่อไป ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ การระลึกชาติได้ นี้เข้าถึงกระพี้ ถึงแม้จะเป็นการระลึกชาติแบบเปิด ๆ เขาก็ทำกันได้ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย บางท่านฟังแล้วจะหาว่าอวดอุตริมนุสธรรม หากก็หาไปเถอะ แต่อย่าลืมคนเขาทำได้ เวลานี้ เวลาฝึกครูเขาฝึกกัน ผมไม่ได้ฝึกเอง ผมเป็นแต่เพียงประธาน นอนเป็นประธานอยู่ที่นั่น บ้าง นอนเป็นประธานอยู่ที่กุฏิบ้าง บางทีหายใจครอก ๆ ทำท่าจะตายบ้าง บางทีก็นั่งโง่งง ๆ

อย่างเมื่อสองวันนี้ เมื่อวานกับวันนี้โง่งงบอกไม่ถูก วันที่ ๑๗ กับวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๗ มันจะทรงตัวไม่ไหว วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ชาวสามพรานมา ๗๐ คนกว่า ลงรับไม่ได้ มันรับไม่ไหวจริง ๆ ทรงตัวไม่ได้ วันที่ ๑๘ ดิอยู่พักหนึ่ง ตอนเย็นซักจะไม่ไหวอีกเหมือนกัน เวลานี้ก็เลยต้องนอนพูด สบาย พูดมันไปอย่างนี้ ถ้ามันจะตายระหว่างธรรมะก็ยอม อันนี้ประโยชน์ใหญ่

สำหรับ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ การระลึกชาติ ญาติโยมก็สามารถทำกันได้ อย่าลืมหาครูเป็นเปิด ลูกศิษย์คงจะไม่ใช่หงส์ แต่ดีไม่ดีลูกศิษย์อาจจะเป็นหงส์ก็ได้ อย่างท่าน โลกุตายี ท่านไม่เอาไหนแต่สามารถแนะนำให้พระทั้งหลายสามารถไปได้ดี เขาไม่ได้เรียนมาจากท่าน เขาเรียนมาจากพระพุทธเจ้า แต่ว่าบางรายท่านก็ทำเขาเปิดไปเหมือนกัน

สำหรับท่าน โลกุตายี ท่านไม่ใช่เปิด ท่านเป็นห่าน อย่างท่านจักขุบาลนี้ท่านเป็นวิสัยสุขขวิบัสสโก แต่พระที่อยู่กับท่านได้ปฏิสัมภิทาญาณกันเป็นแถว นี้จะถือว่าครูเป็นเปิด แล้วลูกศิษย์จะเป็นปิดเสมอไปไม่ใช่ ครูเป็นเปิด ลูกศิษย์อาจจะเป็นหงษ์ทองก็ได้ ฉะนั้นผมก็ในขั้น อักขาตาโร ตถาคตา การประพฤติปฏิบัติเป็นหน้าที่ของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทและเพื่อนภิกษุสามเณร ผมมีหน้าที่บอกเท่านั้นเอง ผู้รับฟังอาจจะทำได้

ดีกว่าผู้บอกเยอะเยอะไป ถมเถไป เป็นอันว่ากระทันในพระพุทธศาสนา ญาติโยมก็สามารถทรงตัวได้

ต่อมาแก่น จุตุปปาตญาณ หรือ ทิพจักขุญาณ ท่านก็ทำกันได้ดีอีก และต่อมา บัจจุปปันนังสญาณ อตีตังสญาณกิติ ทำกันได้ดีมาก ดิจนกระทั่งไปเจอพระในนรก เป็นพระข้างสี่ดอชดด้วย และกัโลกันต์บ้าง อเวจีบ้าง และกัไปเจอพระในปัจจุบันนี้ใกล้ ๆ ในสวรรค์บ้าง พรหมโลกบ้าง เลยพรหมไปบ้าง ทำให้กำลังใจญาติโยมพุทธบริษัทมั่นคงในความดี และก็สลดหดหู่ท้อถอยในความชั่ว อย่าลืมน่าทุกคนยังเป็นปุถุชน ยังไม่หนักแน่นนัก อาจจะพลาดได้ แต่พลาดน้อยดีกว่าพลาดเป็นปกติ คำแนะนำที่ให้แนะนำไว้เป็นปกติก็คือ

๑. ทุกคนจงอย่าลืมความตาย และตายแล้วไม่ใช่ตายสูญ ตายสูญอีกศาสนาหนึ่งไม่รู้ศาสนาไหน ได้ยินเสียงทางวิหุขุบ้าง โทรทัศน์บ้าง หนังสือบ้าง “ตายแล้วสูญ” ก็เป็นเรื่องของท่าน เราอย่าไปตำหนิท่าน เมื่อท่านจะสูญก็เป็นเรื่องของท่าน พวกลูกศิษย์พระพุทธเจ้า “เราไม่สูญ” เพราะว่า เขาได้อตีตังสญาณถอยหลัง ปุพเพนิวาसानุสสติญาณถอยหลัง เขารู้เขาเคยเกิดมาแล้วตั้งหลายแสนวาระ หลายแสนอสงไขยกับ เขาก็ยังไม่สูญ อนาคตังสญาณ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเพื่อนภิกษุสามเณร สามารถพิสูจน์พระที่ใหญ่ ใหญ่โดยฐานะ ใหญ่กว่าตัวท่านเอง ฐานะสูงกว่า อันดับไหนก็ตามว่าจะไปทางไหนหาทราบ และบัจจุปปันนังสญาณไปชนกันไปในนรกเลย และสามารถคุยกันได้ รู้ปฏิปทาความชั่ว เมื่อรู้อย่างนี้แล้วก็ทำให้ทุกคนทราบและเกิดความกลัวว่าถ้าเราทำอย่างนั้นบ้าง ก็ต้องมีโทษอย่างนี้ อันนี้ก็ต้องเป็นอนาคตังสญาณ พิสูจน์ตัวเองว่าถ้าทำอย่างนั้นจะไปที่ไหน ขอทราบได้อีก

ตอนนี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เป็นเหตุให้บรรดาพระกิติ ฆราวาสกิติ ที่เขามีความมั่นคง เอาเฉพาะคนที่มั่นคงนะ ที่เลอะเทอะมาประเดี๋ยวจะไปนะ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร บางทีมาคืนเดียวไป ผมไม่ใช่พระพุทธเจ้า มาประเดี๋ยวจะได้อะไร และกัมา ๆ ไป ๆ ประเภทมาคืนเดียวนี้ผมไม่สนใจ ไม่สนใจเพราะท่านไม่เอาจริง แคใช้เวลา ๖ - ๗ วัน มันเป็นของไม่หนัก ชีวิตของท่านทั้งชีวิตอยู่ไปอีกนาน แต่เวลาว่าง ๕ - ๖ วันว่างไม่ได้ผมก็ไม่สนใจ ถ้าใครมาอยู่เพื่อปฏิบัติ ๓ - ๔ วัน ๕ - ๖ วัน ถึง ๗ วัน ผมสนใจเป็นพิเศษ บางทีผมป่วยไข้ไม่สบาย ผมกลานตัวมเตียม ๆ ไปให้กำลังใจลงไปสอนเองให้กำลังใจ คนอย่างนี้ท่านดี

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร และกัวัดหลายวัดที่ได้รับความรู้นี้ไป ทำให้วัดเจริญรุ่ง

เรื่อง คนที่เขารู้เหตุรู้ผล รู้กฎของบุญ รู้ผลของบุญ รู้ผลของบาป เขาก็ละความชั่วเข้ามาทำความดี วัดเป็นศูนย์กลางแห่งการทำความดี เป็นอันว่าประโยชน์ของมโนมยิทธินี้ประโยชน์ใหญ่มาก ทำให้คนมีความเข้าใจ ตั้งใจในเขตแดนของความสงบสุข และก็ปลดปล่อยความทุกข์ คือไม่ทำความทุกข์ให้เกิดแก่ผู้อื่น

เอาละบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย สัญญาณบอกหมดเวลาปรากฏแล้ว ขอลาก่อน สำหรับประโยชน์แห่งการเจริญมโนมยิทธิก็ยุติแต่เพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ภาพที่ ๕ การฝึกญาณ ๘ มีปุพเพนิวาสานุสสติญาณ เป็นต้น
โดย อาจารย์พรนุช คีนคงดี ที่ห้องกรรมฐาน วัดท่าซุง

ตอนที่ ๕ ผมน้ำ

ท่านภิกษุสามเณรทั้งหลายและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทผู้รับฟัง วันนี้ก็มาฟังเรื่องในสมัยที่ผมเป็น คนบ้า และก็วันที่พูดเก็บเสียงไว้เป็นวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เมื่อว่าผมตายไปแล้วจะได้ทราบว่าผมพูดไว้ตั้งแต่เมื่อไร

ความจริงเรื่องผมเป็นคนบ้าที่ผมเป็นมาหลายปี ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๑๘ ความบ้าของผมมาระงับลงเมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๔ ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายอยากจะถามว่าทำไมถึงบ้า แต่ความจริงผมรู้สึกตัวว่าผมยังไม่ได้บ้า แต่ว่าถ้าจะบ้าก็ใช่เหมือนกัน ที่ว่าใช่ก็ เพราะว่าอารมณ์ไม่เหมือนคนอื่น

ตามธรรมดาถ้าเราเข้าวงเหล้าไปนั่งกับคนที่เขากินเหล้าด้วย ถ้าเราไม่กินเหล้า เขาหาว่า “เราบ้า”

เขาเล่นการพนัน ถ้าเราไม่เล่นการพนันกับเขา เขาก็หาว่า “เราบ้า”

ที่นี้ถ้าเข้าวงพระ ถ้าพระท่านเอาแต่ตำราอย่างเดียว และก็ไม่ได้ปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราปฏิบัติตามพระพุทธรเจ้าซึ่งไม่มีความรู้เหมือนเขา เขาก็หาว่า “เราบ้า”

แต่สำหรับความบ้าของผมไม่ใช่แต่ว่าพระจะให้บ้า มันเป็นที่พระ ทั้งประชาชนหลายคนด้วยกันที่เขาให้บ้า

ความก็มีอยู่ว่า เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๘ ปีนั้นหล่อรูปหลวงพ่อบาน ที่วัดท่าซุง อ.เมือง จ.อุทัยธานี ท่านหญิงวิภาวดี คือ หม่อมเจ้าหญิงวิภาวดี ท่านได้ทูลเชิญพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถให้ทรงมาเททอง และตามธรรมดาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวถ้าเสด็จไปไหน สิ่งมหัศจรรย์ที่เราไม่คิดจะปรากฏขึ้นเสมอ นั่นคือฝนตก อากาศปกติธรรมดา ๆ ก็ไม่น่าจะมีฝนตก ก็มีฝนตกลงมาแต่เวลาที่ฝนตก ฝนไม่ทำความเสียหายให้แก่งานเลย ทุกคนกลับมีความชุ่มชื้น เพราะเวลานั้นเป็นฤดูร้อนมาก คือ เดือนเมษายน แต่ว่าพอเวลาใกล้ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะเสด็จมาถึงจริง ๆ ฝนก็หายหมด ปรากฏว่าคนทุกคนได้รับความชื่นใจเป็นพิเศษ

อาการอย่างนี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมพุทธบริษัทที่รับฟัง โปรดทราบ จะคิดว่าฝนตกเป็นเรื่องธรรมดาของดินฟ้าอากาศ อันนี้ไม่จริงแน่ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าพิสูจน์แล้วเวลาพวกเรา ๆ มากันเอง พระมากันตั้งเยอะแยะ ทำไมฝนไม่ตก และก็ฤดูนั้นก็ไม่ใช่ฤดูฝน ก่อนหน้าที่ฝนจะตกก็ไม่มีที่ท่าเลยว่าจะฝนจะตก

(สำหรับวันนี้ได้ยินเสียงกระแหม่มแอมไอ ขากเสมหะบ้างก็ต้องขอร้อง)

เพราะยังป่วยอยู่มาก ตอนเช้าเดินโซซัดโซเซ ถึงเวลาบ่ายโมงอาการยังไม่ค่อยดีขึ้น มาตอนนี้ก็รู้สึกหัวใจสั่นระริก แต่ทำเพื่อธรรมะผมก็ทำ ทำเพื่อช่วยการปฏิบัติของบรรดา เพื่อนภิกษุสามเณร ฉะนั้นถ้าหากว่าเสียงจะแหบแห้งไปบ้าง การขากเสมหะจะปรากฏขึ้น ก็ต้องขอภัย)

เป็นอันว่าเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จ และมีพระบรมราชินีนาถเสด็จด้วย การเททองปรากฏขึ้น ต่อมาก็มีโอกาสดำเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวใน พระอุโบสถ พระองค์ก็ตรัสถามหลาย ๆ อย่าง

แต่ว่าพวกคุณทั้งหลายโปรดทราบไว้ด้วยนะ การจะคุยกับคนก็ต้องดูว่าคนประเภทนั้นเป็นอะไร นี่ผมไม่ได้หมายความว่าพระองค์เป็นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของประเทศไทยโดยเฉพาะ ผมหมายถึงว่าท่านผู้จะคุยกับเราเป็นผู้ทรงธรรมหรือเปล่า

สำหรับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๘ ผมทราบมาดีว่า พระองค์ทรงธรรมดีเลิศ ผมก็ไม่เคยเห็นใครปฏิบัติได้ดีอย่างพระองค์

ถ้าจะถามว่า เอาผมเข้าไปเปรียบเทียบกับ อ่าเลยครับ อ่าเข้าไปเปรียบกับท่าน พระกับฆราวาสเปรียบเทียบกันไม่ได้ พระมีภารกิจน้อยกว่าฆราวาส ฆราวาสมีภารกิจมากกว่าพระ เพราะต้องทำมาหากิน พระนี่มีชีวิตอยู่เพราะอาศัยฆราวาสเลี้ยงโดยตรง

ข้อนี้ขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่านจงอย่าลืม ถ้าลืมข้อนี้กลายเป็นคนอกตัญญู ไม่รู้คุณค่า คุณค่าของพวกเขาจะหมด ไม่ปรากฏว่าเป็นคนมีค่าดี เพราะว่าพระพุทธรเจ้าทรงสรรเสริญว่า

“นิมิตตัง สาธุรูปานัง กตัญญูกตเวทิตา” ซึ่งแปลเป็นใจความว่า

“ความเป็นผู้มีค่ากตัญญูรู้อุปการคุณที่ท่านทำแล้ว (คือท่านช่วยเราแล้ว ท่านสงเคราะห์เราแล้ว) และเราก็ตอบสนองท่านด้วยความดี พระพุทธรเจ้าทรงยกย่องว่าเป็นคนดี”

ถ้าเราขาดความกตัญญูรู้คุณค่าท่านผู้มีคุณ ในเมื่อพระพุทธรเจ้าไม่ทรงยกย่องว่าเป็นคนดี เราก็เป็นคนเลว ฉะนั้นขอท่านทั้งหลาย จงอย่าลืมคุณค่าของท่านที่สงเคราะห์

แต่สำหรับฆราวาสก็ต้องดูเหมือนกัน ท่านส่งเสริมเรา ท่านสงเคราะห์เราหรือท่านทำลายเรา สำหรับท่านที่ทำลายเราเราก็เฉย ๆอย่าไปโกรธท่าน อย่าไปว่าท่าน ให้ถือว่าอาการอย่างนั้นมันเป็นกฎของกรรม ในเมื่อกรรมชั่วเข้าไปสนองใจของท่าน เข้าไปครอบใจ ท่านผู้นั้นก็จะทำความดีอะไรไม่ได้เลย ใครเขาทำดีเห็นเป็นชั่ว ใครเขาทำชั่วเห็นเป็นดี ตัวเองก็ชอบประพฤตชั่ว ชอบเบียดเบียนคนอื่นอยู่เป็นปกติ

นี้เป็นลักษณะของอกุศลกรรมครอบงำจิต

แต่ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ อย่าลืมว่า พระองค์ทรงธรรมดี มาก จะเห็นว่าการปฏิบัติของพระองค์ การเสด็จไปเยี่ยมเยียนบรรดาประชาชนทั้งหลาย ความจริงพระองค์ไม่ได้เสด็จไปเยี่ยมเฉย ๆ ไม่ใช่ไปถามอย่างโน้นไปถามอย่างนี้แล้วก็กลับ ไม่ใช่อย่างนั้น อย่างนั้นก็ยิ่งถือว่าดี แต่ว่าดีไม่มาก แต่ว่าที่พระองค์ทรงเห็นเล็กน้อย ใครเขาขาดแคลนน้ำหาทางให้มี น้ำขึ้น ใครเขามีความอดอยากหาทางให้มีฐานะดีขึ้น ทรงห่วงใยประชาชนเป็นอย่างลึก อันนี้จะต้อง คิดว่าความดีอย่างน้อยที่สุด

คำว่า “ความดีอย่างน้อย” นะ พระองค์ต้องทรงคุณธรรม ๔ ประการครบถ้วน เป็นอันดับแรก นั่นคือ “สังคหัตถุ ๔” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า สังคหัตถุ ๔ ประการนี้ เป็นปัจจัยให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข ในท้องที่ที่เราอยู่ ถ้าสามารถปฏิบัติได้ทั้งโลก โลกก็จะมีความสุข

สังคหัตถุ ๔ ก็คือ

๑. ทาน การให้ การยื่นโยน การให้แกงบ้าง ให้ข้าวบ้าง ให้ของใช้บ้าง ตามกำลังที่เราจะพึงสงเคราะห์ เขอดเราให้ เขาไม่มีเราให้ ถ้าเราไม่มี เราดู เขาก็ให้ เหมือนกัน ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

“บูชา ละภะเต ปุชัง” ผู้บูชาเขาย่อมได้การบูชาตอบ

“วันทโก ปฏิวันทนัง” เราไหว้เขา เขาก็ได้ไหว้ตอบ

คำว่า “บูชา” หมายถึง “การยอมรับนับถือ” ไม่ใช่หมายถึงการจูดรูปเทียน บูชากัน ไม่ใช่อย่างนั้น ยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน ไม่เหยียดหยามไม่ทำลายซึ่งกันและกัน ยอมรับสิทธิซึ่งกันและกัน

๑. ไม่คิดประทุษร้ายร่างกายเขา

๒. ไม่อยากได้ทรัพย์สินสมบัติของบุคคลอื่นมาโดยไม่ชอบธรรม

๓. ไม่ยื้อแย่งคนรัก

๔. ไม่พูดปด ไม่พูดคำหยาบ

๕. ไม่พูดส่อเสียด ยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้างกัน

๖. ไม่พูดวาจาที่ไร้ประโยชน์

๗. ไม่ดื่มสุราเมรัย

๘. ไม่อยากได้ทรัพย์สินสมบัติของบุคคลอื่นใดมาโดยไม่ชอบธรรม

๙. ไม่คิดประทุษร้ายใคร

๑๐. ทำความเห็นให้ถูก

คือรวมความว่าถ้าอาการทั้งหมดนี้ทรงตัว โลกก็มีความสุข ที่นี้ปัจจัยส่วนหนึ่งที่เราเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ก็เป็นเหตุให้มีความสุขดี ความชอบ ต่างคนต่างรักกัน ต่างคนต่างถนอมน้ำใจกัน และต่างคนต่างเป็นมิตรกัน ต่างคนต่างดีเข้าหากัน มันก็มีความสุขดี เขาขาดแคลนเราให้ เราขาดแคลนเขาให้ ต่างคนต่างรักกัน

๒. **ปิยวาจา** วาจาที่น่ารัก ก็เป็นปัจจัยให้เกิดความสุขกายสุขใจเหมือนกัน ต่างคนก็ต่างรักกัน

๓. **อัตถจริยา** การช่วยเหลือในการทำงานของบุคคลอื่น ที่เขาขาดแคลนการทำงาน อันนี้ก็เป็นปัจจัยให้รักกัน

๔. **สมานัตตตา** การไม่ถือตัวถือตน อันนี้ก็เป็นปัจจัยให้เกิดความรัก รวมความว่าอันดับแรก ความดีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อันดับแรกนี้ **สังคหวัตถุ ๔ ประการ** พระองค์ทรงครบถ้วน เป็นความดีเบื้องต้นที่เราจะพึงเห็น

ต่อไปก็เป็นความดีอันดับที่สอง นี้ผมไม่ได้จัดเรียงลำดับตามธรรมะนะ อันดับที่สองนี้ผมแปลกใจในพระองค์ ผมก็ต้องถือว่าผมสู้พระองค์ไม่ได้ เพราะว่าพระองค์มีภารกิจมาก ทำได้อย่างนั้น ผมทำยาก นั่นก็คือ **ไม่ทรงนินทาใคร ไม่ทรงตำหนิใครว่าเลย**

ผมได้มีโอกาสได้เฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวหลายครั้ง ก็ต้องบอกหลายครั้งไม่เคยทรงตำหนิใครเลย อันนี้ แหม...เป็นเรื่องหนักที่คนอื่นทำได้ยากจริง ๆ และการถือพระองค์ว่าพระองค์เป็นอะไร พระองค์ก็ไม่มี เข้าไปหาใครก็ตามทรงถือว่าเป็นกันเองอยู่เสมอ จะเห็นว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเวลาเสด็จเยี่ยมประชาชน พระองค์ก็ทรงนั่งใกล้ ๆ เขา คอยกันแบบธรรมดา ๆ กับปุ๋ยตายายทั้งหลาย และบรรดาพสกนิกรทั้งหลาย ท่านคอยตามปกติ บางครั้ง ผมเห็นท่านนั่งพับเพียบคุยกับบรรดาคุณยายทั้งหลาย นี่การไม่ถือตัวไม่ถือตนของพระองค์นี่ดีเยี่ยม

แต่ว่าครั้งหนึ่งพระองค์ตรัสกับผมเองว่า **“กิเลสหยาบที่มีความชั่วมากก็คือมานะ การถือตัวถือตน”** พระองค์ทรงถือว่าการถือตัวถือตนเป็นความหยาบของอารมณ์ เป็นความหยาบของจิต เป็นกิเลสที่หยาบมาก อันนี้จริงและก็ไม่ทรงถือพระองค์จริง ๆ

ผมเคยพบข้าราชการผู้ใหญ่หรือเศรษฐี ข้าราชการผู้ใหญ่จริง ท่านก็ไม่ถือตัว แต่เท่าที่ผมพบนะข้าราชการผู้ใหญ่ ข้าราชการผู้น้อยส่วนใหญ่จริง ๆ ท่านไม่ถือตัวสำหรับผม แต่ว่ามีบางจุดท่านกลายเป็นผู้ใหญ่ไป วางท่าชะมอหน้าไม่ไหวเลย เต๊ะ

ท่า บางทีพูดน้ำลายเขาเรียกว่าไม่มีหางเสียง ภาษาชาวบ้านผมนึกไม่ค่อยออก คือพูด
ห้วน ๆ สะบัด ๆ ส่วนมากมักจะเป็นขุนนางผู้น้อย วางตัวเกินพอดี ผมเห็นแล้วผมก็สลด
ใจ

อีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญที่สุดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้นก็
คือ ทรงจิตเป็นฌานสมาบัติได้ดีเป็นเลิศ ผมขอสรรเสริญพระองค์ ความจริงการสรร-
เสริญของผมก็คงไม่มีผลตอบสนองเป็นวัตถุ ทั้งนี้เพราะผมไม่ต้องการด้านวัตถุ ผมต้อง
การอย่างเดียวคือพูดตามความเป็นจริง อย่าลืมนะว่าผมพูดถึงเรื่องพระบาทสมเด็จพระ-
เจ้าอยู่หัวเป็นเรื่องเล็กน้อยจริง ๆ ถ้าไปเทียบกับความดีของพระองค์ละพรรณากันไม่
ไหว ส่วนสำคัญคือกำลังใจของพระองค์ในการเจริญสมาธิ สามารถเข้าฌานออกฌานได้
ตามเวลา สำหรับด้านวิปัสสนาญาณนั้น ท่านทำถึงไหนผมไม่ทราบ ก็เป็นเรื่องความ
สะอาดของจิต แต่ผมมีความมั่นใจว่าพระองค์มีความสะอาดของจิตมากเหลือเกิน ยากที่
จะพูดพรรณาน่าได้

และก็มีคนเขาสอบถามว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นพระอริยเจ้าไหม?
หรือว่าเป็นพระโพธิสัตว์?

อันนี้ผมก็ไม่รู้กำลังใจของพระองค์เหมือนกัน แต่ว่าถ้าดูด้านพระราชาวัตรของพระ
องค์แล้ว จริยาวัตรของพระองค์แสดงออกชัดว่าเป็นพระจริยาของพระโพธิสัตว์ แต่ผมก็ไม่ยืนยันนะ
ครับ เพราะผมไม่ใช่พระพุทธเจ้า อันนี้เป็นการสังเกตของผมเอง

ก็รวมความว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีความดีขนาดนี้ ไม่ดีแต่
จริยาที่ประพฤติภายนอกแถมดีภายใน ภายในดีมากเสียด้วย ด้านจิตใจนะดีมากครับ
อย่าประมาทท่านนะ ในบรรดาเพื่อนของผมที่ห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ถ้าเห็นพระบาท-
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมาหรือไปไหนก็ตาม จงอย่าคิดว่าท่านเป็นฆราวาสธรรมดา
ความจริงท่านก็เป็นฆราวาส ท่านไม่ได้นั่งสงบจิวร แต่กำลังใจและอารมณ์จิตของพระองค์
นี้สะอาดมาก บางทีพวกห่มผ้าสงบจิวรหลาย ๆ ท่านไม่สามารถจะทำความดีได้แค่หนึ่ง
ในร้อยของพระองค์ก็มีมาก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าผมเป็นนักบวช ผมย่อมรู้ใน
จริยาของนักบวช นักบวชที่ดีท่านก็มีมาก ที่เลวไม่เอาไหนเลยท่านก็มีมาก

ก็รวมความแล้วว่าวันนั้นผมจะต้องเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นวาระ
แรก ที่เสด็จมาถึงวัดท่าซุง ก่อนนี้ก็ไม่เคยเฝ้า ถ้าผมจำไม่ผิด ผมไม่ได้จดไว้นะ อาจจะ
เป็นวันที่ ๒๐ เมษายน ก็ได้ ก็รวมความว่าก่อนที่จะเข้าพบกับพระองค์ผมทำอย่างไร
อันนี้กำลังใจด้านแรก ขอแนะนำแก่บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่มีกำลังใจไม่เข้มแข็ง

อย่างผม ผมก็ทราบว่ถ้าพบพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตามลำพัง ทว่าตามลำพัง หมายความว่าไม่ใช่กลุ่มคนมาก ไม่ใช่อยู่องค์เดียว แต่ว่าเป็นส่วนน้อย ตอนนั้นก็ต้องคิดว่าพระองค์เป็นใคร สำหรับกำลังใจของผมมีความรู้สึกเหมือนกับนิยายที่เขาเขียนกัน เขาว่า “ประเทศเมื่อถึงคราวทุกข์ยากลำบากยากแค้น จะต้องมืพระราชธรรม ที่เรียกว่า ธรรมมิกราช หรือ ธรรมมิกราชา มาสงเคราะห์”

ความจริง “ธรรมมิกราช” ก็ดี “ธรรมมิกราชา” ก็ดี ไม่มีอะไร ถ้าแปลเป็นภาษาไทย เขาเรียก “พระราชผู้ทรงธรรม” ถ้าเรียกธรรมมิกราชขึ้นมา โอ้โฮ..ใหญ่โตเหลือเกิน ความจริงก็ใหญ่ คนที่ทรงไว้ซึ่งความดีเราจะถือว่าเล็กไม่ได้ เขาจะมีฐานะเช่นใดก็ตาม ถ้ามีความดีเราก็ต้องบูชาความดีของท่านผู้นั้น

สำหรับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนี้ผมไม่สงสัย ที่ไม่สงสัยใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง เพราะในยุคคนั้นเขาหาว่าผมเป็นคนบ้าอยู่แล้วนี่ ผมก็ต้องบ้าคิดตามอารมณ์ของผม ผมคิดว่าวันนี้เราจะไปพบกับพระราชผู้ทรงธรรม หรือเรียกตามภาษาบาลีว่า “ธรรมมิกราช” และถ้อยคำของพระองค์ที่ตรัสออกมาต้องประกอบไปด้วยธรรม และสำหรับผมเองก็ไม่ได้เพื่องูในธรรม ไม่ใช่เป็นผู้มีความรู้รอบคอบทุกสิ่งทุกอย่างที่บรรดาท่านมีความรู้ย่อมจะทำอย่างไร ถ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงถามอะไรขึ้นมาแล้วผมตอบไม่ได้ คำว่าผมตอบไม่ได้ผมเองก็ไม่ได้อายพระองค์ เพราะว่าผมเองก็ไม่ใช่สัตย์พญญู ไม่รู้ทั้งหมด ผมสามารถจะตอบได้ก็ได้อ ไม่ได้ก็ได้อ

แต่ก็คิดในใจว่าถ้าอะไรบ้างที่ไม่เกินความสามารถของเราและก็ไม่เกินความสามารถของผู้สงเคราะห์ผมอยู่นะ (ท่านผู้สงเคราะห์ผมอยู่นี้เป็นท่านที่พวกท่านเคยเห็น แต่ก็ไม่ปรากฏเป็นร่างเนื้อหรือหนังให้ปรากฏ) ผมคิดว่าผมควรจะตอบได้ทุกอย่งที่พระองค์ตรัสถาม ทั้งนี้ผมจะไม่ใช้เฉพาะปัญญาของผม ผมจะขอพึ่งบารมีท่านผู้ทรงคุณวิเศษ ฉะนั้นเวลาที่เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในพระอุโบสถ ในโบสถ์วัดท่าซุง ก็ได้อาราธนาบารมีของทุก ๆ พระองค์ที่สงเคราะห์ “ถ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงถามอะไรขึ้นมา ก็ขอให้ตอบได้ตรงตามความเป็นจริง”

วันนั้นมีโอกาสอยู่กับท่าน คือท่านสนทนาด้วยตามเวลาที่เจ้าหน้าที่เขาบอกมา เขาบอกว่าพระองค์ทรงใช้เวลา ๔๕ นาที ซึ่งมีใครเขาบอกมากก็ไม่ทราบว่า พระองค์จะทรงพบได้แค่ ๑๕ นาที ผมคิดว่าคนอย่างผมนี้มีวาสนาบารมีต่ำต้อยอย่างนี้ ถ้าจะมีโอกาสอยู่กับพระเจ้าอยู่หัวเพียงแค่ครึ่งวินาทีที่ผมก็ชื่นใจ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์เดียวของประเทศไทย คือประเทศไทยมีพระบาทสมเด็จพระ-

เจ้าอยู่หัวครั้งละ ๑ องค์ และคนไทยเวลานั้นถึง ๔๕ ล้านคน ก็ยากที่จะเข้าไปใกล้ แต่
ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์นี้แปลกกว่าองค์อื่นทั้งหมด ซึ่งมีประชาชนได้มีโอกาส
เข้าไปใกล้พระองค์ได้มากที่สุด ในดินแดนต่าง ๆ ที่พระองค์เสด็จและเสด็จไปเข้านั่ง
ใกล้คน มีโอกาสจะพูดโอภาปราศรัย พูดด้วยเสมอ อันนี้เป็นของหายาก แต่ถึงกระนั้นก็
ดีคนทุกคนก็จะทำอย่างนั้นได้ยาก ถ้าจะหาทุกคนไม่ได้ตั้ง ๔๕ ล้านคน เวลานั้นและถ้าผม
มีโอกาสสักครึ่งวินาทีผมก็จะชื่นใจว่าใน ๔๕ ล้านคน ผมก็คนหนึ่งที่มีโอกาสได้เข้าเฝ้า
พระราชอาคันตุกะ

คำว่าพระราชอาคันตุกะ อย่าคิดว่าผมยกย่องพระองค์เกินความเป็นจริงนะ ผมบอก
แล้วนี่ อันดับต้น สังกหัตถ์ ๔ ของพระองค์ครบถ้วน ขึ้นสุดท้ายกำลังใจสูงส่งในด้านสมณะวิปัสสนา
และขันติ กำลังใจเมตตาของพระองค์ทรงดีมาก ใครว่าอะไรก็ตาม นินทาอะไรก็ตาม ไม่ทรง
โต้ตอบ และก็ไม่เคยตำหนิใครว่าชั่ว อันนี้หาได้ยาก ถ้าหากไปกว่านี้ ผมคิดว่าเทพอีกสัก ๑๐๐
ล้าน ผมพูดเรื่องของท่านไม่จบ

ก็รวมความว่าวันนั้นเข้าไป พระองค์ทรงแสดงชัดไม่เคยถือพระองค์ และผม
เองก็เป็นพระป่าพระดง ราชาศัพท์ผมก็ใช้กับเขาไม่เป็น ไม่รู้ว่าพระเขาพูดกับพระเจ้า-
แผ่นดินว่าอย่างไร ผมก็เล่นลูกทุ่งตามปกติของผม ท่านถามมาผมก็ตอบไป ท่านถาม
มาผมก็ตอบไป ผมจำไม่ได้ว่าท่านถามเรื่องอะไรบ้าง มาในช่วงหลังพอจะนึกออก ท่าน
ถามถึงภาวะความเป็นไปของชาติและประชาชนในชาติ

เห็นไหมบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมพุทธบริษัท ท่านไม่ได้ถาม
ว่าพระองค์จะมีความสุข พระองค์เองจะร่ำรวยขนาดไหน ไม่ได้เคยปรารภถึงพระ-
องค์เองเลย ทรงปรารภเฉพาะว่าเวลานี้บ้านเมืองมันเต็มไปด้วยความคับแคบ บรรดาประ-
ชาชนอดอยากยากจนกันมาก ผิดเคืองมาก ท่านถามว่า

“ต่อไปชาติเราจะเจริญรุ่งเรืองขนาดไหน และจะมีความอุดมสมบูรณ์ขนาดไหน?”

ถามเข้าตรงนี้ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ผมก็ไม่ไหวชิ ตัวคนเดียวสู้ไม่ได้
แล้ว งานเหนื่อยก็เหนื่อย ไม่มีการเตรียมการ ไม่มีหมายกำหนดการจะถามว่าอย่าง
นั้น อย่าไปนึกว่าท่านถามเกินพอดีนะ ไม่ใช่ ผมทำยังไง ผมก็ต้องเอาบารมีพระพุทธรเจ้า
เข้าช่วย และบารมีของบรรดาพระสาวกทั้งหลาย และเทวดาและพรหมทั้งหลายเข้า
ช่วย ผมนึกไปก่อนแล้วขอให้ دلใจให้ผมตอบได้ เมื่อท่านถามมา ผมก็ถวายพระพร
ไป บอกว่า

“หลังจากนี้ไปเข้าเขต พ.ศ. ๒๕๒๔ บ้านเมืองของเราจะเข้าเขตฟ้าสว่าง”

คำว่า “ฟ้าสาบ” นี้หมายความว่า มันยังไม่สว่าง ยังมองเห็นหน้ากัน ไม่ถนัด แต่ว่ามันดีกว่ามืด ถ้ามืดคือเสียทีเดียวจะมองไม่เห็นอะไรเลย ฟ้าสาบเห็นบ้าง ลาง ๆ แต่ไม่ชัดเจน เห็นคนรู้ว่าเป็นคน แต่ยังไม่รู้ว่าหน้าเป็นอย่างไร ขาวหรือดำ ผม หงอกหรือผมดำก็ไม่ทราบ นี่เปรียบเทียบกันให้ฟัง ชะตาประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน ถ้าปี ๒๔ จะเริ่มเข้าเกณฑ์บอกว่า ประเทศไทยต่อไปนี้จะไม่ยากจนนัก

ท่านก็ทรงถามต่อไป ถามถึงว่าจะไร้มันจะมีขึ้นมาบ้าง มันจะคืบขึ้นมาอย่างไร ?

ผมก็จำชัดไม่ได้ ถ้าหากว่าต้องการจะทราบชัด ให้อ่านหนังสือพระเมตตาก เพราะตอนนั้นเขียนระยะใกล้ ๆ ทูลไปอะไรได้บ้างก็ไม่ทราบ แต่พูดเรื่องถึงน้ำมัน ว่ามีแร่ธาตุและน้ำมัน

แต่ที่ว่าวันนี้จะไปถึงไหนกันล่ะ ก็ต้องหยุดกันแค่นี้ก่อนเพราะสัญญาบอกหมดเวลาปรากฏแล้วนี้ ถ้าขึ้นพูดไปเทปมันก็เลยหน้าไป ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่าน

สวัสดิ์

ภาพที่ ๖ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงสนทนากับหลวงพ่อกษัตริย์ในคราวเสด็จ
ฝังลูกนิมิตพระอุโบสถวัดท่าซุง ปี ๒๕๒๐

ตอนที่ ๑๐ ผมบ้า (ต่อ)

บรรดาท่านภิกษุสามเณรทั้งหลายและญาติโยมพุทธบริษัท เรื่องบ้า ๆ บวม ๆ ของผม พอจะเริ่มบ้าเทปก็หมดหน้าพอดี มาตอนช่วงที่ ๒ นี้ก็มาคุยกันต่อไปถึงความบ้า ผมก็ได้ถวายพระพรกับพระองค์ว่า

“ประเทศไทยนะมีความสุขอุดมสมบูรณ์ด้วยแร่ธาตุที่มีคุณค่าสูงมาก และมีอากาศดี แอมน้ำร้อนน้ำเย็นก็มีมาก แต่ทว่าเวลานี้โอกาสที่จะนำขึ้นมายังไม่ถึงและยังไม่ถึงวาระ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเกี่ยวกับวาระ แต่ทว่า พ.ศ.๒๕๒๔ ตอนนั้นฟ้าเริ่มสาง จะได้บอกชะตาชัดว่าต่อไปนี้ประเทศไทยจะมีความรุ่งเรือง แต่ก็ยังเอาดีไม่ได้”

ตอนนี้ผมก็ต้องขออภัย ลืมไปว่าพระองค์ตรัสว่า พระองค์ทรงเหนื่อยเหลือเกิน การช่วยเหลือบรรดาประชาชน พระองค์ทรงเหนื่อยมาก ก็อยากจะมีความสุขหมายความว่าได้พักผ่อนพักผ่อนสักที

ความจริงเท่าที่พระองค์ตรัสแบบนั้น ไม่ใช่พระองค์ทรงเบื่อหน่าย ก็เห็นแล้วเวลากลางคืนของท่านมีเวลาพักผ่อนน้อย จะได้บรรทมก็ต้องใช้เวลาถึงตีสอง ตีสองบรรทมหลับหรือยังก็ยังไม่ทราบ และเวลาออกเยี่ยมประชาชน พระองค์งานก็มาก แต่ละวันดูหมายกำหนดการแล้วเราเองก็ไม่ไหว เวียนหัว อะไร ๆ ก็อยู่ที่พระเจ้าอยู่หัว เขาเกณฑ์ท่านไปหมด แม้แต่คนที่รับภาระไปเพื่อทำ ดีไม่ดี ๓ - ๔ ปี พระองค์ทรงบอกแล้วเขายังทำไม่ได้ก็มีงานจุ่มจิม ๆ ทุกอย่างเล็ก ๆ น้อย ๆ พระองค์ทรงเห็นเป็นประโยชน์ ก็ทรงสั่งให้ทำและก็จัดการทำ ควบคุมการทำและดูแลอยู่เสมอ จะเห็นว่าพระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยจริง ๆ

อย่างผมเองผมก็ไม่ไหว ผมเคยคิดว่าใครจะให้ผมเป็นพระเจ้าแผ่นดินและก็ทำงานอย่างพระองค์ให้ผมวันละ ๑๐ ล้าน ผมไม่เอา วันละ ๑๐ ล้านนะครับไม่ใช่เดือนละ ๑๐ ล้าน นี่ผมไม่เอาหรอก ที่ไม่เอาเพราะอะไร เพราะว่าผมทำไม่ได้ พระองค์ทรงบอกว่าเหน็ดเหนื่อยก็ทราบ ก็เลยกราบทูลว่า (พระเจ้าเรียกถวายพระพรนะ นี่ผมป่วย ๆ นี่มันก็เผลอเหมือนกัน) ก็ได้ถวายพระพรกับพระองค์ว่า

“ปี ๒๔ ก็เริ่มเห็นและต่อไป ๆ หลาย ๆ ปี ความแจ่มใสจะปรากฏ และที่ประเทศไทยจะเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ เมื่อบรรดาประชาชนมีความอุดมสมบูรณ์ มีความสุข ทรัพย์สินก็มีมาก พระองค์ก็ทรงหายเหนื่อย”

แต่พระองค์ก็ตรัสต่อไปอย่างไม่ยอมแพ้ว่า

“ตอนนั้นผมก็แก่แล้วครับ มันก็เหนื่อยอีกแหละ”

ก็เลยถวายพระพร บอกไปว่า

“การไปเยี่ยมเขาเฉย ๆ ก็ไม่หนัก ไม่ต้องช่วยเขาทำ”

ท่านบอก “ถึงไม่ช่วยทำ คนแก่มันก็ต้องเหนื่อย” จริงของท่าน

รวมความพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ตรัสแบบปกติ ๆ ถ้าอย่างเรา ๆ ก็ถือว่าคุยแบบกันเอง คือว่าท่านทำให้ผมไม่ตื่นตกใจ ไม่ประหม่านั่นเอง เป็นความเมตตาของพระองค์ ถือว่าเป็นมหากุณาธิคุณอย่างหนัก

ในเมื่อผมถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปแล้ว จะทำอย่างไรผมก็หนักใจเรื่องที่ผมพูดไปนะ มันมีจริงหรือไม่จริง

ความจริงเวลานั้นผมก็อาศัยพุทธบารมีตลอดเวลา แต่ผมก็เป็นคนจะต้องพิสูจน์ตัวเองและก็พิสูจน์ผลงาน งานทุกอย่างผมต้องอาศัยการพิสูจน์ก่อน อย่างพวกผีเทวดานี้ ผมก็ต้องพิสูจน์ ต้องชนกันจริง ๆ และก็ชนกันจริงด้วย ชนกันคราวไรผมสู้เทวดาไม่ได้สักที ผมก็ต้องเชื่อเทวดาว่าเทวดามีจริง

เรื่องเทวดานี้ชนกันเยอะครับ แล้วจะเล่าให้ฟัง เรื่องเยอะเยอะ เทวดาก็ดี พรหมก็ดี พวกผีก็ดี ผมเจอมาเยอะ แม้แต่การทรงเจ้าทรงผีก็ตาม ทรงเจ้าก็แล้วกันไม่เอาทรงผี คนทรงเมื่อก่อนผมก็ดูเฉย ๆ ดีไม่ดีผมก็ปรามาสเอาด้วย ว่าการทรงอีลุ่ยฉุยแฉกแบบนี้หลอกลวงกันบ้าง นี่ตอนเด็กนะยังไม่บวช แต่ในที่สุดผมบวชเข้ามาแล้วพรรษาแรกผมก็หาทางพิสูจน์ การพิสูจน์ไม่ใช่ผ่านทางนอทางใน คือใช้ลูกตามันเลย ใครเขาสือกันว่าการทรงเจ้าที่ไหนเก่งที่สุด ไม่เก่งผมไม่เอา ที่ไหนเก่งที่สุดผมไปที่นั่น ไปพิสูจน์ความจริง โดนเข้ามา ๔ รายผมหยุด จิตที่มีความสงสัยเปลี่ยนแปลงครับ ดับเครื่องเลย ไม่ชนต่อไป สู้เขาไม่ได้ พบกับความจริงทุกอย่าง

ที่นี้เรื่องนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไว้แล้ว ผมก็นั่งสงสัยถ้อยคำที่ถวายพระพรพระองค์ไป มันจะมีความจริงตามนั้นหรือไม่

ต่อมาคราวหนึ่ง เรื่องที่คำนึงมากที่สุดคือ น้ำมัน เรื่องน้ำมันนี้บรรดาท่านทั้งหลายในเมื่อผมยืนยันกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็ปรากฏว่ามีข่าวสะพัดทั้งบรรดาสมรवासและเพื่อนฝูงเหลืองอย่างผม คือเขาหาว่าผมบ้า แต่ความจริงไม่ได้ว่าทุกคน เป็นคนกลุ่มน้อย เป็นคนน้อย ๆ ที่นี้ลูกศิษย์ผมที่เป็นนายทหารบ้าง เป็นนายตำรวจบ้าง ที่เป็นชาวบ้านบ้าง เป็นข้าราชการพลเรือนบ้าง ได้ฟังคำเขาปรามาสผมแล้วกลับโมโหโทโส อยากไปบ้อมเขา แกมาเล่าให้ฟัง ก็เลยบอกว่า

“นี่ พวกเธอทั้งหลาย ฉันทเองเป็นคนถูกตำหนิว่า ฉันทยังไม่โกรธและเธอเองเป็นคนไม่ถูกตำหนิ แต่ทำไมจึงโกรธ?”

เธอก็บอกว่า “เขาวาใส่หน้าผม”

ก็บอก “ดีแล้วเขาวาใส่หน้าเรา ถ้าเราไม่รับมันก็ไม่ขังอยู่ที่หน้าเรา ถ้าไม่รับมันก็ไปอยู่ที่เขา เราจะรับมาทำไม ในเมื่อกาลเวลามันยังไม่ถึงต้องรอถึง พ.ศ. ๒๕๒๔ ก่อน ถ้า พ.ศ. ๒๕๒๔ ไม่มีจริงตามนั้น เธอก็ต้องไม่โกรธเขาไปบอกว่าครูบา-อาจารย์ของผมนะ สติสตั้งท่านไม่ดี บ้า ๆ บวม ๆ ก็พูดไปอย่างนั้นเอง แต่หากว่าถ้าบังเอิญมันมีจริงมาตามนั้น เธอบอกว่า เรื่องนี้เป็นความจริงคุณจะทำอย่างไร ก็เท่านี้ก็พอ”

ในเมื่อเดือนบรรดาถูกศิษย์ลูกหาไปแล้ว ผมก็ต้องพยายามเตือนตนเองด้วยที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

“อัตตนา โจทยัตตมานัง” จงกล่าวโทษใจทความผิดตนเองไว้เสมอ

อันดับแรกต้องถือคติ ๒ ประการที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสที่ระหว่างเมือง นาลันทาคามกับเมืองราชคฤห์ต่อกัน (ไฉนผมก็ยังพูดไม่ค่อยชัดเจนครับ ลิ่นไม่ดี อากาการมันเครียด) ที่พระพุทธเจ้าถูกนันทมานพ กับ สุปิยปริพาชก สุปิยปริพาชกนั่งด่าตลอดคืน นันทมานพผู้เป็นหลานสรรเสริญตลอดคืน ตอนเช้าพระไปบิณฑบาตกลับมา เวลาไปบิณฑบาตชาวบ้านเขาก็เล่าให้ฟังว่า คุณลุงกับหลานมีคติไม่ตรงกัน ลุงด่าพระพุทธเจ้าตลอด หลานชมพระพุทธเจ้าตลอดคืน พระพุทธเจ้าทรงทราบก็ทรงเรียกประชุมสงฆ์ตรัสว่า

“ภิกขเว คู่ก่อนภิกษุทั้งหลาย นิินทา ปัสังสา สรรเสริญและนิินทาเป็นของประจำโลก จัดว่าเป็นธรรมดาของชาวโลกที่เกิดมา ชาวโลกที่เกิดมาทั้งหมดนี้ที่ไม่ถูกนิินทาไม่ถูกสรรเสริญไม่มี ทุกคนจะได้รับทั้งคำนิินทาและคำสรรเสริญ แต่ขอพระทุกองค์จำไว้ว่า ถ้าเราเป็นคนดีเขานิินทาว่าเลวขนาดไหนก็ตามเราก็ไม่กลัวไปตามคำเขาพูด ถ้าหากว่าเราเป็นคนเลว เขาสรรเสริญว่าดีขนาดไหนเราก็ไม่ดีไปตามเขาพูด ความดีและความเลวเป็นผลมาจากการกระทำ การประพฤติและปฏิบัติ ฉะนั้นเธอทั้งหลาย เธอจงอย่าสนใจทั้งคำนิินทาและสรรเสริญ”

นี่เป็นจุดหนึ่งที่ผมยึดเป็นคติของผม ผมก็คิดว่าถ้าเราทำถูก ทำดีเขาจะว่าอย่างไร ๆ ก็ตาม คนที่ไม่ชอบใจเรามันมีอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. ไม่ชอบเพราะทำตามไม่ทัน มีอารมณ์ริษยา

๒. ไม่ชอบเพราะขาดผลประโยชน์ เราทำไปมันเจริญรุ่งเรืองจริง แต่ไปขัดผลประโยชน์ที่เขาจะพึงได้ ทำให้เขาหาकिनยาก อันนี้เขาก็ต้องด่า เขานิินทาเราเป็นของธรรมดา คนใดที่ได้ผลประโยชน์จากเราเขาก็อาจจะสรรเสริญ แต่ว่าคนที่เขาได้รับประ-

โยชน์สรรเสริญ พวกคุณอย่าลืมนะว่าเราจะสรรเสริญนาน ขณะที่เขามีประโยชน์เขาก็จะสรรเสริญ แต่ว่าพอกระทบกระทั่งอารมณ์ใจนิดหนึ่ง เขาก็นินทา

รวมความว่าคำนินทากับสรรเสริญมันจะอยู่กับบุคคลคนเดียวกัน และผมก็หันไปดูพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเองท่านทรงพระชนม์อยู่ท่านก็ถูกเขาด่า เขานินทาตลอด ผมยึดคตินี้มาระงับใจว่า ใครจะว่าใครด่าใครจะนินทาว่าร้ายอย่างไรก็ช่างเถอะ ถือช่างมันไว้ก่อน

และขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทอย่าคิดว่าผมเป็นพระอนาคามีหรือเป็นอรหันต์ ถ้าจะคิดเข้าอย่างนั้นจะพลาด ถ้าเขามาด่าต่อหน้านี่ไม่แน่นักนะ ว่าผมจะอดทนไหวหรือทนอดไหว อดทนหมายถึงไม่หวั่นไหวจริง ๆ ทนอดหมายถึงการยับยั้งใจ มันจะไปไหวแค่ไหนผมก็ยังไม่ทราบ ดีไม่ดีผมอาจจะปึงปังโครมครามด่าดังกว่าเขาก็ได้ นี่ขอท่านทั้งหลายจงอย่าเพิ่งคิดว่าผมดี อย่าคิดมากไป รวมความขอให้ท่านทั้งหลายพยายามอดใจไว้ ฝึกการอดใจไว้ อดไหวก็ไหว ไม่ไหวมันก็ปลั่งปล่านเป็นของธรรมดา แต่พยายามตั้งไว้ให้มากที่สุด ให้น้ำหนักมากที่สุดจนกว่าจะตั้งไม่ไหวเป็นการรักษากำลังใจให้มีความสุข

ที่นี้เข้าเรื่องต่อไป เมื่อผมคิดว่าจะต้องพิสูจน์ตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องน้ำมัน

ผมก็คิดไม่ออกว่าผมจะไปหาใครดีที่สามารถจะชี้ช่องปล่องทางให้มันถูกทาง เข้าใจแน่ชัดว่ามีจริง ๆ ถ้าคิดว่าผมจะใช้กำลังมโนยิตที่ฝึกให้กับพวกท่าน อันนี้ผมใช้แล้ว

หลังจากได้ถวายพระพรกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไป พอเลิกงานจิตเป็นสุข ผมก็เริ่มพิสูจน์เรื่องน้ำมันจริง ๆ และแร่ธาตุต่าง ๆ สภาวะของผมก็พบแร่ธาตุที่มีคุณค่าสูง แร่ธาตุที่มีคุณค่าสูงอย่างยูเรเนียม เป็นต้น ยูเรเนียมนี้เขาถือว่าเป็นแร่ธาตุที่มีคุณค่าสูง มีความสำคัญมีราคาแพงมาก ผมก็พบในประเทศไทย จุดใหญ่ ๆ จริง ๆ เอาที่จุดมาก ๆ จริง ๆ ๑๖ จุด และก็เป็นแร่ธาตุที่มีเกรดสูงกว่าต่างประเทศมาก ที่เขาพบกันเกรดไม่เท่าของเรา เรื่องนี้ผมจะพูดเลยหรือหยุดไว้ก่อน ถ้าไม่ลืมหักพูด ถ้าลืมหักแล้วไป

ต่อมาปรากฏว่าผมมีงานประจำต้องไปเยี่ยมลูกเยี่ยมหลานที่จังหวัดราชบุรี จากนั้นก็ต้องเดินทางไปโน่น ไปจังหวัดชุมพร ตอนนั้นผมก็ถึงเวลาป่วยไข้ไม่สบาย แต่ว่าถึงเวลานัดนี้ผมก็ต้องไป คำว่านัดต้องเป็นนัด ก่อนจะไปก็นั่งรถไปจากกรุงเทพฯ ๙ ไปพักที่บ้านชอยสายลม เวลานั้นท่าน พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์ เรียกว่า

“เจ้ากรรมเสริม” ท่านยังเป็นเจ้ากรรมสื่อสารทหารอากาศอยู่ ก็มีคุณลักษณะ หรือที่เราเรียกกัน “ปู่เหม” เป็นคนขี้บรด เวลาไปคราวนั้นก็มี คุณนันทา อนันตวงษ์ อีกคนจะเป็น “ขอ” หรือใครจำไม่ได้ ก็จำไม่ได้ว่าใครบ้าง ไปกัน ๒ - ๓ คน ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ ๕ ไปก็ไปพักที่บ้านพักของทหารอากาศ บ้านรับรองทหารอากาศที่หัวหิน พอวันรุ่งขึ้นก็จะเดินทางต่อไปจังหวัดชุมพร

พอนั่งรถไปถึงเห็นจะเป็นวันแรกไปถึงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปรากฏว่าล้อข้างหลังทำท่าเหมือนจะหลุด ดังกุกกิก ๆ “เหม” เป็นคนชำนาญในรถมาก ก็มีความสงสัย ขออนุญาตเข้าโรงซ่อมรถให้ช่างพิสูจน์ ช่างร้านนั้นก็ดี ผมก็ลืมชื่อเสียแล้วไม่รู้ชื่ออะไร ชื่อร้านก็จำไม่ได้ เขาดีมากทั้งพ่อทั้งลูกช่วยกันพิสูจน์ใช้เวลาเกือบ ๒ ชั่วโมงดูแล้วรื้อแล้วพิสูจน์แล้วลองวิ่งก็แล้วมันก็ไม่ดัง ผมก็อึดจรรยา พอไปถึงที่ตรงนั้นเกิดปวดศีรษะ ต้องขอเสื้อเขาเอามาปูที่หน้าร้านของเขา เอาหมอนมาลูกก็นอน นอนลงไปคนที่ไปด้วยอย่างนันทา อนันตวงษ์ เธอก็นั่งเฝ้าใกล้ ๆ ผมก็ไม่รู้จะทำอย่างไร อาการอย่างนี้ผมไม่เคยปรากฏ

ขณะที่ปวดศีรษะผมก็เป็นคนมีคติอย่างหนึ่ง ถ้าอาการป่วยขึ้นมาจะมากหรือน้อยก็ตาม ผมมีความรู้สึกอยู่เสมอว่า “การป่วยคราวนี้มันอาจจะตายหรือไม่ตายก็ได้” ก็ต้องเผื่อว่ามันจะตายไว้อีกก่อน ในเมื่อไม่สบายผมก็ใช้กำลังใจควบคุมตามปกติ อารมณ์ใจก็สบาย

พออารมณ์ใจสบายก็ปรากฏเห็นทิวตาดองค์หนึ่ง รูปร่างใหญ่โตมาก แสดงว่าเป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราช ท่านแต่งตัวปกติ มาแบบคนธรรมดา ท่านก็บอกว่า

“อาการปวดศีรษะอย่างนี้ต้องฉินยารัตนไตร ฉินเพียงแค่ว่า ๑ แก้ว กินยา และก็จะหายภายในไม่ช้า”

ยารัตนไตรเวลานั้นผมก็ไม่รู้จัก ก็ถามท่านว่า

“ยารัตนไตรเป็นยาน้ำหรือยาผง?” ท่านก็บอกว่า “ยาน้ำ”

ถามว่า “มีขายที่ไหน...?” ท่านบอก “ในตลาดประจวบคีรีขันธ์ก็มี ไปหาซื้อได้ขวดหนึ่งไม่เกิน ๓ บาท”

ก็บอกให้นันทา อนันตวงษ์ไป เขาไปซื้อมาได้ ก็ลองฉินดูประเดี๋ยวเดียวอาการปวดศีรษะก็คลาย อาการดีขึ้น ช่างก็มาบอกว่า “รถไม่เป็นอะไรครับ”

เวลานั้นก็บ่ายมากแล้ว ก็คิดว่าถ้าเราจะไปจังหวัดชุมพรก็ไปไม่ทันแน่ กลับไปพักที่บ้านรับรองของทหารอากาศที่หัวหิน เป็นสถานีถ่ายทอดวิทยุก็ไปพักที่

นั่น ขึ้นไปก็พักผ่อนก็เรียกว่ามีความสุข

ตอนเย็นเวลาประมาณสี่ทุ่มเศษ ปรากฏว่าท่านเจ้ากรมเสริมไปจากกรุงเทพฯ ไปถึงที่นั่น ถามท่านว่า

“ท่านเจ้ากรมมาทำไม?”

“ทราบว่าหลวงพ่อบ่วย เมื่อที่จะมาก็ป่วยแล้วผมก็เป็นหวัด ก็เลยมาที่นี่จะมาเยี่ยม”

อันนี้เป็นความดีของท่าน หายาก การที่ท่านจะต้องขับรถเอง ท่านก็อายุมากแล้วนี่นายพล แต่ว่าท่านก็พร้อมที่จะขับรถเอง มีความเหน็ดเหนื่อย ผลที่สุดก็คุยกับท่าน คุยประมาณ ๕ ทุ่ม ก็ปรารภกันหลายเรื่อง ก็ต่างคนต่างขออนุญาตกันนอน ผมเข้าข้างใน ท่านต้องนอนข้างนอก เพราะห้องมันมีห้องเดียว

พอปรากฏเข้ามาในห้องผมก็ใส่กลอนแล้วก็ดับไฟ พอเอนตัวนอนปรากฏว่าเห็นคน ๑ หนึ่งสูงหัวละเพศาน เดินเข้ามาเฉย ๑ โดยไม่ต้องเปิดประตู ถ้าขึ้นเปิดหัวแกก็เลยประตูไปตั้งเยอะ แก่ไม่ได้เรียกผม แก่เดินเข้ามาเฉย ๑ ผมก็แปลกใจ เอ..คน ๑ นี้เดินเข้ามาอย่างไร และหน้าต่างก็มีลูกทรง ประตูก็ใส่กลอน ไฟก็ดับ เห็นกันชัด และเดินมาข้างเตียงผม ก้มตัวลงไปหยิบหมวก ใ้หมวกนะในลักษณะหมวกใหม่สับปะรด ถ้าคนแก่จะรู้จัก พอหยิบหมวกแล้วก็สวม ทำท่าจะเดินออก ก็เลยบอกว่า

“เดี๋ยวก่อนอย่าเพิ่งไป มาคุยกันก่อน นั่งคุยก่อน”

ท่านก็นั่ง ท่านนั่งแล้วก็คุยกัน ถามว่า “ปกติอยู่ที่ไหน?”

ท่านบอกว่า “ปกติผมอยู่ห้องนี้ครับ”

“และวันนี้จะไปไหน?”

ท่านบอก “วันนี้ผมจะไปอยู่ยาม ท่านมาผมจะไปอยู่ยามรักษาความปลอดภัย” ก็เลยถามว่า “เดี๋ยวก่อน คุยกันก่อน อย่าเพิ่งไป มีอะไรจะต้องคุยกัน”

ท่านก็ถามว่า “มีอะไรจะถามหรือ?”

ก็บอกว่า “มี”

ผมก็ลุกมาจากเตียง นั่งบนเตียงลุกจากที่นอน นั่งบนเตียงท่านก็นั่งข้างล่าง และผมก็ถามคำแรกว่า “อาการที่ฉันปวดศีรษะวันนี้เป็นเรื่องของคุณไข้ไหม?”

ท่านก็บอกว่า “ใช่ครับ”

ถามว่า “คนที่ไปบอกยาฉันวันนี้ก็คือคุณไข้ไหม?”

ท่านก็เลยบอกว่า “ใช่ครับ”

ถามว่า “ทำอย่างนั้นเพื่ออะไร ฉันจะไปธุระ ฉันจะไปโดยธรรม แล้วทำไม
มาแก่งฉัน?” ท่านก็บอก “ผมไม่ได้แก่ง เพราะว่าผมก็มีธุระจะคุยกับท่าน”

ถามท่านว่า “ท่านจะคุยเรื่องอะไร?”

ท่านก็เลยบอกว่า “ท่านสงสัยเรื่องน้ำมันใช้ไหม ท่านได้ถวายพระพรกับ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปแล้วว่าประเทศไทยมีน้ำมัน และท่านก็เลยสงสัยว่ามัน
จะมีจริงหรือไม่จริงใช้ไหม?”

ก็ตอบว่า “ใช่” ท่านก็ถามว่า “ท่านก็พิสูจน์ด้วยกำลังใจของท่านแล้วว่ามันมี”

ก็บอกว่า “ใช่ ไอน้ำมันอาจจะเป็นอุปาทานก็ได้ ก็บอกว่าเมื่อถวายพระพรพระ-
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปแล้วมี ไอน้ำมันใจตอนนี้มันอาจจะยึดติดมีมี ดีไม่ดีของที่ไม่มีการกลับ
เห็นเป็นว่ามีก็ได้ มันก็ไม่แน่นอนนัก”

“เพราะเรื่องนี้ละ ผมจึงทำให้ท่านปวดศีรษะและผมก็ไปบอกยาท่าน ในเมื่อ
เวลามันต้องเสียไป”

ก็เลยถามว่า “ไอ้เรื่องรถทำท่าล้อจะหลุดนั้นท่านใช้ไหม?”

เขาบอก “ใช่ ผมแก่ง ทำให้รถเสียงดังกึกกัก ๆ คล้าย ๆ ล้อจะหลุด ท่านก็
ยังไม่ตัดสินใจมาพัก ท่านยังจะเดินทางต่อไป ก็ต้องทำให้ท่านปวดศีรษะ เวลามันจะ
ได้หมดไป ถ้าขึ้นเดินทางไปมันก็ไม่ทัน จังหวัดชุมพร ต้อง ๑๐๐ กิโลเมตรไม่ทันแน่”

ก็เลยถามว่า “ถ้าอย่างนั้นเรื่องน้ำมัน มันมีไหม?”

ท่านก็บอกว่า “มี ดูตามนี้สิ”

คำว่า ดูตามนี้ละ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เทวดาท่านพูดนะท่านไม่ได้พูด
ส่งเดชเหมือนคนเราพูด ไอน้ำมัน ไอน้ำมัน อธิบายทำโน้นทำนี่ ไม่ใช่อย่างนั้น ท่านไม่ใช่
อธิบายลอย ๆ ท่านบอกดูตามนี้สิ ตาเราเห็นหมดทั้งประเทศเลย เห็นชนกันทั้งประเทศ
มันมีที่ไหนบ้าง

ไอ้ไอ ดูตามสายผิว ๆ นะ ถ้าเราเห็นเป็นสายนี้ มันเป็นผิว ๆ ไม่ใช่ส่วนลึก คือจากมะริด
เรื่อยมา จนกระทั่งออกทางสิงห์บุรี เป็นลำแม่น้ำใหญ่จริง ๆ บางส่วนกว้างถึง ๑ กิโลเมตร บางจุดกว้าง
เกินกว่า ๓ กิโลเมตร ส่วนที่แคบจริง ๆ จะต้องไม่น้อยกว่า ๑ กิโลเมตร เป็นทางยาวมาก มาออกชน
กับสายเหนือที่จังหวัดสิงห์บุรี ทางสายเหนือก็ไหลเรื่อยลงมาโน่น จากจีน จากทิเบตก็ว่าเรื่อยมาเลย
เข้ามาถึงเขตประเทศไทย ยังไม่ถึงไทยแท้ แต่ไทยเก่าเข้าถึงประเทศไทยเก่า ๆ คือด้านเชียงตุง
มันจะมีแร่ประเภทหนึ่งที่มีความร้อนสูง ไอ้เจ้าแร่ประเภทนี้ เวลานี้เวลาน้ำผ่านมา มันจะร้อนขนาด
เป็นไอเดือด ก็เป็นปัจจัยอีกส่วนหนึ่งคือต้มกลั่น น้ำที่มีตะกอนสูงให้มันสุก น้ำตะกอนตกลง
ฉะนั้นน้ำมันที่ไหลมาจากด้านทิศเหนือจะมีความใสกว่าปกติ ถ้าถูกสายนะ ถ้าถูกน้ำมันจริง ๆ”

ถ้าจะถามว่า “เวลานี้ที่เขาเจาะถึงจุดศูนย์จริง ๆ หรือยัง?”

ผมก็ต้องตอบว่า “ศูนย์จริง ๆ นะมันยังไม่ถึงแท้ มันถึงแค่ผิวของศูนย์จริง ๆ แค่นี้ถ้าลึกลงไปอีกประมาณสักกิโลเดียวหรือกิโลเศษ ๆ ถ้าเจาะ จะพบน้ำมันมากกว่านี้เยอะ และความใสของน้ำมันจะมีมากขึ้น”

ขอพูดย้ำอีกหน่อย ถ้าหากว่าเขาจะขุด เขาจะเจาะอย่างที่ต่างประเทศเขาทำกัน เขาต้องเจาะไปถึง ๖ กิโลเมตรละก็ อันนี้มันจะถึงศูนย์กลางข้างล่างมันจะกลายเป็นทะเล เห็นเป็นสายน้ำมันผิวถ้าถึง ๖ กิโลเมตรนะหยั่งลงถึงทะเลเลย ทะเลน้ำมัน ในนั้นเป็นทะเลทั้งหมด เป็นพื้นเดียวกันทั้งหมด โตใหญ่มากเลยประเทศไทยออกไปหน่อย จะว่าหน่อยก็ไม่ได้นะ ที่เลยประเทศไทยออกไปมีเนื้อที่กว้างกว่าประเทศไทย อันนี้เป็นอ่างใหญ่มาก

ผมก็ถามเทวดาองค์นั้นว่า “ถ้าน้ำมันอย่างปี พ.ศ.๒๕๑๘ โลกต้องใช้น้ำมันอย่างนี้ น้ำมันใต้ประเทศไทยเจาะแล้วดูมากที่สุดปี ถ้าใช้น้ำมันปริมาณนั้นทุกวันทั้งโลกนะ โลกใช้วันหนึ่งเท่าไร จะใช้กี่ปีน้ำมันจึงจะหมด ?”

ท่านบอกว่า “ถ้าโลกใช้น้ำมันปริมาณนี้แล้วก็ใช้ไป ๔,๐๐๐ ปีทั้งหมดไปไม่ถึง ๒๕ เพอร์เซ็นต์

บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมพุทธบริษัท สัญญาณบอกเวลามันบอกหมดแล้วก็ต้องเลิกสินะ วันนี้ต้องขอลาก่อน วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เหมือนกัน ขอทุกท่านจงมีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง ๔ ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านพึงประสงค์สิ่งใด ก็ขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ

สวัสดิ์

ตอนที่ ๑๑ ผมน้ำ (ต่อ)

บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายและเพื่อนภิกษุสามเณร วันนี้ก็ยังเป็น วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ถึงแม้ว่าอาการป่วยไข้ไม่สบายจะยังมากก็ขอนอนพูด พูดให้ท่านทั้งหลายฟังไว้เป็นการรักษาอารมณ์ส่วนหนึ่ง

รวมความว่าในตอนี้ผมก็ยังไม่หมดบ้า มันก็ยังบ้าต่อไป ตอนนั้นก็มาพูดถึงเรื่องน้ำมัน เทวดาท่านบอก ท่านก็ยืนยันว่า

“โลกใช้น้ำมันอย่างนี้เฉพาะปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ทั้งโลกใช้น้ำมันวันละเท่าไร น้ำมันกันประเทศไทยถ้าเจาะลึกถึงที่สุด ถึงทะเลของน้ำมันก็จะใช้ไป ๔,๐๐๐ ปี ยังไม่หมดน้ำมัน และก็น้ำมันจะหมดไปไม่ถึง ๒๕ เพอร์เซ็นต์”

และท่านก็บอกต่อไปว่า “ถ้าหากว่าถึงขั้นมาหมด ประเทศไทยจะยุบเป็นทะเลไปเลย”

ดีมาก ตอนนั้นจะเป็นเมื่อไรก็ช่าง ผมไม่เอาแล้ว ผมก็อยู่ไม่ถึง ผมก็สบายใจ เมื่อหลังจากคุยกับท่านแล้ว นิสัยของผมมีนิสัยแบบหนึ่ง ท่านพูดให้ฟัง ท่านชี้ให้เห็น แต่ว่าผมฟังคนเดียว ผมเห็นคนเดียว อันนี้ผมมีนิสัยอย่างหนึ่งต้องหาเหตุให้ได้ในปัจจุบัน ก็ถามท่านว่า

“เรื่องน้ำมันที่ท่านบอกมากก็จริง ท่านทำภาพให้เห็นก็จริง ก็เชื่อและอยากจะทราบว่าในปัจจุบันนี้มันมีปรากฏอะไรบ้างบนผิวโลก ที่จะให้รู้ว่าน้ำมันมีจริง ๆ ...?”

ท่านก็ถามว่า “วันพรุ่งนี้ท่านจะไปชุมพรใช่ไหม?”

ท่านถามผมนะ คำว่าท่านไม่ใช่ผม ก็บอกว่า “ใช่”

ท่านบอกว่า “ถึงจังหวัดชุมพรแล้ว วันที่สามของวันที่อยู่ที่นั่นจะมีคนยืนยันว่ามีน้ำมันอยู่จริง ที่มะริดในเขตที่กะเหรี่ยงอิสระยัดครองอยู่”

ผมก็รับคำท่าน หลังจากนั้นแล้วท่านก็นั่งเป็นเพื่อน ก็มีกลุ่มผู้หญิงสมัยโบราณ ผู้หญิงสมัยนี้เขาจะเป็นคนสมัยไหนผมไม่ทราบ ท่านรู้เรื่องราวต่าง ๆ ว่าคนไทยส่วนใหญ่กลับเข้ามาสู่ในดินแดนเดิม ทางภาคใต้ก่อนพุทธกาลเท่าไร ทางภาคเหนือก่อนพุทธกาลเท่าไร เป็นระยะก่อนพุทธกาล ๒,๐๐๐ ปีเศษ กับ ๓,๐๐๐ ปีเศษ นี่หมายความว่าคนไทยส่วนใหญ่ที่กลับถิ่นฐานเดิมและที่ผมก็ไม่ได้ถามเธอว่าคนไทยที่ไปอยู่ไกลแสนไกล ไปจากที่นี่หรือถ้าไปมันก็ตายไปหลายชั่วคน แต่ว่าเธอบอกว่าจะกลับเข้ามาสู่ถิ่นฐานเดิมที่มันมีความอุดมสมบูรณ์ ก่อนพุทธกาล

๓,๐๐๐ ปีบ้าง หรือก่อนพุทธกาล ๒,๕๐๐ ปีเศษบ้าง แต่ว่าคนไทยกลับเข้ามาเวลานั้นก็อยู่เป็นหย่อม ๆ ไม่รวมตัวกัน

ก็รวมความว่า การคุยกันคืนนั้นก็ยังมีทั้งเสียงผู้ชายและผู้หญิง เดิมทีเดี๋ยวมีเสียงผู้ชายกับผู้ชาย คือผมกับเทวดา ต่อระยะที่สองก็มีเสียงผู้หญิงกับผู้ชาย คือผมกับพวกนางฟ้า คุยกันไปเข้าใจว่าเสียงผมไม่ดัง แต่ว่าตอนเช้าตื่นออกไป ท่านเจ้ากรรมเสริม ท่านคิดว่าพันจ่าคนที่รักษาสถานที่อยู่ ไปตอนเย็นเห็นมีผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างหน้าตาคล้ายกัน เธอบอกว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นพี่สาวของเธอ การคุยกันคืนนั้นมันจะไกลสว่างนะครับ คือตั้งแต่ ๕ ทุ่มเศษไปก็ไกลสว่าง เมื่อไกลสว่างทั้งหมดท่านก็ลากลับ เป็นอันว่าคืนนั้นทั้งคืนผมก็ไม่ได้นอนหลับ แต่ว่าการที่ไม่ได้นอนหลับ การคุยกับเทวดานี้ไม่เปลี่ย

ท่านเจ้ากรรมเสริมท่านก็บ่น คิดว่าเป็นลูกศิษย์ของท่าน “ไอ้เจ้านี้มันเอาผู้หญิงมานอนด้วย มันคุยกันคืนยันรุ่ง ผมรำคาญไม่หลับเลย”

แต่ความจริงเป็นเรื่องผิดปกตಿಯอย่างหนึ่ง คือท่านเจ้ากรรมเสริม ท่านเป็นคนที่มีจิตไม่ฟุ้งซ่าน จิตอยู่ในอารมณ์สงบอยู่เสมอ ไอ้การจะเอะอะตึงตังโครมครามให้ท่านไม่หลับนะ ไม่เคยปรากฏการณ์ ท่านหลับง่าย คนหลับง่ายนี้หมายความว่าเวลาที่จะหลับจริง ๆ จิตไม่ฟุ้งซ่าน ถ้าจิตฟุ้งซ่านก็ไม่หลับ แต่คืนนั้นท่านบอกว่าพันจ่าเอกคนนั้นคุยกับผู้หญิงจนกระทั่งท่านนอนไม่หลับ มันไม่ใช่แล้ว ผิดปกติ และคนชั้นพันจ่ากับคนชั้นนายพล ถ้านายพลไปนอนอย่างนั้น พันจ่าจะคุยให้ท่านนายพลรำคาญ มันก็เป็นไปไม่ได้ เหตุผลไม่พอ แล้วเธอก็นอนในห้องแถวข้างล่างซึ่งไกลออกไป ถ้าคุยแบบนั้นจะต้องตะโกนกันเต็มเสียงจึงจะได้ยินขึ้นมา

ที่นี้มันมีเรื่องอยู่ว่า ผมก็คิดว่าท่านคงได้ยินเสียงผมกับนางฟ้าคุยกันและเสียงมันรอดมาได้อย่างไร ผมว่าผมพูดเบาที่สุด

เพื่อเป็นการเปลื้องความสงสัยก็เลยเรียกพันจ่าคนนั้นขึ้นมา ก็ถามว่า “พ่อคุณ ต้มน้ำร้อนเดือดหรือยัง...?”

เธอก็รายงานบอกว่า “กำลังต้มนะครับ ยังไม่เดือด”

ก็เลยบอกเธอว่า “ถ้าอย่างนั้นไม่ต้องรีบนะ ต้มน้ำตามสบายเดือดเมื่อไรเอาน้ำขึ้นมาเมื่อนั้น”

แต่ความจริงผมเป็นคนไม่ตีดน้ำร้อน ตามปกติแล้วผมชอบน้ำเย็น แต่ว่าถ้าน้ำเย็นที่สุดแล้วก็จะชอบมาก มันปราศจากโรค เรื่องน้ำชาที่ผมไม่ฉันเลย ท่านจะเห็น

ว่าผมไม่ฉันท้าชากับใครเลย ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าเมื่อบวชใหม่ ๆ ผมก็ชอบน้ำชา กับเขาเหมือนกัน ต่อมาเป็นนักเทศน์ ไปไหนก็ต้องหิ้วกระติกน้ำชาไปด้วย ก็เลย มาคิดในใจว่า เราจะมาเทศน์ให้ญาติโยมเปลื้องจากกิเลส แต่เราเองต้องหิ้ว กิเลสไปด้วย เลยตัดสินใจวันนั้นว่าเลิกกันเสียที น้ำชาหรือไม่ชา ชาวบ้านเขาไม่กินน้ำชา เขาก็ไม่ตาย ไอ้เราไม่กินน้ำชามันจะตายก็ให้มันรู้ไป เลิกเด็ดขาด เลิก ไม่กินมัน เลย ใครเขาเลี้ยงที่ไหนก็ไม่ยอมกิน ก็รวมความว่ากินแต่น้ำเย็นธรรมดา ๆ เมื่อเรียก เธอขึ้นมาแล้ว เธอกลับไปก็เลยถามท่านเจ้ากรรมว่า

“ผู้ชายที่เสียงเมื่อคืนนี้ เสียงเหมือนคนนี้ไหม?”

ท่านก็บอก “ไม่เหมือน เมื่อคืนนี้มันเสียงใหญ่ครับ ไอ้เจ้านี้มันเสียงเล็ก ครับ”

ก็เลยบอกให้ท่านทราบว่าคุณจริงเมื่อคืนนี้อาตมาคุยกับเทวดาองค์ หนึ่ง ท่านมาคุยให้ฟังเรื่องน้ำมัน เทวดาองค์นั้นท่านเสียงใหญ่ และก็ต่อมาก็มาคุยกับผู้ หญิง พวกผู้หญิงนั้นก็ป็นนางฟ้า เสียงเล็ก เสียงฟังเพราะ ๆ ถามท่านเป็นยังงั้นใช่ ไหม ท่านก็บอกว่าใช่ (ก็ต้องขอกภัย วันนี้น้ำมันจะไอ เกิดไอขัดคอมาเสียแล้ว) ก็เลยเล่าความ เป็นมาให้ท่านฟัง เรื่องการสงสัยพันจำคนนั้นคุยกับผู้หญิงก็ยุติไป

และต่อมาผมก็เดินทางไป จังหวัดชุมพร สองวันแรกไม่ได้นึกถึงเรื่องน้ำ มันเลย สัมจริง ๆ ด้วยอำนาจเทวานุภาพ ท่านมีอำนาจกว่าเราจริง ๆ ที่นี้ใครที่ว่าเทวดา ไม่มีนี่เป็นเรื่องของท่าน แต่ผมกล้ายืนยันว่าเทวดามีแน่ ผมก็ชนทั้งเทวดาและนางฟ้า ก็รวมความถึงวันที่สาม วันนั้นคนก็มาก ความจริงคนมากตามปกติ หมู่บ้านนั้นมีคนไม่มากนัก มีไม่กี่หลัง เป็นบ้านเล็ก ๆ ในเมื่อเธอมีศรัทธา ผมก็ไปเยี่ยมเธอทุก ปี ปีพ.ศ.๒๕๒๗ ผมเว้นมา ๓ ปีแล้ว ไปไม่ไหว โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนมาก ผมก็ แก่ลงไปมาก ไปไม่ไหวจริง ๆ ก็เลยต้องระวัง ถ้าไปแล้วจะทำหมอนเป็นทุกข์ขึ้น มาก เพราะหมอนต้องรักษาให้ผม และไอ้ผมเองก็กระโดดกระเดก ๆ ไม่ค่อยหยุด หมอนก็คงจะรำคาญหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ ไอ้รักษาคนป่วยประเภทไม่หยุดนี้ หมอนรักษา ยาก ผมก็รู้ตัวมันก็หยุดไม่ไหว

และวันที่สาม ฉันท้าแล้วก็นึกขึ้นมาได้ ถาม “เออ คนที่นั่งที่นี้ทั้งหมด ใครเคยไปมะริดบ้าง?”

มะริดเป็นประเทศมอญเก่า เวลานี้เป็นของพม่าก็มีกะเหรี่ยงคนหนึ่งเธอ มาอยู่นานจนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่บ้านแล้ว เธอบอกว่าเธอไปทุกปี

ถามว่า “ไปทำไม?”

เธอก็บอก “ไปซื้อควายมาขาย”

ควายที่มะริดถูก แต่มาขายในประเทศไทยมันก็แพงหน่อยเป็นของ
ธรรมดา เขาต้องเดินป่าตั้งหลายวัน

ถามว่า “ไปที่นั่นเคยได้ยินข่าวไหม ว่าหนองน้ำหนองหนึ่ง (ที่เทวดา
ท่านบอกเมื่อวานนี้ผมไม่ได้บอกละเอียด) เวลานี้แทนที่จะมีน้ำ มันเป็นน้ำมัน
ทั้งหมดขึ้นมาเต็มหนอง เป็นหนองใหญ่ มีไหม?”

เธอก็บอก “มีครับ” ถามว่า “มีอยู่ที่ไหนห่างจากเขตประเทศไทยเท่าไร?”

เธอก็บอกว่า “ห่างจากเขตประเทศไทยไปเดินเท่าไรก็ไม่ทราบผมกะ
ว่าประมาณสัก ๓๐ กิโลเมตร แต่ว่าการไปลำบาก”

ก็อยากจะไปดู เธอบอก “ไปได้ครับ”

บอก “ไปอย่างไร พม่ามันเชือดคอฉันตาย”

เธอก็บอกว่า “พม่าไม่เชือด เพราะที่นั่นเป็นที่กะเหรี่ยงอิสระอยู่ กะเหรี่ยงอิสระกุม
และที่ตั้งฐานอยู่ล้อมรอบเขตบ่อน้ำมัน เป็นหนองน้ำมันและที่ตักน้ำมันขึ้นมาใช้เต็มตะเกียง”

โอ้โฮ! เขาแน่นอนจริง ๆ ก็รวมความว่าที่เทวดาท่านบอกก็เป็นความ
จริง นี่จริงจุดหนึ่งผมก็ต้องพิสูจน์แบบนี้ เป็นลักษณะของผม

และในปีนั้นก็ไป จังหวัดภูเก็ต คือ พันเอกแพทย์หญิง
วีวรรณ กำนวนกิจ บ้านอยู่ภูเก็ต และที่ตรงนั้นอาจจะเป็นบ้านที่ปลูกใหม่ของเธอ เธอ
ก็ชวนไปเยี่ยมจังหวัดภูเก็ต พอไปถึงจังหวัดภูเก็ตบ้านอยู่ชายทะเล สบายมาก ไปกัน
เยอะ ตอนกลางวันวันหนึ่ง ผมก็เอาเก้าอี้ผ้าใบตัวหนึ่งไปนอนอยู่โคนต้นมะพร้าว
ชายทะเล ความจริงก็อยู่ในบริเวณบ้านนั้น เป็นความสุขมาก อากาศดีมาก เจ้า-
ของบ้านก็ดี แต่การไปแบบนี้ผมก็สงสารเจ้าของบ้าน ไปด้วยกันมาก แต่ภาร-
กิจของเจ้าของบ้านต้องรับเลี้ยงเราทุกอย่าง ต้องมีความลำบากทุกอย่าง อยาก
จะไปอีกก็เกรงใจเจ้าของบ้าน ความจริงการไปนี้มีประโยชน์มาก ไปนอนอยู่ก็มีความ-
รู้สึกว่าเป็นเขตจังหวัดภูเก็ตมันมีของที่มีค่าสูงมาก แต่ว่าวันนั้นก็ไม่ได้คำนึงว่าจะมีอะไร
มากนัก หลังจากนั้นเขาก็พาไปเที่ยว ไปที่ไหนทิศไหนผมจะไม่พรรณนา ก็รวม
ความว่าไปเที่ยวกันรอบเกาะภูเก็ตไปทุกจุดที่มันมีความสำคัญ

ตอนเย็นกลับมาวันหนึ่ง ยังไม่ทันจะใกล้ค่ำทุกคนก็แวะรับประทานอาหาร
อาหารที่ร้านค้า ร้านค้าเขามีเป็นสองจุด เจ้าของเดียวกัน ช่างไนมีแอร์และก็มีห้อง
กระจก หมายความว่าหน้าต่างกระจก อีกหลังหนึ่งเขามุงจากเป็นอาคารยาว เอาไว้เลี้ยง

พิเศษ เขาก็ไปรับประทานอาหารกันหมด ผมก็อยู่ข้างนอก ผมก็เดินไอ้ที่เขาเรียกว่า เดินจงกรม (จงกรม แปลว่า เดิน) ก็เดินไปเดินมาตามแบบฉบับของผม ทำให้จิตเป็นสุข กว่าจะรับประทานอาหารกันเสร็จก็นาน

ขณะที่เดินอยู่คนเดียวก็ปรากฏว่ามีเพื่อนมาร่วมการเดิน แต่ไม่ใช่เดินกองการกุศลแบบเดี๋ยวนี้นะ เดินจิตเป็นกุศลแต่ไม่ได้เดินบำเพ็ญกุศลแบบเอาสตางค์ไปจ่าย ก็คนเดียวไม่รู้จะจ่ายให้ใคร ไม่มีสตางค์จะจ่ายด้วย ผมเป็นคนมีสตางค์ติดกระเป๋าไม่มากกับเขา ก็รวมความว่าเดินไปเดินมา ก็มีคนอื่นมาช่วยเดิน รูปร่างหน้าตาสวย มองไปที่แรกก็ทราบว่าเป็นเทวดาชั้น จาตุมาหาราช ก็คิดในใจว่าเราพบสหายเก่าเข้าแล้ว หลังจากนั้นก็คุยกัน ก็ถามว่า

“ไอ้เกาะภูเก็ตินี้เดิมทีมันชื่อว่าอะไร?”

ท่านบอก “เดิมทีเขาเรียก บุกิต”

ถามว่า “บุกิตมันหมายความว่าอะไร?”

ท่านบอกว่า “บุกิตหมายความว่า ภูเขา คือเป็นเกาะที่มีภูเขามาก”

และถามท่านว่า “หลังจากนั้นเขาเรียกว่าอะไรอีก?”

ท่านก็เลยบอกว่า “เรียกว่า ปาฏลีบุตร”

ก็ถามว่า “ทำไมชื่อเหมือนแขก ไอ้ปาฏลีบุตรนั้นมันชื่อของชาวอินเดีย”

ท่านก็บอกว่า “แขกชาวเมืองปาฏลีบุตรมาขึ้นที่นี้ มาเรือและมาขึ้นที่นี้ มาพักอยู่มาก ต่อมาก็กระจัดกระจายไปนครศรีธรรมราช และขึ้นไปเหนือบ้าง ใต้บ้าง ใช้นามว่าเมืองปาฏลีบุตรสมัยโน้น และต่อมา ๆ คนไทยจึงเรียกชื่อว่า ภูเก็ต”

เดินไปเดินมาก็ถามท่านว่า “ในทะเลภูเก็ต เมื่อตอนกลางวัน มันสงสัยนอนอยู่ที่โคนต้นมะพร้าว และก็มีความรู้สึกว่ามันมีแร่ธาตุที่มีความสำคัญ มันมีจริงไหม?”

ท่านบอกว่า “ความรู้สึกของท่านถูก มันมีจริง แร่นี้ท่านบอกว่ามีอนุภาพสูงกว่าเรย์เรเนียม คืออนุภาพมันสูงกว่ามาก ถ้าใช้เป็นอาวุธรบก็มีความสำคัญกว่า”

“รวมความว่ารังสีแรงกว่ายูเรเนียมเยอะก็แล้วกัน”

และท่านบอก “แร่จำนวนนี้มันมีมาก มันตั้งศูนย์อยู่ตรงนี้”

ท่านก็ชี้ที่แผ่นดินที่บริษัทเขาขุดแร่กันอยู่ บริเวณปลายศูนย์ข้างนอกทาง ๆ มันทางสายมันอยู่ตรงนี้ และถ้าทำการขุดเรื่อย ๆ ไปมันจะเข้าไปในภูเขา พอจวนจะเขตเขา มันเริ่มเข้าถึงแห่งใหญ่ ถ้าลึกเข้าไปจะพบแห่งโตแห่งใหญ่มีปริมาณสูงมาก และท่านก็คุยต่อไปว่า

“แร่ประเภทนี้ถ้าเวลามันหมดสภาพ มันตายแล้วมันจะมีสภาพเป็นเพชร จะเป็นเครื่องประดับผู้หญิง ก็หมายถึงเป็นเพชรนั่นเอง และเป็นของมีค่าสูง” ก็รับฟังท่าน

เมื่อคุยกับท่านก็ถามต่อไป “นอกจากจะเป็นแร่ที่มีความสำคัญมากนี้ และมีอะไรอีกบ้างไหม?”

ท่านบอกว่า “ก็มีอยู่เยอะมันก็มีทั้งทอง ทั้งอะไรเยอะแยะ” ท่านอธิบายให้ฟัง การอธิบายพร้อมกับเห็นภาพเสร็จ ก็รับฟังท่าน ท่านพูดต่อไปว่า

“เจ้าแร่ประเภทนี้มันต่างกับแร่ยูเรเนียมอยู่อย่างหนึ่ง แร่ยูเรเนียมถ้าใช้ในทางสันติ คือเอารักษาโรค มันจะมีความร้อนสูงจึงเอามาเผาโรคมะเร็งกัน แต่ว่าถ้าแร่ประเภทนี้อามาใช้ในทางสันติ คือในทางการแพทย์ มันจะมีความเย็นแทนที่มันจะร้อน มันจะกลายเป็นความเย็นไป ก็สามารถรักษาโรคได้เหมือนกัน” ก็รับฟังของท่านไว้อย่างนั้น

ต่อมาเมื่อกลับมาถึงที่พักก็มีโอกาสได้นอนเล่นคนเดียว เวลานอนเขาให้นอนคนเดียว ไม่ได้นอนกับใคร ใช้ใจสบาย ๆ ก็มีความรู้สึกเห็นแร่อีกประเภทหนึ่งมันอยู่ลึกปนกับแร่ดีบุก แต่แร่ดีบุกนะมันเป็นผิว เจ้าแร่ประเภทนี้มันลึก เวลานี้การดูดของบรรดาคนทั้งหลายที่ดูดแร่ ไอ้ตะกอนผิว ๆ ของมันมีดินขึ้นมาแล้วแล้วตะกอนที่ติดมาเป็นของมีค่าสูงมาก แข็ง ใช้เป็นจรวดเสียดสีกับอากาศทนการเสียดสีได้ดีมาก และเป็นของที่มีราคาสูง แต่คนไทยไม่ได้ใช้ประโยชน์ คือคนไทยยังไม่รู้จัก

ต่อมาวันรุ่งขึ้น ได้มีโอกาสไปที่โรงถลุงแร่ ก็ไปชมการถลุงแร่ของท่าน คุยไปคุยมากับผู้จัดการใหญ่ ท่านก็เล่าพฤติกรรมให้ฟัง

ถามท่านว่า “นอกจากดีบุก มีอะไรไหม?”

ท่านบอก “มันมีอย่างหนึ่ง คือสกัดออกไปแล้วมันไม่หมด ดีบุกก็ไม่หมด มันก็ไม่ใช่ดีบุกแท้ เป็นตะกั่วอ่อน ๆ ไม่เป็นตะกั่วแท้ จะทำตะกั่วหลอม ตะกั่วอะไรมันก็ได้ทั้งนั้น มันเกาะกับดีบุกก็ไม่หมด ฉะนั้นจะต้องไปซื้อแร่ดีบุกจากจังหวัดจันทบุรี เอามาผสมแล้วก็สกัดถลุงแล้วเป็นตะกั่วเชื่อม เป็นตะกั่วบัดกรี” ท่านเล่าให้ฟัง

เมื่อถามไปถามมาแร่ประเภทนี้มีมากไหม ท่านบอกว่า “มีมาก”

ก็ถามว่า “เมื่อก่อนนี้ฝรั่งเขาไม่ต้องการ เตี้ยวันนี้ต้องการแล้วใช่ไหม?”

ท่านก็บอกว่า “ใช่ และเวลานี้ปรากฏว่าถ้าเหลือเท่าไร ถ้าสกัดไม่หมด

ถลุงไม่หมด ตัดแบบนั้นฝรั่งเขาเอาไปต่างประเทศหมด”

ก็พอดีมีรองผู้จัดการใหญ่ ท่านเป็นอดีตนายทหารเรือ ท่านก็เลยบอกว่า “นิมนต์หลวงพ่อทางนี้เถอะครับ ชมข้างในเถอะ” ความจริงท่านจะเล่าอะไรให้ฟังอย่างหนึ่ง อยู่มาด้วยกันท่านไม่กล้าพูด พอเข้าไปแล้วท่านก็บอกว่า

“เราก็ได้แต่ดีบุกเท่านั้นละครับ สิ่งที่มีความสำคัญจริง ๆ อย่างที่หลวงพ่อบอกว่าเราไม่มีโอกาส เพราะเครื่องมือเราไม่มี เราทำไม่ได้เลย เขาเอาไปหมด และปรากฏว่าแร่ประเภทนี้เมื่อก่อนมันเหลือมากจริง ๆ ไม่มีที่จะกอง ทางโรงถลุงแร่ต้องเอาไปให้ชาวบ้าน เอาไปไหนก็เอาไปเถอะ ชาวบ้านก็เอาไปถมที่ให้มันสูงขึ้น และทราบในกาลต่อมว่า เมื่อฝรั่งต้องการมาก ๆ ชาวบ้านก็เลยขุดที่ คือขุดแร่ นั่นแหละขายฝรั่งต่อไปอีก”

รวมความได้ทราบเป็นพิเศษและต่อมาเมื่อกลับมาพักผ่อน เมื่อเกิดความรู้สึกว่าจะเอาทองค้ำนั้นอีก ทองค้ำนั้นท่านเล่าให้ฟังว่า

“ถ้าอยากจะทราบว่าที่ไหนมียูเรเนียม สำหรับยูเรเนียมนะถ้ามันตายแล้วมันจะกลายเป็นตะกั่ว ถ้ามันตายไปเร็ว ๆ ตะกั่วนั้นจะใช้เป็นตะกั่วสมบรูณ์แบบไม่ได้ ถ้ามันตายไปนานแสนนานเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านปีนี้ มันจะกลายเป็นตะกั่วสมบรูณ์แบบ

ก็เลยถามท่าน “ถ้าอย่างนั้นยูเรเนียมในประเทศไทยมันก็มีนะซี?”

ท่านก็บอกว่า “ก็มี ที่ไหนมีแร่ตะกั่ว ที่นั่นเคยมียูเรเนียม”

และท่านก็ย้อนมาว่า “ท่านเองเคยไปพิสูจน์ค้นพบแล้วใช่ไหม?”

บอก “พบนะ มันไม่ไว้ใจตัวเอง”

ท่านก็เลยบอกว่า “ไอ้เรื่องสงสัยนะโยน ๆ ทิ้งไว้ชะบ้างสิ เชื่ออารมณ์จริง ๆ ชะมั้ง” ท่านก็เลยสอนต่อไป

ก็รวมความว่าเลยได้รับความรู้ทั้งยูเรเนียมและแร่พิเศษ ไอ้แร่แข็ง ๆ ประเภทนั้นก็ไม่ได้ทราบชื่ออะไร มันอยู่ใต้ระดับดีบุกลงไป แต่ว่าจะอยู่ที่ไหนบ้างผมก็ไม่มีอำนาจบอก เดี่ยวใครจะหาว่าชี้ให้ขุดอีก แต่ความจริงผมไม่เคยชี้ให้ใครขุด

หลังจากนั้นมา ก็อีกวันหนึ่งก็ไปเที่ยว จะไปที่ปลายเกาะไปดูพระอาทิตย์ตก ก็ไปเจอพวกเจ้าหน้าที่เจาะน้ำมัน เขาเจาะน้ำมันในอ่าวไทย เขาเจาะมาก่อน เวลานั้นเจาะในมหาสมุทรอินเดีย แต่ว่าเป็นทะเลเศรษฐกิจของไทย ก็ไกลออกไปแค่ ๕๐ ไมล์ ทะเลเศรษฐกิจมัน ๑๒๐ ไมล์ คือห่างจากฝั่งไป ๑๒๐ ไมล์ของเราถ้าเกินไปกว่านั้นถือว่าเป็นทะเลหลวง

เขาก็ถามว่า “หลวงพ่อกับ เวลานี้ผมจะน้ำมันที่มหาสมุทรอินเดีย ในทะเลเศรษฐกิจอยากจะทราบว่าน้ำมันจะมีไหม?”

พอเขาถาม ผมก็เลยถามเขาบ้างว่า “เฉพาะบริษัทของคุณ (อันนี้อย่าถาม นะครับ บริษัทไหนผมไม่บอกหรอก) เฉพาะบริษัทของคุณที่เจอไปแล้ว สํารวจ พบแล้วในทะเลในอ่าวไทย คุณพบแล้วไม่น้อยกว่า ๔ จุดใช่ไหม?”

เขาบอก “ไม่พบครับ”

ก็เลยตอบเขาว่า “ถ้าในอ่าวไทยคุณไม่พบ ในมหาสมุทรอินเดียคุณก็ ต้องไม่พบ”

เขาถาม “เป็นเพราะอะไร?”

ก็บอกว่า “เพราะคุณพูดไม่ตรงตามความเป็นจริง”

พอพูดเท่านี้ก็ปรากฏว่ามีวิทยุติดต่อเรียกเข้ามา ก็เลยให้ลูกน้อง ๒ คน วิ่งไปรับวิทยุ เดิมทีเดียวเขาอยู่ด้วยกัน ๓ คน ต่อมาเมื่อลูกน้องไม่อยู่ก็ยอมรับตาม ความเป็นจริงว่า ในอ่าวไทยนี้เขาพบแล้วไม่น้อยกว่า ๔ จุดจริง ๆ และเป็นจุดที่มีน้ำมัน เป็นปริมาณมาก แก๊สตอนนั้นเราไม่พูดกัน เพราะแก๊สเป็นของอดีต ในเมื่อที่ไหนมี น้ำมัน ที่นั่นก็มีแก๊ส ถ้าจะไปไม่ลึกพอที่พบแก๊สก่อน เจาะไปลึกมากก็พบน้ำมัน เพราะแก๊สนี้เป็นไอระเหยของน้ำมัน ความร้อนมันสูงภายในมันเผา น้ำมันก็ระเหย มันก็พุ่งเข้ามาติดอยู่ เรียกว่าฝาข้างบนก็แล้วกัน ก็เป็นแก๊ส อันนี้เป็นปริมาณ มาก และน้ำมันในประเทศไทยจะมีความใสมากกว่าของต่างประเทศ

ก็รวมความเป็นอันว่าได้เรื่องได้ราว เรื่องน้ำมัน ก็เกิดความดีใจ สบาย ใจว่าสิ่งที่เราถวายพระพรไปกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมันไม่ผิดแน่ ของจริงยังมีอยู่ และสำหรับแก๊สเหลวในกาลต่อมา ผมก็ติดต่อกับคนอื่นพวกหนึ่ง ผมจะ ไม่บอกว่าพวกไหน เพราะว่าถ้าได้แก๊สเหลวหรือน้ำมันที่ผสมกับแก๊ส ว่าฉันมีความ รู้สึกว่ามันใสจัด มีความเบาสูง ใสมากเป็นไอระเหย อยากจะทราบว่าความรู้สึกของ ฉันถูกไหม ถ้าได้เมื่อไรขอให้ส่งมาให้ดูด้วย แล้วคนกลุ่มนั้น (ผมไม่ได้หมายถึงคนกลุ่ม เมื่อก็) ต่อมาเขาก็ส่งมาให้ดู มันตรงกับความเป็นจริงที่มีความรู้สึก และต่อมาได้ไปดูที่ มาบตาพุด ที่จังหวัดระยองหรือชลบุรี ที่นี้ก็ปรากฏว่าเป็นจุดตรงกัน

เอาละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมทุกท่าน สัญญาณบอกเวลา เดือนวาระที่สอง ก็ขอลาก่อน เอาไว้คุยกันใหม่ในตอนต่อไป ขอความสุขสวัสดิ์ พิพัฒน์มงคลสมบุญพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๑๒ ผมน้ำ (ต่อ)

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร สำหรับหน้านี้ หรือว่าตอนนี้เป็นตอนจบเรื่องน้ำมัน “น้ำเพราะน้ำมัน” แต่แล้วผมก็ยังไม่เลิกบ้า พอพ้นเขตจากการบ้าน้ำมันแล้วผมก็จะบ้าต่อไปอีก

ก็รวมความว่าเมื่อถึง พ.ศ.๒๕๒๔ เรื่องความบ้าของคนเริ่มสลายตัวไปชั่วคราว ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าบังเอิญจริง ๆ ทางเจ้าหน้าที่หรือบริษัทที่เจาะน้ำมัน ไปพบแก๊ส พบน้ำมันเข้าตามที่พูดไว้ แต่ก็คงอย่านึกว่าผมเป็นผู้วิเศษบันดาลให้ของทั้งหลายเหล่านี้ปรากฏขึ้น ไม่ใช่อย่างนั้น เป็นธรรมชาติ ต้องถือว่าเทวดาท่านดี และก็ต้องยอมรับนับถือความดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านให้วิชาความรู้และก็ช่วยให้ผมพูดตรงตามความเป็นจริง

เป็นอันว่าการกระทำกับอารมณ์ที่นำเรื่องนี้มาพูด ก็ขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทโปรดทราบ ว่า การนิทานและการสรรเสริญ จงอย่าถือว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ ให้ถือจริยาที่เราประพฤติปฏิบัติเป็นสำคัญ เพราะว่าการนิทานและการสรรเสริญ ถ้าเราจะหลบมันก็หลบไม่ทัน ถ้าเราจะโกรธคนนิทาน โกรธคนเขาสรรเสริญมันก็หลบไม่ทันอีก เราก็ต้องโกรธกันไม่หยุด ในเมื่อเราต้องโกรธไม่หยุด ความสุขจริง ๆ ของจิตใจมันก็ไม่มี มันจะมีแต่ความวุ่นวายของใจไม่หยุดเหมือนกัน

ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ค่อย ๆ จำกัดความโกรธไว้ในขอบเขต อันดับแรกอย่าเพิ่งคิดว่า เราจะเลิกความโกรธได้ทันทีทันใด ให้ค่อย ๆ ระวังความโกรธ จำกัดความโกรธไว้ในขอบเขต

อันดับแรกจำกัดความโกรธไว้ในขอบเขตของสังโยชน์ ๓ คือ

๑. สักกายทิฏฐิ
๒. วิจิกิจฉา
๓. สีลัพพตปรามาส

สังโยชน์ ๓ ประการนี้ถ้าใครละได้เป็นพระโสดาบันกับสกิทาคามี คำว่าสังโยชน์ แปลว่า กิเลสเป็นเครื่องร้อยรัด ทำให้เราให้วุ่นวายจากกิเลส นั้นหมายความว่า เราตกอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลส

วิธีจำกัดความโกรธเป็นอย่างไร ?

ในสมัยที่เราเป็นปุถุชนคนหนาแน่นไปด้วยกิเลส เราไม่มีการจำกัดความโกรธ

ได้เลย นั่นหมายความว่าแทนที่เราจำกัดหรือจำกัดให้มันน้อยลงอยู่ในขอบเขตแคบ ๆ เรากลับชอบทวิคูณความโกรธให้มากขึ้น เมื่อโกรธแล้วก็อยากจะขังความโกรธไว้นาน ๆ แล้วหาทางจงล้างจงผลาญ พินาศเช่นฆ่าคนอื่นที่เราโกรธ เนื้อแท้จริง ๆ ผลมันไม่มีสำหรับเขา ถ้าเราคิดมันก็มีแต่ความกลุ้ม ถ้าเราไปทำร้ายเขาจริง ฆ่าเขาจริง เราก็จะเพิ่มความวุ่นวายของจิตมากขึ้นเพราะเป็นการก่อศัตรู เราก็ไม่มีความสุข ขณะของเขเองเขาก็ไม่มีความสุข แทนที่คนที่เราโกรธจะตายแต่ผู้เดียวหรือเป็นศัตรูกับเราแต่ผู้เดียว เราก็จะเพิ่มศัตรูมากขึ้น การเพิ่มศัตรูมากขึ้นก็หมายถึงพวกเขาหมุ่ญาติพี่น้องของเขา อันเป็นที่รักเขา เขาก็ต้องโกรธเรา ต้องประกาศตนเป็นศัตรูกับเรา อันนี้ไม่มีอะไรดีเลย

วิธีจำกัดความโกรธไว้ในขอบเขตเล็ก ๆ ก็คือใช้อารมณ์ของพระโศดาบันก่อน

ความจริงอารมณ์พระโศดาบันนี้ถ้าใครทรงไว้ได้ แต่ว่าทั้งนี้ทั้งหมดขอทุกท่านได้โปรดจงอย่าคิดว่าเราเป็นพระโศดาบัน เรื่องมีความรู้สึก ว่า เราเป็นผู้ทรงฌานก็ดี เป็นพระอริยเจ้าชั้นพระโศดาบัน สกิทาคา อนาคาหรืออรหัตต์ก็ดี จงอย่ามีความรู้สึกตามนั้น ถ้ามีความรู้สึกตามนั้นมันจะกลายเป็นมานะทิฐิ เพราะว่าเรายังไม่หมดกิเลส ไป ๆ มา ๆ เราก็จะถือตัวว่าคนนี่ไม่มีการทรงฌาน ไม่มีฌานสมบัติ คนนี้มีฌานสมบัติแต่ย่อหย่อนกว่าเรา ความเลวมันจะเกิดขึ้นกับใจ เป็นมานะ ถ้าเราไปปฏิบัติหรือประพฤติตามกฎแห่งการละสังโยชน์ ถ้าคุณอารมณ์ละสังโยชน์ได้ก็จะคิดต่อไปว่าผู้ทรงฌานโลภก็สู้เราไม่ได้ เราเป็นพระอริยเจ้าอันนี้เพิ่มความเลวมมากขึ้น

ก็รวมความว่าอย่าคิดเลยว่าเราได้ขั้นไหน เราทำอะไรได้ เป็นพระอริยเจ้าหรือเปล่า เป็นผู้ทรงฌานหรือเปล่า ไม่ต้องคิด คิดอย่างเดียวว่า รักษาอารมณ์ใจให้เป็นสุข และคิดไว้อย่างเดียวว่าอย่างน้อยชาตินี้เราเกิดเป็นคน เราจะไม่ยอมลงอบายภูมิต่อไป

สิ่งที่จะทำให้เราไม่ลงอบายภูมิ ก็คืออารมณ์ของพระโศดาบัน อารมณ์ของพระโศดาบันถ้าเราทรงไว้ได้ ขึ้นชื่อว่าการเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียรัจฉาน ไม่มีสำหรับเราต่อไปอีก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะอบายภูมิรังเกียจ ที่ว่าอบายภูมิรังเกียจก็เพราะว่าเรามีความดีมากกว่าที่จะลงอบายภูมิ รวมความแล้วบาปกรรมเก่า ๆ ที่เราทำไว้แต่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดีไม่สามารถจะนำเราลงอบายภูมิได้ต่อไปอีก

วิธีปฏิบัติทำอย่างไร วิธีปฏิบัติจริง ๆ ก็คือให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริง

ในด้าน สักกายทิฏฐิ

สักกายทิฏฐิ นี้ตามหนังสือเรียนท่านแปลว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา

คำว่าร่างกายนี้ผมใช้แทนคำว่า ชั้นที่ ๕ ชั้นที่ ๕ จริง ๆ ก็คือร่างกาย และชั้นที่ ๕ ทั้งหมดนี้มี ๕ อย่าง สิ่งที่มีความจำเป็นจริง ๆ ก็คือ รูป เพราะชั้นที่ ๕ มีรูป มีเวทนา มีสัญญา มีสังขาร มีวิญญาณ

สิ่งใดที่เห็นได้ด้วยตาเปล่าสิ่งนั้นเรียกว่า รูป

เวทนา ได้แก่ความเสวยอารมณ์ สุขบ้าง ทุกข์บ้าง ไม่สุขบ้างไม่ทุกข์บ้าง
สัญญา ได้แก่ ความจำ

สังขาร ได้แก่อารมณ์ที่ปรุงแต่งใจ คืออารมณ์ที่เป็นกุศลใจก็สะอาด ใจดี ถ้าอารมณ์ที่เป็นอกุศลเข้าครอบงำใจ ใจก็สกปรก ใจเลว และ

วิญญาณ ได้แก่ ความรู้สึกทางประสาท วิญญาณนี้ไม่ใช่จิตนะครับ วิญญาณกับจิตคนละดวงกัน คนละอย่าง วิญญาณมีความรู้สึกอย่างเดียวไม่มีความคิด คืออารมณ์คิดไม่มี จิตนะมีอารมณ์คิด ไม่ใช่วิญญาณ เข้าใจตามนี้

สำหรับหนังสือที่ท่านเขียนไว้ว่า “การตัดสักกายทิฏฐิ ต้องตัดเห็นว่า ร่างกาย ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา” อันนี้เป็นอารมณ์พระอรหันต์ครับ ความจริงท่านเขียนไว้สุดยอดถูก แต่ว่าคนที่ไม่เคยรู้เรื่องมาเลยก็จะเข้าใจผิดคิดว่าคนอย่างเราไม่สามารถจะเป็นพระโสดาบันได้ ความจริงที่ท่านเขียนไว้นั้นหมายตัดสูงสุดเป็นอรหันต์ นั้นพูดถึงการตัดกิเลสกัน ตัดกิเลสเพื่อความเป็นอรหันต์

ที่นี้รามาทัดกันแต่ถ้าจะเป็นพระโสดาบันหรือสกิทาคามี เป็นการจำกัดความ โกรธไว้ในขอบเขตก็มีความรู้สึกกว่าชีวิตนี้มันต้องตาย ร่างกายนี้อยู่ไม่ตลอด มันไม่รอด แน่นนอน ต้องตายแน่ ก่อนจะตายเราไม่ยอมไปอบายภูมิ เพราะเป็นคนแล้วนี่ เป็นคนแล้ว กลับไปเป็นสัตว์นรกอีกก็ถอยหลังลงคลอง ไม่ใช่ถอยหลังลงคลอง ถอยหลังลงกันคลอง ไปเลย จมดิ่ง กว่าจะได้ไต่เต้าขึ้นมาได้ถึงความเป็นมนุษย์อีกแสนกัป ไม่มีโอกาส เราขาดทุนมาก จึงคุมอารมณ์ไว้ ถือว่าจะไม่ยอมไปนรก เพราะยึดคุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรม คุณพระอรหันต์เป็นที่พึ่ง หมายความว่า เราคอยดึงเราไว้ไม่ยอมให้หย่อนตัวลงนรก

หลังจากนั้น รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ คือไม่คิดจะฆ่าสัตว์ ไม่คิดจะทำร้ายสัตว์ หรือบุคคล ไม่ลักทรัพย์สมบัติของใคร และก็ไม่คิดจะลักทรัพย์สมบัติของบุคคลใดด้วย ลักไม่ลัก โกงก็ไม่โกง ไม่ยื้อไม่แย่งทุกอย่าง พอใจในเฉพาะทรัพย์สินที่เราหามาได้

โดยชอบธรรม และก็ไม่ย้อแย้งบุคคลรักของบุคคลอื่น ความจริงคนรักคนเดียวก็เหลือ
แหล่แล้ว ประคับประคองกันไม่หวาดไม่ไหว การประคองกันไม่สำคัญ สำคัญเวลาหา
กิน เวลาที่ทรัพย์สินก็หาได้โดยฝืดเคือง มั่นยาก แค่นรักคนเดียวต่างคนต่างรักกันก็พอ
ใจ รักมาก ดีมาก หมายถึงรักมากแต่บุคคลน้อยบุคคลเดียวเรารักให้มาก ก็มีความสุข
สุข นี้พูดถึงคนรักชาติล

และต่อไปเราก็พยายาม พูดตามความเป็นจริง เรื่องพูดนี้พูดเฉพาะตามความ
เป็นจริง ไม่พูดปดอย่างเดียวยังเป็นการสะท้อนใจกัน คือยังมีการกล่าวคำหยาบ
มีการยุยงส่งเสริมให้แตกร้างกัน พูดวาจาไร้ประโยชน์ ฉะนั้น ก็เว้นเสียให้หมด เว้นคำ
พูดที่ไม่จริง เว้นคำพูดที่เป็นเครื่องเสียดแทง คือการกล่าวคำหยาบให้เขาสะท้อนใจ
เว้นจากการส่อเสียดยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้างกัน หรือนินทากัน และก็เว้นจากการพูด
ด้วยวาจาที่เหลวไหลไร้ประโยชน์

รวมความว่าวาจาทั้ง ๔ ประการ ถ้าเราใช้เป็นเครื่องสะท้อนใจมาก ดีไม่ดีขัด
ใจกัน โกรธกันเราก็งงม่นเสียเลย ใช้แต่วาจาจริง วาจาไพเราะที่น่าฟัง วาจาสร้างสรรค์
ความสามัคคี วาจาที่มีประโยชน์ แค่นี้พอ

และต่อไปก็เว้นจากการด่าสุราเมรัย เพราะสุราเมรัยนี้มันมีแต่โทษ ประโยชน์
ไม่มี ประโยชน์มีสำหรับคนลว แต่บัณฑิตถือว่าเป็นโทษ บัณฑิตหมายถึงคนรู้ คนฉลาด
และก็มีกำลังใจไว้เฉพาะคิดว่าถ้าร่างกายนี้พังเมื่อไร ขึ้นชื่อว่าเกิดการเกิดเป็นมนุษย์ก็
ดี เป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดีจะไม่ดีสำหรับเรา เราต้องการจุดเดียวคือนิพพาน

ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะเป็นมนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์ มีความวุ่นวาย
ตามทีกล่าวมาแล้วเป็นทวดาหรือพรหมมีความสุขจริง แต่มีความสุขไม่นาน ถ้าหมดบุญ
วาสนาบารมีก็ต้องโดดป่องลงมาใหม่ โดดมาค้ำที่เมืองมนุษย์ก็ยังบุญตัว ส่วนใหญ่ไปลง
อเวจีไปเลย ฉะนั้นเราไม่ต้องการ เราต้องการจุดเดียวคือพระนิพพาน

นี่ผมก็เลยมาชวนท่านบ้านเรื่องนิพพานกันไปอีก เขาว่าบ้านเรื่องน้ำมัน บ้านเรื่อง
วัตถุธาตุแล้ว ก็ไม่พอ มาบ้านเรื่องนิพพาน ความจริงเรื่องน้ำมันก็พ้นบ้านไปแล้ว พอถึง
๒๕๒๔ เขาเจาะน้ำมันพบ ผมก็พ้นบ้าน

ที่นี้เรามาจำกัดความโกรธ ถามว่า “พระโสดาบันยังมีความโกรธไหม?”

ก็ต้องตอบว่า พระโสดาบันยังมีความโกรธ แต่ว่าจำกัดความโกรธไว้ในวง
แคบ พระโสดาบันโกรธจริงแต่ความรุนแรงน้อย เพราะเกรงอบายภูมิ อาจจะมีโกรธ
ถ้าพระโสดาบันขั้นต้นความโกรธยังรุนแรงอยู่บ้าง แต่ว่าจิตคิดจะฆ่าคน คิดว่าจะฆ่า
สัตว์ไม่มี จำกัดไว้แค่โกรธ ไม่คิดถึงฆ่า ลดลงไปหน่อย

ต่อไปพระโสดาบันชั้น สัตตักขัตตุงอย่างหยาบ พระโสดาบันชั้นกลาง โกลังโกละ อันนี้ความโกรธของพระโสดาบันชั้นนี้ก็มี รวมความว่าชั้นไหนก็มี ก็โกรธทั้งนั้น ความโกรธขั้นรุนแรงที่คิดจะประหารให้ถึงตายไม่มี ความไม่ชอบใจมีมากยังมีอยู่ แต่ว่ารังรับสั้นเข้า คือหายเร็วเข้า ให้อภัยเร็ว

ต่อไปพระโสดาบันละเอียดเรียกว่า เอกวิชิ มีความสะเทือนใจน้อยเต็มที จิตให้อภัยมากขึ้น

รวมความที่เราจำกัดความโกรธไว้ในวงแคบ ๆ ตามระยะ อยู่ ๆ เราจะบอก ฉนเล็กโกรธ อันนี้มันไม่ได้ ต้องคิดว่าสามีภรรยา กัน กว่าจะแต่งงานกันได้ก็ต้องใช้เวลา บางทีบางคนก็ใช้เวลามาก ๆ แต่เวลาเลิกกันมันยาก ต้องใช้เวลามากหน่อย เพราะความรักมันผูกพันแน่นหนาเสียแล้ว เหมือนกับความโกรธกับเราก็ก็นั่น ความโกรธกับเรามันคบหาสมาคมกันนับอสงไขยกัป นับไม่ถ้วน ที่ว่าไม่ถ้วนก็ไม่รู้กี่อสงไขยกัป อยู่ ๆ ก็จะผลัดให้มันโดดไปเฉย ๆ ไม่ได้ ก็ต้องค่อย ๆ ผ่อนทีละน้อย ถ้าเราจำกัดขอบเขตของความโกรธได้แบบนี้ ก็รวมความว่าอบายภูมิไม่มี ความสุขก็มีขึ้น

ต่อไปก็จำกัดความโกรธให้ละเอียดลงไปอีกนิดหนึ่ง ชั้นสกิทาคามี ชั้นสกิทาคามีมีความรู้สึกถึงการตัดสังโยชน์เหมือนกัน แต่การให้อภัยมีเหตุมีผลมากขึ้น จิตใจมีความฉลาดมีปัญญามากขึ้น มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า คนที่เกิดมาในโลกนี้ไม่ต้องการโกรธกับใคร มีอย่างเดียวต้องการความรักความเห็นใจ ความเป็นเพื่อนกัน แต่ว่าที่ต้องโกรธก็เพราะว่ากิเลสบางอย่างเข้ามาแทรกแซงใจ ทำลายความดี ฉะนั้นคนที่ทำไม่ดีและสะเทือนใจผู้อื่น บุคคลนั้นไม่มีเจตนาแท้ แต่ว่าฝักใฝ่เลวเข้าสิงใจ มันเข้าบังคับใจของบุคคลนั้น เขาจึงทำให้เราไม่ชอบใจ เราให้อภัยไปเลย และคนนี้ทำผิดทำชั่ว พุดผิดพูดชั่ว เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อยู่ภายใต้อำนาจของกิเลสบังคับ จัดเป็นอกัษยทาน และก็มีพรหมวิหาร ๔ หนักขึ้น มีเมตตา ความรัก มีกรุณา ความสงสาร มุทิตา จิตอ่อนโยนไม่อิจฉาริษยาใคร อุเบกขา ความวางเฉยกระทบกระทั่งกับความไม่ชอบใจ วาจาที่สะอาด อันดับแรกเอาเฉยเข้าไปสกัดไว้ก่อน สกัดไว้นาน ๆ เมื่อชินก็จะสลายตัวไปเลย

ฉะนั้นอารมณ์ของพระสกิทาคามีอันดับแรก ความโกรธยังหนักอยู่นิดหนึ่งยังมีความสะเทือนใจอยู่บ้าง แต่ก็หายเร็วให้อภัยเร็ว หนักเข้า ๆ พรหมวิหาร ๔ ครอบงำจัด มีความรู้สึกว่าร่างกายไม่ทรงตัวจริง โลกนี้เต็มไปด้วยความยุ่งยากความเดือดร้อน ไม่มีความแน่นอน เราไม่ต้องการอบายภูมิ ไม่ต้องการมนุษยโลก เทวโลก พรหมโลก ต้องการแต่นิพพานอย่างเดียว

อารมณ์อย่างนี้หนาแน่นขึ้น ความโกรธก็ค่อยสลายตัว หนัก ๆ เข้า บางทีเขา

ว่ามาแรง แต่มีความรู้สึกเบา ยังไม่สะเทือน บางทีเขาดำวันนี้ อีก ๓ วันถึงนึกได้ว่าเขาดำ วันก่อนคิดว่าเป็นการพูดเล่นกัน อันนี้เป็นอารมณ์ของพระสกิทาคามี

และพระสกิทาคามีนี้ถ้าละเอียดถึงที่สุดใกล้อนาคามีจะไม่รู้สึกถึงด้านความรักและความโลก ความโกรธ ความหลง อารมณ์ปกติไม่มีความรู้สึกเลย แต่ว่าความรู้สึกอย่างนี้จะมีขึ้นบางขณะ คือเดือนหนึ่งนาน ๆ ครั้ง เวลาที่จิตสงบสงัด อารมณ์รักจะกระตุ้นขึ้นมาชนิดหนึ่ง รวมความไม่พอใจอาจจะโผล่ขึ้นมาหน่อยหนึ่งก็ถูกตีกลับไปเลย นี่เป็นพระสกิทาคามีขั้นละเอียด ขั้นที่จะถึงอนาคามี

มาถึงตอนนี้แสดงว่าเราจำกัดวงขอบเขตของความโกรธได้ และก็สามารถทำลายกำลังของความโกรธให้เกือบไม่มีกำลังเลย พอถึงแค่นี้ก็พอใจ

พอใจของผมก็หมายความว่า เรายังโกรธ ใครถามมาเราก็ยังโกรธ ในเมื่อเราไม่เป็นพระอนาคามีเพียงใดเรายังโกรธ แต่ก็ตอบเขาว่าฉันยังมีความโกรธ ฉันยังมีความโลก ฉันยังมีความหลง ฉันยังมีความรัก แต่ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ฉันเก็บไว้ในขอบเขตในคอกแคบ ๆ ซึ่งมันเดินไม่ได้ถนัดนัก แต่อย่าไปกวนใจมัน ถ้ากวนมันหนัก ๆ เข้ามันแหกคอกมาได้มันยุ่งจัด บอกเขาอย่างนั้น

ก็รวมความกำลังใจของเราจะทำถึงขั้นไหนก็ช่าง อย่าไปหลงไหลใฝ่ฝัน คิดว่าเวลานี้เราเป็นพระโสดา พระสกิทาคา ก็รวมความพระโสดา สกิทาคา สองอย่างกำจัดแค่กิเลส ๓ อย่างคือ

สักกายทิฏฐิ ความรู้สึกว่าร่างกายมันจะไม่ตายนะเลิกคิด คิดว่ามันตายเสีย

วิจิกิจฉา ใช้ปัญญาชนิดน้อยพอ

ศีลพทตปรามาส ขราวาสรักษาศีล ๕ ให้ครบถ้วน ภิกษุสามเณร รักษาศีล ๒๒๗ ศีล ๑๐ ให้ครบถ้วน

ก็รวมความว่าการรักษาศีล รักษาชินจนไม่ต้องระวัง มีอารมณ์ชินในลักษณะต่าง ๆ ว่ามันเป็นของไม่หนัก เป็นของธรรมดาที่เราทำได้แบบง่าย ๆ แค่นี้ความโกรธมันก็จะค่อย ๆ สลายตัวไป มีกำลังเบา ผมยังจะไม่พูดว่ามันหมดไป ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะถ้าบอกว่าหมด ถ้าชนโกรธขึ้นมา มันจะช่วย จะเปลว

ก็รวมความว่าค่อย ๆ ระวัง ค่อย ๆ กตใจถือว่าเป็นของธรรมดา ถ้าถูกดำถูกว่าให้คิดว่าเราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขาดำ ชาวบ้านเขาว่า ชาวบ้านเขานินทา ก็หมดเรื่องเป็นอันว่าถ้าเราสามารถแบบไหนทำแบบนั้น

ที่นี้ผมที่บ้ามาแล้วก็บังเอิญจริง ๆ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสถาม และข่าวออกไปเขาก็หาว่าผมบ้า เวลานั้นผมจะไปโกรธอะไร ก็คิดว่าผมบ้าที่เขาไม่ได้ว่า ให้ผมได้ยิน ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาว่าให้ผมได้ยิน ผมจะโกรธเขาหรือไม่โกรธไม่ แน่ แต่ข่าวที่มานี้พอว่าบ้าบ๊อบ ผมก็ยิ้มแล้ว ทำไมจึงยิ้ม ก็เพราะผมก็มีเพื่อนบ้านะซิ ที่ว่ามีเพื่อนบ้านก็เพราะผมบ้าพูด พูดตามความรู้สึกที่คิดว่ามันเป็นอย่างนั้น นี้อีกกันถึง ตอนยังไม่พบน้ำมัน ที่ว่าผมมีเพื่อนบ้า เพราะข่าวนี้ออกไป คนก็บ้าต่อคือบ้าด่าผม บ้าินทาผมทั้ง ๆ ไ้วันเดือนปีมันยังไม่ถึง คนประเภทนี้เป็นคนไร้เหตุไร้ผล เพราะว่า ถ้าคนมีเหตุมีผล ถ้าคนดีจริง เขาจะรับฟังไว้เฉย ๆ ยังไม่เชื่อและยังไม่ปฏิเสธ เพราะว่า เวลาที่พูดไปมันมีกำหนดเวลา ว่าต้อง พ.ศ.๒๕๒๔ ไฟจะสา

ความจริงไอ้ไฟจะสา ก็มีคนมาถามบ่อย ๆ ว่า “เมื่อไรจะสว่าง”

ตอนนี้ขอบ้าต่ออีกนิดหนึ่ง เอาอีกนิดเดียวนะ เฉพาะหน้าคาสเซทหน้านี้ บ้าต่ออีกนิดหนึ่งว่า ต่อไปเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๐ พระอาทิตย์จะเริ่มขึ้นจากขอบฟ้า อันนี้ก็เดาเองก็แล้วกัน อย่าลืมนะผมยังไม่ได้พูดถึงเวลาเที่ยง ถ้าพระอาทิตย์ขึ้นเหนือขอบฟ้าเมื่อไร ความสว่างขึ้นมากขึ้น คนจะเห็นหน้าเห็นตากันมากขึ้น ไอ้ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่มันอยู่ใน แผ่นดินเป็นทรัพยากรก็จะปรากฏหนาแน่นขึ้น คนก็จะเริ่มมีความสุข แต่ความสุขปี พ.ศ.๒๕๓๐ ก็ต้องถือว่าเป็นความสุขอย่างมนุษย์ อย่างคนธรรมดา ไม่ใช่ความสุขอย่าง พระอริยเจ้า ความสุขที่อิงอามิสมันไม่มีอะไรสุขจริง จริง ๆ แล้วมันก็เป็นเชื้อสายของ ความทุกข์ แต่ว่าเราได้มาเป็นที่พอใจถือว่าเป็นความสุข ที่นี้ต่อไปเบื้องหน้าจะเป็นอย่างไร ผมก็จะไม่พูด ทิ้งไว้แค่นี้ก่อน บ้าไปอีกนิดหนึ่งว่า พระอาทิตย์จะขึ้นเหนือขอบฟ้าต่อ เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๐

ต่อไปนี้จะบ้าเรื่องอะไรต่อไปอีก รวมความว่าบ้าไว้เท่านั้นดีไหม ? และต่อไปวันหน้าถ้ามีโอกาส ถ้านั่งพูดไม่ไหว แค่นอนพูดก็ไม่เป็นไร

(ที่ฟังไม่ดี ที่แรกเสียงเริ่มใส ๆ ผมพักไปหน่อย มากก็เริ่มเครียดอีกแล้ว อย่าลืมนะช่วงนี้ยังเป็นวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ อยู่ เป็นตอนที่ ๔)

นี่เราพูดกันเรื่องบ้า ๆ และต่อไปเบื้องหน้าจะบ้าเรื่องอะไรดี

วันนี้บังเอิญมีข่าวเขาดูข่าวโทรทัศน์กัน เขาบอกว่า ทางกรไฟฟ้าฝ่ายผลิต กำลังจะหาความร้อนจากใต้ดิน ผมไม่ได้ดูกับเขา เขาบอกจะหาทางเชียงใหม่ ผมก็ดีใจ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะความร้อนจากใต้ดินมีมาก มีมากในประเทศไทย มันจะหาได้แหล่งยาวที่สุด และก็มากเป็นผลใหญ่ในใต้ดินที่ให้ความร้อน ถ้าเรานำขึ้นมาได้ ไอ้

เรื่องกระแสไฟฟ้าสบายมาก โรงงานต่าง ๆ ที่ใช้ไอน้ำก็สบายมาก แต่ว่าต้องยกไปในที่สถานที่ที่แผ่นดินมันแตก มันแยกอยู่ภายในและมีความร้อนสูง เจาะลึกลงไปถึงประโยชน์ใหญ่มาก

ถ้าถามว่าเจาะที่ไหนบ้าง ผมก็ไม่ต้องบอกรื่องนี้ ทั้งนี้เพราะทางราชการท่านมีความต้องการแล้ว และการพิสูจน์ความร้อนใต้ดินเป็นของไม่ยาก ความจริงเร่อยู่เร่เนียมเชื่อว่าเป็นการค้นหาย่อยอยู่แล้ว มีเครื่องวัดเป็นเครื่องวัดพิสูจน์ เป็นเครื่องตรวจง่าย ๆ แต่ว่าความร้อนใต้ดินยิ่งง่ายกว่าเร่อยู่เร่เนียมอีก

ฉะนั้นถ้าหากการทางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตของประเทศไทยเริ่มทำและก็เริ่มมีเครื่องมือ ผมว่าในกาลต่อไป ไม่ช้ากระแสไฟฟ้าที่ใช้กับเครื่องจักร จะไม่ต้องใช้กระแสน้ำ กระแสน้ำก็ยังต้องใช้อยู่ ก็ดี เป็นการเรียกว่าเป็นผลได้จากการลงทุนน้อย ต่อไปถ้าได้ความร้อนจากใต้ดินอีกจะมีประโยชน์ใหญ่

เป็นอันว่าในกาลต่อไป ผมก็คงจะบอกรื่องนี้อีกสักชนิดหนึ่ง เพราะว่าความร้อนใต้ดินผมทราบได้อย่างไร มันเป็นเหตุเนื่องจากไปอเมริกาไปพักที่ฮาวายและ ดร.ปริญญา นุกุตาชัย เธอเป็นด็อกเตอร์ฝ่ายธรณีวิทยา เธอเช่ารถเก๋งพาไปเที่ยวรอบเกาะฮาวาย ก็ปรากฏคุยกันเรื่องนี้ และเมื่อเกิดการสงสัยขึ้นมา เหตุการณ์ก็ปรากฏ

ผมก็มีอะไรอยู่ชนิดหนึ่งถ้าไม่กระทบผมก็ไม่อยากรู้ ไม่ว่าเรื่องอะไรทั้งหมด ถ้าเรื่องใดกระทบเข้าก็อยากรู้เรื่องนั้น กระทบเมื่อไรเมื่อนั้น ไม่กระทบไม่รู้ เพราะอะไร เพราะว่าชี้เกี้ยวรู้ รู้ไปก็แค่นั้น ไม่รู้ก็แค่นั้น รู้ไปผมก็แก่ ไม่รู้ก็แก่ มันใกล้ตาย

สัญญาณบอกเวลาหมดแล้วนี้ครับ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๑๓ บ้ายูเรเนียมและทองคำ

ท่านศาสตราจารย์พุทธบริษัททั้งหลาย และบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่าน สำหรับวันนี้ยังเป็น ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ การป่วยไข้ไม่สบายของผมนั้นยังเป็นปกติ เมื่อเช้านี้หมอให้น้ำเกลือไป ๑,๐๐๐ ซี.ซี. แต่ว่าอาการทางร่างกายยังโลเลอยู่มาก วันนี้ถ้ามีการขากเสลดกระแห่มแอมไอกี้ก็ต้องขอภัยด้วยเพราะยังอยู่ในระหว่างการป่วยไข้ไม่สบาย แต่พูดวันนี้ก็ขอเล่าเรื่องความบ้าของผมต่อไป “แต่ว่าวันนี้จะเป็นการบ้าเรื่องแร่ยูเรเนียม”

ความจริงเรื่องแร่ยูเรเนียมนี้ผมก็ไม่เคยสนใจว่าในประเทศไทยจะมีหรือไม่มี แต่ความจริงทรัพยากรต่าง ๆ นี้ผมไม่เคยสนใจเลย ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าทำจิตมีกังวล แต่ว่าถ้ามีอะไรกระทบใจเข้าหน่อยหนึ่ง ใจมันก็รู้ของมันไปเอง อาการอย่างนี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมพุทธบริษัท จงอย่าคิดว่าเราดีเลิศประเสริฐแล้ว ความรู้สึกหรือคำว่า ทิพจักขุญาณ ที่เราได้ ๆ กันนี้มันเป็นเศษผง ๆ เล็ก ๆ ที่พระอรหันต์ท่านได้เท่านั้น แต่ก็ยังดีถึงแม้ว่าเราจะมีความรู้ที่เปิด

สำหรับเปิดที่เดินได้ บินได้ ดำน้ำได้ ว่ายน้ำได้ก็ยิ่งดีกว่าเปิดพลาสติกหรือว่าเปิดที่เขาทำหลอกไว้ ยังไง ๆ ก็ยังรู้จักคำว่าเดินเป็นยังงี้ ว่ายน้ำเป็นยังงี้ ดำน้ำไม่หมดตัวจุ่มแค่หัวก็ถือว่าเป็นการดำน้ำ บินก็ได้ถึงบินสูงไม่ได้ก็รู้จักการบิน ร้องเสียงถึงจะไม่ดังก็รู้จักการร้อง ก็ยิ่งดีกว่าเปิดพลาสติกหรือเปิดปูนปลาสเตอร์ เปิดปูนซีเมนต์หรือเปิดแกะสลักไม้ ซึ่งใช้อะไรไม่ได้เลย

ก็รวมความว่าการฝึกทิพจักขุญาณของพวกเรา ค่อย ๆ ทำไปอย่าประมาท จงอย่าคิดว่าเราดี เราดีเสียแล้วนี่ไม่ถูกต้อง

ถ้าหากว่าท่านจะถามว่า “ความรู้สึกมันเกิดขึ้นได้อย่างไร?”

ความจริงผมอยากจะพูดให้ฟัง อยากจะปรารภความจริงว่า พวกท่านนี้หรือบรรดาญาติโยมทั้งหลายนี้เก่งกว่าพวกผมมาก การฝึกวิชานี้มาจาก หลวงพ่อปาน แต่ความจริงวิชานี้จริง ๆ นะครับ ผมเริ่มได้มาตั้งแต่อายุ ๗ ปี เมื่อความรู้สึกเกิดขึ้นมันจะถูกต้องตรงความเป็นจริง และก็ไปนอนบ้านไหนคืนแรกจะพบว่าคนบ้านนี้ตายไปแล้วก็คน และทรัพย์สมบัติมีที่ไหน อะไรบ้างที่มีความสำคัญ แต่ที่รู้นี้ผมก็ไม่ได้ทำให้รู้ มันรู้ขึ้นมาเฉย ๆ สำหรับคนตายเวลากลางคืนเขามาแสดงตัวให้ปรากฏ เขาก็บอกเขาชื่อไหนชื่อนี้เป็นอะไรกับเจ้าของบ้าน และก็บอกฐานะความเป็นอยู่ บอกทรัพย์สินนี้เขายังให้ไว้ไม่หมด ลูกหลานยังไม่ทราบ บอกให้บอก

ด้วย นี่มันก็เป็นความรู้สึก แต่ว่าถ้าคนที่ตายไปแล้วเขาแสดงภาพให้ปรากฏ ผมก็ไม่ทราบว่าได้มาจากอะไร

แต่เหตุที่จะฟังทราบได้ในชาตินี้คือว่าท่านแม่บังคับให้ภาวนาว่า “พุทโธ” ก่อนหลับ ก่อนที่จะหลับจริง ๆ อย่างน้อยต้องว่าให้ท่านฟัง ๓ ครั้งและต่อมาเมื่อโตขึ้นมาแล้วเป็นพระผมก็ใช้อารมณ์สมาธิแบบหนึ่ง คือว่าผมจับพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ที่เรามีความพอใจ นั่งก็ดี เดินก็ดี นอนก็ดี ยืนก็ดี เห็นอยู่ในอกเสมอ เวลาเดินไปไหนผมก็บังคับให้จิตเห็นภาพพระพุทธรูปในอก และจะไปไหนทำอะไรก็ตาม ถ้าวางจากภารกิจชนิดเดียว จิตผมก็เห็นภาพพระพุทธรูปในอก และต่อมาก็เห็นภาพพระพุทธรูปในสมองอีกองค์หนึ่ง ก็เห็นไว้เป็นปกติ ทีนี้ไอ้ความสำคัญว่าถ้าเขาพูดอะไรขึ้นมา ภาพนั้นก็ปรากฏกับจิตทันที

ถ้าท่านจะถามว่า “ตั้งเวลาไว้เท่าไร?”

การเห็นภาพพระพุทธรูปก็ตั้งเวลาผมตั้งเวลาไว้เฉพาะที่ว่าง ว่างจากการงานต่าง ๆ จิตผมมันเห็นเป็นอัตโนมัติ ถ้าวางจากภารกิจอย่างอื่นมันจะเห็นภาพพระพุทธรูปเข้ามาทันที ถ้าเดินไปไหนอันนี้บังคับจริง ให้เห็นตลอดเวลาจนกว่าจะเข้าถึงที่ การทำอย่างนี้เป็นปัจจัยทำให้เกิดความรู้สึกตามเสียงเขาพูด ใครพูดว่ายังไง บางทีเราก็กังขวย บางทีไม่กังขวยเห็นภาพนั้นเลย

อันนี้ก็เริ่มมาตั้งแต่เด็ก จากเด็กถึงความเป็นพระ แต่ก็จงอย่านึกว่าเลิศหรือประเสริฐ ยังครับ เป็นชั้นอนุบาลเท่านั้น ความดีอันนี้มันจะสลายตัวเมื่อไรก็ไม่ทราบ

และต่อมาที่นี้ก็พูดถึง แร่ยูเรเนียม ผมก็จำพ.ศ.ไม่ได้ ถ้าจำได้ก็ไปถาม เจ้ากรมเสริม ท่านดูว่า พ.ศ.เท่าไรก็ไม่ทราบ ท่านเอาถ้อยคำของพระองค์หนึ่งมาบอกว่าที่ลำปางมีแร่ยูเรเนียม ท่านก็เอาแผนที่มาให้ดู ไอ้เรื่องแผนที่แผนที่นี้ผมไม่เข้าใจในมันเลย ผมไม่สนใจ ก็เลยบอกท่านว่า

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน (พอท่านพูดความรู้สึกมันก็เกิดว่า) ที่ภูเขาลูกนี้มันมี ๒ จุด แต่ว่า ๒ จุดนี้มีปริมาณไม่สูงแต่อยู่ตื้น ถ้าเจาะซุดลงไปจะไม่ลึก ถ้าเอาเครื่องวัดไปทางเครื่องบิน เครื่องวัดจะสั้นมาก เพราะมันอยู่ตื้น ที่ถึงจุดนี้ปริมาณมันมาก เกรดเหมือนกัน แต่มันอยู่ลึก เครื่องวัดเข็มจะสั้นน้อย ๆ”

ผมก็ไม่รู้ว่าเขาวัดกันด้วยอะไร ความรู้สึกมันบอกเป็นเข็ม ๆ ผมบอกท่านแล้วผมก็ไม่ใส่ใจเลย แต่ว่าผมมั่นใจว่าความรู้สึกเป็นยังไงผมบอกตามนั้นผิดก็ผิด ถูกก็ถูกผมไม่ได้ตั้งใจจะโกหก ผมนึกว่าท่านเจ้ากรมเสริมท่านจะไม่ไป รุ่งขึ้นตอนเย็นท่านกลับมาบอก

“ไปแล้วครับและก็เป็นตามนั้นจริง ๆ”

ผมก็เลยมีความมั่นใจบอก โอหนอ...ความรู้ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทานนี้มีคุณมีประโยชน์มาก ต่อมาก็คุยกันถึงเรื่องแร่ยูเรเนียมมีที่ไหนบ้าง ผมก็บอกท่านว่า

“เอายังงี้ดีกว่า รู้แค่นั้นยังงี้ ๆ เราก็ทำไม่ได้ และเรายังไม่ทราบว่าใครเขาจะเอาแร่ยูเรเนียมขึ้นมาได้”

พอกลับมาถึงวัด ใ้เรื่องต่าง ๆ นี้คุณทั้งหลาย ถ้ามันสะดุดนิดเดียวจิตมันมีสภาพจำ จิตจำได้ผมนะเลิกจำ แต่มันจะจำของมัน ก็เป็นอันว่าเมื่อมาถึงวัด อารมณ์เดิมยังค้างอยู่ พออารมณ์สงบใจสบาย ไม่ใช่ นั่งสมาธินะครับ คือนั่งเล่น ๆ ลมพัดเย็น ๆ ใต้ต้นสะตือ ก็มีความรู้สึกเกิดขึ้นว่า แร่ยูเรเนียมมีที่ไหนบ้าง เวลานั้นมันมีความรู้สึกเฉพาะจุดใหญ่ ๆ จริง ๆ ปริมาณสูงมากมีถึง ๑๖ จุด ในประเทศไทย และอารมณ์จิตก็บอกเหมือนกันจุดย่อย ๆ ยังมีอีกเยอะ ชี้เกี่ยจจะรู้ ถ้ารู้ไปก็แค่นั้นแหละไม่ได้มีประโยชน์อะไร คือไม่มีประโยชน์ ไม่มีประโยชน์สำหรับผม ผมเอามาไม่ได้ และคนไทยที่มีความสามารถผมก็ยังไม่ทราบว่าใครแต่ต้องมีแน่

ปีนั้นจำได้ปีที่รู้สึกหนัก ที่รู้ว่าแร่ยูเรเนียมมาก คงจะเป็น พ.ศ. ๒๕๑๖ ละมั้ง ผมจำวันเวลาไม่รู้ไม่ได้ ไม่ได้จำ แต่ว่าเมื่อ ปีพ.ศ. ๒๕๑๖ ความวุ่นวายเกิดขึ้นในกรุงเทพฯ ผมก็มีความรู้สึกอย่างหนึ่งเกิดขึ้น คิดว่าในประเทศไทยนี้มีใครบ้างไหมที่เขามีความสามารถเรื่องแร่ยูเรเนียม ถ้ามีก็จะดีมาก ความจริงผมมีความรู้สึกว่าผมอยากจะทำคนที่มีความรู้ความสามารถ เรื่องเอาแร่ยูเรเนียมขึ้นมาใช้ และนึกในใจว่าถ้ามีจริง ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายดลใจบุคคลนั้นมาพบภายใน ๓ วัน

แต่ก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์วันที่สามเมื่อนอนเล่นลมพัดเย็น ๆ ใต้ต้นสะตือเหมือนกัน เวลานั้นกระแสไฟฟ้ามันก็มีตอกแตก ๆ กลางวันเขาก็ไม่ค่อยง่าย จ่ายกลางคืนเป็นต้น และก็กำลังกระแสไฟฟ้าก็น้อย เราก็ต้องไปพักอาศัยลมธรรมชาติ โคนต้นไม้มันสบาย ก็มีผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณจะไม่ถึง ๔๐ รูปร่างขาวหน้าตาดี นั่งรถเมล์ผ่านมา เมื่อรถเมล์มาถึงหลังวัดท่านก็ลง ลงแล้วก็เดินเข้ามา ความจริงคนนี้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย หน้าตาท่านดี อธิษาศัยท่านดีมาก เป็นคนนิมนทนา รัก พูดจาก็ดี คุยไปคุยมาผมก็สงสัยในท่านว่าท่านผู้นี้เป็นใคร ไม่เคยรู้จักมาก่อนแล้วมาก็ไม่แสดงว่าจะมีฐานะอะไรสักอย่าง มากุญเฉย ๆ ก็เลยสงสัยว่าคนนี้จะมีความสามารถเรื่องแร่ยูเรเนียมไหม ก็ถามท่านว่า

“ท่านเคยศึกษาเรื่องนำแร่ยูเรเนียมขึ้นมาจากพื้นดินไหม?”

พอพูดเรื่องแร่ท่านบอก “โอ หลวงพ่อครับผมเรียนเรื่องนี้มาโดยตรงจากต่างประเทศ แร่ทุกประเภทผมมีความเข้าใจ ผมศึกษาเรื่องแร่ สำหรับยูเรเนียมนี้เราเอาขึ้นมาได้ครับ เอาขึ้นมาได้แน่ และมีประโยชน์ ผมสามารถเอาขึ้นมาได้ เพราะว่าผมเรียนและก็ฝึกเรื่องนี้มาโดยตรงจากต่างประเทศ”

รวมความว่าท่านทั้งเรียนท่านทั้งฝึกท่านมีความมั่นใจ แต่ท่านบอกว่า “ถ้าจะนำขึ้นมาต้องเพิ่มค่ากระแสไฟฟ้ากำลังไฟฟ้ามากกว่านี้ครับ เพราะกำลังไฟฟ้าแค่นี้ ไม่พอใช้ ต้องใช้กระแสไฟฟ้ายังเป็นจังหวัด ๆ ให้รังสีมันห่อตัว”

ผมก็ขอพูดทิ้งไว้ตรงนี้ เป็นอันว่าก็ปลื้มใจว่า เอ๊ะ! ประเทศเราคนที่มีความสามารถยังมีอยู่ ฉะนั้นในเมื่อโอกาสดี จังหวัดถึง กาลเวลาก็มาถึง แร่ยูเรเนียมคงทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติมาก

หลังจากนั้นต่อมาถอยหลังจาก พ.ศ. ๒๕๒๗ ไปประมาณ ๒-๓ ปี ผมก็จำไม่ได้ ผมก็ไม่ค่อยสบาย ร่างกายมันก็ทรุดโทรมป่วย ๆ นั่งรับแขกวันนั้นเป็นการบังเอิญ ญาติโยมพุทธบริษัทไม่ค่อยจะมีใครมา มีญาติโยมผู้ใหญ่คือผู้เฒ่ามา ๓-๔ คน แล้วก็เดินทางกลับ แต่ว่าท่านผู้เฒ่า ๓-๔ คนจะกลับ ก็มีเด็กสาว ๆ เธอหน้าตา ยังสาว แต่งงานแล้วหรือยังไม่ทราบ เธอบอกว่าเธอเป็นนักศึกษาจุฬาลงกรณ์ ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ไซ้หรือไม่ไซ้ เป็นคำบอกเล่าของเธอ เรื่องคนนี่ผมขี้เกียจสงสัย เขาว่ายังไงก็ว่าตามนั้น เธอมาถามว่า

“หลวงพ่ोज้าคะ (พูดเก่งน่ารัก) ประเทศไทยมีแร่ยูเรเนียมไหม?”

ก็บอกเธอว่า “ฉันไม่ได้สำรวจละเอียด แค่กระทบใจเท่านั้น ทราบว่าแหล่งใหญ่ ๆ ของเรามี ๑๖ แห่ง และก็ป็นแร่ยูเรเนียมที่มีคุณภาพสูงกว่าต่างประเทศเขา”

แล้วเธอก็ถามต่อไปว่า “ที่หลังจังหวัดอุทัยฯ นี่มีไหมหลวงพ่?”

ตอนนี้ผมก็เล่นเพลงเดา ผมก็ถามว่า

“หนู คณะของหนู ๕-๖ คนนี้ไปพบมาแล้วไซ้ไหมที่หลังจังหวัดอุทัย?”

พวกเธอก็พากันหัวเราะบอกว่า “ไซ้จ้าคะ” ถามว่า “หลวงพ่ทำไมจึงรู้?”

ก็เลยบอกว่า “หลวงพ่คนแก่ก็เดา ๆ”

ถ้าเธอปรารถนาที่ไหนแสดงว่าเธอไปมาแล้วจากที่นั่น เธอก็บอกไปมาแล้ว ก็เลยยอมรับว่า ในปีหลังจังหวัดอุทัยออกไปนั้นหมายถึงว่าถึงแม่น้ำเมยไปเลยนะ

พุ่งตรงออกไปเลยหรืออาจจะใกล้เมืองกาญจน์ก็ได้ มียูเรเนียมขนาดหนักเป็น ปริมาณสูงกว่าที่อื่นและเกรดดีมาก

ก็รวมความว่าผมพูดเรื่องนี้นะ อันนี้เป็นความบ้าส่วนหนึ่ง แต่บ้าลับ ๆ ไม่มีใครเชื่อว่าบ้ามาก ๆ เหมือนกับบ้าน้ำมันเพราะบ้าน้ำมันถวายพระพรแต่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและกึ่งเป็นหนังสือ เลย์บ้ายาวไปหน่อย บ้าไกล บ้ายาว บ้ามีปริมาณสูง แต่ก็ไม่เป็นไร พอพ.ศ. ๒๕๒๔ ผมก็เลิกบ้า หยุดการบ้า และผมก็มา บ้ากระตุ้นกระตุ้น ๆ เรื่องแรูเรเนียม และต่อมาก็เรื่องทอง สิ่งนี้ผมสนใจจริง ๆ อย่างอื่นผมไม่มีความรู้กับเขา พวกแร่ต่าง ๆ มันมีค่าอย่างไรผมไม่รู้ถ้าให้ผมไปชุด แร่ ผมก็เสียแรงเปล่า ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะผมไม่รู้ค่าของแร่ มันเหมือนกับไก่ไม่รู้ ค่าของเพชรและพลอย เห็นก็เป็นเห็นธรรมดา

แต่สิ่งที่ผมสนใจมากที่สุดก็คือทองคำธรรมชาติหรือทองคำที่เขาถลุงหลอม แล้ว แต่ว่าทำเป็นสร้อยหรือไม่ทำก็ตามว่า “ในพื้นที่พิภพภายใต้แผ่นดินของเมืองไทย นี้มีไหม?”

ในเมื่อความสงสัยเกิดขึ้น อารมณ์ดวงหนึ่งก็เกิดขึ้น “จะยุ่งทำไมนะ เรื่อง นี้มันเป็นเรื่องของโลก และเราถ้าติดอยู่ในภาวะของโลก เราก็คงไม่สิ้นทุกข์ ยังจะ ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราควรจะวางอารมณ์เสีย ไม่ควรจะยุ่ง รู้ไปก็ไม่ใช่ เรื่อง” แต่ต่อมาอารมณ์หนึ่งมันก็เกิด

อารมณ์หนึ่งมีความรู้สึก ว่า “รู้ไว้ซะว่าใส่ป่าแบกหาม” ตามคติของ โบราณ รู้ไว้จะเป็นอะไรไปจะได้ทราบาทองคำธรรมชาติมันก็เป็นโลหะประเภท หนึ่ง ซึ่งความจริงแล้วถ้าคนไม่นิยมมันก็ไม่มีค่าอะไร เป็นโลหะประเภทสี่เหลี่ยม ๆ และความจริงโลหะที่เป็นสี่เหลี่ยมไม่ใช่ทองคำก็เยอะไป เวลาเขาทำกันก็ทำกันได้ สีสวยกว่าทองคำ แต่ว่าคนไปยอมรับว่าทองคำมีค่าสูง ฉะนั้น ทองคำจึงมีความสำคัญ สำหรับโลกอยู่มาก ทุกประเทศถือทองคำเป็นสำคัญ จะซื้อข้าวซื้อของกันก็ถือว่าต้อง ทองคำเข้าไปแลกเปลี่ยน

ก็เป็นอันว่าไอ้จิตดวงนั้นมันก็บอกมีความรู้สึกควรจะรู้ แต่ผมก็เก็บ อีกดวงหนึ่งบอกอย่างงี้เลย นี่อารมณ์ของคนไม่เสมอกันนะคุณนะ

บรรดาท่านที่รับฟังและญาติโยมพุทธบริษัทดูอารมณ์ให้ดี คืออารมณ์ หนึ่งมันต้องการจะรู้ เมื่อต้องการรู้ขึ้นมาแล้ว ความโลภมันจะมีไหม แต่ว่าผมขอ ยืนยัน ความโลภอย่างอื่นอาจจะมี มีหรือไม่มีก็ไม่ทราบ แต่ว่าความโลภเรื่องชุดทองคำไม่

มีแน่ ผมจะเล่าเรื่องราวชุดทองคำของท่านหนึ่งมันก็ยาวเหยียดเกินไป ขอเล่าเรื่อง
นี้ไปก่อน ทีหลังถ้านึกได้ก็คุย

เป็นอันว่าวันนั้นก็ตัดอารมณ์ ต่อมาหลังจากนั้นแล้วไม่นานมันเป็นเวลา
กาลประมาณเดือน ๗ เขาเรียกว่าเดือน ๗ ก็แล้วกัน ใต้เดือนพฤษภาคม มิถุนายนะไม่
ต้องพูดกัน เอาเดือนแท้ ๆ คือเดือนไทยแท้ ๆ คือเดือน ๗ ก็มีภารกิจไปดำเนินสะดวก
คือไปบ้านคุณเฉลิม คงทอง เชนิมนต์ประจำปี แต่ว่าเวลานี้ไม่ได้ไปมา ๒ - ๓
ปีแล้ว ไม่ไหวจริง ๆ อยู่ที่วัดนี้แค่ลงสอนกรรมฐานยังไม่ไหว ถ้าเดินทางไกลขนาดนั้น
ก็จะแย่มากก็ต้องงด

ไปบ้านคุณเฉลิม คงทอง แล้วก็เลยไปจังหวัดชุมพร ไปที่อำเภอท่า-
แซะ (น่ากลัวเขาเรียกอำเภอท่าแซะนะ) ก็ไปหมู่บ้านใกล้ ๆ ซึ่งหมู่บ้านไม่โต ตัวอา-
การก็ไม่โต ไปที่นั่นเขามีการไหว้ประจำปี ทำบุญประจำปีกัน ประเพณีการทำบุญ
ประจำปีเพื่อความอยู่เป็นสุข ก็ไหว้เจ้าที่เจ้าทาง ไหว้เทวดา ไหว้พระ เป็นของธรรมดา
ของคน แต่ว่าคนจะคิดว่าไหว้เทวดาเป็นของไม่ดี เป็นเรื่องของท่าน แต่ก็จงอย่าลืม
ว่าพระพุทธเจ้าสอนไว้ในอนุสสติ ๑๐ ประการในพระกรรมฐาน มีเทวดานุสสติ
การนึกถึงเทวดาไว้ด้วย ฉะนั้นผมถึงเห็นว่าคนทั้งหลายเหล่านั้นเขาทำไม่ผิด

เวลาที่เขาบูชากันเขาก็นิมนต์ผมไปนั่ง ผมก็ไป ในเมื่อเขานิมนต์ไปเราก็ไม่
เสียหายอะไร เขานั่งก่อนที่เขาจะไหว้ศาล เขาจะไหว้เทวดา เขาก็ไหว้พระก่อน
ผมก็นึกในใจว่าผมเป็นพระดีพอที่เขาจะไหว้แล้วหรือยังก็ไม่ทราบ เพราะผมเองไม่
มีความรู้สึกกว่าผมเป็นคนดี

ขณะที่เขาไหว้เขาบูชาเขาสวดกันมันก็ใช้เวลา และเวลาที่ต้องใช้ เวลาใช้
นานอยู่ประมาณเกือบครึ่งชั่วโมง กว่าพิธีกรรมเขาจะเสร็จ ผมก็ไม่มีเวลาจะคุยกับ
ใคร เขารุ่นวายกันอยู่ ผมก็นั่งเฉย ๆ เวลานั้นมีความรู้สึกว่ามีเทวดา ๔ องค์ เรื่องเทวดา
นี้ผมเชื่อ ๔ องค์ท่านก็ประกาศตัว ท่านบอกว่า

“องค์นี้คือท้าวเวสสุวรรณ องค์นี้ท้าวธตรฐ องค์นี้ท้าววิรุฬหก องค์นี้ท้าววิรุ-
ปักษ์ เป็นท้าวมหाराชทั้ง ๔”

ท่านมาท่านก็ถามว่า “พระคุณเจ้าสงสัยเรื่องปลาในทะเลชับไช้ไหม?”
เรื่องปลาในทะเลชับมันเป็นอย่างนี้

มีหนองอยู่เป็นหนองใหญ่ มีน้ำตลอดเวลา มีปลาชุมมาก เป็นที่หากินของชาว
บ้านเลี้ยงชาวบ้านได้ดี แต่ว่าปลาตัวที่ตั้งใจเลี้ยง ไม่ตั้งใจเลี้ยง ผมก็ไม่ทราบ แต่ว่า
ชาวบ้านก็ไปจับเอามากิน ต่างคนต่างก็จับเอามาแค่พอกิน ไม่ซื้อไม่ขาย

วันหนึ่งท่านผู้มีสตางค์ก็จะทำสวนทุเรียนที่นั่น ท่านก็หวังความร่ำรวยจากหนองใหญ่ที่มีปลามาก ปลาชุมเหลือเกิน ผมก็เดินผ่านไปเห็น แต่ว่าพอเอาเครื่องสูบน้ำ สูบน้ำกว่าจะเสร็จหลายเครื่อง กว่าน้ำจะแห้งใช้เวลาก็เย็น ใกล้เคียง ไม่ใช่ใกล้คำ เป็นคำเลย ต่างคนต่างเห็นปลามากมาย ทุกคนคิดว่าวันพรุ่งนี้เถอะ ทุกคนตั้งแค้มป์ล้อมไว้ ใครมาเอาไม่ได้แน่ แต่ว่าพอตอนเช้า ปรากฏว่าปลาหายหมด เหลือปลาอยู่ ๓ ตัวนอกนั้นไม่รู้ไปไหน และก็มีนายบุญสม เจ้าของบ้านเคยไปที่ถ้ำปลา เขาเล็ก ๆ ต่ำ ๆ เป็นถ้ำลงไป เธอบอกว่า

“มีโพรงลงไปเคยใช้พะองต่อไปเห็นน้ำ น้ำกว้างขวางมากไม่รู้ไปถึงไหน เคยทำแพหยวกกล้วยลอยไปไม่รู้ที่ที่สุดไปที่ไหน กว้างขวางมาก”

พอเธอเล่าให้ฟังผมก็สงสัยตอนนี้ว่า ใ้ทะเลน้ำจืดอยู่ใกล้ ๆ ทะเลน้ำเค็ม และที่บริเวณนั้นมีปลามาก เธอบอกมีปลามากมายเหลือเกิน ปลามาจากไหน อยู่ได้อย่างไร แปลกใจได้ดิน เรื่องนี้สงสัย ท่านท้าวมหาราชท่านหนึ่งที่ท่านให้ নামว่า “ท่านเวสสุวัณ” ถามว่า “พระคุณเจ้าสงสัยเรื่องทะเลชั้นไซ้ไหม ผมจะพาไปดู”

รวมความแล้วท่านก็พาไปดู ตามความรู้สึกแล้วเหมือนฝัน ว่าท่านไปไหน ก็ไปด้วยกัน ลงไปดู โอ...ทะเลชั้นเขาเรียกทะเลถุก แต่ว่าความจริงที่เขาเรียกทะเลชั้น มันเป็นหนองน้ำใหญ่แต่ไม่ใหญ่เท่าปริมาณของน้ำจริง ๆ ภายในนั้นมันกว้างขวางมากมายนัก ปลาตัวเล็กตัวใหญ่ขนาดหนัก ใหญ่ขนาดโลมานี่ก็มีเยอะ

ผมไปพบปลาหมอตัวหนึ่ง ปลาหมอนาเรานี้ โอ้โฮ! ใหญ่เหลือเกิน จะเทียบกับเรือพายก็เรือหมูขนาดใหญ่ และท่านก็ชี้ให้ดูฝูงปลาหมอกี่มาก ปลาอะไรต่ออะไรก็มาก ปลาช่อนปลาดุกก็เยอะแยะ ปลาเค็มมันใหญ่ ๆ ใหญ่จริง ๆ ยังนึกในใจว่า ปลาพวกนี้ต้องมีอายุเป็นสิบหรือเป็นร้อยปี ก็ยังนึกดีใจว่าเธออยู่สถานที่นี้ปลอดภัยแก่เธอมาก

เมื่อผ่านจากที่นั่นไปแล้วท่านก็พาเรือขึ้นไปขึ้นจากทะเลได้ดินขึ้นไปช่วงในระหว่างภูเขาสูงหนึ่งซึ่งมันยาวเหยียดอยู่เหนือพื้นที่ที่พัก เป็นภูเขายาวมาก ข้างในเป็นถ้ำใหญ่ยาวเหลือเกิน ในนั้นเป็นทองแท่ง ทองแท่งนี้ความกว้างหรือความหนาของแต่ละแท่งประมาณ ๑ ฟุต ยาวจริง ๆ ประมาณ ๓ ฟุตแต่ละแท่ง และกว้างจริง ๆ ก็ประมาณฟุตเศษ ๆ วางเรียงเป็นตับเป็นกำแพงสูงเหนือหัวผมเป็นไหน ๆ สูง จริง ๆ ประมาณ ๑๐ เมตร วางเรียงกันนับเป็นแถวได้ ๑๐ แถว และยาวเกินครึ่งกิโลเมตร เป็นทองแท่งมหาศาล

ผมก็ตกใจ เอ๊ะ ต้องถามทองอะไร พอถามท่านเวสสุวัณว่า “ทองอะไร

มาอยู่ที่นี้ และใครนำมาเก็บ?”

ท่านท้าวเวสสุวรรณไม่ทันจะตอบ ก็มีเทวดา ๒ องค์เป็นเจ้าหน้าที่รักษา เป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราช แต่งตัวสีแดงประดับเพชร มาถึงท่านก็ยกมือไหว้ท่านท้าวเวสสุวรรณ บอก

“ท่านครับ ทองนี้เป็นทองสำหรับพระเจ้าจักรพรรดิ ถ้าใครเป็นพระเจ้าจักรพรรดิขึ้นมาต้องขนไปให้เขา ถ้าใครจะนำไปนะ นำไปไม่ได้ นะครับ”

ท้าวเวสสุวรรณก็บอกว่า “ฉันพาพระท่านมาดู ฉันไม่ได้มาเอาหรอก ไม่ได้มาขนทองของเธอ”

เทวดาททั้งสององค์ยกมือไหว้ท่านท้าวเวสสุวรรณแล้วก็หลีกไป

ท่านท้าวเวสสุวรรณท่านก็เลยบอกว่า “เอ็งก็แล้วกันครับ ในเมื่อเจ้าของเขาหวง ผมพาพระคุณเจ้ามาชมว่าไอ้ทรัพย์ได้ดินมันมีมาก มากกว่านี้ เราก้ไปที่อื่นกันดีกว่า เขาหวงเราก้ไป”

ท่านก็พาไปความรู้สึกว่าไปได้ดิน ไปเจอทองอีกแหล่งหนึ่ง คราวนี้ไม่ค่อยจะไกล ขึ้นมาทางเหนือจากบ้านนั้นตามถนนสายชุมพรประจวบ ถ้าเดินทางขึ้นมาประมาณ ๓๐ กิโลเมตร ๑ แล้วก็จะมีทางเดินออกไป ถ้าเดินผิวดิน ออกไปจากถนนเส้นนั้นห่างประมาณ ๘ กิโลเมตร ไปเจอแหล่งทองธรรมชาติมหาศาลเลย โอ้โฮ...กว้างใหญ่ไพศาลมาก ปริมาณเนื้อที่ที่ทองธรรมชาติกองอยู่ ดูแล้วร้อยไร่เศษเกือบจะถึง ๒๐๐ ไร่และทองอยู่หนาเป็นเม็ดทรายธรรมชาติจริง ๆ สวยสุดอร่าม

แต่บรรดาท่านทั้งหลาย จะพูดอะไรกันไปได้ในเมื่อสัตตยานบอกเวลาปรากฏว่าหมดแล้ว ก็ต้องขอลาก่อน เรื่องทองนี่เอาไว้ฟังกันในคาสเซทหน้าต่อไป สำหรับเวลานี้ก็ต้องขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบุญพูนผล จงมีแต่ท่านพุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณรผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๑๔ บ้ายูเรเนียมและทองคำ (ต่อ)

บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและญาติโยมพุทธบริษัทผู้รับฟัง สำหรับวันนี้ที่บันทึกก็ยังเป็นวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ และก็อาการป่วยไข้ไม่สบาย อย่างคาดเซทหน้าทีแล้วจะเห็นว่า เวลาใกล้ ๆ จะจบเสียงกระแหม่มแอมไอซากเสลดน้ำลาย ทั้งนี้อาการเสมหะในคอมากเหลือเกิน และผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าชีวิตของผมมันจะอยู่ได้สักกี่วัน ถ้ายังมีอะไรบางอย่างพอที่จะคุยสู้กันฟังในชีวิตของผมนับตั้งแต่นี้ไป ผมจะพูดไว้เรื่อย ๆ จนกว่าจะจบเกม พูดตอนปลายทบทวนไปหาตอนต้นบ้าง ต้นบ้างปลายบ้างสุดแล้วแต่โอกาสกาลจังหวะที่จะพูดมันจะเหมาะสม

ก็เล่าสู่กันฟังว่าเป็นเรื่องของหลวงตาแก่คนหนึ่งที่เกิดขึ้นมาแล้ว แม้แต่เป็นพระก็ยังไม่มีความหมายสำหรับพระด้วยกันมากมาย เพราะพระด้วยกัน เอาเฉพาะส่วนน้อยนะ ส่วนน้อยแต่ก็หลายเสียง เขากล่าวหาว่าผมอวดอุตริมนุสสรธรรม การอวดอุตริมนุสสรธรรม ธรรมอันยิ่งที่บุคคลอื่นไม่มี อันนี้ผมไม่มี ผมมีธรรมะที่ชาวบ้านเขามีกันแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาความรู้ที่ผมนำมาแนะนำท่านนำมาสอนกันในเวลานี้ คนอื่นเขาก็ได้มาเยอะ เขาได้มาก่อนผมเยอะ เขามีกัน และเวลานี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมีความฉลาดมาก มีปัญญาสามารถปฏิบัติได้คล่องแคล่ว หากว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ผมก็ไม่พูด นี่ท่านรู้ตามแบบฉบับขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือพระพุทธเจ้า

ตอนที่ พระโมคคัลลาน์ เจาะอหิปรต หรือเปรตต่าง ๆ เมื่อพระโมคคัลลาน์มาถามท่าน มี พระลักษณะถามพระโมคคัลลาน์ พระโมคคัลลาน์บอกว่าไปถามต่อหน้าพระพุทธเจ้าเถอะ เวลาที่พระพุทธเจ้าเทศน์จบ พระลักษณะก็ถามพระโมคคัลลาน์ พระโมคคัลลาน์ก็ถามพระพุทธเจ้าต่อ พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า

“เปรตตนนี้ตถาคตเคยเห็นแล้วตั้งแต่วันบรรลุมฤตยาภิเสกสัมมาสัมโพธิญาณ และเวลานั้นคนอื่นยังไม่รู้ ตถาคตก็ไม่กล้าพูด แต่เวลานี้โมคคัลลาน์เป็นพยานรู้แล้วเห็นแล้วเป็นพยาน ตถาคตก็กล้าพูด”

ท่านจึงทรงพยากรณ์ความเป็นมาของเปรตทั้งหลายว่าทำความชั่วอะไรไว้บ้าง

นี่ก็เหมือนกัน ความจริงความรู้ที่ผมได้มาตั้งแต่อายุ ๗ ปี ยังไม่บวชเณร ยังไม่บวชพระ คนเขาสือกันว่าเป็นโนเนบีนธรมานานนะไม่จริง อย่างนี้ไม่จริง ผมได้มาตั้งแต่ตอนโน้น ก็มาเล่าสู่กันฟังตอนนี้ แต่ว่าพระพุทธเจ้าทรงยืนยันอีกเรื่องหนึ่งที่บรรดาพระ

ทั้งหลายในสมัยนั้นพากันโจษหาว่าพระโมคคัลลาน์อวดอุตริมนุสธรรม พันสภาพจากความเป็นพระ พระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยัน โมคคัลลาน์ถูกตถาคตรู้จริงไม่เป็นอาบัติตามนั้น

ฉะนั้นถึงแม้ว่าผมจะมีความรู้ที่เปิด ไม่เหมือนพระโมคคัลลาน์ ก็เอามาเล่าสู่กันฟังตามประสาเปิด ๆ ในเมื่อพูดความจริง ถ้าจะหาว่าหมดสภาพความเป็นพระ ก็เป็นเรื่องของท่าน

ฉะนั้นท่านพวกนั้นก็ผมเป็นพระกันคนละพวก ผมเป็นพระที่มีความรู้บ้าง ผมก็มาแนะนำกับพวกคุณ ท่านถือว่าความรู้นี้มีจริงในพระพุทธศาสนาเป็นของไม่จริงก็เป็นเรื่องของท่าน ที่ท่านคัดค้านคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าผมหรือท่านจะเป็น เถรไบลานเปล่า ก็เป็นเรื่องที่พิสูจน์กันเอง

ท่านผู้ใดอยากจะพิสูจน์ก็ได้ การพิสูจน์ไม่ใช่มานั่งถามกัน ใช้กำลังใจของ เจโตปริยญาณ เป็นเรื่องไม่ยาก ท่านเทศน์สอนคนอื่นได้ทำไมท่านทำไม่ได้ หรือ อันนี้ไม่ได้ต่อว่าท่านนะ กรุณาให้พวกท่านทั้งหลายฟัง

ท่านทั้งหลายที่ปฏิบัติแบบนี้ก็ระมัดระวังแบบผม และท่านจะถามว่า “ในเมื่อถูกโจมตีแบบนี้ผมจะมีความรู้สึกอย่างไร ?” ใจเรื่องถูกโจมตีแบบนี้ผมถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาไม่สะเทือนใจผม ผมก็มีความรู้สึกตามคำโบราณว่า คนตาบอดกับคนตาดีแต่ไม่สว่างนัก ตาพร่า ๆ พราง ๆ ยังรู้จักคนเป็นคน รู้จักสัตว์เป็นสัตว์ รู้จักผู้หญิงผู้ชาย รู้จักคนขาวคนดำ รู้จักคนสูงคนต่ำก็มี ความรู้สึกเข้าใจต่างกับคนตาบอด

เล่าไว้ว่าคนตาบอดคล้ำข้าง คนตาบอด ๔ คนเธอไม่รู้จักรูปร่างรูปร่างเป็นอย่างไร ในเมื่อคนหนึ่งเข้าไปจับขาข้างเธอก็ร้องตะโกนบอก

“ข้างรูปร่างเหมือนเสาไวย”

อีกคนหนึ่งไปจับขาข้าง “ข้างเหมือนไม้แหลมหว้า”

อีกคนหนึ่งไปจับวงข้าง “เฮ้ย ไม่ใช่ข้าง เหมือนปลิง”

อีกคนหนึ่งไปจับหางข้างลูบไปแล้วร้อง “เฮ้ย ไม่ใช่ ๆ ข้างเหมือนไม้กวาด”

ก็รวมความคนตาบอดทั้ง ๔ คน ไม่รู้จักข้างทั้งตัว แต่ว่าคนแม่แต่ตาไม่ดี

ตาฝ้าตาฟางยังพอเห็น ยังรู้จักรูปร่างของข้างเป็นอย่างไร ความเข้าใจมันก็ไม่เหมือนกัน

ฉะนั้นคนที่บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนาถือแต่ตำราอย่างเดียว พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า “เถรไบลานเปล่า” นั่นก็หมายความว่าได้แต่ไบลาน คือตัวหนังสือ ไม่เข้าใจตามความเป็นจริง ไม่หมดความสงสัย ซึ่งตรงกันข้ามกับคนที่ปฏิบัติพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ย่อมมีความเข้าใจในคำสอนตามความเป็นจริง

บ้าง ถึงแม้ไม่มากอย่างเปิด ๆ ก็ยังพอรู้บ้าง

เหมือนกับคนหรือว่าจะเปรียบเทียบเหมือนกับแม่ครัว หรือท่านสุภาพสตรีที่เป็นแม่บ้าน คนหนึ่งอ่านตำราทำกับข้าวทำขนมคล่องตัว หมายความว่าแกงอะไรต้มอะไร ขนมแบบไหนทำอย่างไร อธิบายคล่องแคล่วตามตำรา แต่ก็ไม่เคยทำกับข้าวเลย อีกคนหนึ่งไม่ได้เรียนตำรามาก เรียนบ้างเล็กน้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งรับฟังคำสอนมาจากบิดามารดาให้หุงหาอาหารด้วยมือมาตั้งแต่เด็ก คนสองคนนี้มีผลต่างกัน คนมีแต่ตำราไม่เคยได้กินอะไรเลย ใ้คนเริ่มทำมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่เริ่มต้มโคล้ง ต้มยำ ต้มส้ม เป็นอาหารเล็ก ๆ น้อย ๆ เบื้องต้น มาจนถึงที่สุดเขาได้กินทุกอย่าง เขาได้ทำทุกอย่าง และก็มีความรู้ตามความเป็นจริง

ข้อนี้ฉันใด ความหนักใจของผมไม่มีในฐานะที่ท่านทั้งหลายโจมตีผม ความจริงผมไม่ถือว่าท่านโจมตีผม ที่ผมไม่หนักใจผมถือว่าท่านโจมตีพระพุทธเจ้า เพราะว่าความรู้ที่พระพุทธเจ้าสอนมา ในเมื่อพระพุทธเจ้าสอนมาท่านเห็นว่าไม่ดีท่านก็โจมตีพระพุทธเจ้าเอง ท่านก็นินทาว่าร้ายพระพุทธเจ้าเอง

ถ้าจะถามว่า หากว่าท่านผู้นั้นไม่คบล่ะ

ความจริงคบหรือไม่คบไม่ได้มีความหมาย ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่าผมบวชมาที่ผมเลี้ยงตัวเองนะ ญาติโยมพุทธบริษัทท่านสงเคราะห์ผมมา พระพวกนั้นแม้แต่หน้าก็ยังไม่เคยเห็นกัน วาจาก็ไม่เคยกล่าว แม้แต่ข้าวบุด ๆ สักเม็ดเดียวก็ไม่เคยส่งให้ ผมจะหนักใจอะไรกับคนที่ไม่มีสาระสำหรับผม

รวมความผมมีความรู้สึกที่ท่านพวกนั้นเหมือนเศษขยะอันหนึ่งที่เขาทิ้งไว้ไกลจากตาผม ผมมองไม่เห็น เสียงของท่านจึงไม่มีความหมาย

ถ้าถามว่าถ้าบังเอิญท่านจะรวมตัวกันกล่าวร้ายกับผม ทำให้ผมหมดสภาพความเป็นพระ

ยังไง ๆ ผมก็ไม่หมดสภาพความเป็นพระ ในเมื่อท่านไม่ต้องการคบ ผมก็แยกนิกายซะมันก็หมดเรื่อง ผมพร้อมเสมอ พร้อมมาหลายสิบปีแล้ว อยากจะแยกนิกาย แต่ว่าท่านที่ดียังมีอยู่มาก ผมไม่หนักใจเรื่องนี้

ก็มาคุยกันเรื่อง "บ้ำทอง" ต่อไป

ไ้การบ้ำทองของผมนี้มันก็กว้างขวางมาก แต่ก็ได้มีบรรดาท่านพวกนี้แหละหาว่าอวดอุตริมนุสธรรม แต่ก็ไม่รู้ตัวว่าเป็นใคร ถ้ารู้ตัวผมจะไปคุยที่วัด ว่าง ๆ จดหมายมาก็ได้ครับว่าท่านอยู่กันที่ไหน ท่านมีความเห็นอย่างไร ท่านบวชในศาสนาไหน ปฏิบัติแบบไหนตามศาสดาของท่าน เราอยากจะพบกันจริง ๆ

เข้ามาคุยต่อไปได้ดีกว่า พุดมากจะหนัก เพราะคนที่ไม่คบกันนี้พุดได้หนัก
 ยังไง ๆ ผมก็ไม่คบพวกนั้นแน่ ทั้งนี้เพราะอะไร ผมไม่เห็นประโยชน์สำหรับคนพวกนี้
 เลย มีแต่ทำลายความดีของพระพุทธศาสนา พุดปาว ๆ นะพุดได้ แต่ความดีเบื้องหลังญาติ
 โยมพุทธบริษัทรู้แล้ว “ใช้นาคตั้งสัจฉาน ดูกี้ได้ว่าท่านพวกนั้นจะตายแล้วจะไปทาง
 ไหน เรียบร้อย ในปัจจุบัน ในอดีตทำความชั่วอะไรไว้ ภาพจะปรากฏชัด ไม่ต้องรู้จักหน้า
 รู้แต่เหตุว่าท่านผู้นี้โงมตีผมด้านนี้ รู้แค่นี้อยากจะทราบเลย พวกนี้คนนี้ ขณะนี้ ใครมี
 รูปร่างหน้าตาเป็นยังไง อยู่ที่ไหน และก็มี ความดีความชั่วเบื้องหลังมีอะไรบ้าง กรรมทั้ง
 หลายที่ทำจะสนองท่านเวลาที่ท่านตายแล้วท่านจะไปอยู่ที่ไหน เรื่องไม่ยาก

แต่ความจริงเวลานี้ฆราวาสเขารู้กันเยอะ นี่ผมเอาความรู้อันนี้มาแจกฆราวาส
 ก็เป็นความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ ในพระพุทธศาสนา จะทำให้บรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย
 โดยถ้วนหน้ามีความเข้าใจในพระศาสนา เลื่อนหน้าที่ดีหว่านพืชจะได้มีผลมาก ๆ

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนมโนยิทธิก็เหมือนกัน หากว่าผมทำเลยเถิด
 ไป อวดอุตริมนุสธรรม แต่ผมจะไปแปลกอะไรในเมื่อญาติโยมพุทธบริษัทท่านทำกัน
 ได้ บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายทำกันได้เป็นของไม่แปลก

เป็นอันว่าพึงเข้าใจว่านักบวชที่พึงแสดงเขาแต่งตัวคล้ายคลึงกัน บางทีทำ
 หน้าตาเหมือนพระอรหันต์ แต่ภายในความจริงแล้วยิ่งกว่าเปรตก็มี

ที่นี้ก็มาคุยกันถึงเรื่อง “ทองคำ”

ทองคำแหล่งที่ว่าเป็นแสดงปาฏิหาริย์บ่อย ๆ ความจริงไม่ใช่ทองคำแสดง เป็น
 เทวดาที่รักษาแสดง เรื่องเป็นอย่างไร

ในเมื่อถึงกาลเวลาที่ไปพบทองคำที่นั่นแน่ ผมก็ถามท่านท้าวมหาธา อองค์-
 ที่ตอบก็คือ ท่านท้าวเวสสุวัณ ถามว่า

“ทองทั้งหลายเหล่านี้จะมีประโยชน์กับประชาชนชาวไทยเมื่อไร เวลานี้ประเทศชาติอยู่ใน
 ความยากจนเข็ญใจ คนเร้นแค้น ประชาชนน่าจะพึงได้”

ท่านก็ตอบว่า “ถ้าให้ประชาชนคนไทยเวลานี้ คนไทยเกือบจะไม่เหลือเลย จะตายกัน
 เกือบหมดทั้งชาติ ส่วนที่มีชีวิตอยู่ก็จะตกเป็นทาสของชาติอื่น”

ก็เลยถามท่านว่า “ทองนี้มีความศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน?”

ท่านบอกว่า “ทองก็แล้วแต่จะมีความศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน ไม่สำคัญ สำคัญว่าคนไทย
 จะยังมีความโลภเห็นทองเข้าก็จะฆ่ากันหนัก เหมือนแรดที่บุกที่เขาบุญย์ แรดที่บุกที่เขาบุญย์นั้นฆ่ากัน
 ตายกันเป็นร้อย แต่ว่าถ้าทองคำนี้มันจะตายกันเกือบทั้งชาติ มึงแย่งกู กูแย่งมึง ฆ่ากันไป
 ฆ่ากันมา ถ้ากำลังชาวไทยอ่อนลงเพราะขาดความสามัคคี มีความโลภ ก็จะทำให้ต่างประเทศ

บุกรุกเข้ามา ไม่มีใครต่อต้านได้ ผลที่สุดของทั้งหมดจะเป็นของชาวต่างประเทศ น่าดู และก็คนไทยที่เหลือก็ต้องเป็นทาสเขา ไอ้ทองก็ไม่ได้ กินก็จะไม่มีกิน เขาจะใช้อย่างทาส เขาจะข่มขู่อย่างทาส"

ท่านบอกว่า "ถ้าคนไทยดีกว่านี้เมื่อไรทองนี้ใช้ได้เมื่อนั้น"

ถามว่า "ปริมาณทองมีสักกี่ตัน?"

ท่านบอกว่า "ถ้าหมื่นตันนี้มันยังไม่หมดถึงครึ่ง"

โอ้โฮ แล้วก็ทองคำธรรมชาติไม่มีคำว่าหมด มันจะก่อตัวเกิดอยู่เสมอ

ถามว่า "เหตุที่ทองก่อตัวเพราะอาศัยอะไรเป็นเหตุ"

ท่านก็บอกให้ฟัง แต่ผมจะยังไม่บอกเวลานี้ ใครถามต่อไปก็ไม่บอก เพราะวิชานี้นักธรณีวิทยาเขาทราบกันอยู่แล้ว นักธรณีวิทยามีความรู้ด้านดินมันน่าจะทราบว่าทองเกิดจากอะไร เขาจะรู้ ผมก็ชี้เกี้ยวเอาตำราเปิด ๆ ไปพูดให้เขาฟัง

หลังจากนั้นแล้วผมก็ถามถึงทองทั่วประเทศ ท่านก็พาดูหมด ทั้งทองคำธรรมชาติและทองที่ปรุ่่งแต่งแล้ว หลอมแล้ว เป็นสร้อยก็มี เป็นแห่่งก็มี เป็นเพชรนิลจินดาเยอะเยอะ รวยจัด ผมนึก ๆ ยิ้มในใจว่า แค่ทองอย่างเดียว ประเทศไทยก็เป็นมหาเศรษฐีของโลกแล้ว ไม่ต้องแร่่อื่น ยังน้ำมันอีก ยังแก๊สอีก ยังแร่ต่าง ๆ อีก โอ...มหาศาล ผมยิ้มบ้าอยู่คนเดียว ไอ้เรื่องทองนี้ยังไม่มีใครเขาว่าบ้า ผมเลยต้องว่าบ้าคนเดียว ชื่นใจว่าสักวันหนึ่งข้างหน้าคนไทยจะดี

ทีนี้มา ผลของการฝึกมโนมยิทธิ ผมอยากจะพูด พูดเสียตอนนี้เลยว่ามีผลดีอย่างไร

มโนมยิทธินี้เป็นความดีทางพระพุทธศาสนา คนที่ได้จะต้องทรงศีลบริสุทธิ์ มีความรู้สึกกว่าชีวิตนี้มันจะต้องตาย ตายแล้ว ถ้าเราทำดีไว้เราก็จะไปสู่ที่ดี ทำชั่วไว้เราก็ไปสู่ที่ชั่วที่มีทุกข์ เรียกว่าถ้าอยู่ก็อยู่เป็นคนดี ตายเป็นผีก็เป็นผีดี เมื่อมีความรู้สึกกว่าจะต้องตาย คำว่าตายคือไม่ยอมไปอบายภูมิ ก็ยึดพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอรียสงฆ์เป็นที่พึ่ง มีความเคารพแน่นอน นี่หลักสูตร

หลังจากนั้นก็มีศีลบริสุทธิ์ อารมณ์จริง ๆ ต้อง

๑. ไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง
๒. ไม่ยุยงบุคคลอื่นให้ทำลายศีล
๓. ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

และเวลาต้องการให้จิตสะอาดเบื้องต้น ก็ต้องระงับนิวรรณ์ ๕ ประการได้ทันที ทันใด ยามปกติจะไม่ยอมให้นิวรรณ์ ๕ ประการ เป็นเจ้านายบังคับใช้จิตของเรา จิตของ

เราต้องมีกำลังเหนือนิวรรณ์ ๕ ประการไว้เสมอ

นิวรรณ์ ๕ ประการคือ

๑. ไม่เมาในรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัสเกินพอดี
๒. ไม่คิดประทุษร้ายบุคคลอื่น
๓. ไม่่วงเวลาทำความดี
๔. จิตไม่ฟุ้งซ่านพลุ่งพล่านเกินไป ใช้กำลังใจคิดอยู่ในขอบเขตของความดี
๕. ไม่สงสัยผลการปฏิบัติในความดี

หลังจากนั้นต้องทรงอารมณ์ตามนี้อีก ท่านทั้งหลายที่ฟังจำไว้ นะครับ หากว่าท่านทรงอย่างนี้ไม่ได้ สมาธิความรู้ต่าง ๆ ที่ได้มันจะสลายตัว ถ้าทรงไว้ได้ผมขอยืนยันว่าต้องการใช้เมื่อไรก็มีเมื่อนั้น อารมณ์ต่าง ๆ ที่ได้ไว้ทั้งหมดจะทรงตัวตลอดเวลา ไม่ถอยหลัง มีแต่ก้าวหน้าขึ้นไป

หลังจากนั้นกำลังใจของท่านผู้นั้นต้องทรง พรหมวิหาร ๔ เป็นปกติคือ

๑. จิตคิดไว้เสมอว่าเราจะเป็มิตรที่ดีของคนและสัตว์ทั้งหลาย ไม่คิดประทุษร้ายใคร มีแต่ความรัก เห็นคนก็รักคน เห็นสัตว์ก็รักสัตว์ เห็นวัตถุก็รักวัตถุ ไม่คิดทำลายทรัพย์สินสมบัติของใครทั้งหมด

๒. กรุณา มีความสงสารตั้งใจไว้เสมอว่าจะสงเคราะห์มนุษย์และสัตว์เพื่อนร่วมโลกให้มีความสุขตามกำลัง ถ้าโอกาสมีและทรัพย์สินมี ปัญญา มี ถ้าเขาขาดวัตถุเรามีวัตถุเราจะให้วัตถุ ถ้าไม่มีวัตถุเราจะให้แรงกายช่วย ถ้าร่างกายเขาไม่ต้องการ เราจะให้แรงปัญญาช่วย เป็นปัจจัยสร้างความสุขร่วมกัน

๓. มุทิตา เราจะไม่อิจฉาริษยาใคร เห็นคนอื่นได้ดีพลอยยินดีด้วย

๔. อุเบกขา เห็นคนอื่นพลีขงพล้ำเราจะไม่ซ้ำเติมให้มีทุกข์มากไปกว่านั้น เราจะวางเฉย จิตพร้อมจะช่วยเหลือไว้เสมอ

นี่นักเจริญมโนยิทธิทุกคนต้องทรงอารมณ์อย่างนี้ไว้เป็นปกติ คำว่าปกติมันทุกลมหายใจเข้าออกให้ทรงตัว อย่างนี้ผลของสมาธิที่ได้จะไม่มีการเสื่อม

แต่ว่าผมก็ไม่ยืนยันว่าทุกคนที่เขาฝึกไปได้ เขาจะรักษาไว้ได้ทุกคน บางคนก็ปล่อยสลายตัวเสียก็มี บางคนก็ไม่มาเอาจริงเอาจ้ง มาแค่วันเดียวบู๊บบ๊บบ ๑ แล้วก็ไป คล้าย ๆ จะมาลอง ท่านพวกนี้ผมถือว่ายังไม่จริงจ้งกับพระพุทธศาสนา ไม่ใช่ไปเกณฑ์บังคับ ไม่ใช่อยากให้เขาปฏิบัติ แต่ว่าผลของผู้ปฏิบัติมีอยู่แล้ว ถ้าเขาทำไปอย่างนั้นไม่ซ้ำก็สลายตัว เมื่อสลายตัวไปแล้วกำลังจิตจะกลุ้มจะมีความวุ่นวาย จะตั้งไม่กลับ ความสามารถความรู้ที่มีอยู่ตั้งไม่กลับเพราะมีอาการกลุ้มและก็หลายคนกลับเป็น

ปฏิบัติกับพระพุทธศาสนา อันนี้ก็มิ

สำหรับคนดีมีอยู่ ผมคิดว่าคนในโลกนี้ผมเกิดมาหนึ่งชีวิต ทำให้คนเข้าใจพระพุทธศาสนาเพียงคนเดียวผมพอใจ ก็เรียกว่าถ้าเขาผู้นั้นมีความรู้สึกที่ชีวิตนี้มันต้องตายไม่ประมาทในชีวิต และก็เขาผู้นั้นตั้งใจมีความเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์จริง ทรงศีล ๕ บริสุทธจริง สามารถระงับนิวรณ์ ๕ ได้โดยฉับพลัน ทรงพรหมวิหาร ๔ จิตตั้งไว้ในด้านของความดีโดยเฉพาะว่าเราต้องการพระนิพพาน แต่นี้เพียงคนเดียว ผมคิดว่าชีวิตนี้ผมได้กำไร ได้กำไรชีวิตที่คนดีมีอยู่

แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น คนที่รับการฝึกไว้ รักษาตัวไว้ได้จริง ๆ มีนับเกินแสน แสนนะเกินแน่ แต่ทว่าจะเกินไปเท่าไรผมไม่ทราบและพวกนี้ที่ทำ ๆ ได้แล้วมีความรักใคร่ มีความสามัคคีเป็นกรณีพิเศษ ดีกว่าไปเทศน์สอนปาว ๆ เพราะว่าผมเคยเป็นนักเทศน์มา เทศน์เท่าไรไม่สามารถจะทำให้คนมีกำลังใจดีขึ้นมาได้ ไปเมื่อไรคนนั้นก็กินเหล้าอยู่ตามเดิม

ที่นี้พอมาฝึกมโนมยิทธิเข้าดีจริง ๆ มีหลายคนพอคิดว่าคนที่เขาจะทำได้ต้องเป็นคนมีศีล ๕ บริสุทธ ท่านผู้นั้นอยากจะทำบ้าง ก็เลิกเหล้าเลิกฝิ่นมาเลย ทำตัวเป็นคนดีตลอดมา และบางคนยังไม่รู้ลีลา ก็มาถึง เอ้า! เขาห้ามกันแบบนี้หรือก็เลยไม่แปลกใจ ทำกับเขาบ้าง ก็เลยพลอยดีกับเขาไปด้วย

เป็นอันว่ามโนมยิทธินี้เป็นแบบฉบับที่ดี เป็นเครื่องเตือนใจ นรกอยู่ที่ไหนรู้จัก และก็รู้ว่าตนเองเคยตกนรกขุมไหนมาบ้าง ใครทำบาปทำชั่วอะไรตกนรกขุมไหน มีโทษอย่างไรเห็นพบมาเอง เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานเพราะกรรมอะไร ทราบ

และนอกจากนั้นยังรู้เรื่องของคนอื่นด้วย เวลาลงไปนรกอยากจะทำอะไรใครที่เป็นญาติเป็นพวกเป็นพี่น้องกันมีไหมในนรกขุมนี้ ๆ ต้องการทราบจะพบทันทีและก็จะเรียกมาคุยกันได้

แต่เวลานี้ญาติโยมนี่ฉลาด ผมก็เสียว ๆ เหมือนกัน เสียว ๆ ความสามารถของญาติโยม ท่านไปนรกท่านก็ขอดูพระในนรกอันนี้ชื่นใจมาก ว่านรกขุมนี้คนที่เคยเป็นพระมีโทษระหว่างความพระตายแล้วมีไหม ขอดูภาพ เป็นพระเหลืองพริบ ขอดูพระที่เคยรู้จักชื่อที่มีชื่อเสียง และเคยรู้จักตัวมีไหม ปรากฏว่าพบทุกราย

บางรายดีกว่านั้นอีกท่านใช้นาคตั้งสญาณถามพระตรง ถามว่า

“พระองค์นั้นที่ยังไม่ตายนะ เวลานี้ถ้าตายแล้วจะไปสวรรค์หรือนรก...?”

ภาพก็ปรากฏในนรกบ้าง ในสวรรค์บ้าง ที่อื่นบ้าง และขอดูผลการกระทำ

ของท่านผู้นั้นตั้งแต่เริ่มบวชมาทำอะไรบ้าง ปรากรฎภาพชัดเหมือนกับดูโทรทัศน์ที่ว่าอย่างนี้ไม่ใช่ตาสีตาสาเขารู้ คนที่มีปัญญาณะ ที่เรายกย่องสรรเสริญว่า ท่านได้ปริญญาบ้าง ท่านเป็นดอกเตอร์บ้าง นี่ท่านรู้กันและกัฎยัติโยมพุทธบริษัทก็รู้ตาม เวลานั้นเข้าใจเรื่องพระมาก บางคนถึงกับมาถามว่า

“การเรียไรการบอกบุญเคยทำเป็นประจำ เพราะคนที่บอกชอบกันจะทำอย่างไร..?”

ก็บอกว่า “เป็นกำลังใจของกัฎยัติโยม อันนี้มันเรื่องของศรัทธาไม่ได้ห้าม การให้ทานกับคนที่ไม่มีศีล กับการให้ทานกับคนที่มศีลบริสุทธิ์ ถ้าต่างกันหลายแสนเท่า ยิ่งให้ทานกับคนที่มีความบริสุทธิ์ผุดผ่องจะมีค่าสูงมาก”

บางท่านจรรยาเรียบร้อยน่าเลื่อมใสหน้าใหน้าบุชชา แต่ลูกหลานไปดูเข้าโดดป่องไปอยู่ในอเวจิมหานรก อันนี้เป็นที่น่ากัฎมิใจ พระพุทธเจ้าทรงประกาศพระศาสนาให้นักบวชปฏิบัติตนเป็นคนดี เป็นปุชฌีเยบุคคล เป็นบุคคลที่ชาวบ้านควรบูชา ถ้าพลาดทำพลาดทางแบบนี้ ชาวบ้านจะได้เลือกเนื่อนาบุญได้ตามชอบใจ ใครอยากได้นาดอนก็ทำบุญกับนาดอน ใครอยากได้นาลุ่มก็หว่านข้าวหว่านพืชกับนาลุ่ม ใครอยากได้นาดี้ก็หว่านพืชผลกับนาดี้

และเหมือนกับคนที่อยากได้บุญมาก ก็ทำบุญกับพระที่มีศีลบริสุทธิ์ มีกัฎยัติสมบัติ เป็นพระอรียะตามขั้นไป

ใครอยากได้นรกไว้เป็นปัจจัยเป็นสมบัติก็ทำบุญกับนักบวชที่ไม่มีศีลก็หมดเรื่องราว ให้บรรดากัฎยัติโยมพุทธบริษัทตัดสินใจเอาเอง

แต่ท่านผู้รับฟังอย่าลืมนะ ผมเองก็เสียว ๆ เหมือนกันนะ ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ผมตายแล้วผมจะลงนรกขุมไหน ท่านทั้งหลายจงอย่าคิดว่าผมเป็นผู้วิเศษนะครับ ผมเองก็ต้อกเด็ก ๆ สงสัยเหมือนกันไอ้ข้าข้างใดข้างหนึ่งมันเหย่งลงไปขุมไหนบ้างหรือเปล่า

ขอท่านทั้งหลายที่รับฟังโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนภิกษุที่รับฟังอย่าประมาทในชีวิต อย่าคิดว่าเราดีแล้ว ถือกคติที่องค์สมเด็จพระประทีปแก้วทรงตรัสว่า

“อัตตนา โจทยัตตานัง” จงกล่าวโทษโจทความผิดไว้เสมอ เราจะได้ไม่ผิดต่อไป

เอาละบรรดาท่านทั้งหลายวันนี้บ้าเรื่องทองพอสสมควร ร่างกายก็ยังไม่ดีสัญญาณบอกเวลาหมดแล้วนี่ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๑๕ บ้าเรื่องแผ่นดินไหว

เพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท วันนี้ยังเป็นวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๓ เป็นตอนที่ ๘ สำหรับการบันทึก และก็การบันทึกนี่อย่าลืมว่า ผมยังอยู่ในการป่วยไข้ไม่สบายอยู่มาก เมื่อตอนเช้าหมอมาให้น้ำเกลือ หมอเขาก็หาว่าผมไม่พัก ผมก็ต้องทนให้หมอดู เพราะผมก็ไม่พักจริง ๆ เพราะผมเองไม่ไว้ใจในชีวิต ไม่ทราบว่าจะชีวิตนี้มันจะตายเมื่อไร ก่อนจะตายก็เล่าความเป็นมาสู่กันฟังเสียก่อน เพราะว่าประเดี๋ยวเวลาผมตาย คนนั้นเขียนประวัติ คนนี้เขียนประวัติ ก็อาจจะเขียนไม่ค่อยถูก ใจความกระจุกกระจังเขียนมากก็จะเป็นการขัดแย้งกัน

ความจริงผมเองผมก็รู้ประวัติผมไม่หมดเหมือนกัน มันจำไม่ได้ครบ เรื่องมันนานมาแล้วและเวลากาลผ่านมาถึง ๗๐ ปี คงจำอะไรไม่ได้ดี บางอย่างน่าจะจำได้ก็จำไม่ได้ เอ้า ค่อยกันต่อไป

ก็รวมความว่า อารมณ์ที่ท่านฝึกได้แล้วขอเตือนไว้นิดหนึ่ง ยังไง ๆ เราก็หนีรอกัน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทก็เช่นเดียวกัน มันจะหนีพ้นหรือไม่พ้น ก็พยายามวิ่งหนีเข้าไว้ก็แล้วกัน

อันดับแรกอย่าประมาทในชีวิต คิดว่าชีวิตนี้มันจะต้องตาย ยังไง ๆ เราก็ตายกันแน่

ประการที่ ๒ ก่อนจะตายยึดพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่ง เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า “คนนี้ก็ถึงชื่อท่านอย่างเดียวไม่เคยทำบุญทำกุศลอย่างอื่น ตายแล้วไปสวรรค์นับไม่ถ้วน” อย่างน้อยที่สุดเราแผ่นดินขึ้นสวรรค์ก่อนก็ยังจะดีต่อไปเป็นพรหม ไปนิพพานนั้น ก็ว่ากันทีหลังก็ได้ ยึดสวรรค์เป็นเป้าหมายไว้ก่อน

ทางที่จะไปสวรรค์ได้จริงจังอย่างมั่นคงและไม่ลงบาปภูมิก็คือ ทรงศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ ศีล ๕ นะจริง ๆ ผมคิดว่าควรจะบวกกับ กรรมบถ ๑๐ ถ้าเป็น ศีล ๕ จริง ๆ ยังสร้างความสะอาดใจแก่บุคคลอื่น และอันดับหลังตั้งใจไว้เพื่อ นิพพาน โดยเฉพาะ

การตั้งใจไว้เพื่อ นิพพาน นี้ผมเคยถาม หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เรียกว่า “หลวงพ่อด” ก็แล้วกัน เวลานั้นผมไปหาท่าน ท่านยังไม่ได้เป็นพระครู ยังไม่ได้เป็นเจ้าคุณ เมื่อท่านบิณฑแล้ว ท่านก็บอกว่าเขาเอาหัวโขนมาตั้งให้ มาสวมให้ แต่ฉันจะไม่เดินไปตามจังหวะของโขน ฉันจะเดินตามปกติของฉันตามเดิม พระองค์นี้น่ารักมาก ผมนับถือมาก ท่านเคยบอกว่าควรจะหวัง นิพพาน ผมก็ถามว่า

“คนอย่างกระผมจะไปนิพพานกับเขาได้หรือครับ?”

ท่านก็บอกว่า “เราตั้งใจไว้ก่อน เหมือนกับคนขึ้นยอดไม้ เธอขึ้นต้นไม้ตั้งใจ เราจะขึ้นให้สุดยอด ถ้าบังเอิญเราตั้งใจขึ้นสุดยอดแรงมันไปไม่ถึง มันก็ต้องไปถึงกิ่งใดกิ่งหนึ่งเป็นที่พักจนได้ ถ้าเราตั้งใจต่ำ ดีไม่ดีมันขึ้นไม่ถึงเลย”

ท่านบอกว่า “หวังนิพพานก็เช่นเดียวกัน ถ้ากำลังอย่างอ่อนมันก็ไปค้างที่สวรรค์ได้ กำลังอย่างกลางก็ไปค้างที่พรหม ถ้าเราเกิดจิตไม่นิยมมนุษย์โลก เทวโลก และพรหมโลก หรือไม่นิยมร่างกายด้วยความจริงใจ เราก็คงไปนิพพาน”

คติของหลวงพ่อดีดีมาก ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทและญาติโยมทั้งหลาย พยายามปฏิบัติทำตามไว้เถอะ ตัวท่านตาย แต่ความดีของท่านยังไม่ตาย ผมยอมรับนับถือองค์นี้ท่านดีจริง ๆ วิชาความรู้ที่ผมก็เรียนกับท่านไว้เยอะ ที่นำมาใช้นี้ก็เอาของท่านมาใช้เยอะเหมือนกัน ท่านก็บอกเป็นของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของท่าน ท่านค้นคว้าเอา มา เป็นพระองค์แรกที่ทำให้คนมีความเข้าใจเรื่องสวรรค์ เรื่องนรก ได้ชัดเจนแจ่มใส และเรื่องนิพพานด้วย

แต่ก็น่าแปลก หลวงพ่อสดกับผมก็คล้ายคลึงกันอยู่อย่าง ถูกด่าแหลกเหมือนกัน ด่าท่านทำอะไรท่านก็ยิ้มตลอดเวลา ผมก็เลยจำยิ้มของท่านมา แต่ก็ขอได้โปรดอย่ามาด่าต่อหน้าก็แล้วกัน ไม่แน่ใจจะยิ้มออกหรือไม่ออก ถ้าด่าลับหลังด่าไปเถอะ ด่ายังไงก็ด่าไป อย่าเข้ามาด่าใกล้ ๆ ด่าไกล ๆ ไม่เป็นไร ถ้าด่าให้ได้ยิน ผมประกาศแล้วนี้ไม่ใช่พระอรหันต์ ผมไม่ใช่พระอนาคามี ผมไม่ใช่พระอริยะ ผมไม่ใช่ผู้ทรงฌาน ผมมีคติอย่างเดียวว่าบวชต้องการนิพพาน จะไปได้หรือไม่ได้ก็ช่าง จะไปได้ก็ต้องการจะไปยังไม่ได้ก็ต้องการ เพราะใจมันต้องการมาตั้งแต่กำเนิดเสียแล้วก็อยากจะไป ชาตินี้ไปไม่ได้ ชาตินี้หน้าก็ไปไม่ได้ ชาตินี้หน้าไปไม่ได้ ชาตินี้โน่นก็ไปไม่ได้

และที่เวลาเราเกิดมาเพื่อแก่ กว่าที่จะแก่ถึง ๗๐ ปีมันใช้เวลานานมาก มันก็ยังแก่มาได้ และเรื่อง นิพพาน ถ้าเราไม่ท้อถอย ทำไมจะไปไม่ได้ ใครเขาจะหาว่าเป็นยังไงก็ช่าง เราปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าก็แล้วกัน พระพุทธเจ้าสอนคนให้ทุกคนไปนิพพาน เราก็ต้องการไปนิพพาน อย่างพระพุทธเจ้าท่านบอก ท่านบอกว่าธรรมะของท่านให้เลือกปฏิบัติที่เห็นว่าควรปฏิบัติ ไม่ใช่ยกมาทั้งกระบี่ ไม่ใช่ให้นำหนังสือเล่มใหญ่ ๆ มากทำอย่างนั้นทุกถ้อยคำ ไม่มีผล

และขอบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณรจงอย่าทำตนเป็น “เถรโบราณเปล่า” คือไปที่ไหนก็คุย “ฉันเรียนจบถึงนั้น” “ฉันเรียนถึงนี้” “ฉันเรียนถึงโน่น” แค่เรียนนะมันไม่มีผลหรอก มันต้องปฏิบัติ ก็คนที่เขาไม่เรียนเลย เขาไปนิพพานได้

ตั้งเยอะ

อย่างสมัยพระพุทธเจ้า ตาสีตาสามาจากไหนก็ไม่รู้ ไม่เคยรู้จักมาก่อนเลยแม้ แต่พระพุทธเจ้าฟังเทศน์จบเดียวก็มีความเข้าใจ บรรลุมรรคผลเป็นพระอรหันต์พร้อมปฏิ สัมภิตาญาณ

และตอนนี้ความรู้พระพุทธศาสนาทุกอย่างก็เข้าใจหมด นี่ความรู้จริง ๆ มันมาจากผลการศึกษาปฏิบัติ ไม่ใช่การเรียนหนังสือโดยเฉพาะ ที่เรียนหนังสือโดยเฉพาะประก าศตนเองเป็นผู้นำความดีไปให้ แยกความดีไปให้แต่ในที่สุดตัวเองและทะเล่อกไม่ไหวหนีไม่ ถ้วน

ก็รวมความว่าอย่าประมาท คนที่เขาเรียนรู้มากเขาดีก็มี เขาปฏิบัติจริงก็ มี คนที่เรียนรู้มากไม่เอาไหนก็มี คนที่เรียนรู้น้อยมีการปฏิบัติจริงเข้าถึงขั้นสูงสุดก็ มี คนที่ไม่เรียนรู้อะไรเลย โผล่เข้ามาปฏิบัติเฉย ๆ ได้ผลสูงสุดก็มี ก็รวมความว่าความดี หรือความชั่วมันอยู่ที่ตัวปฏิบัติ

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัท ถ้าเรายังไม่ตายก็จงอย่าช่วยกันทำบ้าน เมืองให้ร่วนวาย ช่วยกันทำบ้านเมืองให้มีความสุข คือคิดว่าชีวิตนี้มันต้องตาย ก่อนจะตาย จากความเป็นคนเราต้องเป็นคนดี ตายเป็นผีจะได้เป็นผีดี เป็นผีเทวดา เป็นผีพรหม และ เป็นผีนิพพาน

หลังจากนั้นยึดความดีพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์เป็นที่ พึ่ง และก็ปฏิบัติตน ไม่ใจร้าย มีใจเมตตาปราณี ไม่ฆ่าใครไม่ทำร้ายใคร ไม่ลัก ไม่ขโมย ไม่ยื้อแย่ง ไม่คดโกงทรัพย์สินสมบัติของใคร ไม่แย่งคนรักของใคร ชื่อสัตย์ สุจริตต่อคู่ครอง นี้ด้านกาย

ด้านวาจา ไม่พูดคำไม่จริง พูดแต่วาจาจริง ไม่พูดคำหยาบพูดแต่วาจาไพ เราะ ไม่พูดยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้างกัน หรือไม่นิินทาเขา พูดแต่วาจาสร้างสรรค์ความ สามัคคี ไม่พูดวาจาที่ไร้ประโยชน์ วาจาใดที่เป็นประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่ายเรา พูด และก็ไม่ต้องมีสุราเมรัย

ด้านกำลังใจ ไม่คิดจะลักขโมยอยากได้ทรัพย์สินสมบัติของใคร ใจไม่คิดเลย ไม่คิดจะพิฆาตเช่นฆ่าประหารใคร ทำความเห็นให้ถูกว่าอันใดสิ่งใดเป็นปัจจัยของ ความสุขกับเรากับเพื่อนร่วมโลกเราจะทำอย่างนั้น แต่ที่บ้านเมืองจะมีความสุข

การที่จะรักษาพระพุทธศาสนา เวลานี้มีข่าวโครมคราม ๆ เขาบอกว่ากลัว คริสเตียนจะมาแย่งดินแดนพระพุทธศาสนาไป เกรงว่าจะแย่งคนไป ไม่ต้องกลัว กลัวทำไม คนของเรา เราดีเขาเอาไปไม่ได้ แต่เราอย่ากลายเป็นโจรปล้นตัวเองก็แล้วกัน

ก็หมายความว่าวิชาความรู้ที่ผมสอน พวกคริสต์เขามาเรียนกันเยอะ พวกอิสลามก็มาเรียนกันเยอะ และก็ถ้าของเขามันไม่มีของเรามี ถ้าบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย แต่ผมนะไม่สามารถนะ ผมก็ได้แต่ความรู้เปิด ๆ แค่นี้แหละ ความสามารถยิ่งใหญ่จริงจังของผมไม่มี ถ้าทุกคนใช้หลักสูตรของวิชาสามและอภิญาหก มาใช้เป็นปกติสำหรับพระ ผมว่าส่นะผมไม่ไปพูดเคี้ยวเขี้ยวแบบนั้นหรอก พระก็ไม่ได้เคี้ยวเขี้ยว แต่พูดตามความเป็นจริงว่า

ถ้าเราจะอนุรักษ์พระพุทธศาสนา ให้พระพุทธศาสนาคงอยู่จริง ๆ พระพุทธศาสนาจะคงอยู่ได้เพราะความเลื่อมใสของคน เพราะชาวบ้านชาวเมืองมีความเข้าใจในพระพุทธศาสนามีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ ภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา มีความเข้าใจว่าตายแล้วเกิดหรือไม่เกิด สูญหรือไม่สูญ นรกมีจริงไหม นี่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า นรกมีจริงเราอย่าฝืนท่าน หากทางแนะนำญาติโยมพุทธบริษัทให้เห็น **ระก สวรรค์ เปรต อสุรกาย** เห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยทิพจักขุญาณในหลักสูตรวิชาสามให้เข้าใจว่าตายแล้วไม่สูญด้วยกำลังของ **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** คือระลึกชาติ แค่นี้ละครับเพื่อนภิกษุสามเณร พระพุทธศาสนาไม่ไปไหน

ท่านจะเห็นว่าเวลานี้สำนักกรรมฐานเยอะ ทุกแห่งเต็มไปด้วยความเจริญรุ่งเรือง แม้แต่จะอยู่ในป่าในเขา เพราะว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมีความเข้าใจตามความเป็นจริง เห็นจริงเห็นจังตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และก็ท่านผู้นั้นเป็นเจ้าของถิ่นเป็นเจ้าสำนัก ท่านมีความรู้ความสามารถในการแนะนำ ฉะนั้นคนจึงไปหาท่านมาก

ถ้าบรรดาพระสงฆ์ทุกท่านที่ท่านบอกว่าท่านจะช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนา ให้ทรงอยู่ไม่มีใครไปแย่งคนไปจากพระพุทธศาสนาได้ ก็ไม่ต้องไปทะเลาะกับเขา เพียงเอาหลักสูตรวิชาสามและอภิญาหกไปใช้พอแล้ว เหลือเหลือ แม้แต่แค่ความรู้เปิด ๆ อย่างผมได้มากกระจุกกระจิม จะเป็นวิชาสามจริงก็ไม่ใช่จะเป็นอภิญาหกก็ไม่ใช่ อภิญาหกไม่ใช่แน่

แต่การเตรียมตัวเพื่ออภิญาหกอาจจะมีบ้าง มีก็เป็นสะเก็ดเศษ ๆ เลย ๆ ถึงอย่างนั้นการไปอเมริกาปีที่ ๒ คือปี ๒๕๒๗ ฝรั่งเศสมาปฏิบัติธรรมได้กันเยอะ คล่องแคล่วมาก ทั้งนี้ก็ต้องขอบใจ ดร.ปริยญา นุตาลัย เป็นคนสอน กับคุณวิรัช คือ พระวิรัชที่วัดท่าซุงนี่เอง เธออยู่อเมริกามาหลายปีเป็นคนสอน เขาพูดภาษาฝรั่งเศสได้ ไ้ผมนะไม่ได้สักคำ ภาษาฝรั่งเศส “กิน” เขาก็ไม่เรียกว่า “เจียะ” ถ้าเจียะพอเรียกได้ ไม่รู้เขาพูดอย่างไร กินไม่ถูก ก็ต้องใช้ภาษาไปกัน

ฝรั่งมังค่าเขาได้กันแยะแยะ เขาสอนกันแค่ ๑๐ นาที ระวังชาติได้ทันที ดร. **ปริญญานุกตลัษ** เธอยังมีชีวิตอยู่ ใครสงสัยก็ไปคุยกับเธอก็แล้วกัน เธอเป็นคนสอน และเรื่องการรู้อะไรต่ออะไรเราพิสูจน์กันแล้ว ฝรั่งคนนั้นไม่รู้เรื่อง ถ้ามแล้ว แกตอบทุกหมัด ไอ้สิ่งที่ถูกไม่ใช่ถูกเฉพาะสิ่งที่เรามองไม่เห็นคือชาติก่อน เอากันชาติ นี้ ชาตินี้เวลานี้อะไรอยู่ที่ไหนเธอตอบได้ทันที อันนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ของความรู้แต่ความรู้ นี้จะยืนยงทนได้นานไม่นานเพียงใดก็ขึ้นกับกำลังใจของเธอ สำหรับผมเองผมก็ไม่ยืนยัน เหมือนกัน จะเปลืองลงนรกหรือเปล่านั้นไม่ทราบ

วันนี้ฉวยไปนะ เวลาหมดไปเกือบ ๒๐ นาที นี่หมดไป ๑๗ นาทีแล้ว ก็เลยจะ ขอบ้าอีกนิด เป็นบ้าสุดท้ายสำหรับหนังสือเล่มนี้ อันนี้ให้เขาทำเป็นเสียงไว้เล่มละ ๑๐ คาสเซต ถ้าจบ ๑๐ คาสเซตถือว่าหมดเรื่องกันที เป็นเล่มหนึ่งเล่ม แต่ยังไม่จบมันจะมี เรื่อย ๆ ไปจนกว่าผมจะเล่าเรื่องไปถึงตอนผมเกิดโน่น ถอยหลังลงไป และก็ยังจะยาวต่อไปว่าหลังจากที่บันทึกและทำหนังสือนี้แล้ว ไปพบอะไรบ้าง จะว่าต่อไปอีกถ้ามีแรง ทั้งนี้ไม่แน่ว่าผมไม่ยืนยันเหมือนกัน เพราะเวลานี้ผมพูด ผมนอนพูดนะ มันจะพูดไปได้เท่า ไหร่ก็ไม่ทราบ ก็ขอบ้าต่อไป เหลือเวลาอีก ๑๐ นาทีเศษ ๆ บ้าอีกสักคาสเซตหนึ่ง คาสเซตนี้ก็เข้าไปก่อนหน้าแล้ว คือว่าขอบ้าเรื่องแผ่นดินไหว

ไอ้คำว่า “แผ่นดินไหว” นี่มันก็เป็นเรื่องพูดกันสั้น ๆ แต่ความจริงต้นเหตุแห่ง แผ่นดินไหว ว่าแผ่นดินไหวเพราะอะไร

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ เดือนพฤษภาคม อาศัยที่ลูกศิษย์ลูกหาลูกหลานที่ประ- เทศอเมริกาเธอเดินทางมาศึกษาพระกรรมฐานที่ประเทศไทยบ้าง ที่ยังไม่มาก็รับเทปบ้าง หนังสือบ้างไปฝึกกันกำลังศรัทธาของเธอดีมาก ผมรับเงินของเธอที่ไร กำลังใจเต็ม ตี๋ ๆ ทุกที ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะทราบว่าทุกคนที่ไปประเทศอเมริกาต้องการจะหาเงิน หาทองมาตั้งตัว แต่ทว่าในเมื่อเธอต้องทำบุญ ก็ต้องเชื่อเนื้อเถื่อนหนังของเธอ เลือดออก ไชก สมมุติเอา เอามาทำบุญ ก็เกรงว่าเธอจะลำบาก แต่ว่าทุกคนก็พร้อมบอกรับว่าตั้ง ใจจะทำบุญจริง ก็ดีใจ จึงได้เตือนว่าการทำบุญนะ ทำแต่พอควรอย่าให้หนักเกินไปจะ เดือดร้อนภายหลัง

ต่อมาเธอก็ขออาราธนาไปอเมริกา ใช้เวลา ๓ ปี ผมก็ไม่ค่อยสบาย เลยตัดสินใจว่า ๒๕๒๖ พฤษภาคม ไปแน่ ตอนนั้นก็ยกโขยงกันไปประมาณ ๒๘ คน ยังน้อยกว่า ๒๕๒๗ ยกโขยงไป ๔๓ คน นี่ไม่ไปเที่ยวกัน โอกาสจะเที่ยวไม่มี ไปมุ่งอย่างเดียว คือ **ธรรมะ** รวมความว่า ผมตั้งใจเอาเปิดไปปล่อยที่อเมริกา เปิดคือผม คือความรู้ เปิด ๆ เอาไปปล่อยที่อเมริกา

การไปปีที่แล้วท้าวเจ้าจัด ให้ท้าวเจ้าจัดเขาก็ไปแวะหาบายก่อน นั่งเครื่องไปหาบายนี้ไม่รู้ว่ามีเม็ดเมื่อไหร่ ออกจากไทยไปสิงคโปร์ก่อน ออกจากสิงคโปร์เปลี่ยนเครื่องก็ไปไทเป ไทเปเริ่มค่าไฟฟ้าสลัว ๆ ออกจากไทเปมุ่งหน้าไปหาบายเครื่องบินไปได้หน่อยเดียว หยิบนาฬิกาขึ้นมาตี ๒ ของประเทศไทยเห็นแสงสว่างมันลอดเข้ามาข้าง ๆ เครื่องบิน อะไรกันแน่ ลองเปิดหน้าต่างดูแสงพระอาทิตย์ ตายจริง นี่มันสว่างแล้ว ประเดี๋ยวเดียวเขาเอาอาหารมาเสิร์ฟก็ต้องกิน ก็ต้องใช้เวลาที่มันสว่างที่ไหนกินที่นั่น เขาเลี้ยงเมื่อไรกินที่นั่น จะไปถึงตี ๒ กินยังงัย พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกตี ๒ พระพุทธเจ้าบอกแสงอาทิตย์ขึ้น อรุณที่ ๒ ขึ้นแล้วก็กินได้ นี่แสงอาทิตย์สว่างจ้าไม่ใช่ที่ ๒ เป็นที่เท่าไรก็ไม่ทราบ

พอไปถึงหาบาย (ขอเล่าลัด ๆ) เขานำไปพักที่พัก ที่พักก็สบายดี เป็นหน้าที่ของท้าวเจ้าพาเที่ยวโน่นเที่ยวนี้ วันแรกไปถึงถึงกันไปหมด คนอื่นงงหรือไม่งงก็ไม่ทราบ ไก่กลางคืนมันเริ่มเป็นกลางวัน ไก่กลางวันมันเริ่มเป็นกลางคืน ชักจะยุ่งกันใหญ่ ผมก็นั่งสะสมสะสมอยู่ในห้องพักแต่ผู้เดียว ตอนเย็น ดร.ปริญญา นุतालย์ เธอก็ไปเช่ารถ รถเก่งเขามีให้เช่า เขาวิ่งเที่ยว

เธอถาม “หลวงพ่อกับไปไหม” ผมก็บอกว่า “ไป” ไปไหนก็ไม่รู้ เห็นฝรั่งวิ่งกร๊อบ ๆ ไ้อ้หาบาย อากาศมันดี ขณะที่นั่งไปก็ถาม ดร.ปริญญา ว่า

“เออ นี่ มันยังงัยกันแน่ การที่มาคราวนี้เขาช่วยค่าเครื่องบินเธอ เธอก็ไม่รับ เอาไปคืน”

แต่ความจริงไม่ใช่สตางค์ของผม สตางค์ของญาติโยม ดร.ปริญญาที่เธอเคยเรียนที่อเมริกา คล่องแคล่วในประเทศอเมริกา มาก ก็ต้องหาคนคล่อง ๆ ไป และได้ประโยชน์ใหญ่จากเธอจริง ๆ ประโยชน์ใหญ่มาก การเดินทางก็ดี การพักผ่อน อะไรทั้งหมดเป็นภาระของเธอ ดีจริง ๆ แม้จะติดต่อการเดินทางไปไหนก็ตามรู้สึก ว่า เธอคล่อง แต่ทุกคนก็ดี ทุกคนขานไม่วิน ก็มีชินก็คุณวิรัชอีกคนหนึ่งซึ่งกลับมาจากอเมริกา นอกจากนั้นก็มิโยมปรง ตุงคเศรณี เคยเป็นกงสุลไทยประจำฮ่องกง ก็เข้าใจในภาษาต่างประเทศได้ดี

ก็รวมความว่า ดร.ปริญญาเธอมีความคล่องตัวมาก เธอก็พาไปเที่ยว นั่งไปก็ถามว่า “เขาให้สตางค์ค่าเครื่องบินทำไมจึงไม่รับ?”

เธอก็บอก “ผมไม่ต้องรับหรือครับหลวงพ่อกับ เพราะก่อนหลวงพ่อกับจะมา นี่ ฝรั่งมันจ้างผมให้ค้นคว้าเหตุผลแผ่นดินไหวว่ามันมาจากเหตุอะไร จากธรรมชาติ ใต้ธรรมชาติทำยังไงแผ่นดินจึงไหว ?”

ก็ถามเธอ ความจริงอันนี้ผมก็ไม่รู้จริง ๆ เหมือนกัน เรื่องแผ่นดินไหว พระ

พุทธเจ้าทรงตรัสไว้ ๘ อย่าง ไ้กฎแห่งธรรมชาตินี้มันมีอยู่ แต่ธรรมชาติมันทำอย่างไร แผ่นดินจึงไหว อย่าลืมนะว่าแผ่นดินนี่ไม่ใช่กระต๊อบนะครับ กระต๊อบลมพัดมามันไหวได้ แผ่นดินมันใหญ่มันหนักเหลือเกิน มันไหวเพราะอะไร เธอก็บอก

“เหตุจริง ๆ มันเป็นอย่างนี้ครับ แต่ว่าข้อมูลละเอียดนี้ไม่ทราบ คือว่าแผ่นดินมันมีการแยกตัวเป็นร่องภายในและก็มีลมเกิดขึ้น แผ่นก็ดินไหว”

ก็พูดกันน้อย ๆ ไม่ได้ถามอะไรอีก ต่อไปก็คุยเรื่องอื่นไป ผมก็ไม่ตั้งใจเรื่องแผ่นดินไหว รู้ไปแล้วก็แค่นั้น รู้ไปแล้วผมจะไม่แก่ ผมก็แก่ทุกวัน รู้แล้วผมจะไม่ตาย เรอะ ผมก็ตาย ผมก็ต้องห่วงผม ห่วงว่ากำลังใจของผมดีหรือเลวขนาดไหน มันจะไปนรกหรือสวรรค์กันแน่ แค่นี้เอง นี่ห่วงจริง ๆ ห่วงตัวเอง พอหลังจากการเที่ยวแล้ว พอคำเหนื่อยก็กลับ

ยังชอบฮาวายว่าเขามีภูเขาเป็นที่อาศัย บ้านเขาปลูก แหม...กลางคืนไฟฟ้าสว่างพริบสวยงามมาก แล้วหน้าใจอยู่นิด ไ้คนบนยอดเขามันกินน้ำที่ไหน ในกรุงเทพฯ ๒ เราอยู่พื้นดินแท้ ๆ น้ำยังไม่ค่อยจะมีกิน ไม่สะดวก แต่นั่นที่ฮาวาย ไปตั้งบ้านบนยอดเขา แก่ต้องกินลมหรือไง อันนี้ผมไม่ทราบ แต่เข้าใจว่าฝรั่งคงไม่กินลมคงต้องกินน้ำ

เป็นอันว่าเรื่องนี้ไม่ต้องคิด กลับที่พัก เห็นในห้องเขามีโทรทัศน์ มองดูรายการเห็นมีรายการข่าวก็ลองเปิดโทรทัศน์ดู ผมไม่รู้ภาษาฝรั่งกับเขา ผมเห็นภาพผมก็นั่งเดาเล่นโก้ ๆ พอจบข่าวก็ปิด เพราะลูกตามผมเวลานี้มันเสียซะแล้ว ถ้าดูละครมันมองไม่ค่อยเห็น มันเห็นชัดแต่ข่าวเท่านั้นเอง แต่ข่าวนี้เห็นชัดจริง ๆ

ก็รวมความว่าเมื่อถึงกาลเวลาจะนอนก็นอนลงไป ตามปกติของพระเวลาจะนอนทำอย่างไร ก็ทราบกันอยู่แล้ว ยังไม่นอนหรือนอนก็มีคติคล้ายคลึงกัน นั่นก็คือทำจิตใจให้เป็นสุขก่อน พอนอนจับอานาปานุสสติ พอเริ่มจับปรี๊ดเดียว หายใจเข้าไม่ทันหายใจออก เห็นภาพพระ พระพุทธเจ้า ท่านมายืนตระหง่านอยู่ใกล้ ๆ ข้างหน้า สวยงามมาก ในภาพทรงแย้มพระโอษฐ์

นี่ใครจะหาว่าผมบ้าภาพก็ตามใจ ภาพพระพุทธรูปผมชอบบ้า ถ้าบ้าเห็นพระพุทธรูป ผมอยากบ้าตลอดทุกวินาทีของชีวิตที่ทรงอยู่ และก็ได้ยินเสียงท่านถามว่า

“เธอสงสัยเรื่องแผ่นดินไหวหรือ ?”

ก็กราบทูลให้ทรงทราบว่า “สงสัยพระพุทธรูปข้า”

ท่านบอกว่า “สงสัยทำไมจึงไม่ถาม”

ก็ตอบกับท่านว่า “เห็นว่ามันเป็นเรื่องของโลก ไม่เป็นสาระไม่เป็นแก่น-

สารแห่งธรรม ก็ไม่กล้าถามและก็ไม่กล้าจะยุ่ง เกรงว่าจิตจะวุ่นวาย”

ท่านก็บอกว่า “ไม่เป็นไร มันเป็นสาระไม่ใช่ไร้สาระ”

ท่านบอก “ถ้าอยากจะรู้ก็ตามฉันมา”

ตอนนี้ได้เรื่องเว็บเดียวลงไปใต้ดินเลย ไปเห็นแผ่นดิน มันเป็นเรื่องใหญ่
โอ้อโฮ! จะว่าเป็นแม่น้ำนี้ไม่ใช่แล้ว บางจุดมันกว้างแบบทะเลน้อย ๆ ไร่ทะเลใหญ่ ๆ เขากว้างกันเท่าไรก็ไม่รู้ คือศูนย์ที่กว้างที่ห่างจริง ๆ มันเป็นไมล์ ๆ บางที่ถึง ๗ ไมล์ ก็มีกว่าก็มี กว้าง มันก็เป็นร่องลึกเรื่อยไป ในความรู้สึกว่าผมก็ตามท่านไปเรื่อย ๆ ไปรอบโลก ไร่รอยแตกของแผ่นดินนี้มันรอบโลกจริง ๆ และในรอยแตกของแผ่นดินนี้ มองดูแผ่นดินข้างใต้มันเหมือนกับดินผสมน้ำเป็นโคลนอยู่ มันเดือด ปุด ๆ ท่านก็เลยบอกว่า

“แผ่นดินจริง ๆ ข้างล่างมันแตกแยกกันอย่างนี้ ร่องมันใหญ่มาก”

ทั้งแผ่นดินไหวเกิดจากเหตุนี้ ดร.ปริญญาเชอพูดไว้ตอนนั้นผมก็ถึงตอนนี้ เมื่อถึงเท่านี้ก็พอดีกลับ กลับจากวันนั้น วันนั้นก็ต้องไปเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะเวลาสัญญาณ ๒ เครื่องบอกเวลาปรากฏว่า “เลิกเถอะ” ก็ต้องขอลาก่อน ไว้ฟังกันคาสเซทหน้า ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชน และเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่านผู้รับฟัง

สวัสดิ์

ภาพที่ ๗ หลวงพ่อยืนดูน้ำพุร้อน ที่หมู่บ้านมาฮี เมืองโรโตรว ประเทศนิวซีแลนด์

ตอนที่ ๑๖ บ้าเรื่องแผ่นดินไหว (ต่อ)

ท่านสารุชนพุทธบริษัททั้งหลายและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย คาสเซทช่วงนี้เป็นช่วงที่ ๔ ของเรื่องบ้า ๆ แต่ว่าหนังสือก็เกือบจะเต็มเล่มอยู่แล้ว ถ้าเหลืออีก ๒ คาสเซท หรืออีก ๒ ชั่วโมงแห่งการพูดก็จบ คำว่า “จบ” หมายถึงจบตอนหนึ่ง ยังไม่จบเลย คือจะทำหนังสือเป็นเล่มไม่ได้นัก และเทปเสียงก็มี จากเทปเสียงนี้เอาไปเขียนเป็นหนังสือ

สำหรับตอนนี้ก็ยังขอบ้าต่อไป เพราะครึ้ม ๆ เรื่องบ้า คุยเรื่องบ้านี่มันครึ้มดี นี่ต่อไปเด็ก ๆ อาจจะบอก “หลวงตาบ้ามาแล้ว” เมื่อก่อนนี่เขียนเรื่องใช้ศัพท์ว่า “ฤาษี” เพราะว่าเวลานั้นมันใกล้จะตายเหมือนกัน เล่าเรื่องหลวงพ่อบาน คิดว่าหนังสือนั้นตรงไป “ฤาษี” ไม่มีอาบัติ ถ้าตายแล้วก็แล้วกันไป บังเอิญไม่ตาย ตอนนี่มาใช้ศัพท์ว่า “บ้า” ดีไม่ดีพวกเด็ก ๆ หรือไม่ใช้เด็กอาจจะเป็นพระก็ได้ จะเห็นว่า “ไอ้หมอบ้า” ไอ้เถรบ้านี่มาแล้ว ก็ตามใจ คนเราถ้าไม่บ้าก็ไม่หมดทุกข์ ถ้าบ้ามากหมดทุกข์มาก

ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าคนดีมีทุกข์มาก เพราะนิยมในเรื่องของทุกข์ คนบ้าเกลียดความทุกข์ (ขอภัยครับ เสมหะมันเล่นหนักต้องเลิกคาสเซทนี้ละ ตอนนี่ต้องพักกันแค่นี้ แล้ววันหลังค่อยต่อไปใหม่)

มาแล้วถึงเรื่องแผ่นดินไหวกันต่อไป บ้าแผ่นดินไหวตามเดิม

หลังจากคืนนั้นกลางวันไปเที่ยว เขาก็พาไปชมสถานที่ภูเขาไฟระเบิดอะไรต่ออะไร ผมก็ไม่มีความรู้สึกสนุก เพราะคนแก่หมดสนุก เห็นว่าวัตถุทั้งหมดไม่มีค่า ยิ่งไปฐานทัพเรือเขาเล่าความเป็นมาที่ญี่ปุ่นโจมตี (อ่าวเพิร์ลฮาร์เบอร์) ผมเห็นว่าการเกิดเป็นคนนี่มันยุ่งจริง ๆ มันมีแต่ความทุกข์ มันมีแต่ความวุ่นวาย หาความแน่นอนอะไรไม่ได้

ในเกาะฮาวายนี้ไม่ใช่ของอเมริกัน ไม่ใช่ของคนผิวขาวเดิม ชาวเม็กซิกันที่ในเกาะฮาวายแก่ใหญ่โตมโหฬารมาก โอโฮ..สูงมาก ใหญ่มาก ผู้หญิงก็เหมือนกับพ้อมเคลื่อนที่ แต่เขาบอกผู้หญิงที่นี่ถ้ายิ่งใหญ่อิ่งโตยิ่งสวย ความสวยเขาวัดกันด้วยความใหญ่โต หลังจากนั้นก็เดินทางไปแคลิฟอร์เนีย

ขณะที่เดินทางไปแคลิฟอร์เนีย ไปถึงโน่น ก็มีคนมีพระมารับ ขอบุณท่าน ยังไม่ขอเล่าเรื่องนี้

ต่อมาในตอนเช้าหลังจากฉันภัตตาหารเสร็จ ฉันภัตตาหารเช้าของอเมริกาก็คือกินกลางคืนของประเทศไทย รวมความว่าประเทศไทยเริ่มค่ำ ที่โน่นก็เริ่มเช้า แคลิฟอร์-

เนียบกับประเทศไทยก็เวลาต่างกันนิดหน่อย ถ้าไปที่ซีกโกเวลามันจะตรงกันพอดีแม้แต่นาทีของเราเที่ยงวัน ของเขาก็เที่ยงคืน ของเราค่ำของเขาก็เช้าพอดี โมงเช้าของเขาของเราก็หนึ่งทุ่ม

ฉะนั้นผมไปอเมริกาผมก็หม่ำข้าวกลางคืนของประเทศไทยทุกวัน แต่พระพุทธรเจ้าไม่ทรงปรับอาบัติ แต่ท้องมันจะล่อผมเข้า ผมก็ป่วยไปเดินโซซัดโซเซ สัญญาต้องเป็นสัญญา คิดถึงลูกคิดถึงหลานที่อยู่ประเทศอเมริกา เธอดีมาก ฉันข้าวเสร็จผมก็กลับมานอนพัก ตอนก่อนเพล เพราะว่าถ้ารับแขกทั้งวัน ผมก็ไม่ไหว ร่างกายก็ทรงไม่ค่อยไหว ไปพักที่วัดไทยในแคลิฟอร์เนีย

พอกลับมาอนนีกว่าไอ้แผ่นดินที่มันเป็นร่องยาวรอบโลก แล้วลมมันมาจากไหน นี่เป็นความรู้สึกจริง ๆ มันจะเป็นความโง่ของผม เพราะการไปในที่นั่นมันเห็นแต่ร่องแผ่นดินมันใหญ่จริง ๆ มันมีตลอดทั้งโลกในประเทศไทยก็ไม่ใช่อ้อย

พอนอนนีกเท่านั้นก็เห็นภาพพระพุทธรเจ้าท่านลอยอยู่ข้างหน้า ท่านถามว่า “สงสัยเรื่องลมรี ?”

ก็บอกว่า “สงสัยครับ เพราะว่าผมมีความรู้สึกว่าลมมันจะเข้าไปอย่างไร แผ่นดินมันถูกปิดทั้งหมด มันไม่มีร่องเข้าเลยไม่มีปล่อง ลมมันอยู่พื้นผิวโลก และก็แผ่นดินมันจะไหวเพราะลมกระทบ ผมก็มองไม่เห็นว่ามันจะเข้าไปอย่างไร ลมมันจะพัดไปทางไหน ทางเข้ามันก็ไม่มี”

ท่านก็บอกว่า “ถ้ายังงั้น ตามฉันมาซิ”

ท่านก็พาไปใหม่ ไปที่เดิม ไปเรื่อยเรื่อย ไปตลอดแนวมันยาวเท่าไร มันยาวไปชนกัน บางที่มันก็ยังแยกอีก ก็แบบแม่น้ำใหญ่ ๆ มันก็แยกเป็นสาย ๆ ก็ต้นทางมันมาจากไหนก็ต่างคนต่างชนกัน มันยาวเหยียดมันใหญ่มาก ทั้งโลกมันก็มี ไม่ใช่มีเฉพาะอเมริกา และก่อนหน้าที่จะไปเป็นปีเดียวกันใช่หรือไม่ใช่ไม่ทราบ เขาบอกว่าที่แคลิฟอร์เนีย แผ่นดินไหว ดึกรามพังกันระเนระนาด หมอบุกุกเกิด แก่ถึงได้มาถามว่าจะเป็นอย่างนั้นอีกไหมครับ ก็บอกว่าแผ่นดินอาจจะไหวได้ แต่ที่แคลิฟอร์เนียไม่พังอีกล่ะ ถ้าจะพังก็พังเองไม่ใช่พังเพราะแผ่นดินไหว นี่ตอบไปตามความรู้สึก

เมื่อไปถึงเห็นโคลนมันเดือด ดินปนน้ำ เป็นลักษณะโคลนเดือดปุด ๆ ทั่วไปหมด อากาศเดือดของมันก็เป็นไอขึ้นมา บอกว่าลมนี้มันมาจากจุดนี้ ลมมันก็มาจากไอน้ำที่มันระเหยขึ้นมาและมันเกาะตัวมาก ๆ เข้า ก็กลายเป็นลม เป็นลมกระแสน้ำใหญ่ ขึ้นมาเป็นลมใหญ่ ลมใหญ่มันก็กระแทกทางโน้นกระแทกทางนี้ ก็ถามท่านว่า

“ลมมันขึ้นมาจากที่ละน้อย ๆ นี่ มันน่าจะไหลไปตามกระแสของแผ่น

ดิน ซึ่งมันยาวเหยียด ไม่น่าจะมีกำลังแรง และทำไมแผ่นดินมันจึงไหวได้ ไม่น่าจะเป็นไปได้”

นี่เป็นด้านอารมณ์ความโง่ของผม ผมยอมรับ ท่านก็บอกว่า

“ลมใหญ่มันจะวิ่งไปตามสาย สายของร่องแผ่นดินแตกก็จริงแหละ แต่ที่ว่าเธอต้องคิดถึงความเป็นจริงจุดหนึ่ง ซึ่งกระแสลมแรงนี้เขาเรียกว่า ‘ใต้ฝุ่น’”

ผมเรียกชื่อกับเขาไม่ถูก ไอ้โซนร้อนโซนหนาวอะไรผมก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน เรียกว่าลมแรง ๆ ก็เหมือนกัน ในมหาสมุทร ถึงแม้ในประเทศไทยเราก็โดน มันมีขึ้นมาแล้ว มันพุ่งชนเรือเขาลมไปบ้าง ดีไม่ดีเรือสินค้ามีน้ำหนักเป็นแสนตัน ยังชอบเอาไปไว้บนเกาะบ้าง พอชนบ้านเรือนโรงพักไปบ้าง ที่แคลิฟอร์เนียฉันไปชายฝั่งเห็นไม้ไร่หักกระเนระนาด บ้านช่องเขาพัง เขาบอกนี่ลมใหญ่ในทะเล มันพุ่งเข้ามาบ้านช่องพัง ท่านก็เลยบอกว่า

“เธอสังเกตหรือเปล่าว่าผิวโลกมันมีความกว้างใหญ่ไพศาลขนาดไหน และลมเกิดขึ้นน่าจะลอยไปบนอากาศ แต่มันไม่ไป กลับไปที่บ้านที่เรือเขาพัง ทำไมมันถึงเป็นไปไม่ได้ ก็ไอ้ใต้แผ่นดินมันมีร่องแคบ ๆ ไอ้ช่องที่อากาศจะลอยตัวขึ้นไป หรือความร้อนจะลอยตัวขึ้นไป ลมจะลอยตัวขึ้นไป มันก็มีน้อย คือว่าเพดานมันต่ำ ในเมื่อมันรวมตัวขึ้นมา มันขยายตัวไม่ทันอย่างในมหาสมุทรมันน่าจะขยายเร็วแสนเร็ว ไปไหนก็ได้ แต่มันไม่ไปมันรวมกลุ่มแล้วก็วิ่งไปชนบ้านเรือนเขา

ข้อนี้ฉันใด แม้แต่ลมที่เกิดขึ้นในช่องแผ่นดินแยกหรือที่เป็นร่องพื้นผิวที่เรานั่งอยู่ มันก็ก่อตัวในลักษณะเดียวกัน ในเมื่อมันรวมตัวกันจัด มันก็พุ่งไปชนทางโน้นบ้างชนทางนี้บ้างในช่องแคบจนกว่ามันจะไหลไปทั่ว ๆ ร่อง ก่อนที่จะไปความแรงของมันก็ชนกันเป็นเหตุให้แผ่นดินไหว”

ก็เลยเป็นอันว่าทราบ ไอ้เจ้าลมนี้มันไม่ได้มาจากข้างนอก มันมาจากไอน้ำข้างในมีความร้อนสูง และผมก็ขอร้องให้ท่านไปสำรวจความร้อน ว่าความร้อนจริง ๆ ใต้ผิวแผ่นดิน ที่แผ่นดินเป็นร่อง ใต้ผิวลงไปนะ มันมีความร้อนขนาดไหน

ดูแล้วไอ้โฮ...ใต้แผ่นดินนี่มันร้อนจริง ๆ มันร้อนจัดมาก ดีไม่ดีนี่เราเปลอเรียกว่า “ไฟนรก” ความจริงมันไม่ใช่ นรกไม่ได้อยู่ที่ใต้ดิน ถ้านรกอยู่那儿 ผมไปต้องเจอจะนรกมากแล้ว

อย่างกับท่านพระครูอะไรก็ไม่ทราบ ท่านเขียนหนังสือมาถามว่า “นรกนี่มันอยู่ใต้ดิน ไอ้ที่พูดว่านรกมันมีอีกโลกหนึ่งนะโกหก”

ความจริงผมไม่ได้โกหกท่านและก็ได้โกหกใคร ผมพูดตามหลักวิชาความรู้ ในพระพุทธศาสนา ที่พระพุทธเจ้าก็ดี พระโหราจารย์ก็ดี ท่านบอกนรกมันอยู่ใต้ดิน ท่านไม่ได้หมายความว่าความนรกอยู่ในดิน ไอ้ที่ผมไปเจอเนี่ยความร้อนมันอยู่ในแผ่นดิน ในส่วนลึกใต้ผืนแผ่นดินลงไปไม่ใช่ใต้ดิน ใต้ดินนั้นก็หมายความว่า ที่นรกที่นั่นต้องไม่มีดินผืนนี้อยู่ และมันอยู่ต่ำกว่า

เป็นอันว่าวันนั้นก็เลยเข้าใจตามความเป็นจริงว่าความร้อนใต้ผืนแผ่นดินมีมากหนัก และที่ภูเขาไฟระเบิด ก็มีความเข้าใจว่า ไอ้ความร้อนมันกักหินไปที่ละหน้อย ๆ มันมีอยู่ที่ผิวมาก ว่าง ๆ มันก็พุ่งมาสักที ทำไม่ไม่พุ่งตลอด อันนี้ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน อย่ามาถามกันนะ ผมไม่รู้ มันไหม้จนหินละลาย ก็ต้องคิด หินละลายเปิดเป็นช่องเป็นปล่องให้มันไหลขึ้นมา ความจริงมันน่าจะไหลมาตลอดปีตลอดวัน มันก็ไม่ไหล ไป ๆ มันก็จะไหล นี่เป็นเพราะอะไรผมไม่เข้าใจเหมือนกัน และก็ไม่อยากจะเข้าใจต่อไป ไม่ใช่เรื่องที่น่าจะรู้

ก็เป็นอันว่าวันนั้นมีความรู้เรื่องแผ่นดินไหว ว่ามันมาจากกระแสของไอน้ำ กลายเป็นลม เมื่อก่อตัวมาก ๆ ขึ้นมันก็เป็นลมพายุ ทิมทางโน้นทิมทางนี้ พื้นผิวแผ่นดินที่เราอยู่ ผิวตอนไหนใกล้กับกำลังแรงของลมตอนนั้นก็ไหวมาก ถ้าอยู่ไกลก็ไวน้อย อยู่ไกลมากความสะเทือนไม่ถึงก็ไม่รู้สึกไหว และผมก็เลยสนใจเรื่องความร้อนในใต้ผืนแผ่นดิน ว่าความร้อนใต้ผืนแผ่นดินนี้ถ้านำมาใช้งาน เผาผลาญน้ำให้เกิดเป็นไอจะมีประโยชน์ต่อโรงงานมาก ก็รวมความว่าเป็นความคิดอย่างโง่ ๆ ของผม

พอเลิกจากเวลานั้นมา วันนั้นไปตั้งแต่เวลา ๒ โมง มีความรู้สึกตัวขึ้นอีก ๕ นาทีเพลพอดี ก็มีความรู้สึกเคลิ้มไปนานหน้อย ถ้าจะถามว่าไปอย่างไรก็ต้องตอบว่าเคลิ้มไปก็แล้วกัน พูดอย่างอื่นก็ไม่รู้เรื่อง ผมไม่ได้มีญาณอะไรกับเขาเนี่ย อยู่ ๆ ผมนึกขึ้นมา ผมเห็นภาพพระพุทธเจ้าหรือจะเป็นเพราะความเคลิ้มก็ไม่รู้ และผมก็เคลิ้มผมเรื่อยไปตามเรื่องตามราว ก็รู้เรื่องราวมาก

อีตอนรู้มาแล้วชักเริ่มสงสัยตัวเอง ตอนนั้นที่มีความรู้สึกเชื่อมั่นว่าเป็นจริงตามนั้น พอรู้สึกตัวขึ้นมาก่อนจะฉันอาหาร "เอ๊ นี่เรามีความรู้แบบนี้มันตรงกับความเป็นจริงไหม" ผมก็มีความมั่นใจว่าฝรั่งนี่เขาเป็นคนอยู่ไม่สุข เขาก็พยายามค้นคว้าหาเหตุหาผลตามความเป็นจริงจนได้ เวลาที่ออกไปฉันข้าว ก็พบหน้า ดร.ปริญญา นุฑาลัย เธออยู่ ก็เรียกเข้าไปบอกว่า

"ดีอกเตอร์ ไอ้ที่ผืนแผ่นดินที่มันมีลมขึ้นมา เมื่อก่อนไปเห็นมาแล้วด้วยอาการเคลิ้ม และปรากฏเห็นแผ่นดินมันมีน้ำโคลนเดือดปุด ๆ ๆ ความร้อนมันสูงมาก"

และ ดร.ปริญญา ก็บอกว่า “ฝรั่งเขารู้แล้วครับ”

เธอก็คงคิดว่าผมอาจจะคิดว่าฝรั่งยังไม่รู้ ความจริงมันไม่ใช่ ผมอยากจะพูดกับเธอก็หมายความว่าผมจะสอบดู ว่าไอ้ความเคลิ้มของผมนะมันตรงตามความเป็นจริงไหม ผมเชื่อมั่นว่าฝรั่งเขาจริง เธอก็ตอบว่า “ไอ้เรื่องนี้ฝรั่งเขารู้แล้วครับ”

ก็เลยบอก “ไม่ใช่อย่างนั้น มันต้องการว่าฉันรู้ตรงหรือไม่ตรง ยังไง ๆ ฝรั่งรู้ไม่ผิด”

เธอก็บอก “รู้ตรงครับ”

เธอก็พูดต่อไปตามความรู้เดิมของเธอที่ศึกษามาด้านธรณีวิทยาว่า “ลมที่เกิดขึ้นก็คือไอน้ำนี่เอง”

เธอพูดตรงเป้ง แหมผมก็ตีใจ บอกเอาดีจริง ๆ ไอ้ความรู้เคลิ้ม ๆ ของเราก็คงไปตรงกับความรู้ของฝรั่ง

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ความรู้ทางพระพุทธศาสนาของเรา ถ้าเรามีความมั่นใจจริง ๆ มันก็ชนกับความจริงได้ ซึ่งเป็นหลักวิชาที่เราไม่ต้องใช้ทุนมากเลย ไม่ต้องข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียน ในประเทศเราเยอะ ไม่ต้องจ่ายเงินไทยเป็นประโยชน์กับประเทศอื่น กลับมาไม่เป็นประโยชน์ ผมก็เสียดายสตางค์เหมือนกัน

ฉะนั้นการไปของผมนั้นผมคิดว่าคุ้มค่าที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทออกสตางค์ให้ผม ถ้าจะถามว่าเอาเงินที่ไหนไป บัดไชเอ๊ย...คนอย่างผมเป็นหนี้ขาเป็นล้าน ๆ จะมีเงินที่ไหนไป แต่การจะไปทางไหนก็อาศัยความดีของญาติโยมพุทธบริษัท เพราะว่าลูกศิษย์ลูกหลาน ผมไม่เรียกลูกศิษย์ละ ลูกหลานในอเมริกาก็ต่างคนต่างส่งมาเป็นทุนอันดับแรก และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทภายในประเทศเราก็คงเหมือนกันต่างคนต่างรู้ ต่างคนก็ต่างให้

รวมความว่าการไปคราวนั้นทุกคนต้องเสียค่าเครื่องบินกันเอง แต่ทุกคนก็ตีไปทำงานให้แก่พระพุทธศาสนา สอนกรรมฐานกันด้วยความเต็มใจ ทั้งๆ ที่วันเวลาเปลี่ยนแปลงไป

ก็รวมความว่าความรู้พิเศษในพระพุทธศาสนา สามารถตามฝรั่งได้ ที่ว่าตามฝรั่งได้ ถ้าจะถามว่าเราจะรู้ให้ก่อนหน้าฝรั่งได้ไหม มันคงจะได้ครับ แต่ผมไม่อยากรู้ เพราะองค์อื่นท่านอาจจะรู้แล้วก็ได้ แต่ผมนะขี้เกียจ ผมมีความรู้สึกว่าการปฏิเสธร่างกายนี้ ที่เราเห็นว่ามันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรามันเป็นของยาก และตั้งใจจะทำให้

มีความรู้สึกว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราอยู่เสมอ ในขณะที่ใดเมื่ออาจจะคิดว่าร่างกายเป็นเราเป็นของเรา ผมงกลัวตัวเปลอตัวนี้ตั้งไป ไม่อยากเอาจิตใจไปรู้เรื่องอื่น

และความรู้อย่างนี้ก็ไม่ถือว่าเป็นเด่น เพราะผมทราบว่าพระในประเทศไทยที่มีความรู้ความสามารถกว่าผมเกินกว่าผมมีเยอะ ที่มีตัวมีตนอยู่เวลานี้มีเยอะ ความรู้อย่างที่ผมรู้นี้ ผมบอกเปิด ๆ นี้ มันเปิดจริง ๆ สำหรับท่านพวกนั้น ท่านพวกนั้นท่านมีความรู้ความสามารถดีกว่าผมเยอะ ถ้าผมจะนำความสามารถไปเทียบกับท่าน ผมก็เป็นเปิดนั้นเอง แต่ว่าจะถามว่าใครผมจะบอกได้ยังไง ในเมื่อตัวท่านเองท่านไม่พูด ตัวท่านเองท่านไม่บอก และผมไม่ใช่ตัวท่านผมจะบอกได้ยังไง

จะถามว่า “เป็นการกีดกันความดีกันหรือ ?”

จะกีดกันทำไม ทุกคนต่างช่วยกันจรรโลงพระพุทธศาสนาให้คงตัว เราไม่ต้องการให้พระพุทธศาสนาสลายตัว ถ้าเราจะปิดกันก็เป็นการช่วยกันกลั่นแกล้งทำพระพุทธศาสนาสลายก็แล้วกัน

ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทและเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่านที่มีความสนใจ เวลาท่านไปหาพระอะไร ท่านก็สังเกตเอาเองก็แล้วกัน การฝึกของท่านจากวิชาหลักสูตรเปิด ๆ ที่ผมให้ ก็ต้องใช้กำลังใจนิดหน่อย ถ้าอยากรู้อะไร อยากรู้เอง ทำใจให้สบายว่างจากกิเลสชั่วคราว ถ้าจิตว่างจากกิเลสมีขึ้น ให้ตั้งใจถามพระท่านที่ว่าพระในประเทศไทยนี้ที่แท้จริง ๆ มีความสามารถเลิศกว่านี้ มีที่ไหนบ้างและท่านผู้นั้นอยู่ที่ไหน มีอายุเท่าไร มีรูปร่างหน้าตาเป็นยังไง ชื่ออะไร มีความสามารถขนาดไหน วิชาสาม หรืออภิญาหก หรือปฏิสัมภิทาญาณ อันนี้ท่านอาจจะรู้ได้ทันที แต่ว่าจงอย่าใช้ความสามารถของตนเองนะ ให้เป็นความสามารถของพระท่าน เท่านั้นพอ

หากจะย้อนถามผมว่า “รู้ไหม เห็นไหม ?”

ก็ตอบว่า “บางท่านผมรู้ ไม่จันผมจะพูดได้อย่างไร”

แต่ก็น่าเสียดายพระที่พอจะพูดกันได้ท่านก็ตายไปหลายองค์ ท่านที่ตายไปหลายองค์เป็นพระที่มีความสามารถชั้นเลิศ ท่านเลิศทั้ง คีล สมာธิ ปัญญา ผมขอพูดไว้แค่นี้ละ เลิศทั้งคีล ทั้งสมาธิ ปัญญา ซึ่งผมเองไม่สามารถจะตามเข้าไปใกล้แม่แต่เงาของท่าน น่าเสียดายที่ท่านตายไปเสียแล้ว และที่อยู่ที่นี่ก็ยังมี ผมจะพูดได้ยังไงละ

ก็รวมความว่าท่านใช้ความรู้ที่มีน้อย ๆ ของท่านเข้าไปพิสูจน์แล้วไปนมัสการท่าน อย่าลืมว่าพระพวกนี้ท่านไม่นินทาใคร ไม่เมาในความรักในระหว่างเพศ ไม่ติดในสี่สังวรณะ ไม่เมาในความโลก

แต่ก็อย่าลืมนะเครื่องสังเกตุ พระที่ไม่เมาในความโลภ คนชอบเอาเงินเอาของ
 ไข้ไปถวายอยู่เสมอ นี่ขามาถวายเป็นปกติจนกระทั่งมากมาย เพราะอะไร ก็เพราะว่า
 จิตท่านบริสุทธิ์ ท่านไม่เมา ท่านไม่โลภ ถ้ามีความเมา มีความโลภ คนให้แล้วเขาก็
 ท้อ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าพวกนี้ไม่มีคำว่าพออยู่ในใจ จะหาความพอไม่ได้ ตะเกียก-
 ตะกายอยากได้อยู่เสมอ ไอ้ตัวกิเลสมันตัดความดี ญาติโยมเวลานี้ก็หาคนโง่ยาก เวลา
 นี้คนฉลาดเยอะถามว่าคนโง่จะมีไหม ก็ต้องตอบว่ามี แต่ผมไม่ค่อยจะพบคนโง่ พบที่ไร
 เป็นคนฉลาดทุกที ท่านฉลาดอย่างนี้เราตัมท่านไม่ได้ ท่านจึงมีความฉลาด เมื่อความ
 ฉลาดมีท่านจึงเลือกเนื่อนาบุญที่ดีควรจะหว่านพืช

ที่พระพุทธเจ้าบอกว่า “พระสงฆ์เป็นเนื่อนาบุญของโลก” ท่านก็ยังบอก
 อีกว่า “การหว่านพืชเพื่อหวังผล จะต้องเลือกเนื่อนาดี ๆ ถ้าหว่านในที่ดอนเกินไป ฝนแล้ง
 น้ำเลี้ยงไม่ถึงพันธุ์พืชตายขาดทุน ถ้าหว่านในที่ลุ่มเกินไปน้ำท่วม พันธุ์พืชตายขาด
 ทุน ถ้าหว่านในที่พอดี ๆ ฝนก็ไม่แล้งเกินไป ไม่ตกหนาเกินไป น้ำพอดีพืชก็งามมี
 กำไร”

ข้อนี้ฉันใด การบำเพ็ญกุศลทำบุญในพระพุทธศาสนาก็เหมือนกัน เวลานี้ญาติ-
 โยมฉลาด ถึงเวลาทอดกฐิน อะไรก็ดี ออกมาจากกรุงเทพ ฯ กันพรีบ ๆ ถึงเวลาทอดกฐิน
 ในกาลนั้น โอโฮ..ไปทางไหนวันไหน ก็เจาะแต่รถกฐินเป็นขบวนใหญ่ ท่านวิ่งไปไกลแสน
 ไกล โน่น.. ผังแม่น้ำโขงท่านก็ไป ไกลเขตแดนด้านเหนือจะสุดประเทศไทยท่านก็ไป ได้
 สุดท่านก็ไป ท่านไปกันถึงที่สุด

ไอ้การไปแบบนั้นมันต้องเสียค่าพาหนะ ค่าอาหารมาก ค่าใช้จ่ายสูงมาก
 ตัวท่านผู้ไปเองก็ไม่มีความสะดวก ต้องนั่งแกร่วไปในรถ ไปถึงที่พักก็ไม่แน่ว่าจะพักที่
 ไหน ที่พักดีหรือไม่ดีก็ไม่ทราบ บางทีก็ต้องนอนกลางดินกินกลางทราย ที่พักไม่พอก็ต้อง
 ปูเสื่อกับพื้นแผ่นดิน กางเต็นท์บ้าง ท่านก็ไปกัน การไปอย่างนั้น ท่านไม่ได้ไปเพราะ
 ความโง่ ท่านไปเพราะความฉลาด

ถ้าจะถามว่า “วัดใกล้บ้านท่านไม่มีหรือ”

ก็เป็นอันว่าท่านผ่านวัดไปเลยร้อยวัด และทำไมจึงไม่แวะ ที่ไม่แวะเพราะยัง
 ไม่ทราบว่าวัดที่ผ่านไปดีพอที่เขาจะทำบุญไหม อาจจะได้แต่เขายังไม่รู้ หรืออาจจะดีเกินไป
 เขาทำบุญไม่ไหว หรือกำลังดีหย่อนไปทำบุญไม่ได้ คือไม่พอดีกับกำลังใจ เพราะการทำ
 บุญนี้ก็มีความสำคัญ คือผู้รับกับผู้ให้ต้องผสมผสานกันเป็นอย่างดี

ฉะนั้นการที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทตามที่กล่าวนี้ท่านไป ก็ควรจะโมทนา
 โมทนาคือการยินดีด้วย เราไม่ได้ไปกับท่าน เราก็มองความดีที่ท่านมาหน่อย ท่านไม่

แหวง นั่นคือดีใจกับความดีที่ท่านมีความพยายาม

เป็นอันว่าเวลาที่เหลืออีกครึ่งนาที ความรู้กระทบจิตนี้ขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมพุทธบริษัทไม่ต้องไปตั้งใจเพื่อรับการกระทบ ตั้งใจอย่างเดียวคือศีล บริสุทธิ์ ตัดโลภะ ความโลภ ด้วยการคิดที่จะให้ท่าน และกัระงับนิเวรณ ๕ ประการอย่าให้กวนใจ ทำกำลังใจให้ทรงไว้ซึ่งพรหมวิหาร ๔ รักษากำลังใจดีด้วยการภาวนาตามเวลา ทำปัญญาให้เข้าใจตามความเป็นจริง และทรงอารมณ์สมาธิไว้ให้จิตนิ่ง ๆ วางจากกิเลส โดยจับพระรูปพระโณมขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์คือพระพุทธเจ้า ถ้าไม่รู้จักพระพุทธเจ้า ท่านที่รับฟังอยู่นี้ท่านรู้จักภาพพระพุทธเจ้าหมด

สำหรับคนที่ยังไม่รู้จักภาพพระพุทธเจ้าก็จับพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่ง ถ้าเรามีความรักให้เห็นเป็นปกติอยู่ในอก หรือเห็นเป็นปกติอยู่ในสมอง หรือเห็นปกติที่ลอยข้างหน้า ลอยข้างบนก็ได้อย่างใดอย่างหนึ่ง จับภาพให้ชัดเจนแจ่มใสตามกำลังที่จะฟังทำได้ และมีความพอใจในภาพที่ในขณะเห็นเพียงเท่านั้น อารมณ์สัมผัสของจิตแบบนี้จะปรากฏกับท่านทุกขณะที่ท่านปรารภณา

เวลานี้หมดเวลาจะพูดเสียแล้วครับ สัญญาณบอกเวลา ๒ เครื่องบอกว่า “หมดเวลาแล้ว” ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบุญพรุณผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ภาพที่ ๘ โคลนเดือด ที่เมืองโรโตรา ประเทศนิวซีแลนด์ มีกลิ่นคล้ายกลิ่นกำมะถัน

ตอนที่ ๑๗ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๑

พุทธบริษัททั้งหลายและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย คาสเซทชุดนี้ เป็นคาสเซทชุดเล่าถึงความเป็นมาของความตาย

ความจริงผมตายจริง ๆ และก็เกือบตาย รวมแล้วทั้งหมด ๕ ครั้ง คำว่าเกือบ ตายนี้ก็หมายความว่าหมดความรู้สึกภายนอกแล้วเหมือนกัน แต่ว่าจิตไม่ได้ไปไหน สำหรับการตายจริง ๆ นั้น จิตท่องเที่ยวไป ออกไปแล้วแต่เข้าโล่งกลับ

ที่นำเรื่องความตายมาพูดวันนี้ หรือคราวนี้ก็ได้หมายความว่าอะไรก็ตาม ของความตาย “ความจริงจะได้ทราบว่าคุณลักษณะการตาย ความรู้สึกจริง ๆ เป็นอย่างไร” แต่คงไม่เหมือนกันทุกคน เพราะผมจะตายเองจริง ๆ ก็มีทุกขเวทนาอย่างสาหัส แต่การตายนี้จะตายได้เพราะทุกขเวทนามาก ถ้ามันไม่มากจริง ๆ ประสาททุกส่วนก็ยังทำงาน ถ้าประสาททุกส่วนยังทำงานอยู่มันก็ยังไม่ตายหรือว่าประสาทบางส่วนหยุดการทำงาน แต่ว่าลักษณะของลมหายใจเข้าออกอากาศนั้นยังมีอยู่ก็ยังไม่ตาย คือความตายจริง ๆ ก็ต้องสิ้นลมปราณ คือลมหายใจเข้าออก

(ผมก็ลืมบอกไปว่าวันนี้ คือ วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เป็นวันที่บันทึกเสียงจะได้ทราบว่าพูดไว้ตั้งแต่เมื่อไร)

แล้วสำหรับเรื่องของความตายนี้มันมีมาก หนังสือเล่มนี้ถ้าเป็นหนังสือ นะ (เพราะว่าการบันทึกนี้ให้เขาทำหนังสือออกด้วย เพราะว่าคนที่ไม่มีเครื่องบันทึกเสียง และต้องการจะเก็บก็จะเก็บไว้ได้นาน) แล้วอีกประการหนึ่งนี้ความตายมีมากการบันทึก อย่างนี้ก็หมายความว่าอีก ๒ คาสเซท ทั้งคาสเซทนี้ด้วย แต่ต้องจบหนังสือเล่มแรก หนังสือเล่มแรกนี้ความตายไม่จบจะต้องติดไปหนังสือเล่มที่ ๒ เพราะเกรงว่าหนังสือจะโต เกินไปแบ่งเป็นเล่ม ๆ ท่านที่มีสตางค์น้อยจะได้มีโอกาสซื้อ และก็เล่มต่อไปก็จะพูดถึง ความตาย

เมื่อความตายจบก็จะนำ จริยวัตรของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว บาง ส่วนที่พบมาพูดถึงความดีของท่าน และความลำบากของท่าน ความเหน็ดเหนื่อยของท่าน มาเล่าสู่บรรดาพี่น้องพุทธบริษัทฟัง จะได้ทราบตามความเป็นจริง และข่าวต่าง ๆ ที่ออกมาเห็นว่า พระเจ้าอยู่หัว ไม่ดีบ้างอันนี้ผมก็ฟัง ผมฟังแล้วรู้สึกที่ไม่ตรงตามความเป็นจริง

บางท่านก็กล่าวว่ามีบุคคลบางกลุ่มอยากจะทำล้มล้างสถาบันกษัตริย์ ผมก็ยังคิด

ว่าประเทศไทยยังมีความจำเป็นของสถาบันกษัตริย์อยู่ ในด้านกษัตริย์ที่มีอยู่ในเวลานี้ก็ไม่เคยก่อกรรมทำเข็ญใครเลย มีอย่างเดียวว่าบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่บรรดาประชาชน ถ้าจะเอาคนอื่นเข้ามาแทนจะเหมือนหรือไม่เหมือน คงเหมือนกันไม่ได้เพราะคนละคน ถ้าเหมือนกันไม่ได้จะเหมือนในด้านดีหรือว่าในด้านเลว สำหรับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์นี้ไม่แสดงความเลวแก่ประชาชน ถ้าเอาความเลวมาใช้ก็แสดงว่านอกทางไปแล้ว ไม่ใช่ ไม่ใช่ประทานความเป็นอยู่ของปวงชนชาวไทย แต่กระนั้นความเห็นของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ผมมาพูดความตายของผมดีกว่า

ความตายวาระที่ ๑ จริง ๆ นี้ขอรับ ขอได้โปรดทราบ ผมเองก็ยังไม่ทราบอะไรมาก เพราะเวลานั้นผมเองอายุ ๒ ปีเศษ ๆ เข้า ๓ ปี แต่อย่าลืมนะตั้งแต่อายุปีเศษ ๆ พอพูดได้บ้าง ท่านแม่ก็มีเกณฑ์แนะนำแกมบังคับว่าก่อนจะหลับต้องภาวนาว่า “พุทโธ” แต่การสอนภาวนาว่า “พุทโธ” ของท่านก็ไม่ต้องใช้พิธีรีตองมาก ไม่ต้องกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ไม่ใช่หายใจเข้านี้กว่า “พุท” หายใจออกนี้กว่า “โธ” ถ้าทำอย่างนั้นเรื่องของเด็ก ๆ ทำไม่ได้แน่ ท่านต้องการคำเดียวคือว่า “พุทโธ” ก่อนจะหลับจะต้องภาวนาให้ท่านได้ยินว่าง่าย ๆ ก็คือว่าให้ท่านได้ยินว่า “พุทโธ” “พุทโธ” “พุทโธ” เพียงเท่านั้นให้หลับได้ ถ้าหลับก่อนที่จะพูดว่า “พุทโธ” ให้ท่านได้ยิน ๓ คำไม่ได้ ท่านจะปลุกให้ตื่นให้ว่า “พุทโธ” ตามเดิม

และก็ได้ ๆ นี้บรรดาท่านทั้งหลายโปรดทราบ นิเวศน์ยังไม่มี คำว่านิเวศน์ คือนิเวศน์ ๕ ประการ คือ

ความรักในระหว่างเพศยังไม่มี

อารมณ์ความโกรธคิดจะฆ่าใครก็ยังไม่

ไ้ความง่วงมีแน่แต่เราใช้เวลาไม่นานก็ยังไม่ถึงง่วง ถึงง่วงแล้วท่านก็ให้ว่า

และก็การมีอารมณ์ฟุ้งซ่านเกินไปอย่างผู้ใหญ่ เด็กก็ไม่มี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กไม่ค่อยจะสงสัยอะไร ผู้ใหญ่ให้ว่าอย่างไรก็ว่าไปตาม

ท่าน จะว่าแบบนกแก้วนกขุนทองก็ไม่ใช่ไร

แต่ที่สมมุติว่า ถ้าว่าพูดแบบนกแก้วนกขุนทองจะมีผลไหม ก็ต้องตอบว่า พระพุทธเจ้าทรงตรัสในเรื่อง มัชฌิมนิกายกัณฑ์เทวบุตร ว่าคนนี่ถึงชื่อท่านอย่างเดียวไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ ก็ทรงยืนยันว่าตายจากความเป็นคนไปเป็นทวดานับไม่ถ้วน นับเป็นโกฏี ๆ (วันนี้ผมก็เป็นหวัด)

เวลานั้นท่านแม่บอกให้ภาวนาว่า “พุทโธ” ก็เป็นความดี แต่ผมเป็นเด็กก็ไม่

รู้ว่าดีหรือไม่ดี ก็ภาวนาอย่างนั้นมาเรื่อย ๆ ไม่ใช่ว่าทั้งวัน เอากันแค่เวลาจะนอน พอแค่เวลาจะนอนก็ภาวนาว่า “พุทโธ” ให้ได้ยิน คำภาวนาว่า “พุทโธ” ของเด็กผมคิดว่าคงไม่สนใจความเป็นพระของพระพุทธเจ้าเลย ว่าตามเกณฑ์บังคับเท่านั้น

คราวนี้มาว่ากันถึงผล พออายุ ๒ ปีเศษ ๆ ใกล้เคียงถึง ๓ ปีผมป่วยจับพลัน นั่นก็คือเป็นโรคท้องร่วง ไอ้โรคนี้ผมทราบ ทราบจากพระท่านบอกว่าผมต้องตาย เพราะโรคนี้ โรคทางท้องจะร่วงหรือไม่ร่วง เวลานี้มันไม่ค่อยจะร่วง เวลานี้ชี้ไม่ออก มันไม่ค่อยจะร่วงมากกว่า คือไม่พยายามจะออก เมื่อก่อนนี้ร่วงบ่อย เดี่ยวนี้ไม่ร่วงแล้ว ก็ทางท้องเหมือนกันมันถ่ายไม่ไหว มันถ่ายไม่ออกต้องใช้ยาระบายเป็นปกติ ฉะนั้นเวลานี้ผมจึงป่วยไข้ไม่สบาย

แต่ว่าการป่วยไข้ไม่สบายกับธรรมะนี้ผมก็ถือว่าผมต้องสู้ ถ้าเพื่อธรรมะแล้ว ผมต้องสู้จนกว่าจะสิ้นชีวิต แต่เรื่องอื่นไม่แน่ ผมไม่สู้ใครเพราะแรงไม่มี การมาพูดนี้ก็พูดกันในขณะที่ยังป่วยไข้ไม่สบาย วันนี้ก็ยังเดินโซซัดโซเซ หลังจากเลิกจากการรับแขก ลูกขึ้นมาฉันมีนใกล้จะล้ม แต่ก็ไม่เป็นไร ตั้งใจว่าวันนี้จะบันทึกให้จบเล่มที่ ๑ คือครบ ๑๐ คาสเซท

เมื่อโรคท้องร่วงเกิดขึ้น ท่านแม่ก็บอกให้ท่านลุงมารักษา ท่านลุงนี้เป็นทั้งแพทย์แผนปัจจุบันและแผนโบราณ ท่านมีความเข้าใจทั้ง ๒ อย่าง เป็นหมอมที่มีชื่อเสียงมากแต่ว่ายาของท่านสู้โรคไม่ได้ ในที่สุดผมก็ต้องตาย การตายคราวนั้นก็มีญาติอยู่เยอะ มีท่านย่าอยู่ด้วย มาพยาบาล

และท่านย่าของผมก็ดี ท่านยายก็ดี ทั้ง ๒ คนนี้ปกติสนิทสนมกันไม่เป็นและ ก็ทรงศีล ๕ อยู่เป็นปกติ โดยเฉพาะท่านย่า ใช้คำภาวนาโดยท่านมีลูกประจำ คือมีลูกประจำชักร้อยเรื่อย ๆ เวลาท่านจะตายคือผมเป็นเด็กโตแล้วท่านนั่งชักรูประจำไปครึ่งพวง ท่านก็ตาย แล้วหันหลังพิงฝา แสดงว่าจริยาของท่านในด้านธัมมะธัมโมท่านดีมาก เมื่อผมตายเข้าจริง ๆ ท่านย่าก็กลับบ้าน

มันเป็นเวลาเย็นแล้วใกล้จะ ๕ โมงเย็น ที่ผมรู้ที่ท่านพ่อกับท่านแม่ท่านย่าเล่าให้ฟัง เด็กคงจำอะไรไม่ได้ เมื่อท่านกลับไปบ้าน ท่านก็อาบน้ำอาบท่าแต่งกายแต่งตัวแล้ว ก็หวังว่าจะกินข้าวเย็นให้มันอิ่ม อิ่มแล้วจะกลับมาฟังพระสวดอภิธรรม แต่พอแต่งตัวเสร็จ ก็ปรากฏว่าท่านลงจากบ้านวิ่งต้อมาบ้านทันที บ้านไม่ไกลกัน

เป็นอันว่าบรรดาญาติพี่น้องทั้งหลายแปลกใจไม่เคยเห็นจริยาของย่าแบบนี้ ทุกคนก็วิ่งตามมา มีความรู้สึกว่าคุณย่าอาจจะเสียใจเพราะผมตาย แต่ว่าเรื่องร้ายอาจ

จะเกิดขึ้นที่บ้านก็ได้ท่านจึงวิ่งมา ทุกคนไม่เคยเห็น ต่างคนตามมาแล้วท่านย่าขึ้นมาบนบ้าน มาถึงแทนที่ท่านจะนั่งตามปกติ ปกติท่านชอบนั่งพับเพียบ ไปที่ไหนเห็นแต่ท่านนั่งพับเพียบเป็นปกติ และการนั่งพับเพียบท่านก็ไม่ค่อยจะพลิก บางที่ตั้งครึ่งวันก่อนวัน ท่านนั่งพับเพียบด้านขวาที่ขวาซ้ายก็ซ้ายไม่พลิกอีก

วันนั้นท่านขึ้นมา ท่านพ่อท่านแม่บอกว่าท่านนั่งขัดสมาธิ ๒ ชั้นแล้วก็ถามว่า “ลูกของกูป่วยไข้ไม่สบายเท่านี้มึงรักษากันไม่ได้หรือ ทำไมปล่อยให้ลูกของกูตาย?”

ท่านพ่อบอกว่า “คุณแม่ครับ คุณแม่ก็มารักษาด้วยตนเอง มาพยาบาลด้วยตนเองก็ทราบอยู่แล้ว”

เสียงท่านลักษณะผิดจากเดิม เป็นลักษณะของผู้ชาย แล้วพูดจาห้าวหาญ บอกลักษณะผู้ชายชัด เมื่อท่านพ่อท่านแม่บอกอย่างนั้น ท่านก็บอก

“กูไม่ใช่แม่ของมึง กูคือพระอินทร์ เป็นพ่อของเจ้าเด็กคนนี้ เจ้าเด็กคนนี้เป็นลูกของกูมานับเป็นแสนชาติ ทำไมเท่านี้พวกมึงรักษากันไม่ได้หรือ ?”

ก็เรียกหมอคือท่านลุงเข้ามาถามว่า “ทำไมโรคแค่นี้เองรักษาไม่ได้หรือโรคไม่หนักนัก ?”

ท่านลุงก็บอกว่า “เกินวิสัยของผมแล้วครับเป็นเร็วเหลือเกิน ยาสู้ไม่ได้”

ท่านก็เลยบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นเอ็งก็เอาน้ำมา ๑ ขัน แล้วก็เอาธูปมา ๓ ดอก เอาเทียนมา ๑ เล่ม ข้าจะทำน้ำมนต์ ข้าจะรักษาเอง”

ท่านก็เลยบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นเอ็งก็เอาน้ำมา ๑ ขัน แล้วก็เอาธูปมา ๓ ดอก เอาเทียนมา ๑ เล่ม ข้าจะทำน้ำมนต์ ข้าจะรักษาเอง”

ในที่สุดท่านก็ทำน้ำมนต์ หลังจากทำน้ำมนต์เสร็จ ท่านก็บอกว่า “เลื่อนเด็กเข้ามาใกล้ ๆ ข้า”

เขาก็เลื่อนศพไปใกล้ ๆ ท่านเอามือลูบไปครั้งพร้อมกับเป่าแล้วก็นั่งมองประเดี๋ยวหนึ่ง ท่านก็ลูบไปอีกครั้งแล้วก็เป่า แล้วก็นั่งมองประเดี๋ยวหนึ่ง ๓ ครั้ง พอ ๓ ครั้ง ท่านก็อมน้ำตั้งใจเจียบ ๆ ประเดี๋ยวก็เป่าพรวด เป่าไปครั้งแรกไม่มีอะไรผิดปกติ

พอเป่าไปครั้งที่ ๒ ปรากฏว่าเด็กที่ตายไปแล้วลืมตาขึ้นขยับมือได้ พอเป่าไปครั้งที่ ๓ ปรากฏว่า เด็กลุกขึ้นพูดจาได้ตามปกติ อาการโรคต่าง ๆ ที่เป็นหายหมด

หลังจากนั้นท่านก็ประกาศว่า ต่อแต่นี้ไปถ้าเด็กคนนี้เป็นอะไร ถ้าเห็นว่าถ้าจะเกินวิสัยที่จะเยียวยาได้ให้จุดธูปบอกท่าน ท่านจะมาช่วยรักษา

แล้วท่านก็มองหน้ามาที่เด็กเรียกเข้ามาที่เด็ก เรียกเข้ามาใกล้ ๆ ให้หันหน้ามาว่า “เจ้าจงจำไว้นะ ว่าพ่อนี่คือพ่อของเอ็ง เอ็งเป็นลูกพ่อมานับเป็นแสนชาติ พ่อนี่คือพระอินทร์ ต่อนี้ไปถ้ามีความกลัวอะไรเกิดขึ้น หรือมีการขัดข้องอะไรก็ตาม จงนึกถึงพ่อ พ่อจะมาหาทันที ถ้ากลัวผีพ่อจะช่วยขับผี ถ้ากลัวหมาบ้าพ่อจะช่วยขับหมาบ้า”

เวลานั้นกลัวทั้งผีทั้งหมาบ้า ผมนะ ผมเองนี่ปกติกลัวผีมาก สมัยเป็นเด็ก ๆ อยู่บนบ้านคนเดียวไม่ได้ พอนั่งอยู่ข้างล่างก็นั่งอยู่คนเดียวไกลผู้ใหญ่ไม่ได้ กลัว นี่ความรู้ ตอนนี้รู้ตัว

สำหรับไอ้สุนัขผู้ใหญ่เขาหลอกหมาบ้าจะกัด หมาบ้าจะกัด ก็เลยมีอาการกลัวหมาบ้าอีก ๒ กลัวนี้ท่านไม่รู้ใจ หลังจากนั้นท่านก็ลาไป

เมื่อลาไปแล้วตามปกติของผมเป็นคนกลัวผี บางวันท่านพ่อท่านแม่พื้ท่านไปข้างล่าง ท่านบอก

“อยู่ข้างบนนี่นะอย่าไปไหนเลย และก็อย่าเที่ยวไป อย่าเล่นไป จะหล่นได้-
ถุน จะเจ็บ”

ตั้งแต่ตอนเด็กมา คำสั่งผมถือว่าเป็นคำสั่ง ถ้าเป็นคำสั่งของท่านผู้ใหญ่ ก็ปฏิบัติตาม เมื่ออยู่คนเดียวก็กลัวผี ผู้ใหญ่อาจจะเห็นเป็นโรคมายาก็ได้ ทำอย่างไร ท่านสั่งไม่ให้ลงก็ต้องไม่ลง ถ้าจะลงก็กลัวถูกตี จะตีหรือไม่ตีก็ยังไม่แน่ ในที่สุดก็แก้ไขช่วยปัญหาตนเองนี่ถึง ท่านพระอินทร์ ว่า

“ขอท่านมาช่วยโปรด เวลานี้กลัวผีแล้ว”

นึกบ๊ีบเห็นท่านทันที ท่านมาในลักษณะที่เราเข้าใจ เราเข้าใจกันว่า พระอินทร์ตัวเขียว ท่านก็มาเขียว ๆ มาแล้วท่านก็บอกว่า

“ไม่ต้องกลัว พ่อมาแล้ว ผีมาไม่ได้ ผีทั้งหมดสู้พ่อไม่ได้”

และในการบางครั้งท่านก็มีภารกิจ ท่านมาแล้วท่านก็บอกว่า

“พ่อต้องรีบกลับ แต่คนนี้จะช่วยลูก”

คนนี้ก็คือมี ๒ คน ครั้งแรกมีผู้หญิงสาว และก็สวย สวยก็ไม่สวยเปล่า ใส่ชฎาด้วย ทั้งตัวเสื้อผ้าเต็มไปด้วยเพชรแพรพราวระยับ หน้าตาก็ยิ้มแจ่มใส ท่านบอก

“คนนี้เป็นแม่ของเจ้ามาหลายแสนชาติ เพราะเป็นชายาของพ่อ คือเป็นเมียพ่อนั่นเอง แล้วคนนี้เป็นพี่สาวของเจ้ามาหลายแสนชาติเหมือนกัน เขาจะช่วยสงเคราะห์ ต่อแต่นี้ไปถ้าพ่อมีธุระให้แม่กับพี่มา”

ผมก็มีความสุข ถ้าหากท่านพ่อกลับ ท่านแม่กับท่านพี่ก็มาอยู่ก็คุยกันแบบคนธรรมดา ผมก็ชอบสวย ๆ ท่านยิ้มแย้มแจ่มใส ท่านถามว่า

“นี่สวยไหม ตรงนี้สวยไหม เพชรตรงนี้ดีไหม” ท่านก็ชวนคุย ผมก็มีความสุข เพลิดเพลิน ผมก็มีความสุข

แต่คุยไม่นานท่านก็จับไปนอนดึก พอจับไปนอนดึกรู้สึกว่าเป็นเนื้อของท่าน นิ่มกว่าเนื้อของแม่ในชาตินี้มาก และมีความอบอุ่นเป็นพิเศษท่านลูบไปลูบมา ประเดี๋ยวเดียวผมก็หลับ นี่เรื่องของเทวานุภาพ

และวันต่อ ๆ มา บางครั้งบางทีผมอยู่คนเดียว ก็มีความรู้สึกว่ามีลูกคนหนึ่ง ลุงในชาตินี้ท่านตายไปแล้ว คือลูกคนนี้ก่อนที่ท่านจะตาย เมื่อมีชีวิตท่านรักผมมาก และก็เคยขอท่านพ่อท่านแม่ว่า “คนนี้เป็นลูกของฉัน” ท่านไม่มีลูก ท่านพ่อกับท่านแม่ก็อนุญาตขอยกให้เป็นลูก ฉะนั้นในเมื่อท่านตายก็เข้าใจว่าทรัพย์สินบางส่วนอาจจะตกถึงผมก็ได้ และทรัพย์สินส่วนนั้นน่าจะมียู่ถึงเวลานี้ก็ได้ ผมเข้าใจว่า “อาจจะ” นะ ก็เป็นอันว่ามีความรู้สึกที่ท่านมานอนใกล้ ๆ

บางทีผมนั่งข้างนอก ท่านมานอนอยู่ในห้องเสียงกรนได้ยิน จำได้ว่า เป็นเสียงลุง กลิ่นตัวได้รับก็จำได้ว่าเป็นกลิ่นตัวของท่านก็หมดความกลัว

ในเหตุการณ์บางขณะเวลาเดินไปไหน เมื่อเกิดความกลัวขึ้นมาที่รู้สึกว่ามีคนเดินตามมาข้างหลัง ลักษณะเดินชัด กลางวันมองก็ไม่เห็นตัว แต่บางครั้งตอนที่ผมโตไปแล้ว นี่เล่าถึงโตเลยนะ ถึงความเป็นหนุ่มแล้ว ก็มีลักษณะอย่างนั้น บางทีผมก็แกล้งบอกว่า “อ้าว เดินข้างหน้าบ้างสิ เดินข้างหลังอย่างเดียวไง” ก็มีลักษณะเหมือนคนเดินหลีกไปทางขวาไปเดินข้างหน้าแล้วก็มีเสียงคนเดินข้างหลัง

บางครั้งเรามีเสียงคุยกันจ๊อกแจ๊กหัวเราะต่อกระซิก ลักษณะการคุยหัวเราะต่อกระซิกนี้เป็นลักษณะคล้าย ๆ กันว่าเป็นการขบขันล้อเกิ๊งที่กลัวความจริง ผมเป็นหนุ่มแล้วผมก็ยังหวาดกลัว แต่ลักษณะของผมเป็นลักษณะของคนดี ถ้าลงก้าวเท้าก้าวแรกออกแล้วจะไม่ยอมถอยหลังกลับไปไหนต้องไปให้ได้ มีดคำก็ตาม ฉะนั้นเสียงคนเดินบอกลักษณะว่ามีคนติดตามก็มีอยู่เสมอ

มีคราวหนึ่งผมเดินไป เดินไปเดินมาอยู่ เดินไปก็มีความหวาดอยู่ชนิดที่ตรงนั้นมันมืด และก็มีสุ่มทุ่มพุ่มไม้ ตอนนั้นหนุ่มแล้วนะ พอเข้าเขตนั้นชักไม่ไว้ใจ ดาก็มองจุดนั้น ใ้มือหนึ่งก็ดึงปืนมาจากกระเป๋า อีกมือหนึ่งถือมีด คิดว่าถ้าเข้าศึกออกมาก็ต้องยิงกัน ถ้ายังไม่ออกก็ต้องฟันกัน

ก็ผมคิดอย่างนั้นก็เสียงหัวเราะครืนทันที ลักษณะ ๖ คน แต่ถามว่า

“หัวเราะทำไม ใครมา ท่านแม่และท่านพี่หรือ?”

ก็เสียงตอบว่า “ไม่ใช่แม่และก็ไม่ใช่พี่” แต่เป็นเสียงผู้หญิงเสียงเพราะ
มาก ถามว่า “ใครล่ะ?”

ท่านก็เลยตอบว่า “น้อง”

ถามว่า “น้องมีกี่คน?”

“น้องลักษณะอย่างนี้มีหลายพันคนบนดาวดิงส์”

ถามว่า “พ่อกับแม่ฉันสมัยนั้นมีลูกเป็นพัน ๆ หรือ...?”

ก็บอก “ไม่ใช่ เป็นลูกคนอื่นที่เอาทำนอง”

ไม่เข้าใจถามว่า “มาทำนองอย่างไร?”

ก็บอกว่า “ผู้ชายกับผู้หญิงถ้าแต่งงานกัน ผู้หญิงถือว่าเป็นน้องของผู้ชาย”

“ถ้าเช่นนั้นที่มานี้มาหมดไหม...?”

เขาบอก “มาไม่หมด มาแค่ ๖ คน”

ก็อยากจะดู ถามว่า “รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร...?”

ทั้งหมดแสดงให้ปรากฏชัด กลางคืนมืด ๆ ก็เหมือนไฟฟ้าสว่าง ๒,๐๐๐ แสง-
เทียน เห็นชัดมาก หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ร่างกายเธอแต่งตัวเป็นนางฟ้า ไม่ใช่คน
แล้ว ถามว่า “สวยไหม...?” ก็ตอบว่า “สวย”

แล้วเขาถามว่า “สาว ๆ ที่เคยไปรักสวยเท่านี้ไหม...?”

ไม่มีใครแตะได้เลย สวยไม่ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ เขาก็เลยถามต่อ หัวหน้าถาม
ว่า “ถ้านี้จะแต่งงานกับคนนี้ หรือจะแต่งงานกับสาว ๆ ในเมืองมนุษย์...?”

ก็เลยบอกว่า “ถ้ามีโอกาสจะแต่งงานกับนางฟ้าได้ก็จะแต่ง”

ที่นี้ไ้กำลังใจในตอนนั้นบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ความรู้สึกในการรักคน
จางลง แต่ไม่หมด แต่ว่ามีความต้องการอย่างเดียวคือ อยากจะมีเมียเป็นนางฟ้า อารมณ์นี้
มันขังมาจนกระทั่งในสมัยที่บวช เล่าเรื่องในสมัยหลวงพ่อบาน จึงปรากฏว่าอยากแต่งงาน
กับนางฟ้า จนกระทั่งเวลานี้ก็ไม่ได้แต่ง เวลานี้ถ้าชวนแต่งก็ไม่ไหวแล้ว เดินก็ไม่
ไหว เพียงแค่นี้ก็จะรักอารมณ์ก็ยังไม่ไหว มันเหนื่อยเพราะความแก่

รวมความว่า การตายครั้งแรกของผมนี้ ผมเป็นเด็กไม่รู้ภาษาภาษาก็อาศัยคำ
ภาวนาว่า “พุทโธ” โดยไม่ตั้งใจอะไร เป็นการบังคับของท่านแม่ ท่านบังคับหรือไม่บังคับ
ลักษณะก็ต้องบังคับ แต่การบังคับของท่านเป็นประโยชน์ในเวลาที่ผมตาย ตายไปแล้วเกิด

ฟื้นมาใหม่ รู้จักเทวดา ฉะนั้นผมจึงเชื่อว่าเทวดามีจริง ที่พระพุทธเจ้าท่านเทศน์ เทวดามี ผมเชื่อ

ความจริงเวลานั้นผมยังไม่เคยฟังเทศน์ของพระพุทธเจ้าเลย การรู้จักเทวดา รู้จักพระอินทร์ รู้จักนางฟ้า ก็แถมเลยอยากจะแต่งงานกับนางฟ้าเสียด้วย นี่เป็นไปมากเหมือนกัน แต่ความจริงก็เป็นเรื่องธรรมดาของคนที่มีกิเลส

ก็รวมความว่า การตายคราวนี้ประโยชน์ใหญ่ก็คือ รู้จักเทวดา รู้จักนางฟ้า ไม่สงสัย เวลาที่มาเรียนธรรมะของพระพุทธเจ้า ก็เกิดไม่มีความสงสัยในเรื่องเทวดา เรื่องนางฟ้า เพราะยืนยันได้ว่าตั้งแต่เด็ก ๆ เห็นมาแล้ว

นอกจากนั้นอานุภาพของเทวดาและนางฟ้ายังมีอีก ผมจะเล่าไปมันยาวยืด ยาด ก็เลยเล่าไว้ในหนังสือหลวงพ่อบานว่า ท่านย่า ต่อมาตาท่านไม่เห็นเลย

ในเวลานั้นผมก็โตอายุ ๖-๗ ขวบ ก็ปรากฏว่าวันหนึ่งได้ยินเสียงตอนเช้า มีด ย่าท่านชื่อนาค

“นาคเอ๋ย นาค น้ามนต์พ่อทำไว้บนหัวนอนนะ” ชั้นล่างหน้าที่จัดให้ท่าน เสียงบอกทำเป็นน้ามนต์

ท่านย่าถามว่า “เสียงใครเจ้าข้า?”

บอกว่า “พ่อคือพระอินทร์ เอล้างหน้า ๓ วัน ตาจะหายเป็นปกติ”

แล้วก็ความจริง ท่านย่านี้ตาไม่เห็นจริง ๆ แม้แต่มือไปส่องตรงกลาง ข้างตาท่านก็ยังไม่เห็น ท่านล้างหน้าวันแรก ก่อนล้างท่านก็ว่าอะไรพึมพำ ๆ ผมก็ไม่รู้เรื่อง แล้วก็ล้างหน้า พอตอนสาย ๆ เขานำอาหารมาให้ ท่านถาม

“นี่กะละมังข้าวไข่ใหม่ลูก...?” ก็บอกว่า “ใช่”

“อันนี้ชามข้าวไข่ใหม่...?” ก็บอกว่า “ใช่”

“อันนี้ขันน้ำไข่ใหม่...?” “ใช่”

“นี่สำหรับกับข้าวไข่ใหม่...?” “ใช่”

ท่านก็นั่งมองเดี่ยว ถาม “นี่แกงไข่ใหม่?” “นี่น้ำพริกไข่ใหม่?” “นี่ปลาร้าไข่ใหม่?”

ถามเรื่อยไป ถูกต้องหมด ท่านเลยบอกน้ามนต์ของพระอินทร์นี้ศักดิ์สิทธิ์มาก ย่าไม่เคยเห็นเลย พอวันที่ ๒ ล้างอีกครั้ง ท่านก็เรียกแบบนั้น ๓ วัน ตอนนั้นท่านย่าเห็นหมด อะไร ๆ ก็เห็นหมด หมายความว่าเขานำอาหารมาจากในครัวท่านก็ว่า เออ ลูกคนนั้น หลานคนนี้ เดี่ยวท่านรู้จัก พอวันที่ ๓ ไกลแสนไกลสายตาเราถึงไหน ท่านมองไปถึงนั้น

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เรื่องเทวานุภาพมันไม่จำกัดของความดี เราจะไปจำกัดเขตของความดีของเทวานุภาพไม่ได้ อานุภาพท่านเหนือพวกเรามาก

ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่นั่งฟังและเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย คำว่าภาวนาว่า “พุทโธ” และการนึกถึงพระพุทธรูป ถ้าศึกษามาแล้ว ตามพระธรรมบทหนังสืออื่นก็ตาม จงอย่าคิดว่าเป็นการเล่นของบรรดาพระทั้งหลายที่ท่านรจนเอาไว้ แต่การหลอกลวงคนจงอย่าคิดว่าพระสูตรไม่มีผล แต่ความจริงพระสูตรนี้องค์สมเด็จพระทศพลสอนคนเป็นอรหันต์นับไม่ถ้วน ชาดกต่าง ๆ ก็ตาม พระพุทธรูปทรงเล่าจบ ปรากรภูมิมากท่านด้วยกันที่บรรลุมรรคผล

นี่แหละบรรดาท่านพุทธศาสนิกชน เป็นอันว่าการตายครั้งที่ ๑ ประโยชน์ที่จะฟังได้จริง ๆ หนึ่งผมรู้จักพระอินทร์ และทราบว่าพระอินทร์เคยเป็นพ่อมาในชาติก่อน เวลานั้นถึงความกลัวขึ้นมา นึกถึงท่านเมื่อไร ท่านปรากฏกายให้เห็นทันที นอกจากนี้รู้จักแม่ในอดีตชาติ หลายแสนชาติมาแล้ว รู้จักพี่ รู้จักน้อง แต่น้องนี้ไม่ใช่ลูกแม่ เป็นลูกของแม่อื่นที่มาสักครเป็นน้อง หรือว่าไปขอเขามาเป็นน้อง แต่น้องประเภทนี้ไม่ใช่น้องปกติ น้องสามารถที่จะมีลูกทดแทนตัวได้

เอาละบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย อย่าลืมนะหนังสือฉบับนี้ก็จะจบลงตอนนี้ อ่านไปประมาณสัก ๒ ชั่วโมงก็จบ อ่านซ้ำ ๆ นะ จบแล้วเรื่องราวของความตายก็ยังไม่จบ ต้องคืบหน้าไปหาเล่มที่ ๒ ต่อไป เพราะจะทำต่อไปเกรงว่าเล่มจะใหญ่เกินไป จะหนักใจคนซื้อ เพราะทางวัดไม่ต้องการกำไร ต้องการอย่างเดียวคือเงินหมุนเวียนได้ก็พอ

เมื่อสัญญาจบหมดเวลาแล้วก็ดี ก็ต้องขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและบรรดาภิกษุสามเณรที่รักทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๑๘ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๒

เพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท สำหรับตอนนี้ก็มาพูดถึงการตายวาระที่ ๒ แต่ว่าเป็นการบันทึกในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ที่บอกไว้เพื่อจะได้ทราบว่า พุดกันไว้ ตั้งแต่เมื่อไหร่

สำหรับการตายครั้งที่ ๒ นี้จะยังไม่พูดถึงก่อน ขอพูดเรื่องประโยชน์ของการตายครั้งที่ ๑ เพราะคำภาวนา “พุทโธ” มีประโยชน์ นั่นก็คือว่า ต่อมาเมื่อผมอายุย่างเข้า ๗ ปี ตอนนี้รู้สึกว่าจะนอกจากจะเห็นเทวดาคือคอยอารักขา และก็เห็นหน้าไม่พร้อมกัน เปลี่ยนหน้ากันมาเสมอ ๆ นาน ๆ ท่านแม่กับท่านพี่จะมาเองสักครั้งหนึ่ง พอเห็นท่านก็ถามว่า “ท่านแม่กับท่านพี่ทำไมนาน ๆ จึงมา ทำไมไม่มาทุกวัน...?”

ท่านก็บอกว่า “ภาระของแม่มี ภาระของพี่ก็มี เพราะว่าพ่อเป็นพระอินทร์ ในเมื่อพ่อเป็นพระอินทร์จึงต้องปกครองเทวดาทั้ง ๖ ชั้น ภาระก็มี ฉะนั้นแม่กับพี่จึงไม่ค่อยว่าง จึงให้น้อง ๆ มาบ้าง ให้เพื่อน ๆ มาบ้าง และก็ให้เทวดาอื่นมาบ้าง”

ถามท่านว่า “เทวดาที่มาน่ะโดยมากไม่ได้ใส่ชุด มาในรูปร่างคนธรรมดาแต่สวยสวยกว่าคนธรรมดา บางครั้งก็มีเทวดา บางพวกที่แต่งตัวเพรวพราวเป็นระยับและบอกว่าเป็นน้อง อยากจะทราบว่าคุณมีกี่คน...?”

ท่านพี่ก็ยิ้ม หัวเราะ บอกว่า “น้องที่เป็นลูกของแม่น่ะเกือบจะไม่มีเลย ที่มีเขาก็ลงมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว แต่ว่าน้องที่ว่านี่ไม่ใช่ลูกของแม่ เป็นน้องลูกของแม่อื่น แต่ว่าแม่อื่นเขายกให้มาเป็นน้องของน้อง ถ้าน้องประเภทนี้ล่ะก็ ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีหลายพันคน”

ตกใจ...แล้วก็ถามท่านว่า “คนอย่างผมจะไปเที่ยวสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ได้ไหม...?”

ท่านก็บอกว่า “ได้ แต่วาระมันยังไม่ถึง ถ้ากาลเวลามาถึงก็ไปได้ อย่าเพิ่งเร่งรัดตัวเอง ให้ตั้งใจภาวนาว่า “พุทโธ” เอาไว้แล้วเวลาภาวนาว่า “พุทโธ” นะทางที่ดีควรจะนึกเห็นภาพพระพุทธรูป ถ้าเห็นไม่ได้ก็ให้นึกถึงภาพพระพุทธรูป องค์ที่ท่านย่ากับท่านแม่ให้บูชาพระองค์ที่ลูกรัก”

ความจริงพระองค์นั้นเป็นทองคำ ท่านสวยมาก ผมติดใจพระองค์นั้น พระพุทธรูปนะมีหลายองค์แต่ติดใจพระพุทธรูปทองคำองค์เดียว และท่านแม่กับท่านย่าก็ให้มาบูชา

ฉะนั้นเวลาท่านแม่กับท่านพี่ที่อยู่ดาวดึงส์บอก ก็เอาใจจับพระองค์นั้นแล้วถาม

ท่านว่า “องค์นี้ได้ไหม...?” ท่านบอกว่า “ได้ทุกอย่าง”

ต่อมาเวลาจะภาวนาก็นึกถึงท่าน แต่ก็ภาวนาไม่นาน ภาวนา ๒-๓ วาระก็หลับ เอาแค่นี้แหละ หากินกันแค่อ่อนจะหลับ ภาวนาหน่อยหนึ่งก็หลับ แต่ก็ลืมตาดูพระก่อน นึกถึงภาพพระแล้วก็ภาวนาหลับไปจนกระทั่งเวลาจะเดินไปไหนก็ตามถ้านึกถึงภาพพระขึ้นมาเมื่อไรจะเห็นภาพพระชัดเจนแจ่มใสมาก

หลังจากนั้นมาเมื่ออายุ ๗ ปี ย่างเข้า ๗ ปี สิ่งที่แปลกประหลาดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้น นั่นคือถ้าจะไปในที่ใด ในที่ตรงนั้นถ้าที่พักมีคนตายแล้วก็คน ในบริเวณนั้นคนทั้งหลายเหล่านั้นเขาจะมาหาณะ ไม่ใช่ผมมีตาทิพย์ เขามาหาเลย จะมาบอกว่า เขาเป็นใคร ชื่ออะไร ตายเมื่อไหร่ เขามาในภาพในขณะที่เขตาย เขาบอกนะ ความจริงทุกคนที่มาเขาไม่ได้ทำให้กลัว มีแต่ความสดชื่นและพุดจาโอภาปราศรัยเหมือนที่เขามีชีวิตอยู่ ผมก็มีความรู้สึกว่าเขาไม่ได้ตาย ก็เหมือนคุยกับคนธรรมดา ถ้าไปบ้านใคร คั้นแรกจะพบแบบนั้นเหมือนกัน เมื่อพบแล้วคนทั้งหลายเหล่านั้นมักจะบอกว่า ทรัพย์สินสมบัติที่ลูกหรือหลานเขายังไม่รู้ ก่อนจะตายไม่ได้บอกเขาอยู่ที่ตรงนั้น อยู่ที่ตรงนี้ ตอนเช้าช่วยบอกเขาด้วยนะว่า ฉันมาสั่งแล้วบอกชื่อไว้

บางท่านก็เอาเงินไปฝังไว้ สมัยนั้นฝังมากกว่าฝาก การฝากธนาคารตามชนบทจะไม่มีเลย การเดินไปอำเภอ จังหวัดก็แสนยาก พาหณะไม่มีต้องแจวเรือไปบ้าง ต้องเดินไปบ้าง กว่าจะถึงสำนักงานอำเภอก็แสนระกำ และธนาคารต่าง ๆ ก็ไม่ได้ตั้งตามอำเภอ ที่พอจะมีอยู่บ้างก็ธนาคารออมสินซึ่งก็ฝากเจ้าหน้าที่ที่อำเภอไว้ ก็ไม่มีสำนักงานแน่นอน ฉะนั้นคนส่วนใหญ่จึงใช้เงินฝัง ใส่ไหไว้บ้าง ใส่ตุ่มบ้าง เขาก็แนะนำว่าให้ไปขุดตรงนั้นตรงนี้ เขาชี้ให้ดู

บางที่เขาก็บอกว่า ฉันจะเอาไม้ประเพณีปักไว้ เขาให้ดูไม้ก่อน ตอนเช้าก็ถามเจ้าของบ้านว่า คนที่บ้านนี้ตายไปแล้วเท่านั้นคนใช้ไหม?

เขาบอกว่า “ใช่”

แล้วก็ถามเขาว่า คนที่มีรูปร่างอย่างนี้ชื่อนี้ คนรูปร่างแบบนั้น ชื่อนั้นใช่ไหม?

เขาก็ถามว่า “รู้ได้ยังไง”

ก็บอกว่า “เมื่อคืนนี้ท่านมาคุยกับผมและท่านก็สั่งว่า ทองคำ สร้อย เอาไว้บนชื่อ เอาอะไรวางปิดไว้เบา ๆ ซึ่งเป็นที่ไม่น่าจะสงสัย”

ก็สร้อยทองคำเส้นเล็ก ๆ ก็เอาของเล็ก ๆ เอาไม้กระดานวางทับ แล้วเอาอะไรวางไว้ข้างบนตีตะปูไว้นิดหน่อย แล้วมีกระถางดอกไม้บ้าง มีอะไรบ้างก็ตาม

บางที่ของเล็ก ๆ น้อย ๆ ใส่กระถางเล็ก ๆ วางบนไม้กระดานอีกที่คนก็เลย

ไม่สงสัย ไปจัดตะปูขึ้น จัดกระดานขึ้นมาปรากฏว่าเจาะทอง เจาะสร้อยทองคำ และไปจุด
ก็เจาะเงินบ้าง เจาะทองบ้าง เจาะเครื่องประดับบ้าง เป็นแก้วแหวนบ้าง ชาวบ้านก็เลย
แปลกใจว่า เจ้าเด็กคนนี้มันรู้ได้อย่างไร

เขาถามว่า “รู้ได้อย่างไร”

ก็บอกว่า “ผมไม่ได้รู้เอง”

ความจริงนะผมไม่ได้รู้ เขามาบอกอาการอย่างนี้ก็เป็นมาเรื่อย ๆ ก็น่าจะ
เป็นมาเรื่อยจากนั้นมาจนถึงปัจจุบัน แล้วต่อไปข้างหน้าจะเป็นอย่างไรหรือไม่เป็นก็
ไม่ทราบ

ก็รวมความว่า ทุกสิ่งทุกอย่างถ้ามีอะไรในทีนั้นเมื่อไปถึงคืนแรกทราบ
หมด ในที่ทุกสถาน หลังจากนั้นมาผมก็เฝ้าหะชะตามเรื่องตามราวของเด็ก อย่าลืมนะว่า
กีฬาประเภทอื่นผมไม่ชอบเลย ชอบอย่างเดียวเรื่องรถ ถ้าเล่นกับเรื่องรถนี่เอาทุกท่า

ต่อมาเมื่อวาระการตายครั้งที่ ๒ เข้ามาถึง อย่าลืมนะครับว่า การตายแต่ละ
คราวมาจากอาการป่วย ญาติโยมพุทธบริษัทก็โปรดรับฟังไว้ด้วย คนที่จะป่วยก็เพราะว่า
เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้ในชาติก่อน โทษที่มาลงโทษแบบเบา ๆ ก็คือการป่วยไข้
ไม่สบาย ฉะนั้นบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายที่นั่งรับฟัง โปรดบอกกันต่อ ๆ
ไปด้วย มีญาติโยมผู้เฒ่าบางคนมาถึงมานั่งต่อว่าพระเจ้าข้างหน้าฉันว่า

“กฐินก็ทอด ผ้าป่าก็ทอด โบสถ์ก็สร้าง ศาลาก็สร้าง บาตรก็ใส่ แต่ว่าป่วยไข้
ไม่สบายเป็นปกติ พระทำไมจึงไม่ช่วย”

นี่ย่องไปโทษพระนี่บาปนะ เพราะจิตเป็นอกุศล ในเวลานี้อาตมาเป็นพระก็
ป่วย ป่วยทุกวัน เวลาพูดวันนี้เดินกึ่งง งงไปงงมาตอนจะไปที่พัก ตอนรับแขกอยู่ก็ดี
เพราะนั่งเฉย ๆ พอลุกขึ้นก็เกือบจะเซล้ม จะงงหน้ามืด ต้องยืนอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งที่หน้า
พระพุทธรูป ยกมือไหว้ท่าน พอใจสบาย อารมณ์ก็โปร่งขึ้นแต่อาการงงก็ยังปรากฏ
กลับมาสร่งน้ำเสร็จ แล้วก็มาบันทึกเสียง

นี่เป็นอันว่าพระก็ยังช่วย อย่าโทษพระเลย โทษตัวเองเถอะ “อตนา
โจทยัตตานัง” พระพุทธเจ้ากล่าวว่า “จงกล่าวโทษโทษความผิดของตัวเองไว้เสมอ”

พูดมากไป ก็มาคุยกันถึงตอน ตายครั้งที่ ๒

ตอนนี้เห็นจะเป็นอายุ ๑๒ หรือ ๑๓ ผมจำไม่ได้แน่ เป็นอันว่าเป็นเด็กโต
แล้ว วิ่งครึม ๆ ๆ แล้ว เขากินเหล้ากัน ผมนั่งในวงเหล้าได้แต่อย่าลืมนะว่าในบ้านผมทั้งหมด
ไม่มีใครกินเหล้าเลยแม้แต่พ่อ พ่อก็ไม่กินเหล้า พี่ก็ไม่กินเหล้า ผมก็ไม่กินเหล้า แต่ทำไม
ผมนั่งในวงเหล้า ก็เพราะว่าในวงเหล้ามันมีกับที่เขากินกับเหล้า พวกขี้เหล้าเขาก็เรียก

ผมผมก็ล่อกับ พวกกินเหล้าก็กินไป ผมก็กินบ้าง ไร้กับมันก็หมดมากเพราะผมกินมากกว่า

มาวันนั้นวันที่วาระจะเข้ามาถึงก็คือเขากินเหล้ากัน วันนั้นเขายำหอยโข่ง เอาหอยโข่งจากกลางนา “พล่า” ไม่ใช่ย่านะ “พล่า” รสมันก็อร่อย เนื้อหวาน ๆ เขาก็เรียกให้มากิน ผมก็ล่อซะเต็มอัตรา ผลที่สุดอันธพาลก็ปรากฏ กินตอนเย็น ตอนเช้าท้องร่วงพรีด ๆ ท้องร่วง ก็คืออหิวาตกโรค

เวลานั้นเป็นเวลาที้อหิวาตกโรคระบาด สัตว์ตายก่อน เปิดไถ่ตายก่อน แงเนื้อมาถวายพระ พระเบือ คนก็เบือ ไม่มีใครอยากกิน ผลที่สุดก็ฝังกัน ต่อมาควายตาย คนกินควายก็ไม่อยากจะกินแล้ว หลังจากนั้นมาคนก็ตาย เขาตายกันมาแล้วประมาณ สัก ๑๐ วันเศษ (ผมขอเล่าย่อ ๆ เรื่องยาวอยู่ในเรื่องของหลวงพ่อบาน เอาเรื่องนี้มาเล่ารวมกันไว้)

เป็นอันว่าผมตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็รู้สึกว่ท้องไม่ดี ถ่ายออกมามันมีสีขาว ๆ ไม่มีเสียงสะบัด พรีด เหมือนกับน้ำไหลออกจากกระบอก แค่ ๓ ครั้ง ผมหมดแรง เพลีย ตาลาย

พอท้องเดินครั้งแรกท่านแม่ก็ให้คนไปตามท่านลุงมาให้ยา พอท่านลุงให้ยาแล้วก็ถ่ายอีก ๒ ครั้ง คราวนี้หมดแรงจริง ๆ ท้องก็เจ็บระบม มันร้อนไปหมด ทั้งเจ็บทั้งร้อน มีทุกขเวทนาทุกข ท่านแม่ก็เลยมานั่งใกล้ ๆ บอกว่า

“ลูกภาวนาว่าพุทโธไว้ละลูก จะภาวนาว่าพุทโธก็ได้ อรหันต์ก็ได้ ลูกชอบใจแบบไหน ภาวนาแบบนั้นให้สบาย”

แล้วท่านก็เอาพระพุทธรูปองค์ที่ชอบใจ คือพระทองคำมาวางข้างขวาใกล้ ๆ ไม่ใช่วางหัวนอน ให้ตามองเห็นท่านบอกว่า

“จำภาพพระพุทธรูปไว้ละลูก พระที่ลูกชอบ แล้วก็ตั้งใจ เวลาภาวนานึกถึงท่าน ท่านจะช่วยให้หายจากโรค”

นี่อย่างนี้เขาเรียกว่า “ภาวนากันตาย” ถ้าดูอาการแล้วก็คล้าย ๆ กับ “สุปติญฺฐิตะเทพบุตร” หรือ “มัญญุกุสาลีเทพบุตร” คือว่า เวลาป่วยไข้ไม่สบายก็ภาวนา แต่ความจริงผมภาวนาของผมทุกวัน ภาพพระพุทธรูปองค์นี้ผมเห็นชัดทุกวัน เดินไปที่ไหนก็เห็น ไม่ใช่เฉพาะอยู่ต่อหน้าท่าน ไปกลางทุ่งกลางท่า ผมนึกขึ้นมาทีไรผมเห็นท่านชัดทุกที วันนั้นยังอาการป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้นก็เลยมีความหวังใหญ่ ท้องมันก็ปวดร้อนก็ร้อน เจ็บมาก ในใจก็นึกว่า

“ขอสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า (คือพระพุทธเจ้า แม่สอนให้เรียกอย่างนี้จัน

ซิน) ขอให้ช่วยสงเคราะห์ให้หายจากการเจ็บป่วยเถิด พรุ่งนี้จะไปโรงเรียน วันนี้ไปโรงเรียนไม่ไหว”

ความจริงโรงเรียนนี้ไม่เคยขาดและไปถึงโรงเรียนก่อนเพื่อนเสมอ เรื่องการเรียนนี่ชอบ

เป็นอันว่าภาวนาไป ๆ ลืมตามองท่านบ้าง หลับตาบ้าง ภาวนานึกถึง เวลาหลับตาเห็นภาพท่านชัด ต่อมาประเดี๋ยวเดียวปรากฏว่าเห็นภาพพระพุทธรูปโตขึ้น ๆ ยิ่งโตยิ่งสวย ยิ่งโตก็ยิ่งสวย หลับตาก็เห็น ลืมตาก็เห็น สบายมาก ตอนนีลืมความเจ็บปวดในร่างกาย

อย่าลืมนะครับท่านผู้รับฟัง ในตอนปีเนติก ผมไม่รู้เรื่องราวตอนนี้กำลังจิตเข้าไปสู่อุปจารสมาธิเบื้องปลายคือจิตละเอียด แล้วจิตก็ต้องเข้าไปในทางด้านปฐมฌาน

พระพุทธรูปก็โตขึ้น ๆ จนขนาดเท่าพระประธานในโบสถ์ คือหน้าตัก ๔ ศอก สวยงามเป็นพิเศษ สวยกว่ารูปเก่ามาก หลับตาก็เห็น ลืมตาก็เห็น ต่อมาพระพุทธรูปก็กลายเป็นองค์ ใสขึ้น ๆ ต่อมากลายเป็นคน คือเป็นพระคน ไม่ใช่พระปั้นพระหล่อ ปากขยับได้ พุดได้ คิ้วก็ดำ ปากก็แดง สวยสดงดงาม โอ้โฮ...เพล็นจริง ๆ เนื้อเหลืองคล้ายสีผ้า แต่ว่าเหลืองอ่อนกว่าผ้าเหลืองหน่อย มือกลมบ่อง แขนกลมบ่อง ดูที่ไหนสวยหมด ผมลืมนสภาพความป่วยไข้ไม่สบาย

เวลานั้นท่านไม่พูด ท่านก็ยิ้ม ยิ้มไปยิ้มมา ลักประเดี๋ยวแสงซึกจะออก มีแสง ๖ สีออกจากกายสวยสะพรั่ง ผมเพิ่งมารู้เมื่อตอนเรียนนักธรรมตรีว่า “ฉัพพรรณรังสี คือ รัศมี ๖ ประการของพระพุทธเจ้า” ผมเห็นผมก็ชื่นใจ ผมลืมนสภาพทุกอย่างหมดใจจับจดจ่ออยู่ที่พระ ร่างกายก็ไม่ได้นึกถึง ใครก็ไม่นึกถึง เพลิดเพล็นเหลือเกิน

เพล็นไปเพล็นมา เพล็นมาเพล็นไปรู้สึกว่ประเดี๋ยวเดียวไอ้ร่างหนึ่งปรากฏขึ้นมาข้างนอกกาย ที่ปรากฏไม่ใช่ตาในกายเห็นนะครับ กายหมดสภาพ และมีความรู้สึกว่ “เราคือกายนี้ ไม่ใช่กายนั้นแล้ว” ไอ้กายนั้นมันหลับที่นทื่อ ตาหลับปี ร่างกายไม่กระตุกกระดิก เต็มไปด้วยความสกกปรกโสโครก แต่ว่ากายใหม่นี้ชิสวยสดงดงามเป็นพิเศษ เนื้อเป็นแก้วแพรวเป็นระยับ เครื่องประดับทาบไปด้วยทองและมีเพชรประดับแพรวพราวจนกระทั่งมองไม่เห็นทองข้างใน มีทองเป็นพื้นสวยสดงดงาม มีชฎา มีรองเท้างอน ๆ สวยมาก

มองดูตัว มองไป เอ๊ะ มันก็มองผิดปกติ คือตามธรรมดาลูกตามองเห็นแต่ข้างหน้า แต่เนมันเห็นหมดทั้งข้างหน้า ข้างหลัง ข้างล่าง ข้างบน จะดูข้างหลังตรงไหนก็เห็นหมด ก็แปลกใจนึกภูมิใจตัวเองว่ เวลานี้เรามีเนื้อแท้เป็นแก้ว มีเครื่องประดับแพรวพราว

เป็นเพชร และก็มีชฎาใส่ มีรองเท้าสวม จะยกมือขยับแขนขยับขา มันไม่มีความรู้สึกว่าหนักแม้แต่นิดเดียว ยกขึ้นมาก็ยังงั้นแหละ ความรู้สึกไม่มี การเคลื่อนไหวของข้อลำก็ไม่ปรากฏ แหมชื่นใจเป็นกรณีพิเศษ ขยับไปขยับมากก็คล่อง ก็เลยเรียกท่านแม่ ท่านแม่ก็เฉย เรียกเท่าไรท่านก็เฉย เรียกท่านลุงก็เฉย อยากจะลาท่านลงไปเดินเล่นข้างล่างข้างบนอีต๋อดัด ท่านก็เฉย มองแต่ไอ้คนที่นอนอยู่นั้น

เลยนึกในใจว่า ท่านแม่ ท่านลุง ท่านน้า ท่านอา ทั้งหมดนี้ เราเวลานี้สวยสดงดงามยิ่งกว่าคนนั้นมาก ทำไมแม่กับลุงและทุกคนไม่สนใจ แล้วทำไมจึงสนใจแต่ไอ้คนที่นอนอยู่เต็มไปด้วยความสกปรก ตอนนี้อยู่รับฟังอย่าลืมนะครับว่า เวลานั้นความห่วงใยร่างกายเดิม นิดเดียวก็ไม่มี มันมีอย่างเดียวคือ มีความรังเกียจในร่างกายเดิม ตอนนี้อารมณ์เป็นยังไง ผมไม่ทราบ ถ้าตามบาลีท่านบอกว่า ออกด้วยกำลังของฌาน นั้นร่างกายของพรหมชาติ นี่มารู้กันเมื่อตอนที่บวชแล้ว อ่านตำรับตำราทางพระพุทธศาสนาจึงทราบ

ตอนนี้ก็อยากจะแนะนำบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรสักนิดหนึ่ง ญาติโยมด้วยว่าทุกขเวทนามันเกิดขึ้น ยามปกติอย่าลืมใช้คำภาวนา นึกถึงพระพุทธเจ้า คำภาวนาอย่างไรนะไม่เป็นไร อันดับแรกก็ตั้งใจถวายความเคารพต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วก็นึกถึงท่าน ถ้าสามารถจะทำได้ จีบภาพพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งไว้เป็นสรณะ

ถ้าท่านที่ได้มโนมยิทธิก็ไม่ต้องทำตามนี้ จีบพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย แล้วปล่อยจิตพุ่งไปเลย ถึงนิพพานเป็นที่ไปพักที่นั่น จะมีประโยชน์มาก

นี่สำหรับบุคคลที่ไม่ค่อยจะเป็นเรื่อง อย่างผมในสมัยนั้นเอาแค่จีบภาพพระพุทธรูปก็แล้วกัน แล้วเวลาเดินไปไหนมาไหนให้นึกถึงภาพพระพุทธรูปที่เราต้องการไว้เสมอ เอาไว้เป็นเครื่องคุ้มครองใจ เมื่อความหวาดหวั่นใจจะเกิดขึ้น

ก็รวมความว่า เมื่อท่านไม่สนใจผมก็เดินลงบันไดไป เวลานั้นยังต้องการบันไดอยู่ ต้องการพื้นที่อยู่ ยังไม่ต้องการเหาะ คำว่า “เหาะ” คำว่า “ลอย” ไม่ปรากฏ ไม่รู้จัก ลงไปข้างล่างแล้ว ก็เห็นข้างหลังบ้านมีอากาศดี มีต้นไม้ มีทางเดิน อากาศเย็นสบาย ก็ไปเดินเล่นใกล้ ๆ ทาง

มองไปทางด้านทิศใต้ เห็นคนเดินมาประมาณ ๒๐๐ คนเศษ มีคนรูปร่างใหญ่ ๆ นำหน้า ๒ ข้าง ก็ขนาดด้วยคนรูปร่างใหญ่ ๆ อีก ๒ คน ตอนท้ายก็มีคนรูปร่างใหญ่ ๆ อีกคนหนึ่งคุมท้าย พอทุกคนเขาเดินผ่านเข้ามาใกล้ผมก็มองจำได้ว่าคนที่เดินมา

นั่น เป็นคนบ้านใกล้เรือนเคียงกันตั้งหลายคน มีความรู้สึกว่ เอ...ทั้งหมดนี้เรารู้จัก เขาตายไปแล้วตั้งหลายวัน ทำไมจึงมาเดินเป็นกลุ่มได้ คนตายมาเดินเที่ยวได้หรือยัง ใจ และมีร่างกายเหมือนสภาพเดิม เห็นเป็นรูปร่างเดิมหมด เขาเป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เป็นสาว เป็นคนแก่ เห็นเป็นสภาพนั้น

พอหัวหน้ามาถึงผม ก็เข้าไปขวางหน้ายกมือไหว้ ถามว่า

“คุณลุงขอรับ คุณลุงจะไปไหน?”

คุณลุงตอบว่ายังไง ไม่ทันตอบ เปิดบัญชีพับ แล้วก็บอกว่า

“หนู หนูไม่มีชื่ออย่าไปเลย ไปบ้าน เดี่ยวคุณแม่จะคอย” แล้วก็จับมือลาก มาที่บ้านได้ แล้วคุณลุงก็เดินไปนำหน้าแถว เดินต่อไป

ผมก็แปลกใจว่า อีตาคนนี้แกบ้าหรือแกบวม เราถามว่าไปไหน กลับพูดอีก อย่างหนึ่ง ต่อมาคนคุมกลางแถวมาถึง ผมก็ถามอีก ก็ทำแบบนั้นอีก คนท้ายมาผมก็ถาม อีก ก็ทำแบบนั้น

อ้าว! เวลาเหลืออีก ๕ นาที ผมก็ต้องรีบรวบรัด

ต่อมาเมื่อเขาไม่ตอบ นิสัยของผมตั้งแต่เด็กจนกระทั่งปัจจุบัน เวลานี้ก็เหมือนกันอะไรที่สงสัยต้องทำให้รู้ให้ได้ ถ้ารู้ไม่ได้ไม่เลิกสงสัย ผมจะไม่เลิกความพยายาม ต้องเอาให้ถึงที่สุดให้ได้ นี่เป็นนิสัยเดิมมาจนกระทั่งปัจจุบัน ไม่ใช่ฟังเขาพูดแล้วก็ เออ ๆ คะ ๆ แล้วก็เชื่อเลย ผมทำทำเป็นเชื่อ แต่ผมยังไม่เชื่อใครทั้งหมด เมื่อสิ่งเหล่านั้น ปรากฏจริงผมจึงจะเชื่อ แต่ว่าเขาบอกมาถึงสิ่งที่แปลกประหลาด ผมก็ไม่ปฏิเสธ เพราะ สิ่งที่เกิดขึ้นมนุษย์ธรรมดาจะพบ ผมเคยพบมาแล้ว ไม่ใช่ผมเป็นผู้วิเศษนะ ท่านทำให้พบ

เดินตามไปขึ้น ๆ ลง ๆ ภูเขา (ขอเล่าลัด ๆ) ก็ไปถึงภูเขาปลายสุดทางมันยาวเหยียดสูงมาก หัวหน้าขึ้นไป ทางบัญชี นับ หนึ่ง สอง สาม ถึง สองร้อยเศษ เขาก็ประกาศชื่อแต่ละคนขึ้นไปพบครบ เขาก็บอก ครบ พอครบผมไพล่พอดี เขาก็ถามว่า “ไอ้หนูมาทำไม...?”

ผมก็บอกว่า “ผมถามลุงแล้วว่าลุงจะไปไหน ในเมื่อลุงไม่บอกผม ผมต้องตาม พิสูจน์ให้ได้ว่าลุงจะไปไหนกัน”

ลุงก็เลยเรียก “มา เข้ามาใกล้ ๆ”

ผมก็ยกมือไหว้ ถามว่า “ลุงไปไหนครับ?”

ท่านก็ชี้ไปทางด้านหนึ่งของภูเขา บอกว่า “นั่นนรก แดนที่เห็นเป็นแดน

ของพระยายม มีอาคาร ๓ หลัง มีบริเวณเตียน มีคนยืนเป็นหมู่เยอะ”

คนนี้ผมคิดว่าเป็นพันธะขอรับ อาจจะเป็นหมื่นก็ได้ เป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ ร้อยสองร้อยบ้าง ไม่ถึงร้อยบ้าง มีคนตัวโต ๆ อย่างสูงยืนค้อมอยู่กลุ่มละคน

ท่านอธิบายให้ฟังว่า “พวกนี้ทำความชั่วมาก่อน เขาให้มาเกิดเป็นมนุษย์ไม่ทำความดี ทำความชั่วอีก เขาก็นำมาลงโทษใหม่”

ก็ถามท่านว่า “นรกอยู่ไหน...?”

ท่านบอกว่า “อยู่โน่น” ท่านชี้ให้ดูเป็นทะเลเพลิง เปลวเพลิง จับต้องฟ้า เป็นบริเวณกว้างขวางมาก อยากจะลงไปดู ขออนุญาตท่าน ท่านบอกว่า

“ไปไม่ได้หลาน หลานภาวนาพุทโธแล้วก็จับภาพพระพุทธรูปเป็นปกติ คนภาวนาว่า “พุทโธ” ก็ดี “อรหัง” ก็ดี หรืออย่างอื่นก็ตาม ถ้าใจเป็นกุศลก่อนจะตายเข้าไปไม่ได้เด็ดขาด ลุงขึ้นปล่อยให้เข้าไปลุงมีโทษ หลานจงกลับ แล้วก็ทีหลังหลานต้องการจะดูอะไร ดูนรกก็ดี ดูสวรรค์ก็ดี มาตรงนี้แล้วนึกถึงลุง ลุงจะมาทันที”

จากนั้นท่านก็นำมาส่ง คนนำมาส่งก็คือคนที่คุมท้ายแถว ท่านบอกว่า

“ไอ้มึงไม่ดูเด็ก ปล่อยให้เด็กตามมาได้ ผิดระเบียบ เอาไปส่ง”

ดังนั้นแกก็เลยโมโห จับสองขาเหวี่ยงขึ้นบ่า แกแบกวิ่งขึ้นเขาลงเขา ๆ ประเดี๋ยวเดียวถึงบ้าน พอถึงประตูหน้าบ้าน แกก็พุ่งพรวดเข้าไป ความรู้สึกก็ฟื้นตื่นขึ้นมา นี่เป็นวาระของการตายครั้งที่ ๒

การตายครั้งที่ ๒ นี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรผมไม่ได้เล่าละเอียด เพราะเรื่องราวในหนังสือหลวงพ่อบ้านมีแล้ว ผลที่ฟังได้ก็คือ นอกเหนือไปจากตายเมื่ออายุ ๓ ปี และผลเมื่ออายุ ๗ ปี ผลเมื่ออายุ ๗ ปีคือรู้ทุกสถานที่แต่เขามาหา ที่นี้พอตายครั้งที่ ๒ นี้ประโยชน์ใหญ่ คือต้องการจะไปไหนก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกวันก็ออกไปที่ภูเขาลูกนั้นแล้วนึกถึงท่านลุง ท่านลุงก็มา ถามอะไรท่านก็บอก คำบอกของท่านคือภาพ

“สวรรค์เป็นยังไงครับ...?” ท่านก็บอก “สวรรค์มี ๖ ชั้น” ท่านก็บอกชื่อต้องการสวรรค์ชั้นไหน พอบอกชั้นท่าน ท่านก็ชี้ให้ดู บอก

“นี่ยังไงล่ะ วิมานลอยอยู่ไกล ๆ” เห็นหน้าเทวดาแต่ละองค์ยิ้มแยมแจ่มใส เทวดาทุกองค์ใจดีเหลือเกิน ยิ้ม บางองค์ก็เดินเข้ามาใกล้

อยากจะดูนรก ลุงก็ชี้ให้ดูนรก แล้วท่านลุงก็บอกว่า

“ไอ้ในเมืองมนุษย์ ถ้าหลานอยากจะไปไหน นึกอยากจะไปมันก็ไปได้แบบนี้แหละ”

ก็บอกท่านว่า “ขอผมไปเที่ยวสวรรค์ เที่ยวนรกด้วยตนเอง”

ท่านบอก “ไม่ได้ ยังไม่ถึงเวลา”

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรโดยถ้วนหน้า ตอนนั้นเป็นมโนมยิทธิ ผมไม่ทราบ แล้วก็ความดีด้านความไม่ฉลาดของผมปรากฏ เป็นอันว่าไม่ฉลาดที่จะเที่ยวสวรรค์นรกด้วยตนเอง ตอนนี่กลายเป็นค้นหาใหญ่ อยากจะไปเที่ยวสวรรค์และนรก จึงมาคิดในใจว่า พบพระที่ไหน ผมก็ถามว่า

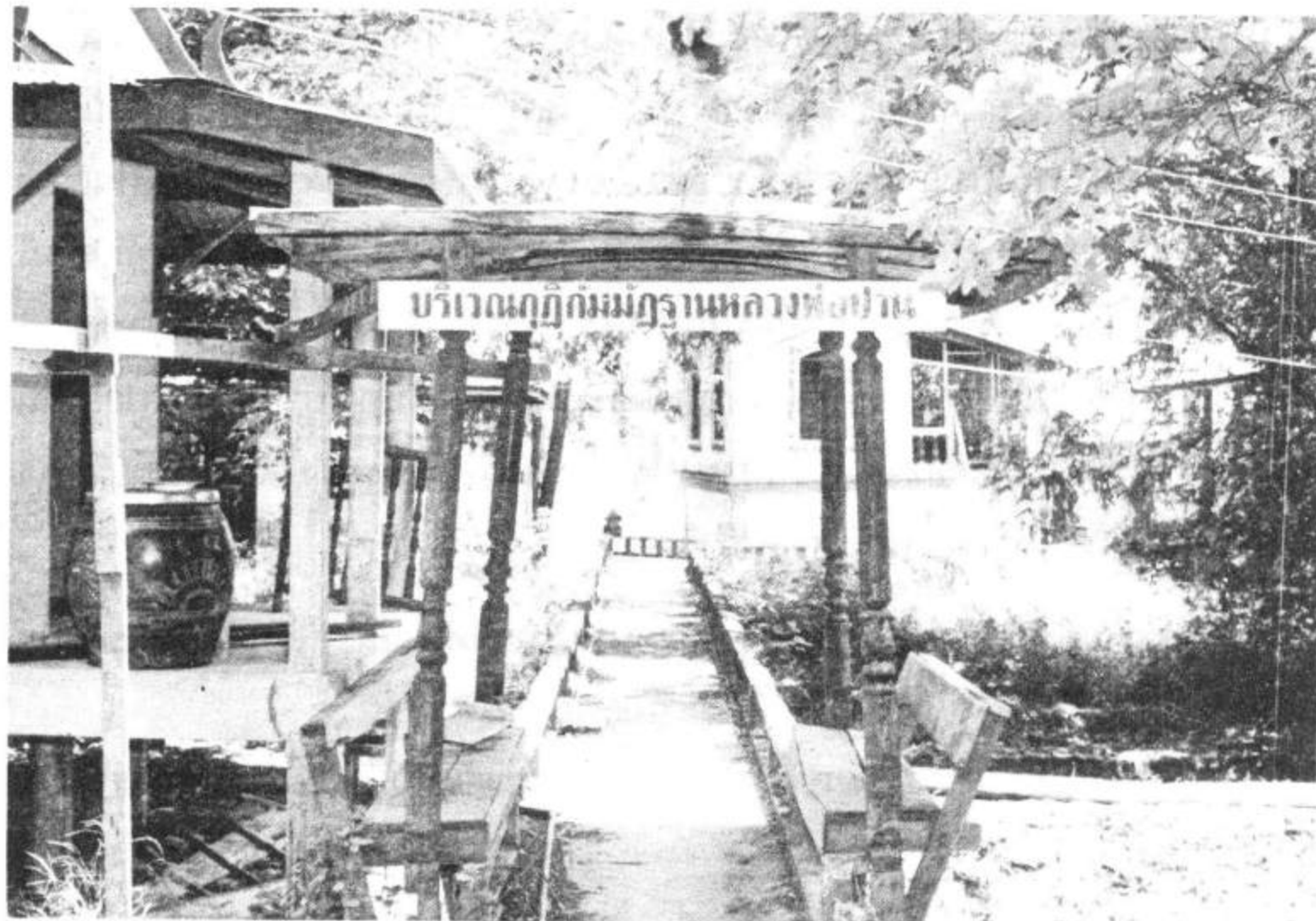
“สอนไปนรก สวรรค์ได้ไหม...?” ท่านบอก “ไม่ได้” ผมก็ไม่ชอบใจ

ถามว่า “เทศน์ทำไม เรื่องสวรรค์นรกไปได้หรือเปล่า...?”

ท่านบอกว่า “เปล่า” พอหลังจากนั้นมากกว่าจะไปสวรรค์นรกได้ ก็มาพบหลวงพ่อบาน วัดบางนมโค เรื่องราวต่าง ๆ ปรากฏแล้วในเรื่องหลวงพ่อบาน

สำหรับหน้านี้ขอยุติเพียงเท่านี้ เวลาหมดแล้ว ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคล สมบูรณ์พูนผลจงมีแด่ท่านพุทธศาสนิกชนและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่รักทุกท่าน

สวัสดิ์

ภาพที่ ๕ กุฏิกรรมฐานของหลวงพ่อบาน วัดบางนมโค อ.เสนา จ.อยุธยา

ตอนที่ ๑๕ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๓

ท่านศาสดาซุนนุทบริษัททั้งหลายและกิบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร การบันทึกเสียงคราวนี้ได้ให้ “สมพร” กับ “พรนุช” ทำเป็นหนังสือต่อไป สำหรับวันนี้ก็จะขอยกกันถึง เรื่องตาย

ความจริงเรื่องตาย ๆ นี้ก็ตีเหมือนกัน รู้สึกว่ามีประโยชน์ แต่ความจริงใครจะยกยอคิดว่าตายเป็นการอวดอุตริมนุสธรรมก็เชิญ เขาตายกันจริง ๆ ไม่ใช่ลองตาย และมีบางคนมาถามว่า อยากจะลองตายบ้าง ความจริงส่วนที่แล้วมาก็ไม่ได้ลองตาย มันตายของมันจริง ๆ

เล่าเรื่องตายเล่าไปแล้วมา ก็ปรากฏว่าข้ามไปตอนหนึ่ง แต่ความจริงที่พูดนี้ผมไม่ได้มีหนังสือ พูดจากความจำ วันนี้ก็จะขอยกยอให้เป็นความตายของวาระที่ ๓ มันเป็นอายุ ๑๔ ปี แต่เรื่อง พ.ศ. ผมก็ไม่ค่อยอยากจะทำ พ.ศ. มันจำไม่ค่อยได้แน่ๆ เวลาที่รู้สึกว่าจะไม่อยากจะทำอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างปล่อยไปตามเรื่องดีกว่า การตายคราวนั้นถ้าพูดถึงว่าตายจริง ๆ มันก็ไม่ตาย ถ้าจะว่ากันเกือบตายก็จะถูกกว่า

คือเป็นอันว่าเมื่ออายุได้ ๑๔ ปี ในตอนนั้น รู้สึกว่าเริ่มเป็นหนุ่ม แต่ความจริงแล้วผมมีคนสอนให้เป็นหนุ่มตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี พออายุเข้า ๑๒ ปี ตอนนั้นก็ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษประโยชน์ มีความรู้อยู่อย่างเดียวคือโทษขึ้นต้นจิว จะต้องเป็นเรื่องสมสู่กับภรรยาของบุคคลอื่น ถ้าลูกสาวเขาก็ดี ลูกจ้างเขาก็ดี คนใต้บังคับบัญชาที่ดี อะไรก็ตาม ไม่มีใครเขาบอกว่าปฏิบัติศาสนกิจตั้งต้นจิว ตั้งแต่เริ่มอายุ ๑๒ มาผมก็เริ่มสร้างสวนจิว สร้างจากรุ่นพี่สอน เขาเชิญไปนอนเป็นเพื่อนบ้าง เชิญไปอยู่เป็นเพื่อนบ้าง ชวนไปเล่นหัวอะไรบ้างก็ตาม ทั้งนี้ก็เป็นเรื่องของทางโลก ในเมื่อมีการสัมผัสกันหนัก ๆ เข้า ความรู้สึกมันก็เกิด

ก็เป็นอันว่าสังสมสวนต้นจิวเรื่อยมาตามลำดับ และก็สังสมเรื่อยมาเป็นปกตินะ

ถ้าจะถามว่าที่วาระต่อหนึ่งเดือน ก็เกือบจะตอบว่าปีทั้งปีมันต้องทำสวนกันเรื่อยไม่ได้หยุด

อันนี้เป็นกฎของกรรมอย่างหนึ่ง เห็นจะไม่ใช้กรรมอย่างท่านขมกะ ท่านเขมกะในชาติก่อนท่านเป็นนักมวยปล้ำ รูปร่างไม่สวย เหมือนกับพ้อมหรือหม้ออะไร

พวกนี้ รูปร่างไม่สวย ผู้หญิงก็ไม่รัก ท่านก็เกิดความเจ็บใจว่า “ชาตินี้ไม่มีใครรักก็ช่าง ชาติหน้าฉันต้องหาคนรักให้ได้” จึงได้นำทองคำเปลวไปปิดพระพุทธรูป
 ตอนที่ยกแผ่นทองคำขึ้นปิด ท่านก็อธิษฐานว่า
 “ผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นพี่น้องหลานตามออกมา ทุกคนเห็นแล้วจงรักและ
 มีความกระสัน”

คำอธิษฐานเพียงเท่านี้ท่านเกิดมาชาติหลังรู้สึกว่ ความรักของท่านตื่นผู้
 หญิงนอกจากพี่จากน้องที่หลานตามออกมาแล้ว เจอะหน้าทนมไม่ไหว นี่เป็นกฎของ
 กรรมที่ทำบุญผสมกับความต้องการ

แต่สำหรับผมก็ไม่ทราบทำบุญอะไร ทำหรือเปล่าหรือสร้างกรรมอะไร
 ไว้หรือเปล่าผมก็ไม่ทราบ อีทะเลปะปะมาเรื่อยเรื่อยจนกระทั่งอายุ ๑๔ นี้ ก็สร้าง
 สนวนจิวไปเยอะหลายสวนจริง ๆ สวนรุ่นพี่ สวนรุ่นเดียวกัน สวนรุ่นน้อง มันมี ๓
 สวน

ก็อยู่ต่อมาวันหนึ่งร่างกายก็ดี ๆ อันนี้เล่าเรื่องตายผมอยากให้คุณทั้ง
 หลายทราบว่ อย่าไว้ใจชีวิต อย่าคิดว่าร่างกายมันสมบูรณ์บริบูรณ์ ตอนเด็ก ๆ
 ผมชอบเล่นกีฬา กีฬาบนบก กีฬาในน้ำ นี่ชอบมาก การออกกำลังกายรู้สึกว่เป็นปกติว่
 ไม่พอ กระโดดโลดเต้นไม่พอ คว่จอบมาพันดิน ปลูกผักปลูกหญ้าแล้วก็ตักน้ำรดเอา
 ทุกอย่างให้มันมีโอกาสได้ออกกำลังก็แล้วกัน ฉะนั้นเรื่องความแข็งแรงของร่างกาย
 เป็นของไม่หนักใจ

แต่ทว่ามีจุดหนึ่งที่พวกท่านต้องคิด ผมผ่านมา มันอยู่ดี ๆ โรคนี้มันระบาดที่นั่นคือ
 ว่อาการถ่ายอุจจาระ ถ่ายปรั๊ดปรั๊ดแล้วก็อาเจียน

เวลานั้นในตำบลนั้นมันยังไม่มี ผมอยู่กับเพื่อนชายคนหนึ่ง เขาไม่ใช่เพื่อน
 แต่ความจริงเขาเป็นคนรุ่นพี่ ตอนนั้นเขาอายุ ๑๕ หรือ ๒๐ ปี ผมจำไม่ได้ เขาเป็น
 หมุ่มแล้ว และก็ทำนผู้ใหญ่ไม่มีใครอยู่เลย ไปธุระกันหมด เหลือผมสองคน กับเพื่อน
 รุ่นพี่ อยู่ ๆ พอตอนเย็นมันทั้งถ่ายทั้งอาเจียน ถ่ายพรี๊ดพรวด เขาเรียกทั้งลงทั้ง
 ราก เป็นอันว่าบรรดาเพื่อนบ้านทราบข่าว ใกล้เคียง ๆ เขาไม่ช้าหรือ

คำว่า “ทราบข่าว” เขาเห็นนี่ครับ ก็นั่งคุยกันอยู่อะไรกันอยู่บ๊อบบ๊อบบอกไป
 ไหนมา บอกไปส้วม ถ่าย ๓ ครั้ง เริ่มหมดแรงเพราะในท้องไม่มีจะถ่าย มันก็อาเจียน
 ด้วย ท่านแพทย์ผู้ทรงคุณพิเศษ ๒-๓ ท่านก็มาให้การรักษา

ความจริงโรคอย่างนี้ยาของท่านชะงัด ผมก็เคยเห็น แต่ว่าการรักษาวัน

นั่นทั้งสองคนเป็นร่วมกัน ไม่มีผลเลย ยาให้ไปเท่าไรก็ตาม ยากินก็ดี ยาฉีดก็ดี การนวดพั่นคั้นบาทาทำกันทุกอย่าง ไม่มีทางพั่น ไม่มีทางตีขึ้น โรคไม่คลายตัว

ในเมื่อโรคไม่คลายตัว ทุกคนก็เพลีย ผมเพลียนะ อีกคนเขาเป็นหนุ่มกว่า รู้สึกกำลังจะดีกว่า เขาก็เพลียเหมือนกัน ผมก็เคลิ้มหลับ

เวลานั้นถ้าจำไม่ผิดนะครับ ก็เป็นเดือน ๑๑ เรียกว่า “เดือน ๑๑ น้ำนอง” ปีนั้นฝนน้อย น้ำไม่ไหลมากเกินไป น้ำท่วมขึ้นมาใกล้พื้นบ้าน หมายความว่าท่วมพื้นแผ่นดินสูงขึ้นมาพอประมาณ ไม่มากเกินไป แต่ว่ามากกว่าทุกปีที่ผ่านมาในยามปกติ

ขณะที่เคลิ้มไปพอเพลียจัด ๆ เห็นว่ามีเรือลำหนึ่งเป็นลักษณะเรือเขาเดิน เทียบทะเล เป็นเรือไม้ใหญ่ ๆ หัวสูง ๆ ทาสีขาว เทียบท่ามาหน้าบ้าน ผมก็นึกในใจว่าคลองมันเล็ก และทางเข้าบ้านเราเรือใหญ่ขนาดนี้ก็เข้าไม่ได้

“เอ๊ะ! เรือลำนี้มันเข้ามาได้อย่างไร”

เรือลำนั้นเทียบติดชานบ้าน ก็มีคน ๔ คน ก้าวขึ้นมาจากรือ คน ๔ คนนี้รูปร่างเป็นคนหนุ่มหน้าตาดีมาก ผิวพรรณก็ดี แต่ว่าเครื่องแต่งตัวชุดเดียวกันหมดนั่นคือ สีแดง กางเกงขายาวก็สีแดง เสื้อแขนสั้นแค่คอก็สีแดง ผ้าโพกหัวก็สีแดง แต่ทว่าตอนก้าวขึ้นมาบนบ้าน ผ้าไม่ได้โพกหัว เขาคล่องคอ ขณะที่อยู่ในเรือ ก่อนที่จะขึ้นมา เห็นเขาเอาผ้าโพกหัวสีแดง พอจะขึ้นมาบนบ้าน เขาก็ปลดผ้าจากหัว มาคล่องคอเสีย เป็นผ้ายาวคล้าย ๆ ผ้าขาวม้า ยาวแบบนั้นแต่พื้นสีแดงทั้งหมด

พอก้าวขึ้นมาสองคนแรกเข้ามาใกล้ตัว ยืนห่างสักหนึ่งวา อีกสองคน ยืนชิดริมชานบ้าน ชิดเรือ พอสองคนก้าวเข้ามา เขาบอก

“เอ๊ะ! ที่นี่ ๒ คนนี่หว่า”

อีกสองคนข้างหลังบอก “เอ๊ย รับมาได้เลยโว้ย ไม่มีพิษไม่มีสงอะไร ไม่ต้องปล้ำกันละวะ ง่าย ๆ”

แต่สองคนที่เข้ามาก่อน เขาก็มองดูอย่างพิจารณาสัก ๑ นาทีเห็นจะได้ เขามองดูผมและก็มองดูเพื่อน เพื่อนรุ่นพี่ เขามองไปมองมาและก็บอกว่า

“เอาไม่ได้แล้วเรา” ก็หันไปพูดกับเพื่อนเขา อีกคนที่ยืนข้าง ๆ

เขาบอก

“เอาไม่ได้แล้วเรา สองคนนี่”

อีกคนหนึ่งเขาถาม “เพราะอะไร”

เขาเปิดบัญชีบับว่า “คนนี้เป็นลูกพระอินทร์และไม่ทราบว่าจะไฉนใคร

มันวางยาไม่ดูหน้าคน ลูกพระอินทร์นี่เอาไปไม่ได้ ถ้าขึ้นเอาไปเรามีโทษ”

พอเขาพูดเท่านั้น ก่อนที่เขาจะกลับ เขาก็ยกมือไหว้และค้อมหัวลง คล้าย ๆ แสดงความเคารพ ผมก็ไม่สนใจ เขาจะไหว้หรือไม่ไหว้ก็ตาม ผมก็เพลี่ยแหง-แก้อยู่แล้ว พอหันหลังกลับเขาก็วิ่งปรี๊ดขึ้นเรือ บอกสองคน “เร็ว พวกเราจะมีโทษ”

อีกสองคนกระโดดขึ้นเรือตาเหลือกลาน ร้องถามว่า “มีโทษอะไรวะ?”

คนนั้นก็บอก “คนนั้นลูกพระอินทร์ แล้วใครนะมันวางยา ไม่ได้ดูหน้า-ดูตาคน นี่เราจะมีโทษกัน คนนี้ไม่มีสิทธิ์ที่จะทำเขาได้เลย” แล้วเรือลำนั้นก็วิ่งจู่ดหาย วัปไปกับตา ผมก็หลับปุ๋ยสบายเลย หลังจากนั้นหลับไม่รู้สีกตัว

เมื่อตื่นขึ้นจริง ๆ เวลาตอนสาย ความจริงหลับตอนนั้นเห็นจะเป็นประมาณ ๒ ทุ่มเศษ ๆ เห็นจะได้ ความเพลี่ยจัดและก็หลับไม่รู้สีกรู้สาเลย ไม่รู้เนื้อรู้ตัวจริง ๆ รู้สีกตัวจริง ๆ เห็นจะเป็นประมาณสัก ๒ ชั่วโมงเช้าหรือ ๓ โมงไม่ทราบ มันสายแล้ว ก็ไม่มีเวลาดูนาฬิกา

พอตื่นขึ้นมาก็รู้สึกว่ไอ้ความปวดท้องปวดเสียดมันหายไปหมด อาการต่าง ๆ ที่เป็นอยู่หายหมด ท้องโล่ง มีอาการคล้าย ๆ กับถ่ายยาอย่างดี ในความ รู้สึกมันอยากจะกินแกงไก่ และก็เป็นแกงเผ็ด มันต้องเผ็ดมาก ๆ

ความจริงโรคประเภทนี้เขาก็ห้ามกินข้าวสวยอยู่แล้ว ต้องกินข้าวต้ม หรือข้าวที่ละเอียดที่สุด เพราะในช่วงที่ป่วยใหม่ ๆ เขาก็เอาน้ำข้าวชั้น ๆ มาให้กิน ความจริงตามหลักวิชาแพทย์เขาเป็นอย่างนั้นนะครับ แต่ว่าตอนเช้าวันนั้นมันหิวจัดนี้ ทำอย่างไรละ และก็มีความรู้สึกอยากจะกินแกงไก่ เอ๊ะ! แปลก และก็ต้องเป็นแกงเผ็ด ถ้าเป็นแกงประเภทขี้เเมากินก็จะดีมาก ก็เลยบุกขึ้นไปในครัว

พอลุกขึ้นก็มีญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งถามว่า “พ่อเล็กจะไปไหน?”

ก็บอกว่า “ผมจะเอาน้ำล้างหน้าครับ”

บอก “ชั้นล้างหน้าอยู่ที่นี้”

บอก “ไม่เป็นไรครับ ผมกำลังจะไปตักน้ำในครัว ในตุ่มมาล้างหน้า”

แต่ความจริงมันอยากจะกินข้าว

เธอก็บอกว่า “ข้าวต้มเขาต้มไว้ดีแล้ว วางอยู่หม้อข้าง ๆ นั้น และก็ต้มปลาเค็ม ๆ สำหรับใส่ข้าวต้ม” ที่เรียกว่าข้าวต้มปลาก็แล้วกัน เขาผสมเป็นข้าวต้มปลาไว้ จะกินเป็นข้าวต้มปลาหรือข้าวต้มเครื่องก็ตามใช้ได้ทั้งสองอย่าง

พอเข้าไปในครัวผมก็ปิดประตูลงกลอน และก็ไม่มีใครเขาว่า จะเข้าไปกิน

ข้าวหรือเข้าไปล้างหน้า ในครัวก็มีอ่างล้างหน้า พอไปถึงแทนที่จะเปิดข้าวต้ม ก็เปิดฝามื้อข้าวสวย เห็นแกงในกระทะก็ปรากฏมาทราบที่หลังว่า คินวันนั้นทั้งคินขณะที่ผมหลับและเพื่อนรุ่นพี่ผมหลับ คนเขาก็มาเผ้าใช้ ความจริงเราสองคนไม่รู้ว่าใครมากันบ้างเลย คนมามากด้วยกัน เมื่อตึก ๆ เข้าทุกคนก็ง่วง กลับไปบ้านบ้าง นอนค้างบ้าง

ที่นี้พวกที่จำเป็นจะต้องเผ้าอยู่นานตลอดคืน เกรงว่าอันตรายจะมีแก่ร่างกายคนป่วย หมายถึงจะเป็นอะไรจะได้ทราบแกก็เลยเหงาซี ตอนตึกแกก็เอาเหล้าขึ้นมากิน ผลที่สุดไก่อี่มันหาซื้อไม่ยาก ช่าง ๆ บ้านมีร้านค้า สั่งเขาหน่อยเดียวเขาก็หามาให้ ถ้ามันไม่ตายก่อน มันก็ตายเวลานั้นแหละ เรื่องของคนสั่งก็เป็นเรื่องของคนสั่ง คนขาย รวมความว่าได้ไก่อี่มา เขาก็แกงไก่อี่แบบแกงป่า เผ็ดจี๋เลย

พอเปิดกระทะเห็นแกงไก่อี่ แหม...ถูกใจ ก็เลยเล่นแบบข้าวราดแกงแล้ว ไม่เป็นถ้วยแล้ว มันหนักกว่า

ไอ้ข้าวราดแกงนี้ เวลานี้ผมก็ยังถนัดอยู่นะ จับพลัดจับผลูรีบด่วน ผมล่อข้าวราดแกงเสมอ ดีไม่ดีอยู่กับวัด ผมก็ล่อข้าวราดแกง ซี้เกียดตักหลาย ๆ จุด ก็เอามารวมข้าวกับแกงรวมกันก็กิน ก็หมดเรื่องหมดราว นี่เป็นปฏิบัติของผม

ฉะนั้นเห็นผมฉันทแบบนั้นละก็ อย่าไปนึกว่า โอ้โฮ...กับข้าวหลวงพ่อมันแล้ว เหลือเกินต้องคลุกข้าวกิน ไม่ใช่ ผมชอบทำของผมแบบนั้นเอง ซี้เกียดตักหลายจุดถือว่ากินเข้าไปมันก็หมดเรื่อง ถ้ารสชาติอย่างอื่นไม่มีความสำคัญ เผ็ดนิดถ้าอ่อนเค็มหน่อย ก็เติมน้ำปลาหน่อยใช้ได้เลย

วันนั้นก็เหมือนกัน ตักขึ้นมาแล้วรู้สึกว่าเขาไม่ต้องเติมเผ็ดไม่ต้องเติมเค็ม มันครบถ้วน กินชะชามเบ้อเรอ อาการอย่างนั้นมันบอกอาการแห่งความตาย แต่ผมกินอย่างคนอดโซ่กิน เสร็จเรียบร้อยพุงเป่ง รู้สึกมีกำลังขึ้นมา ออกมาข้างนอกท่านญาติผู้ใหญ่ผู้นั้นถาม

“พ่อเล็ก รับประทานอาหารแล้วหรือ?”

ก็บอก “เรียบร้อยแล้วครับ ไม่ต้องห่วงครับ”

ท่านก็ถามว่า “เป็นอะไรบ้าง หมอสั่งว่าถ้าเป็นอะไรให้บอก หมอให้ยาไว้”

ผมก็เลยบอกว่า “น่ากลัวจะไม่ต้องใช้ยาละครับ เพราะไม่มีอาการอย่างอื่นแล้ว ผมจะนอนสักประเดี๋ยวนะ” แล้วผมก็นอน

นอนเล่น ๆ ไป มีญาติผู้ใหญ่ ๒ คนท่านมาในครัวบอก

“เอ๊ะ! ข้าวสวยยุบไป แกงเผ็ดยุบไป ใครกิน?”

ไปดูข้าวต้มถามว่า “พ่อเล็กไม่ได้กินข้าวเลยรี?”

บอก “ผมกินครับ”

“ถ้ากินข้าวต้มทำไมไม่ยุบ?”

“ผมไม่ได้กินข้าวต้มครับ”

ถามว่า “กินอะไร” ก็ตอบว่า “กินข้าวสวยกับแกงเผ็ดครับ”

เขาตกใจใหญ่ ทุกคนไปเรียกหมอมมา บอก

“ไม่ได้แล้ว พ่อเล็ก อย่างนี้ตายแน่”

ก็เลยบอก “คุณน้าครับ ตรวจอาการก็แล้วกัน เวลานี้มันไม่มีอะไรเลย
ครับ อาการปกติทั้งหมด”

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่รักและญาติโยมพุทธบริษัท
ไ้ร่างกายของเรา อย่าไว้ใจมันนะครับ

ผมนำเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง ความจริงมันยังไม่ตาย ถ้าร่างกายของเรา
ดี ๆ ผมชอบออกกำลังกาย และก็เรื่องอาหารที่ผมระวังมาตั้งแต่เด็ก ระวังจริง ๆ
ผมจะไม่จับปลัดจับผลูกินสุ่มสี่สุ่มห้ากับเขา แต่ว่าทั้ง ๆ ที่จะระวังขนาดไหน โรคมันก็
เอา นี่พระพุทธรเจ้าทรงตรัสว่า “โลกนี้เป็นอนิจจัง”

คำว่า “โลกนี้เป็นอนิจจัง” ใ้ตัวเราก็คือโลก เรามันอยู่ในโลก เป็นคน
ของโลก โลกของคนหรือคนในโลก

รวมความถ้าโลกเป็นอนิจจัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในโลกก็เป็นอนิจจัง
ด้วย และ “อนิจจัง” แปลว่า “ไม่เที่ยง” นั้นตอนกลางวัน ผมไม่มีอาการว่าจะป่วย
เลย อาการที่จะบอกเหตุว่าจะป่วยนี้ไม่มีเลย อยู่ ๆ จับปลัดจับผลูกินเอาเฉย ๆ

และส่วนที่มีความสำคัญ การป่วยคราวนั้นมันตั้งตัวไม่ติดครับ จะ
เห็นว่าการเล่าเรื่องป่วยต่าง ๆ จะมีการภาวนาคุ่มตัว ที่นี้ตอนอายุ ๑๒ มีความดีกว่าเยอะ
แต่ตอนอายุ ๑๔ มันจับปลัดจับผลูกินเอาจริง ๆ เรื่องภาวนาคิดถึงอะไรก็ตั้งตัวไม่
ทัน ทั้งนี้เพราะญาติผู้ใหญ่หลายคน ท่านมีความเป็นห่วงมาก เริ่มต้องถ่าย ๒
ครั้ง ท่านเอะอะโวยวาย จัดที่นอน จัดอะไรต่ออะไรกันกลุ่ม เสียงเอะอะโวยวายนอน
อย่างนั้น คว่าอย่างนี้ หงายแบบนี้ ล่อกันยุ่งหมด ไม่มีเวลาดังตั้งตัว พอจัดที่นอนไม่ทันจะ
เสร็จ ผมก็วิ่งเข้าส้วมอีกครั้งหนึ่ง มันก็เพสียจัด คำว่า “ภาวนา พิจารณาไม่มีแล้ว
ครับ”

แต่ก็ยังมีส่วนดี อย่างหนึ่งที่เรามีความรู้ตามความเป็นจริง ที่เขาบอกว่า

เวลาจะตาย วันนั้นถ้าตายนะไม่ค่อยดีนัก ถึงแม้ว่าจะเปลี่ยอาการกำกึ่งก็ไม่ดีนัก
ทั้งนี้เพราะมีท่านผู้มีเกียรติมาเชิญ ถ้าท่านผู้มีเกียรติอย่างนี้ต้องไปสำนักพระยายม
ก่อน

ถ้าไปถึงสำนักของพระยายม ใ้ความดีชั่วมันก็มี ความดีก็ปรากฏ
แต่ว่าช่วงอายุ ๑๒ เป็นต้นมาชักไม่ค่อยจะดี

เรื่องการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ฆ่าปลาฆ่านกอันนี้ไม่มีแน่ครับ ผมไม่นิยม
การฆ่าสัตว์

เรื่องลักเรื่องขโมยก็ไม่นิยม ก็ไม่จำเป็นต้องลักต้องขโมย มันมีกิน

คำว่า “มีกิน” ไม่ได้หมายความว่า “ร่ำรวย” คนอย่างผมกินง่าย ๆ

ตั้งแต่เด็กมาแล้ว ไปโรงเรียนตอนเช้า ผมก็ต้มไข่ ๒ ลูก แล้วก็เอาไข่มาละลายกับ
น้ำปลา ผสมน้ำปลากิน ๑ ลูก ใส่กระเป๋าก็ ๑ ลูก เท่านั้นพอ และมาถึงบ้านก็เหมือน
กัน ถ้ามีอะไรชอบใจ ถ้าแกงหรือต้มชอบใจก็ใส่ข้าวใส่จานโปะไปเลย กิน เขาเรียก
กินข้าวราดแกง ข้าวราดต้มอะไรก็ช่าง ชอบกินแบบนี้ ใ้การกินของผมง่าย ๆ

ฉะนั้นการกินก็ไม่หนัก จะบาปสำหรับการกิน ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไม่มี
สำหรับผม

ที่นี้การมูสาวาท โทหก เรื่องโทหกนี้ต้องมีแน่ ทั้งนี้เพราะว่า บางที
ไปคุยกับสาวน้อยบ้าง สาวเล็กบ้าง สาวใหญ่บ้าง ก็พูดจริงบ้างพูดโทหกบ้าง แต่ความ
จริงแต่ละรายไม่ต้องพูดมาก คือแต่ละรายผมก็เป็นแขกรับเชิญอยู่แล้ว แต่เวลาจะพูด
พลาดพลั้งไปบ้างเป็นการพูดสนุกมากกว่า บางทีก็พูดเอาใจ เกตี่น้อยก็ชมว่าเกตี่
มาก ให้แกยิ้ม ๆ ไว้ เราเองต้องการความชื่นใจฉันใด เธอก็ต้องการแบบนั้นเหมือน
กัน เรื่องเป็นผู้มีบาปเพราะเป็นแขกรับเชิญก็เป็นเรื่องหนักใจ

ฉะนั้นจึงกล่าวว่เวลานั้น เราขาดภาวนา ถึงแม้ความจริง แม้ความวุ่นวาย
จะเกิด คนอื่นเขาวุ่นวาย แต่เราก็ประมาทเอง ความป่วยไข้ไม่สบายจับพลัดจับผลู
โผล่ขึ้นมาโดยไม่มีที่ตั้งตัว สติเข้าไปคุมด้านกุศลจึงไม่มี

แต่ก็ยังดีที่ท่านเจ้าหน้าที่ผู้มาเชิญ เมื่อท่านมองดูพินิจพิจารณาท่านจึง
หยิบตำราของท่านเปิดบ๊ีบ ท่านบอก

“คนนี้อาใจไม่ได้แล้ว คนนี้เป็นลูกพระอินทร์ ใครวางยาไม่ดูหน้าดู
หลัง”

ท่านใช้ศัพท์ว่า “วางยา” นี้ก็แปลก ก็รวมความว่าโรคประเภทนี้ผีต้อง
วางยาคน

ข้อนี้จะมีความจริงอย่างไรก็ตามเรื่อง ผมไม่วินิจฉัย แต่ได้ยินมาอย่างนี้จริง ๆ เวลาเขาวางยาผมก็ไม่เห็น รวมความเขาไม่เอาผม และไม่เอาเพื่อนรุ่นพี่ของผมด้วย เขาก็พากันกระโดดขึ้นเรือ เร่งวิ่งหนีเร็วบอก “ไปเร็ว” เรือวิ่งจืดหายวับไปเลย

เป็นอันว่าคราวนั้นถ้าผมต้องตายไปตามสภาพที่เขาตายกัน ก็ต้องไปสำนักของพระยายมแน่

และที่สำนักของพระยายมนี้ท่านก็คงเส้นคงวา มีความยุติธรรม ใ้กรรมประเภทที่ผมทำหนักเวลานั้น ก็คือสี่ข้อที่ ๓ คือเป็นแขกรับเชิญสำหรับรุ่นพี่ รุ่นเพื่อน และกรุ่นน้อง และก็ไม่มีการเขาขัดคอไปที่ไหนก็ไม่มีการเขาขัดใจ มีแต่คนตามใจ ก็แปลก แต่ก็เป็นบุญ ผมคิดว่าคราวนั้นถ้ากลับไปได้ผมก็ต้องไปตะกายต้นจิวแจ็ก ๆ แน่ ใ้ต้นจิวเวลานั้นความจริงก็ไปดุ่มันนะ

อันนี้ผมขอเตือนการที่ปฏิบัติพระกรรมฐาน บรรดาท่านก็ดี ผมก็ดี จะนึกว่าผมวิเศษวิโสเกินมนุษย์ธรรมดาไม่ใช่อย่างนั้น อย่าเข้าใจผิด บางท่านก็มาตั้งผมชะหุหราเลย ตั้งเป็นพระอรหันต์บ้าง ตั้งเป็นผู้ทรงฌานบ้าง ตั้งเป็นอะไรต่ออะไรคะ ความจริงตั้งกันไว้สังเดชจะมีประโยชน์อะไร อย่าไปตั้งกัน การตั้งการพิจารณาไม่ใช่เรื่องของกฎของกรรม ใ้กฎของกรรมเขาตัวเอง

เวลานั้นท่านฟังมาแล้วแต่ตอนต้นว่าตอนอายุ ๑๒ ผมตายมาแล้วผมก็ไปดูนรกสวรรค์ แต่มันไม่ได้ลงไปเอง แคนั่งที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง พอบอกท่านลุงท่านลุงท่านก็มา จะต้องการนรกขุมไหน ขุมนั้นก็มา ใ้ขุมต้นจิวนี้ผมก็ชม แต่ก็ไม่ได้เดินใกล้ เห็นแต่มองดู ใ้นี้ลักษณะการมองดูเป็นของไม่ดี ที่โบราณท่านบอกว่า “สืบปากว่าไม่เท่าตาเห็น สืบตาเห็นไม่เท่ามือคลำ” อันนี้เป็นของจริง ถ้าทางที่ตีมันต้องโดดป่องลงไปสัมผัสสักหน่อยจึงจะรู้เรื่อง

ก็เป็นอันว่าทั้ง ๆ ที่เห็น เวลานั้นถ้าจะพูดกันไปยังไม่บวช ก็ถือว่ามีฌานโลกีย์ประจำใจ และก็มีมโนมยิตริบางส่วนอยู่แล้ว ใ้ส่วนต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้ก็เพราะความโง่ ไปแค่นั้นได้มันน่าจะไปที่อื่นได้ แต่ไม่มีใครสอนให้ นี่โทษของการได้รับศึกษาไม่ครบถ้วนเป็นแบบนี้ ก็เลยไปมองเห็นเขาขึ้นต้นจิว เห็นเขามีบาปต่าง ๆ มีทุกขเวทนา

แต่เวลาที่ค้นหาหน้ามิด ใ้ต้นหามันโผล่ขึ้นมาณะมันหน้ามิดลึมต้นจิว ลึมไฟนรก ลึมหอก ลึมดาบที่ลับฟันและแทง ลึมฆ้อนใหญ่ ๆ ที่ทุบหัว ลึมทั้ง

หมดสิ่งที่เห็นมา ต้องการอย่างเดียวคือ ความปรารถนาที่เราต้องการจะต้อง สมบูรณ์ และความปรารถนาประเภทนั้นเมื่อตั้งใจที่ไหนสมหวังที่นั่น ก็เลยระเริงใจ แล้วก็มาคิดไว้ในใจอย่างหนึ่งว่า “เราไม่ได้ทำบาป” เพราะท่านพวกนี้ยังไม่ ได้เป็นภรรยาของใคร เวลานั้นคนเขาก็พูดกันแต่เพียงว่า “ถ้าผิดลูกเขาเมียเขา” ไร้อำ ว่า “ผิด” นี่มันไม่บาป ไป “ชน” ลูกเขาเมียเขา และลูกเขานี้เขาไม่ได้บอก ต้องเมีย เขา คำว่า ลูกเมียเขาบวกกัน ว่าทั้งลูกทั้งเมีย แต่ความจริงเขาพูดเฉพาะเมียของชาว บ้าน แต่ว่าเราที่เริ่ม ๆ จะสถาปนาออกแบบชนิด ๆ หน่อย ๆ เขาไม่ได้ถือว่าเป็นประ- เภทนี้ เรียกว่าสถาปนาออกแบบ สถาปนาเจียบ ๆ รู้กันระหว่าง ๒ คน ดีไม่ดีคนอื่น เขาก็ช่วยรู้เยอะเหมือนกัน แต่มีบางแห่งก็ปลอดภัยเพราะท่านมารดาอนุญาต รายนั้น ปลอดภัยแน่

ก็รวมความว่าในพระวินัยหรือในธรรมะก็บอกมันผิดทั้งหมด ลูกเขาก็ ผิด เมียเขาก็ผิด คนรับใช้ก็ผิด คนในปกครองของใครก็ผิด มันก็ผิดทั้งนั้นเป็นกาเม หมด รวมความว่า โทษของความไม่รู้มีอยู่และกัทั้ง ๆ ที่เห็นแล้วรู้แล้วก็ตาม

จึงขอแนะนำบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรว่าการที่ทุกท่านปฏิบัติได้มโนมยิทธิ หรือบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทก็ตาม “อย่าทะนงตัวว่าเราดีแล้ว” มันยังไม่พ้น อกบายภูมิ อย่างผมนี่เป็นตัวอย่าง ไปเจอเข้าต้นหาพาดหน้ามิด ยึดอารมณ์ความต้องการ เป็นสำคัญ และก็ทำทุกสิ่งทุกอย่างตามความต้องการที่คนเขาไม่เข้าใจ แต่จะว่าไป จริง ๆ แล้วมันก็บาป

ฉะนั้นขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อย่าประมาทในจิตของเรา อย่าคิดว่าเราดีแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วทรงตรัสว่า

“ถ้าเราจะพ้นภัยอกบายภูมิจริงก็คือ ต้องเป็นพระโสดาบัน”

พระโสดาบันก็ไม่มีอะไรมาก เคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริย- สงฆ์ มีศีล ๕ บริสุทธิใช้ได้ หนีอกบายภูมิได้

สัญญาณบอกหมดเวลาปรากฏแล้ว ขอหยุดก่อน ขอความสุขสวัสดิ์ พิพัฒน์มงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังและผู้อ่านทุก ท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๒๐ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๔

เพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทสำหรับวันนี้ก็ยังเป็นวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เป็นวันบันทึกเสียง เสียงชุดนี้ทำเป็นหนังสือด้วยเทปชุดนี้เป็นชุดที่จบเล่มของหนังสือเล่ม ๑ จะได้ไม่ได้นัก

ตอนนี้ก็พูดถึงการตายวาระที่ ๔ ผมตายเมื่ออายุ ๒๗ ปี คือบวชเป็นพระนานแล้วหลังจากการที่บวชเป็นพระอยู่กับหลวงพ่อบานวัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดอยุธยา ตอนนั้นมีวันหนึ่งขณะที่ผมไปเรียนนักธรรมกลับมา ที่วัดปรากฏว่ามีรูปหล่อพระศรีอาริยมณีไตรย แห่ไปจากวัดไลย์ ที่จังหวัดลพบุรีเอาไปที่วัดบางนมโค

และกัตอนกลางคืนของคืนที่สอง เวลาตี ๒ หลวงพ่อบานท่านไปอยู่ที่หน้าพระศรีอาริย์กับตาเซ็ดซึ่งเป็นลูกศิษย์ เป็นคนมีอายุมากแล้ว และกัตาเซ็ดมาปลุกผม ขณะที่มาปลุกผม ปรากฏผมตื่นแล้ว เพราะว่าหลังจากที่ผมบวชกับหลวงพ่อบานแล้ว ถึงเวลาตี ๒ ทุกคืน ผมก็ลุกขึ้นเจริญกรรมฐานตามปกติของผม ตามแบบฉบับของการบวชเป็นการบวชเพื่อต้องการจะรู้จักสรวรรค์นรกด้วยความจริงและกัไปเที่ยวสรวรรค์นรกให้ได้ด้วย การตั้งใจไว้อย่างนั้น และก่อนจะบวชกัไปพบพระที่มีความสำคัญหลายท่าน ที่สำคัญจริง ๆ มีอยู่ ๑๐ องค์ ท่านแสดงออกถึงความสามารถเจริญพระกรรมฐานจนผมมีความเลื่อมใส

การแสดงออกไม่ใช่นั่งหลับตาให้ดู ท่านพูดทุกอย่างที่ผมผ่านมากฎกหมดแต่ละองค์พูดเหมือนกัน เหมือนกับตาเห็นมา ถึงแม้ว่าในขณะที่อดีตใกล้ปัจจุบัน คือการที่จะเดินไปหาท่าน เราพบอะไรบ้าง บางครั้งกัพบสิ่งที่ประหลาด นั่นกัคือจะไปหาพระกลับไปที่เจอะสาวกลางทางชะนี กัเลยต้องไปพะวงอยู่กับพระผู้หญิงประเภทนั้นเข้าก่อน เพราะเธอยิ้มแย้มแจ่มใส คุยสนุกสนานตามกำลังใจและกัไปหาพระไปถึงท่านท่านกับอกว่า

“เออ ก่อนจะมาหาฉัน มาถึงตามทางมาเจอะขนมหวานเข้าใช่ไหม”

ชื่นใจไหม พอได้ฟังกัชอบใจ เอ้อ! พระนี้ท่านรู้จริง ๆ

และต่อมาก็ได้คุยกันและถามท่าน “ไปเที่ยวสรวรรค์นรกได้ไหมครับ?”

ท่านบอก “นรกสรวรรค์นี้มันใกล้เหลือเกินนี้ ความรู้ของพระจริง ๆ นะเขาไม่รู้แค่สรวรรค์นรกนะ เขารู้ถึงพรหมโลก เขารู้ถึงนิพพาน พระจริง ๆ ที่ตั้งใจบวชในพระพุทธศาสนา ต้องรู้อย่างนี้ทุกองค์”

ไอ้ไอ ท่านยืนยัน ถามว่า “พระที่ไม่รู้อย่างนั้นมีไหมครับ ผมเจอมาหลายองค์ท่านบอกไม่รู้”

ท่านก็บอกว่า “มี” ท่านบอกว่า “ท่านพวกนั้นไม่ได้ตั้งใจบวชด้วยความจริงจัง ความจริงเมื่อบวชมาตอนแรกอาจจะไม่มีศรัทธา บวชมาด้วยประเพณี พอถึงประเพณีถึงกาลจะบวชก็บวช บางคนเป็นฆราวาส ลำบากยากแค้นเห็นพระมีความสุขก็บวช แต่ความจริงเป็นพระไม่มีความสุข จะต้องแสวงหาทุกข์ไว้เป็นปกติ พระจะต้องรู้จักทุกข์”

เมื่อท่านอธิบายให้ฟังผมไม่ขอพูดมาก พูดมากเทปคาสเซทหน้านี้ไม่พอก็เลยอยากจะบวชกับท่าน อยากจะไปเที่ยวสวรรค์ ทั้ง ๑๐ องค์ ท่านบอกว่า “ฉันไม่สอนให้คุณ เพราะคุณไม่ใช่คู่ปรับของฉัน”

ก็ถามท่านว่า “คำว่าคู่ปรับหมายความว่าอย่างไร?”

“คำว่าคู่ปรับต้องทำบุญร่วมกันมาแต่ชาติก่อน ๆ จึงจะสอนกันได้ การสอนเบื้องต้นเป็นของลำบาก ต้องคู่ปรับ ถ้ามีความรู้บ้างแล้ว ฉันยอมให้ได้ อะไรบอกพร้อมฉันสอนให้ได้”

มาขั้นสุดท้ายก็ถามว่า “ใครครับ?”

ไอ้จิตศรัทธาอยากจะบวช เพราะอยากไปเที่ยวสวรรค์นรก มันมีตั้งแต่คราวไปได้ตั้งแต่อายุ ๗ ปี มันก็ก้องอยู่เสมอว่าต้องลงไปเที่ยวในเมืองนรกด้วยตนเองให้ได้ ต้องขึ้นไปหาเทวดาให้ได้ ไปที่วิมานของเทวดาให้ได้ รวมความว่ามันก้องอย่างนี้

ท่านก็เลยบอกว่า “ถ้าต้องการจะรู้อะไร ๆ ก็หลวงพ่อบานวัดบางนมโค ที่ตระกูลของเธอมีกะพรหมบ๊องนั่นแหละ เป็นคู่ปรับกับเธอ ถ้าเธอบวชกับท่านศีกษากับท่าน ไม่ช้าจะได้ เพราะเคยรู้หัวใจกันมา รู้ด้านชีวิตจิตใจกันมาเดิม”

หลังจากนั้นมาเมื่อมาพบหลวงพ่อบานก็บวช เรื่องรายละเอียดมีในประวัติหลวงพ่อบานแล้วนะ ถ้าต้องการจะรู้รายละเอียดให้ไปอ่านที่นั่น

เมื่อบวชแล้วหลังจากนั้นเมื่อหลวงพ่อบานท่านให้ตาเชิดมาตามเวลาตี ๒ เศษ ๆ ขึ้นมาผมก็ตื่นแล้วเตรียมตัวจะเจริญพระกรรมฐาน เสียงคนเดินมาหน้าประตูก็เข้มนประตูไปดู กำลังครองสังฆาฏิเรียบร้อย กำลังจะนั่งเห็นตาเชิดเข้า ตาเชิดก็ยกมือไหว้ บอก

“ท่านครับ ท่านใหญ่ (หลวงพ่อบานนี่เขาเรียกท่านใหญ่) ท่านใหญ่นิมนต์ให้ไปหาที่ข้างหน้าพระศรีอาริยมุตไตรยกกลางศาลา”

ฟังว่าเป็นคำสั่งหลวงพ่อบาน ผมก็ไม่ถามต่อไป คำสั่งต้องเป็นคำสั่ง ครูบา-
อาจารย์ต้องหวังดีเสมอ ไปหาท่าน ไปกราบ ๆ ท่านก็บอก “ไปกราบพระศรีอารีย์ชะ
เวลากราบลงไปนึกถึงพระศรีอารีย์เมตไตรย กราบครั้งแรกนึกถึงพระพุทธเจ้า กราบ
ครั้ง ๒ นึกถึงพระศรีอารีย์เมตไตรย กราบครั้งที่ ๓ นึกถึงบรรดาพระสาวกทั้งหลายที่
เป็นพระอรหันต์”

เวลาที่ผมกราบไปใจผมนึกผมก็เห็นภาพ เพราะว่าการเห็นพระพุทธรูปในอก
เป็นประจำ นึกถึงภาพอะไรขึ้นมาก็พบภาพทันที โดยเฉพาะองค์สมเด็จพระชินสีห์เวลา
ที่ผมกราบ ความจริงผมไม่เห็นพระพุทธรูปองค์นั้นหรอก ผมเห็นพระพุทธเจ้าหลังจาก
ก่อนที่ผมจะตายครั้งแรก เวลานั้นก็ติดตาติดใจอยู่เป็นปกติ ไปไหนผมก็เห็นของผมเรื่อยตั้ง
แต่เวลานั้นเป็นต้นมา และเห็นได้ชัดเจนแจ่มใส เวลานี้สววกว่านั้น แพรวพรายเป็น
ระยับ เมื่อผมกราบเสร็จ หลวงพ่อบานก็บอกว่า “เธอจงปรารถนาพุทธานุภาพอย่างฉัน”

ผมก็กราบเรียนท่านบอกว่า “คนอย่างผมปรารถนาพุทธานุภาพไม่ได้ครับ
วาสนาบารมีก็ดี ความดีก็ดีไม่พร้อมที่จะเป็นพระโพธิสัตว์ และก็ไม่ได้พร้อมที่จะเป็นพระ
พุทธเจ้า”

หลวงพ่อบานท่านบอกว่า “เธอรู้อะไรก็รู้ได้ ทำไมไม่รู้อดีต อดีตที่ผ่านมา
เธอปรารถนาพุทธานุภาพมานานแล้ว เวลานั้นมันก็เป็นเวลาใกล้จะเต็ม ปรารถนาพระโพธิญาณ
ต่อ” เมื่อท่านว่าอย่างนั้นผมก็ยอมรับ ท่านบอกให้ปฏิญาณตนปรารถนาพุทธานุภาพ
ผมก็ว่าแล้วเสียงมันเบาไปหน่อย ท่านบอก “ไม่เอา ว่าอย่างฉันให้ชัดเจนแจ่มใสแบบ
นี้” ท่านก็นำ แล้วผมก็ว่าด้วยความจริงใจ หลังจากนั้นท่านก็บอกให้อธิษฐาน

“ถ้าข้าพเจ้าจะได้บรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้าใน
อนาคตกาลแล้ว ขอยกพระศรีอารีย์ขึ้น”

แล้วท่านก็กราบนั่งคุกเข่า เอาสองมือขึ้นประคองแทนพระ พระก็ขึ้น พระศรี-
อารีย์นี้ชายกตั้ง ๘ คน หลังไม่มีดนะ หลังงอ ๆ ท่านประคองสองมืยกขึ้นแบบเบา ๆ
เหมือนกับพานในมือแล้วท่านก็วาง เอาขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วท่านก็วาง

ท่านบอกว่า “คุณยกบ้าง” ผมก็ยกบ้างนะซิ ทำแบบท่าน ชี้ตามข้าง ข้างชี้
ก่อนใหญ่ ผมชี้ไม่ออกเลย เอามือไปขยับเข้ามือลู่ พระไม่เขยื้อน

ท่านก็บอกว่า “เธอวาสนาบารมียังอ่อน ลูกขึ้นสองมือจับแทนพระ ยกขึ้น”

เท่านั้นแหละครับ ยกขึ้นแล้วเลยเบาหวิว ขึ้น ๆ ลง ๆ แบบนักกีฬา ๒-๓
ครั้ง แล้วก็วาง วางแล้วก็กราบ

ท่านบอกว่า “เธอปรารถนาพุทธานุภาพได้ เธอต้องเป็นพระพุทธเจ้าแน่”

ท่านว่าแน่ผมก็แน่กับท่าน แต่ใจมันก็ไม่แน่ หลังจากนั้นท่านให้อริษฐานว่าชีวิตของเธอจะอยู่ไปสักกี่ปี อายุเท่าไรของเธอจึงจะตายขอว่า “ถ้าอายุเท่าไรตายให้ยกขึ้น ถ้ายังไม่ตายยกไม่ขึ้น”

ก็ไล่ไป ๑ พอดีอายุ ๒๗ ยกขึ้นเบาหวิวเหมือนก่อน วางแล้วก็กราบพระ ท่านบอกอายุ ๒๗ หมดอายุเธอ แต่ความจริงท่านรู้ หากว่าท่านจะบอกเฉย ๆ เราคงไม่เชื่อ จึงให้ทดลองยกพระศรีอาริย์ดู

หลวงพ่อบานนี่ผมเชื่อว่าท่านรู้แน่ เพราะวันเวลาตายของท่าน ท่านบอกล่วงหน้า ๓ ปี บอกอีก ๓ ปีข้างหน้าวันขึ้นเท่านั้นแรมเท่านั้น เวลาเท่านั้นฉันจะตาย และที่ท่านตายตรงเป้ง เวลาจะตายจริง ๆ ก็ไม่ได้ป่วยไข้ไม่สบาย นอนครอก ๆ ก่อนหน้านั้น ตอนเช้าท่านก็พูดแจ้ว ๆ แต่ประกาศว่า “หลังจากเที่ยงวันแล้วฉันจะไม่พูดกับใคร ใครมีธุระอะไรพูดกับฉันได้ก่อนเที่ยง” รวมความว่า ท่านก็เป็นตามนั้น หลังจากเที่ยงท่านก็ไม่พูดเลย ถึงเวลาหาฬิกาตีเป้ง วาระแรก ๖ โมงเย็น ท่านล้มตาแพรว หลับตาแพลั๊บไปเลย ซึ่พจรดับพร้อมกัน เรื่องของท่าน ท่านทราบได้ทำไมเรื่องของผมท่านจะทราบไม่ได้ เพราะตามปกติแล้วเรื่องของตัวทราบยาก เรื่องของคนอื่นทราบง่าย

หลังจากนั้นมาเมื่อหลวงพ่อบานมรณภาพแล้ว เอ้า ขอโทษ หลวงพ่อบานก็บอกว่า “ต่ออายุชะ เธอยังไม่ควรจะตายเมื่ออายุ ๒๗ ปี”

ผมก็นึกในใจว่าถ้าผมตายอายุ ๒๗ ปี ผมก็เป็นพรหม เพราะเวลาที่ผมเจริญพระกรรมฐาน ผมไปพรหมเสมอผมขึ้นไปครั้งแรก ผมขึ้นไป บรรดาพวกพรหมเขาเงียบ ความจริงวันนั้นไม่เงียบล่อกันจ๊ิ้วจ๊้าว ๆ เพื่อนเก่ามาแล้ว ๆ ดื่อกดีใจ และต่างคนต่างก็บอกว่า “เพื่อนเก่าลงไปไม่ทัน หมดอายุพรหม ตั้งใจจะไปบำเพ็ญบารมี กลับตายคราวนี้ไปอยู่สูงกว่าเดิม” ผมเข้าใจว่าจากพรหมชั้นที่ ๙ อาจจะเป็นพรหมชั้นที่ ๑๐ ชั้นที่ ๑๑ ตามเรื่อง ผมไม่เคยนึกเรื่องนิพพาน ผมจะไปไหน ผมเป็นพรหมชั้นนี้ เมื่อตายแล้วอาจจะเป็นพรหมชั้นที่สูงกว่า พรหมนี้เป็นชั้นจริง ๆ ความรู้สึกมีเท่านั้น

เวลาเจริญพระกรรมฐาน ผมก็มั่นใจผมคิดเลยว่าตายคราวนี้ ผมจะไปเป็นพรหม ผมก็ไปชั้นพรหมทุกวัน เวลาที่ไปถึงนั้นวิมานก็เงียบไม่มีใครเลย ผมก็ไปนั่งเล่นนอนเล่น ผมสบาย ๆ ดีไม่ดีตอนหัวค่ำท่องหนังสือทบทวนความรู้เสร็จประมาณ ๔ ทุ่ม ผมก็ไหว้พระเสร็จ สมาทานเสร็จ ผมก็กลับมานอน เวลานอนผมก็รวบรวมใจ ฟุ้งปราดไปวิมานของพรหม ผมก็เป็นพรหมเหมือนกัน ผมก็นอนขงลงที่นั่น ปล่อยร่างกายมันนอนตามสบายข้างล่าง เวลาใกล้ตี ๒ อีก ๕ นาทีผมก็ลงผมทำอย่างนี้เกือบทุกวันผมจึงมีความมั่นใจ ผมตายเมื่อไรผมจะไปเป็นพรหมเมื่อนั้น

แต่ว่าหลังจากนั้นมา หลวงพ่อปานท่านบอก “ให้ต่ออายุ” ผมก็ไม่อยากจะต่อ ท่านบอกว่า “ต่อไม่ยาก เอาปลา ๑ ตัว ปล่อยปลา ๑ ตัว ได้ ๑ ปี”

ต่อมาวันหนึ่งท่านซื้อปลามากะละมังใหญ่มากไม่รู้กี่ตัว ตัวเล็กบ้างใหญ่บ้าง ให้พระไปตามผมบอกว่า “ไปตามไอลิ่งดำมาซิ” พอไปตามมาแล้ว ท่านก็บอกว่า “เอ้า คุณช่วยเอาปลาไปปล่อยด้วยนะ”

ผมก็นำปลาไปปล่อย ผมนึกว่าปล่อยแทนท่าน ผมกลับมา ล้างกะละมังวางไว้ที่เดิมก็ไปกราบท่าน ท่านก็บอกว่า

“แกต่ออายุแล้ว ปลาทั้งหมดฉันซื้อให้แก แกอายุ ๒๗ ต้องไม่ตาย”

ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรตายหรือไม่ตายผมก็ไม่ว่า ผมก็ตัดสินใจเผื่อว่ามันจะตาย ผมก็เร่งรัดกำลังใจของผมเรื่อย ๆ แต่การเร่งรัดผมไม่ไปนั่งหลับตาปีภาวนาที่ไหนหรอก เวลาจะไปไหนนั่งที่ไหนผมก็เห็นพระของผมตลอดเวลา เวลาจะดูหนังสือผมก็เห็นพระก่อน เห็นพระแล้วผมก็ขอพร ขอให้จำหน่ายสือได้แม่น ๆ ง่าย ๆ และมีความเข้าใจในตำรับตำรา ก็รู้สึกมีประโยชน์ ตำราบาลีที่เขาว່ายาก ๆ แต่ผมเรียนกับเขาไม่ยาก เรียนนิดหน่อย อย่างสังขยาที่ดีอาชยาตก็ดีเขาว່ายาก ผมไม่มีความรู้สึกว่ายากเลย ดูตำราแล้วเข้าใจ

ต่อมาเมื่ออายุได้ ๒๗ ปี ตอนนั้นอยู่วัดประยูรวงศาวาส เข้าไปเรียนบาลีอยู่ในกรุงเทพฯ ๔ ตอนนั้นเป็นเปรียญแล้ว อายุ ๒๗ เป็นเปรียญแล้ว ก็มีพระท่านทำยาวนานหนึ่ง ทุกองค์ฉันแล้วรู้สึกว่ายาก ผมก็อยากจะมีกำลังร่างกายปลอดโปร่งอย่างเข้าง และเป็นนักเทศน์แล้วด้วย ก็ขอท่านฉัน

ฉันเข้าไปเดี่ยวเดียว ท้องถ่าย ๓ ครั้ง หดแรง คราวนี้ตามันเริ่มสั้น มาทีละหน่อย ๆ สายตานี้มองไกล ๆ มันเห็นสั้นเข้ามา ๆ จนกระทั่งพระกับเณรนั่งข้าง ๒-๓ องค์ไม่เห็น พอไม่เห็นก็หมดความรู้สึกภายนอก ข้างนอกใครจะไปใครจะมาไม่เห็นหมด พุดกับผมก็ไม่ได้ยินหมด แต่ความรู้สึกในขณะนั้นมันเป็นความรู้สึกแตกต่างกับที่ตายมาแล้ว คือมันยังไม่ตายจริง อย่างที่ชาวบ้านเขาเรียกว่าสลบแต่ความจริงสลบมันไม่มีความรู้สึก ไอนั้นไม่ใช่สลบ ผมเข้าใจกำลังของจิตเป็นฉานมากกว่า

หากว่าท่านจะถามว่า “เป็นฉานด้วยอาการอย่างไร นั่งเป็งหรือเปล่า ?”

ตอนนี้เป็นการศึกษา น่าจะศึกษาด้วยความเข้าใจอย่างนี้นะ ผมไม่ใช่ผู้วิเศษ แต่ผมเอาจากจริยาที่ผมประสบมาเองมาแล้วสู่พวกคุณฟัง นั่นคือเวลาที่ผมป่วยปกติผมเห็นภาพพระพุทธรูปเจ้าอยู่ตลอดเวลา คือพระพุทธรูปทองคำที่ผมชอบ และก็กราบพระพุทธรูปเจ้าที่ท่านแสดงพระองค์ไปปรากฏหลังจากการบวชวันที่สอง ก็ปรากฏชัดหรือ

ว่าหลังจากตายครั้งที่ ๒ ก็ได้ภาพนั้นนะเหมือนกัน แต่ลีลาการนั่งต่างกัน แต่เหมือนกับจริง ๆ สวยมากมันจับจิตใจ เพราะผมชอบสวย ๆ เวลาเป็นหนุ่ม ๆ ยังเป็นฆราวาสผมก็ชอบสวย ๆ เหมือนกัน ใครสวยผมก็ชอบ ตอนเป็นพระมานี่ผมชอบพระพุทธรูปเจ้าสวย ๆ วางสาว ๆ สวย ๆ เสีย คือไม่ยุ่งกับแก ผมสู้แกไม่ได้ ผมเลิกสู้ ตั้งใจไม่สู้ตั้งแต่บวชวันแรก ก็เลยไม่คิดจะสู้ต่อไป

ก็รวมความผมชอบสวย ๆ เห็นท่านสวย ๆ ภาพสวย มันชอบ เห็นท่านทุกเวลา เดินบิณฑบาต ผมเห็นของผมตลอด นั่งอยู่ไม่มีใครกวนเห็นตลอด เวลาดูหนังสือ เห็นท่านอยู่บนหัวผมเลย ผมไหว้ท่าน นึกว่าท่านอยู่บนหัวผมจิตใจใสสว่างจำอะไรได้ดี เวลาป่วยไข้ไม่สบาย ท้องถ่ายครั้งแรกผมก็นึกในใจว่าอาการอย่างนี้มาอีกแล้ว เราสู้ เมื่อเราสู้ก็เลยจับอารมณ์เบา ๆ ผมไม่ได้ทำอะไรหนัก ผมก็ภาวนา “พุทโธ” หายใจเข้านึกว่า “พุท” หายใจออกนึกว่า “โธ” ใจก็จับพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เคยเห็นชัดมาก แล้วพระองค์ก็ทรงแย้มพระโอษฐ์ไม่เคยพูด

ต่อมาความรู้สึกภายนอกหมด อารมณ์ภายนอกดับร่างกายไม่รู้สึก ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน แต่มีความรู้สึกของตัวเองว่าตัวเองอยู่ในร่างกาย สภาพของตัวเองเป็นพรหมใสชัดเจนมาก สวยงามกว่าเก่ามาก แต่ว่ายังไม่ไปไหน ตัดสินใจมีความรู้สึก “เราควรจะอยู่หรือเราควรจะไป?”

อันนี้เป็นเครื่องเตือนใจบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ว่าลักษณะของการเข้าฌานตายนะ ที่แรกผมนึกว่าคนเข้าฌานตายต้องลุกขึ้นมา นั่งขัดสมาธิ ชักลูกประจำหรือภาวนาตัวตรง ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น คำว่าฌานคืออารมณ์ชินของสมาธิ อารมณ์นี้เป็นมหากุศล เวลานั้นผมนึกเบา ๆ นะ ผมไม่ได้ทำเครียด ไม่ใช่มีอาการตึงเป้ง อาการตึงเป้งนี้ผมก็ไม่ชอบ เพราะตึงที่โรมันไปไม่ได้สักที ต้องใช้อารมณ์เบา ๆ อยากจะไปไหนก็ได้ พอหายใจเบา ๆ สบาย ๆ นึกจิตเป็นสุขเห็นภาพพระก็สบาย พอหมดความรู้สึกภายนอกก็มีความรู้สึก ว่า ร่างกายเห็นชัด เห็นร่างกายเดิมเหมือนกับถ้าใหญ่มาก เรียกว่าถ้ายืนต่อตัว ๒-๓ คนไม่ถึง แล้วก็นึกในใจว่า “เราจะอยู่ดีหรือไปดี” ก็คิดอีกทีว่า “ถ้าอยู่ดีกว่าเก่าเราจะอยู่ ถ้าอยู่แล้วไม่ดีกว่าเดิมเราจะไม่อยู่” เสียเวลาเปล่า ๆ ก็ตัดสินใจไม่ได้

หลังจากนั้นก็นึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อธิษฐานว่า

“ข้าพระพุทธเจ้าควรจะอยู่หรือควรจะไป ?”

ไปไหน ไปพรหมวิมานเห็นชัด และกับบนอากาศเต็มพริ้วแพรวพราวเป็นระยับ เทวดากับพรหมพระอริยะเต็มไปหมด สดชื่นเหลือเกิน แต่ว่าทุกท่านไม่มีใครกวน

มือเรียก เพียงแต่ยิ้ม ใคร่ครวญให้ดีกว่าก่อน ทำวสหมบดีพรหมยืนข้างหน้าบอก

“จงใคร่ครวญให้ดีกว่าก่อน จะไปหรืออยู่ ใคร่ครวญให้ดี”

ผมก็เลยนึกในใจ นึกถึงพระพุทธเจ้าว่า

“ถ้าหากว่าควรอยู่หรือไป ถ้าควรจะอยู่ขอให้ฉันพิจารณาธรรมสังคีต ๖ ประการ
พุ่งมาบนเพดาน ถ้าหากว่ายังไม่ควรอยู่ควรจะไปขอไม่เห็นอะไรปรากฏเลย”

พออธิษฐานเสร็จก็มีรัศมี ๖ ประการ พุ่งมาเป็นแสงรุ่งเต็มเพดานแผ่อยู่
พักหนึ่งหายไป ผมคิดว่าท่านบอกว่าจะอยู่ และตัดสินใจใหม่ว่า

“ถ้าอยู่ดีกว่าเดิม ขอให้รัศมีพุ่งมาใหม่และเป็นทักษิณาวัตร ถ้าหากว่าอยู่จะ
ไม่ดีไปกว่าเดิม อย่าให้รัศมีพุ่งมาอีกเลย”

ก็ปรากฏว่ารัศมีพุ่งมาใหม่เป็นทักษิณาวัตร สวยสดงดงามมากอยู่ครู่หนึ่งก็
หายไป ก็คิดว่าถ้าอย่างนั้นต้องอยู่

เวลานั้นก็ปรากฏว่ามีเทวดาท่านหนึ่งคือ พระอินทร์ ตอนนั้นท่านแต่งตัวชุดสี
ขาว ผมเห็นขาวหมด นุ่งผ้าธรรมดา ๑ เป็นผ้าพื้นมีผ้าสไบเฉียงออกสีขาว ท่านเข้ามามียา
ก้อนหนึ่งเหมือนก้อนดิน บอกว่า

“คุณฉันยาก่อนนี้เสีย และการที่คุณรับเทศน์ไว้ที่จังหวัดสมุทรสงครามวัน
มะรืนนี้ไม่ต้องให้ใครไปแทน คุณไปเองได้ ร่างกายจะปกติ”

รับยาเข้ามาฉัน รสเหมือนดิน หลังจากนั้นก็มีความรู้สึกตัวตื่นขึ้น และ
เวลาประเดี๋ยวเดียวตามความรู้สึก แต่ว่าเพื่อนพระบอกว่า เวลาสิ้นไป ๘ ชั่วโมงเศษ

ดีว่าสมเด็จพะพุฒาจารย์ วัดอนงค์ ท่านเป็นพระที่ควรไหว้อย่างยิ่งเป็น
พระที่มีอารมณ์บริสุทธิ์มาก แต่ว่าจะบริสุทธิ์ขนาดไหนผมไม่ทราบ อย่าถามผมนะ
ผมรู้ของผมคนเดียวก็พอ พระองค์นี้ผมไหว้หมดตัว ไม่ใช่ไหว้เฉพาะมือเฉพาะหน้าผาก
ของผม ท่านยับยั้งไม่ให้คนอื่นมายุ่งกับร่างกายของผม นั่นดีไม่ดีเขายกขึ้นชิงตะกอน
ไปแล้ว ผมไม่มีสตางค์นี้ ผมเป็นนักเทศน์แต่ผมมีสตางค์ติดกระเป๋าไม่ถึง ๑๐ บาทตลอด
เวลา ผมเลี้ยงพระเลี้ยงเณรหมด

ก็รวมความว่าผมก็รอดตายมาได้ เวลานี้ถือเป็นการประลองความตาย การ
ตายคราวนี้มีประโยชน์ที่มีการเข้าใจว่าการเข้าฌานตายเป็นอย่างไร

ในเมื่อไปดูหลวงพ่อบานท่านตาย เข้าฌานตายท่านก็ไม่ลุกนั่งท่านก็นอน
ธรรมดา ๑ อารมณ์ปกติเห็นหายใจปกติ ไม่มีอาการเครียดบึ้งบึ้งทำท่าเหมือนเจริญสมถ-
ภาวนา หรือวิปัสสนาภาวนาเป็นฌานตั้ง ไม่ใช่อย่างนั้น และผมเวลานั้นไม่ใช่จะเลียน
แบบหลวงพ่อบาน เวลาป่วยไข้ไม่สบายผมก็เกิดการไม่แน่ใจว่าชีวิตผมจะอยู่หรือไม่

อยู่ ผมคิดเสมอ นะครับ

เวลานี้ยิ่งป่วย เวลาที่พูดผมก็มีความรู้สึกอย่างนั้น ที่พูดเวลานี้ก็มีความหวังว่า ผมป่วยเป็นปกติ เดินก็ชว่นหน้าชว่นหลัง หน้าก็มืด งงทุกวันนับเป็นเวลาสองเดือนเศษมาแล้ว ยิ่งใกล้ระยะเวลาที่จะบันทึกเสียงยิ่งเป็นหนัก ผมก็ไม่ไว้ใจในชีวิตของผม ผมอาจจะคาบเอาสิ่งที่มีความรู้สึกเป็นคุณเป็นประโยชน์หนีจากท่านไป เอาไปเมืองผีเสียหมด ผมเกรงว่าความรู้สึกประเภทนี้จะดีหรือไม่ดีตามคนอื่นนะ ผมไม่ทราบ เพราะผมเห็นว่ามันเป็นคุณเป็นประโยชน์สำหรับผมก็เลยรีบคายไว้เสียก่อน แทนที่จะกลืนไว้หมดแต่ผู้เดียว เป็นอันว่าขอให้ท่านทั้งหลายฟังมีความเข้าใจ การเข้าฌานตายก็มีสภาพแบบนี้ขอทุกท่านเอาแบบนี้

ตอนเช้ามีดอย่าสึมใช้อารมณ์ของกรรมฐานตามที่ท่านจะฟังทำได้ ใช้กำลังให้ถึงที่สุดแต่อย่าให้เครียด ท่านที่ได้มโนมยิตริพุ่งกายไปนิพพานก่อน กายในะ อทิสสมานกาย ปลอ่ยให้ใจสบายต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่วิมานของเรา หรือวิมานของท่านก็ได้ แล้วก็ตัดสินใจว่า “ร่างกายพังเมื่อไรขอมาที่นี่เมื่อนั้น” แล้ววันนั้นทั้งวันถ้ายามว่างมีอยู่ จงอย่าสึมพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในรูปของนิพพาน

สำหรับท่านที่ปฏิบัติในด้านสุขวิปัสสนาก็จับพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ไม่เคยเห็นก็ใช้พระพุทธรูปแทน องค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ ลักษณะใดก็ได้ จะนึกภาวนาในใจเมื่อไรก็ได้ เวลาคุยกับเพื่อนเดินไป มีธุระเราไม่สามารถจะภาวนาได้ก็ใจนึกถึงภาพ ถ้าต้องการจะทราบ ต้องการจะพูดกับใครนึกถึงภาพพระพุทธรเจ้าเสียก่อน และขอบารมีขององค์สมเด็จพระชินวรได้โปรดส่งเคราะห์ การตัดสินใจให้ถูกต้องและรวดเร็ว

เพียงเท่านี้บรรดาท่านพุทธบริษัทกำลังใจทุกวันของท่านจะมีความสุข ถึงแม้เราจะไม่ได้เป็นพระอริยเจ้า พระโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ แต่ว่ากำลังใจของเรานั้นจะมีความสุขสดชื่น ผมคิดว่าตายแล้วอย่างเร็วไปสวรรค์ได้แน่ แต่ทว่าถ้าอารมณ์แบบนี้แสดงสัญลักษณ์ของการเป็นพรหม ก็เข้าใจว่าทุกคนก็ต้องไปเป็นพรหมแน่นอน

เอาละบรรดาสาวกขององค์สมเด็จพระชินวร สัญญาณบอกลมดเวลาแล้ว ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๒๑ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๕

ท่านสารุชนพุทธบริษัททั้งหลาย ตอนที่แล้วเป็นการตายตอนที่ ๔ ตอนนี้ก็ว่ากันถึงการตายตอนที่ ๕ อย่าลืมว่าการบันทึกวันนี้ก็ยังเป็นวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ทบทวนกันไว้จะได้ทราบว่าบันทึกไว้ตั้งแต่เมื่อไร เพราะเสียงนี้มันคงจะยังอยู่ เมื่อผมตายไปแล้วเสียงก็ยังอยู่ และเวลานี้ก็ยังมี การป่วยไข้ไม่สบายเป็นปกติ มันงงครับ เวลาพูด นิ่ง ๆ มืด ๆ สายตาก็สั้น มันจะเป็นยังไงก็ช่าง ถ้าเรื่องธรรมะผมสู้

คราวนี้เป็น การตายใหญ่ คราวนี้ตายเมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๐ กิ่งพุทธกาลพอดี ความจริงผมเคยทราบว่ากิ่งพุทธกาลไปแล้วว่าองค์สมเด็จพระประทีปแก้วทรงพยากรณ์ว่า “หลังจากกิ่งพุทธกาลไปแล้วพระพุทธรูปศาสนาจะรุ่งเรืองอีกวาระหนึ่ง และก็จะมีพระอริยเจ้ามากคล้ายสมัยพระองค์ยังอยู่” และปีนั้นก็เป็นการพอดี หลวงพ่อปานสั่งไว้ก่อนตายว่า

“สิงดำ ถ้าเจ้าบวชถึง ๒๐ พรรษาแล้วจงออกจากวัดบางนมโคไป จะไปอยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้าขึ้นอยู่ที่นี้เจ้าจะไม่ได้ดี จงออกไปจากที่นี่”

ผมก็ยังคงเป็นคนมีกิเลส ความจริงก็ไม่อยากจะออก ถ้ามันไม่ป่วย คราวนั้นต้องป่วยจริง ๆ นอนโรงพยาบาลถึง ๒ ปี และพักฟื้นที่วัดชินโรสใกล้เคียง ๆ โรงพยาบาลอีก ๑ ปี อยู่กับท่านเจ้าคุณสุวรรณเมธี

ไ้การป่วยคราวนี้ผมเต็มใจออกจากวัด ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะวัดบางนมโคนี่ก็เป็นวัดที่ผมอยู่มานาน และก็ทำงานให้แก่วัดมาเยอะ แต่คนที่พยายามขัดคอกก็มีมาก ฉะนั้นการกั้วหน้าด้วยการบำรุงวัดจึงมีไม่สมกับที่เราตั้งใจ และผลใหญ่ที่ได้รับก็คือว่า เวลาผมป่วย ๒ ปี ไม่มีคนบางนมโคไปเยี่ยมเลย ก็มีไปเยี่ยม ๒ คน เป็นทายก จะว่าไม่มีเลยก็ได้ การไปแทนที่จะถามอาการป่วยไข้ไม่สบาย กลับไปถามทรัพย์สินสมบัติที่ผมหาไว้ “สิ่งนั้นสิ่งนี้ขอเถอะครับ” ผมก็เลยคิดในใจว่า ตำบลบางนมโคนี้ไม่ควรจะหวลกลับไปอีก เราไม่ได้เกลียดคนบางนมโค แต่ว่าท้อใจว่าคนบางนมโคลื้มง่าย ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะการป่วยคราวนั้นถึง ๒ ปี มาตอนหลังเมื่อเขาเห็นว่าผมมีอะไรเกิดขึ้นมา เขามาหาเขาบอก เขาไม่ทราบว่าผมป่วย ขนาดผมป่วย ๒ ปี พักฟื้น ๑ ปี เขาไม่ทราบ ถ้าผมกลับไปทำอะไรอีก ถ้าผมแย่มาก เขาคงไม่ทราบตามเดิม ผมคิดว่าคนอย่างเราคนที่เขาไม่ต้องการจะทราบ ก็เลยไม่ต้องการเสียเลย อย่าเข้าไปเลยดีกว่า

ก็ตัดสนใจออกจากวัดโดยไม่ได้ลาจากตำแหน่งเจ้าอาวาส ผมอยากจะให้มัน

ขาดไปเสียเลย จะได้ไม่ต้องตั้งอะไรกันอีก ไอ่ศซ่าง ขุนนางพระ ผมไม่เห็นมันเป็นประโยชน์ เป็นไปแล้วก็แค่นั้นแหละ มันไม่มีความหมาย

ก็รวมความว่าหลังจากนั้น เมื่อผมเข้ามาอยู่โรงพยาบาลแต่วันที่สาม อาการของการป่วยทางท้องตามเดิม ก่อนที่จะเข้าไปป่วย สร้างโนนสร้างนี่ ความจริงผมรู้ตัวก่อนหน้า ๓ ปี ว่าอีก ๓ ปีข้างหน้า ผมจะต้องป่วยและต้องนอนโรงพยาบาล ๒ ปี และต้องออกมาพักฟื้นข้างนอกใกล้ ๆ โรงพยาบาลอีก ๑ ปี คือหมอคอยติดตามตามอาการของโรค

ไอ้ที่ผมรู้จริง ๆ ผมไม่รู้เอง ผมรู้จากพระ ขึ้นไปนมัสการที่ท่านก็บอกว่า “งานต่าง ๆ ทั้งหมดให้ยับยั้ง ทำให้น้อย งานมันจะค้าง เพราะอีก ๓ ปี ข้างหน้าเธอจะป่วย” อาการป่วยท่านบอกเสร็จ ผมก็ขยายงานหนักขึ้นรวบรัดงานให้มากขึ้น แต่ขยายงานให้มากขึ้นสร้างภายนอก ซึ่งคนเขาช่วยเสร็จเรียบร้อย ผมก็เดินพาเหรดเข้าโรงพยาบาลมันป่วยแล้ว เริ่มป่วยมาแล้ว ๑ ปี

พอเข้าโรงพยาบาล หมอก็บอกต้องนอนโรงพยาบาล ผมก็นอนคืนที่หนึ่ง เวลาประมาณ ๒ ทุ่ม ทั้งอึดทั้งเสียดอย่างหนัก ทำท่าจะหายใจไม่ออก ผมภาวนาไม่ไหว ผมก็นึกในใจ ร่างกายนี้พึ่งเมื่อไรขอไปอยู่พรหมเมื่อนั้น แล้วผมก็พุ่งกำลังใจวิมานพรหม ก็นอนที่นั่นสบาย ๆ เข้ามืดผมก็ลง

คืนที่สองใกล้จะ ๒ ทุ่ม อีกนาทีสองนาทีก่อน มันก็เล่นแบบนั้นอีก ผมก็ทำตามเดิม

พอคืนที่สามผมนึกว่า คืนนี้ต้องสู้ก่อน ข้าศึกมาต้องตั้งฐานรับ ต้องสกัดข้าศึก ข้าศึกก็คือมรณภัย เราอาจจะตายก็ได้ ไร้ใจมันไม่ได้ ความจริงตอนก่อนก็พร้อมเสมอ แต่พร้อมอย่างสถานเบา คืนนี้เตรียมพร้อมสถานหนัก ถึงเวลา ๑ ทุ่ม เตรียมใจเตี้ยงในลักษณะนั่ง นั่งฟังสบายและก็ภาวนาทำจิตเป็นสุข ผมไม่ใช้อารมณ์ เครียดปึงปึงอย่างชาวบ้านเขา จิตใจเห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเยี่ยมพระโอษฐ์ และก็สวดสดงดงามเป็นกรณีพิเศษ ก็คิดว่า “คราวนี้จะตายก็เชิญเถอะตายเมื่อไรก็ช่าง ฉันทจะเกาะชายจิวรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป ไปไหนก็ไปกัน”

แต่ว่ามันไม่ยกจะหนีไปก่อน แปลก แทนที่จะโดดไปเสียก่อนที่ทุกขเวทนามันจะมา ไม่ยกโดด ยามปกติธรรมดา ป่วยนิดป่วยหน่อยผมโดดแล้วไปเลย ผมไปนอนขงอยู่บนวิมานโน่น ชั้นพรหม ผมก็นั่งมองดูร่างกาย นอนก็ได้ นั่งก็ได้ เห็นท่ามันหมดลมหายใจเมื่อไร เราก็ไม่กลับถ้าไม่หมดลมหายใจ ทุกขเวทนาจิตตัว

เราก็กลับ

และก็มีบางครั้งในการป่วยในระหว่างกลาง ๆ พอเวลากำลังจะสบาย ๆ พวกเห็นนอนเจ็บกลับไปปลุกซะนี่ เกรงว่าจะตาย ถ้าเขาปลุกมันก็ต้องลงมา ลงมาแล้ว ถ้าไม่ลงมาดีไม่ดีเขาเอาร่างกายไปเผา มันจะยุ่ง วาระเราไม่ถึงก็จะกลายเป็นสัมภเวสีไป วิมานนั้นก็ไม่มีสิทธิ์ เพราะอายุมันยังไม่ถึง

เมื่อลงมาถึงร่างกาย ร่างกายก็เจ็บปวดตามเดิม มันเป็นการทรมานกัน นี่ความหวังดีของคนโง่ ทำให้คนที่ป่วยไข้ไม่สบายมีทุกขเวทนาอย่างหนัก และบางคนก็ยึดตาย ๆ มีอะไรเรื่องมาก สร้างความรำคาญ ดีไม่ดีผมก็หลับตาไปเลย หลับตาเปิดฉิบรำคาญคนพวกนั้น บางทีก็มานั่งสอนอะไรต่ออะไรก็ไม่ทราบ คือไม่เป็นเรื่องเป็นราว ไม่ได้มีประโยชน์ ตัวเองไม่ได้พบอะไรเลย ก็สอนส่งเดช ผมรำคาญคนพวกนี้จริง ๆ

ฉะนั้นบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิงและเพื่อนภิกษุสามเณร ถ้าเวลาผมป่วยเห็นผมนอนเจ็บ ๆ มันยังไม่ถึงเวลากิน ยังไม่ถึงเวลากินยาให้ยา ก็อย่าเพิ่งเรียก ปล่อยให้ตามปกติ จิตจะได้เป็นสุข แต่ผมก็มั่นใจว่าใครจะตั้งตั้งโครงการแบบไหน ถ้าผมต้องการจิตสบาย ผมก็สบาย

ก็รวมความว่าวันนั้นตั้งทำสู ตั้งอารมณ์ตามสบาย ใจทรงอารมณ์เจ็บ มีความสุขสงบตามแบบฉบับ แต่ไม่ได้เข้าฌานตัวเป็ง ๆ อย่างเขาทำกัน พอจิตสบาย เวลา ๒ หุ้มนตรงเป็ง นาฬิกาคือ ผมมีนาฬิกา แทนที่ไอ้ตัวอึดมันจะมา กลายเป็น **ท้าวสหัม-บตีพรหมมา** ท่านมายืนข้างหน้า ผมก็จำได้ ผมพบทุกวัน ทำไมผมจะจำไม่ได้ ผมมีความเคารพในท่าน ผมถือว่าความดีของผมยังไม่เท่าท่าน ไกลท่านมาก ทุกวันที่ผมขึ้นไปพบท่าน ผมไปพรหมผมต้องไปหาท่าน ไปไหว้ท่านก่อน

เวลานั้นผมไปได้แค่พรหม เพราะว่าตำราท่านสอนไว้ดีมาก ท่านบอกว่า **“นิพพานมีสภาพสูญ”** ในเมื่อนิพพานมีสภาพสูญผมจะไปยังไร มันก็ไปไม่ได้ ไปกันแค่พรหม การตัดสินใจเพื่อนิพพานของผมก็ยังมี ผมก็มีความเข้าใจว่าผมต้องปรารถนาพุทธภูมิเป็นปกติ และก็ตั้งใจไว้เสมอว่าตายแล้วเมื่อไรขอไปอยู่ที่พรหม มันมีความสุขดี

ที่ว่ามีความสุขก็ไม่มีสาว ๆ สวย ๆ เข้าไปกวน ถ้าเป็นเทวดา เทวดาอย่างย่อมน ๆ เทวดาเด็ก ๆ มีบุญน้อย คนหนึ่งมีนางฟ้าเป็นบริวารตั้งพัน ถ้าบารมีมากกว่านั้น มีบริวารมากกว่านั้น และนางฟ้าเธอก็สวย ๆ เหลือเกิน สวยทุกคน ถ้าผมเป็นเทวดา

เข้า ไอนิสัยเดิมผมมันมีอยู่ ดีไม่ดีผมก็สถาปนานางฟ้าขึ้นเป็นชายน่าเสียหมดจะว่ายังไง
ก็รวมความที่ผมตัดสินใจไปอยู่พรหมดีกว่า สงัดเงียบดี

เมื่อทำวสหัมบดีพรหมท่านมา ยกมือไหว้ท่าน ผมไหว้ท่านนะ ท่านก็
บอกว่า

“คุณ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงต้องการให้ไปพบท่าน”

ผมก็บอกว่า “ถ้าอย่างนั้นขอท่านนำหน้า ไปทางไหนผมไม่เคยไป”

พระพุทธเจ้าผมเห็น แต่ที่อยู่ของพระพุทธเจ้าผมไม่เคยรู้ อันนี้เป็นความ
จริง คนที่มีฌานสมาบัติจะไปในิกว่าเห็นนิพพานทุกคนนะไม่ได้

ไอ้ที่ว่านิพพานสูญนะเรื่องมันเป็นอย่างนี้

พวกได้ฌานโลกีย์ไม่เคยเห็นแม้แต่เงาพระนิพพาน เว้นไว้แต่กำลังใจเวลานี้จะสะอาด
เท่ากับกำลังใจพระโสดาบันโดยเฉพาะเวลา ไม่ตลอดวันก็สามารถเห็นนิพพานได้

ถ้าหากว่าได้บุญญาก็สามารถไปนิพพานได้ ถ้ากำลังใจไม่สะอาดเท่าพระโสดาบันไป
ไม่ได้แน่

แต่การเข้าเขตพระนิพพานจริง ๆ ไม่ใช่กำลังของพระโสดาบัน พระสกิทาคา ต้องเป็น
กำลังอย่างต่ำคืออนาคามี กำลังเวลานั้นถ้าอนาคามีจะดูภาพพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ที่เข้าพระ
นิพพานไปแล้วจะเสปตา ต้องตัดสินใจว่าถ้าร่างกายพังเมื่อไรขอมานิพพานจุดเดียว เราไม่ต้อง
การมนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลกต่อไป เป็นการตัดอวิชชา ถ้าตั้งใจอย่างนี้จะมองเห็น
ได้สบาย ๆ กำลังเสมอกัน แต่เฉพาะเวลาสั้น ๆ ของท่านมีตลอดกาล ของเราเฉพาะเวลา
ใช้ได้

รวมความท่านสหัมบดีพรหมท่านนำหน้า ผมก็ตามท่าน แทนที่ท่านจะพาตรง
ขึ้น ท่านพาไปชมผ่านตั้งแต่โลกันตนรกถึงอเวจี ว่าเรื่อยขึ้นมาทุกขุม อธิบายเรื่อยขึ้น
มา แต่เร็ว เร็วก็ฟังชัด ขึ้นมาถึงสวรรค์ตั้งแต่ภูมิเทเวดา รุกขเทเวดา อากาศเทเวดา
หมด ผ่านพรหมทุกชั้น ท่านชี้หมดว่า ทุกอย่างที่ไหนมีสุข ที่ไหนมีทุกข์อย่างไร
อธิบายหมด เราก็เข้าใจอยู่แล้ว ไม่ต้องอธิบายยาว แล้วท่านก็ไปถึงพรหมชั้นที่ ๑๖
ท่านบอก

“หน้าที่ของผมมีแค่นี้ ต่อไปเป็นภาระของท่านจะต้องไป”

ถามว่า “ไปทางไหน” ก็ชี้ว่าไปจากนี้ ไปจากพรหมชั้นที่ ๑๖ ชี้อากาศ
ชั้น ผมก็หมดปัญญา

การไปตั้งแต่เดิมถึงพรหมชั้น ๑๖ กำลังผมตีมาก พอท่านชี้ทางเห็นทางแล้วก็
ก้าวไป พื้นที่ทางชี้เป็นแก้วผสมทอง แพรพรรณวาระยับสวยสดงดงาม คิดว่าแผ่นดินที่นี่ทำไม

สวยงาม เรามาตั้งแต่โลกันตนรก ผ่านมนุษย์ ผ่านเทวดา ผ่านพรหม ไม่มีดินแดนไหน สวยเท่าขนาดนี้เลย แต่ว่าการออกจากเขตพรหมชั้นที่ ๑๖ กลายเป็นคนหมดกำลังเดิน โผเผ ๑ กำลังมันน้อยกว่ากำลังที่ผมพูดอยู่เวลานี้ เวลานั้นโชชัดโชเซจจริง ๑ บังเอิญ ไม้เท้าก็ไม่มีไป ถ้ามีไม้เท้าไปคงจะต้องเอาไม้เท้ายัน

เดินไป ๑ ก็ไปชนวัดหนึ่งมีกำแพงสวยสดงดงาม เป็นทองผสมแก้วแต่ แพรวพราวเป็นระยับ หน้าซุ้มประตูผสมขโมยแบบมาทำไว้ที่วัดท่าซุง ลักษณะซุ้มประตู แบบนั้นแต่สวยกว่านี้มาก วิจิตรพิสดารเยอะ ที่ทำไว้หยาบตามฉบับของคนทำ และ ก๊อขโมยแบบคร่าว ๑ เอามาทำไว้ที่นั่นเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจของผม ผมเดินทางไปเมื่อเห็น ซุ้มประตูที่ไร ผมต้องยกมือไหว้และก็นึกถึงซุ้มประตูที่เราเห็นที่นั่น เป็นการเตือน ใจคล้าย ๑ กับว่าเรามองพระพุทธรูปและก็เห็นพระพุทธรูเจ้า นั่นเอง

พอเข้าไปเห็นแพรวพราวก็ผ่านเข้าไป เวลาจะผ่านซุ้มประตูเห็นพรหมยืน อยู่ ๔ องค์ พรหมทั้ง ๔ ท่านยกมือไหว้ แต่ความจริงเวลานั้นไอ้ใจผมมันแค่พรหม แต่สวย งามเป็นระยับเป็นพิเศษจริง ๑ แพรวพราวเป็นระยับ ความจริงไม่ใช่พรหม พระ- อรหันต์ ผมไหว้ท่าน ท่านก็ไหว้ผม ผมนึกว่าพรหมไหว้พรหมคงไม่เป็นไร เวลาไปเวลา นั้นร่างกายมันแพรวพราวเป็นระยับเหมือนกัน แต่ผมเข้าใจว่าผมเป็นพรหม เพราะ ความรู้มีแค่พรหม เข้าไปก็ไปเจอวัด มีอาคารอยู่ ๓ หลังและมีหอรระฆัง

เดินไปด้านทิศตะวันออกมี สระโบกขรณี มีแท่นแก้ว มีต้นไม้แก้ว มอง ไปนะไม่เดิน ผมเดินรอบ ๑ ดู เอ๊ะ มันวัดอะไรหนอ เจียบสังัด หาพระสักองค์คนสักคนก็ ไม่ได้ เข้าใจว่าเป็นวัด เดินอ้อมไปถึงหอรระฆัง ผมก็เลยนั่งบนหอรระฆังบนพื้น หมดแรง จริง ๑ แล้วก็นอน

พอนอนแล้วสายตา ก็มองไปทางด้านทิศตะวันออก เห็นสมเด็จพระผู้มีพระ- ภาคเจ้าเสด็จมา มีฉัพพรรณรังสีรัศมี ๖ ประการสวยสดงดงามมาก วันนี้เห็นสวย เป็นกรณีพิเศษ แพรวพราวเป็นระยับ ท่านมาทางด้านทิศตะวันออกและเดินเข้ามา ตรง นั้นไม่มีประตู ผมเข้าใจว่าท่านต้องข้ามกำแพงมา แต่พอเดินถึงกำแพง ปรางค์กำแพง ขาดออก ย่นเข้าไป ย่นเข้าอยู่ลักษณะรูปเดิมไม่มีรอยย่น ท่านเดินผ่านมาแล้ว กำแพงก็ดัน เข้าไปติดกันตามเดิม ท่านก็เดินมาที่ผม ท่านก็นั่งบนพื้นของหอรระฆังที่ผมนอน และผมก็ ต้องมานั่งข้างล่าง ผมเคารพท่านมานาน

ท่านถามว่า “ชาตินี้เธอคิดว่าจะมานิพพานไหม ?”

ท่านถามแบบนั้น ผมก็บอกว่า “ผมไม่เคยคิดที่จะมานิพพาน”

ท่านถามว่า “เพราะอะไร?”

ผมบอกว่า “กำลังใจของผมไม่เคยคิดถึงเรื่องนิพพานเลย อีกประการหนึ่งก็ไม่อยากจะไปเพราะนิพพานมีสภาพสูญ ไม่มีอะไรเลยเหมือนอย่างอากาศว่าง ๆ เปล่า ๆ ผมตั้งใจแค่พรหมเป็นสุข”

และท่านก็ถามว่า “ที่นี่เขาเรียกอะไร...?”

ผมก็บอกว่า “ผมไม่รู้จัก”

ท่านถามว่า “พรหมชั้นที่ ๑๖ รู้จักไหม...?”

ผมก็บอกว่า “รู้จัก เพราะพรหมชั้นที่ ๑๖ ผมมาไหว้ท่านสหมัคคีพรหมทุกวัน และวันนี้ก็ผ่านพรหมชั้นที่ ๑๖ มา”

ท่านถามว่า “เลยพรหมชั้นที่ ๑๖ เขาเรียกอะไร?”

ผมตอบว่า “ผมไม่ทราบ”

จะตอบนิพพานก็ไม่ได้ นิพพานมันสูญนี้ มันก็ไม่มีที่

ท่านก็เลยบอกว่า “ที่นี่เขาเรียกนิพพาน อาคารต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นเพราะอาศัยบุญบารมีที่เธอสร้างวิหารทานไว้ในพระพุทธศาสนาและทำเป็นสาธารณประโยชน์ เธอทำไว้มากจึงมีวิมานถึง ๓ หลัง และก็จึงได้มีหอระฆังพิเศษ และวิมานก็เป็นหลังใหญ่พิเศษมาก วิมานบนนิพพานหลังใหญ่ ๆ อย่างนี้ไม่ค่อยมี จะมีเฉพาะสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น”

ผมก็แปลกใจถามว่า “ของผมทำไมถึงโตขนาดนี้...?”

ท่านก็บอกว่า “เธอปรารถนาพุทธภูมิมานาน อาศัยบุญบารมีที่ปรารถนาพุทธภูมิมา วิมานมันก็ต้องโตเพราะบุญทำไว้มาก”

ท่านก็ถามต่อไปว่า “เธอตั้งใจจะมานิพพานไหม ในเมื่อทราบว่าที่นี่เป็นนิพพาน”

ผมก็บอก “ไม่เอาละ ไม่ไหว กำลังใจไม่มี มันหมดแรงจริง ๆ ครับ”

เวลาที่พูด พูดเหมือนคนซังกะตายพูด มันหมดแรงจริง ๆ

ท่านถามว่า “เป็นเพราะอะไร ?”

ก็กราบเรียนท่านบอกว่า “เป็นเพราะกำลังวิปัสสนาญาณไม่พอ” คือสนใจน้อย สนใจเฉพาะสมถภาวนา เรื่องวิปัสสนาญาณมีบ้าง แต่น้อยเต็มที

สมเด็จพระชินสีห์ก็ทรงตรัสว่า “ใช่ แต่ว่าอาจารย์ของเธอป้อนวิปัสสนาญาณไว้หลายนะ ก่อนจะภาวนาเธอพิจารณาว่า ร่างกายเป็นอนิจจัง ของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา นั่นคือวิปัสสนาญาณ”

ผมพูดย่อ ๆ นะ หลวงพ่อปานสอนแบบเนียนกว่านี้ และท่านก็เลยเนรมิตไม้
ขึ้น ๑๐ ท่อน ท่อนแค่ศอก บางมาก ทรงเรียกพระมา ๔ องค์ ดูเหมือนจำได้ว่าหลวงพ่อ
ปานเป็นองค์ที่ ๓ พระทั้ง ๔ องค์นั้นมาไหว้พระพุทธเจ้า ยกไม้ขึ้นป่าแล้วก็เดินไป ๆ
หมด ๔ องค์ เหลืออีก ๑ ท่อน ท่านก็บอกว่า “เรอยก”

ผมก็บอก “ยกไม่ไหว”

ท่านบอกว่า “นี่เป็นคำสั่ง ไม่ใช่คำขอร้อง”

ในเมื่อคำสั่งนี้ผมถือมาตั้งแต่เด็ก ถ้าท่านแม่ ท่านยาย หรือใครสั่งผมต้องทำ
ทันที ผมจะไม่ยอมขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ฉะนั้นผมอยู่โรงเรียนจึงไม่เคยถูกดู
ถูกตำ ไม่เคยถูกเขียน เพราะคำสั่งของครูต้องเป็นคำสั่ง เวลาโตแล้วไปทำงานกับ
ใคร ก็ไม่เคยมีโทษเพราะการขัดคำสั่ง ในเมื่อพระพุทธเจ้าสั่งก็ยิ่งกว่าพวกนั้นอีก มีความ
สำคัญเราก็ต้องทำ

ใจมันบอกยกไม่ไหว แต่พอลุกขึ้นมาตั้งทำยักแย้ยักยันว่าเอาอย่างไร ๆ ก็
ลองยก พอจับปั๊บมันเบายิ่งกว่ากระดาษบาง ๆ อีก เวลานี้กำลังใจมาถึงที่ กำลังใจก็
มา ยกไม้ขึ้นป่าออกเดินปั๊บ ๆ แบบทหารตามพระ ๔ องค์ไป

เดินไปได้สักประมาณ ๑๐ เมตรกระมัง ท่านก็ทรงเรียกให้กลับ “กลับมา
ก่อน เอาไม้วาง” แล้วผมก็กราบท่าน

ท่านว่า “จงกลับลงไปทำวิปัสสนาญาณให้เข้มข้น ชาตินี้เธอคนหนึ่งละที่
จะมาที่นี่ได้”

ก็กราบทูลถาม “กำลังใจที่ว่าจะทำวิปัสสนาญาณทำอย่างไร?”

ท่านบอกว่า “มันเป็นของไม่ยาก ทำวสหัมบดีพรหมชี้ให้ดูแล้วว่า นรกขุม
ไหนมันมีความสุขบ้าง”

ผมกราบทูลว่า “ไม่มีขุมไหนที่ผมชอบเลย ผมเข็ด ท่านทำวสหัมบดีพรหม
ท่านก็บอกขุมนี้เธอมาก็ครั้ง บอกไปหมดเลย เข็ดเต็มที”

ถามว่า “เปรตเผ่าไหนมีความสุขบ้าง...?” ไม่มี

“อสุรกายกลุ่มไหนมีความสุขบ้าง” ไม่มี

“สัตว์เดียรัจฉานประเภทไหนมีความสุขบ้าง” ก็ไม่มี

ถามว่า “เป็นมนุษย์สุขไหม...?”

บอก “ไม่ไหวแล้ว เข็ดความเป็นมนุษย์เหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำคุณกับใคร
เหมือนไฟตกน้ำเสมอ ไม่มีใครรู้คุณ การป่วยไข้ไม่สบายถึง ๒-๓ ปี คนเขายังไม่รู้ว่าเป็น

เขาคอยอย่างเดียวว่า จะต้องการว่าอะไรมันมีบ้าง ผมเจ็ดความเป็นมนุษย์”

ท่านถามว่า “เทวดาชั้นไหนมีความสุขที่ต้องการบ้าง...?”

ผมก็บอก “เซ็ด เป็นเทวดาหลายครั้งแล้วต้องโดดไปทุกที”

ท่านถามว่า “เป็นพรหมชั้นไหนที่ต้องการ...?”

ผมบอก “พรหมชั้นที่ ๑๐”

ท่านถามว่า “การเป็นพรหมดีไหม...?”

ผมบอกว่า “ดีไม่มาก หมคบุญวาสนาบารมีก็ต้องไป ผมก็โดดไปจากพรหมจะกลับขึ้นมาเป็นพรหมใหม่”

ท่านถามว่า “ถ้าสามารถมานิพพานได้จะอยู่ได้ตลอดกาลจะพอใจในพรหมไหม...?”

ผมก็บอกว่า “ถ้ามานิพพานได้ ถ้านิพพานมีพื้นที่อย่างนี้ ผมไม่ออกไปพรหม ผมอยากไปนิพพาน”

ท่านก็บอกสั้น ๆ ว่า “การใช้วิปัสสนาญาณว่าจะมานิพพาน เอาสั้น ๆ (วันนี้ผมขอพูดสั้น ๆ) อันดับแรก รังเกียรร่างกายตามความเป็นจริง ร่างกายผู้ชายก็ดี ร่างกายผู้หญิงก็ดี ไม่มีร่างกายไหนสะอาด(ผมเห็นชัด) ร่างกายผู้ชายก็ตาม ร่างกายผู้หญิงก็ตามไม่มีการทรงสภาพ แก่ทุกวัน มีแต่ความทุกข์ (ผมเห็นชัด) ร่างกายทุกคนต้องมีความป่วยไข้ไม่สบาย (อันนี้ถนัดมากป่วยบ่อย) และทุกคนจะต้องตาย (อันนี้ก็ทราบ) ถ้าตายแล้ว อารมณ์ชั่วก็ไปอบายภูมิ อารมณ์ดีหน่อยเป็นมนุษย์ ดีมาอีกนิดเป็นเทวดา ดีมาอีกหน่อยเป็นพรหม แต่ก็หมุนกันไปวนกันมาไม่มีความสุข ตัดสินใจไว้โดยเฉพาะว่านับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ถ้าร่างกายพังเมื่อไรเราขอมานิพพาน จงอย่าคิดว่าร่างกายมันเป็นเรา เป็นของเรา เธอมาเวลานี้เธอนำร่างกายมาหรือเปล่า...?”

ก็บอกว่า “เปล่า”

ท่านถามว่า “เวลาที่ไม่นำร่างกายมา ออกจากกายแล้วมีความสุขหรือความทุกข์...?”

ก็กราบทูลว่า “เวลานี้มีความสุขมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าพบองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าก็สุขเป็นพิเศษ ยิ่งไปกว่านั้นองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐทรงแนะนำว่าที่นี่เป็นนิพพานก็ยิ่งสบายใจมากขึ้น และก็รู้ว่าที่นี่เป็นที่อยู่ของตนเอง ยิ่งมีความสุขใจมาก อยากมาพระเจ้าข้า”

ท่านบอกว่า “อยากมา ให้อยากไว้ตลอด และทำกิจเพื่อจะมานิพพานให้ได้”

๑. โลกะ ความโลภ จงอย่ากลับให้มีอีก เวลานี้เธอตัดไปได้แล้ว

๒. โทสะ ความโกรธของเธอยังมี พยายามตัด

๓. ราคะ ความรัก เธอระงับมันได้ พยายามตัดให้สิ้น

๔. โมหะ ความหลง การคิดว่าเป็นพรหมดี จงเลิกเสีย (เวลานั้นมันติดแค่พรหมอย่างเดียว) ต้องการมาเฉพาะพระนิพพาน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เธอจะมานิพพานได้ทุกขณะจิตที่ต้องการและก็จะมาทุกวัน อยู่ นั่งนอนให้เป็นสุขแทนวิมานของพรหม ขึ้นมาแล้วมาอยู่ที่ตรงนี้ ที่วิมานนี้ หลังไหนก็ได้ ตรงไหนก็ได้ บริเวณทั้งหมดเป็นของเธอ ถ้าเธอต้องการพบตถาคต นึกเมื่อไรจะมาถึงเมื่อนั้น”

ในเมื่อองค์สมเด็จพระภาควันต์ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณแบบนั้นก็ชื่นใจ และท่านก็ส่งกลับ ทรงตรัสว่า

“จงกลับไปเข้าร่างเดิม เวลานี้กำลังนอนอยู่ที่โรงพยาบาล จงเดินไปทุกจุดดูคนทุกคนว่านอนอยู่ที่นั่นมีความสุขหรือความทุกข์ ถ้ามีร่างกายอย่างนั้น คนที่นอนที่นั่นมีฐานะทุกฐานะ ไม่มีใครมีความสุข”

“และเธอจงอย่าลืม ทุกเช้ามีดเป็นอย่าน้อยขึ้นมากทุกวัน หลังจากนั้นถ้าจิตใจไม่สบาย ร่างกายเครียด มาพักที่นิพพานสัก ๒-๓ นาที ทำอย่างนี้ตายเมื่อไรมานิพพานเมื่อนั้น” แล้วสมเด็จพระภาควันต์ก็ทรงส่งกลับ

หลังจากนั้นแทนที่ผมจะไปไหน ผมก็ไปนิพพาน ผมไม่ไปพรหมแล้ว ผมมั่นใจว่านิพพานมี ไม่สูญตามที่เขาว่า

นี่แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร การพูดบันทึกคราวนี้ให้เป็นหนังสือ และกิตอนนี้ขอเป็นการจบหนังสือเล่มที่หนึ่ง เล่มหนึ่งมี ๑๐ คาสเซต และก็เรื่องการตายของผมนี้ยังไม่หมด นี่เป็นตายกรณีใหญ่ เป็นกรณีพิเศษ พบองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ทรงยืนยันว่าไปนิพพานได้

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เท่าที่ผมพูดมานี้ นะ อาจจะมีใครบ้างไหมที่กล่าวว่า “เป็นการอวดอุตริมนุสธรรม” ธรรมอันยิ่งที่ไม่มีในตน แต่อย่าลืมนะว่าองค์สมเด็จพระทศพลทรงยืนยันกับพระสงฆ์ทั้งหลายว่า โมคคัลลาน์เป็นลูกของเรา เห็นจริง รู้จริง พูดตามความเป็นจริงไม่ผิดวินัย

ต่อไปนี้ไปสัญญาณบอกเวลาหมดแล้ว สำหรับเล่มที่ ๑ ขอจบแต่เพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบุญคุณผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๒๒ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๖

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลายและบรรดาเพื่อนพระภิกษุสามเณร วันนี้ก็มาคุยกันถึงเรื่องตายอีก สำหรับตอนนี้ก็เป็นตอนจบของหนังสือ ประวัติ ประกอบมโนมยิทธิ เล่มที่ ๑

ความจริงตอนก่อน ๆ ที่แล้วมา รู้สึกว่าบางตอนก็นิ่มนวล บางตอนก็เข้มข้นเกินไป ก็สุดแล้วแต่สถานการณ์ ทั้งนี้เพราะว่าเกี่ยวกับอาการของโรค ความจริงวันนี้เป็น วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๒๗ การตายตอนที่ ๖ นี้ เป็นปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ตอนนี้อยู่ที่วัดท่าซุงนี้แล้ว เป็นการมาอยู่ที่วัดท่าซุงเป็นปีแรก และก็สถานที่อยู่ซึ่งท่านเจ้าอาวาสนิมนต์มาบอกว่า จะทำกุฏิให้หนึ่งหลัง ไป ๆ มา ๆ กุฏิของท่านก็ไม่เสร็จ มีแต่พื้นกับหลังคา ก็แจ้งกันมาล่องหน้าหลายเดือน ก็ต้องมาทำเอง หนักเข้าก็มีคนมาอยู่ด้วยหลายคน ก็เลยสร้างกุฏิเป็นกระต๊อบเพิงหมาแหงน ก็เหมือน ๆ กับหมาติดสัตว์ คือมันแหงนทางโน้นข้างหนึ่ง แหงนทางนี้ข้างหนึ่ง หลังก็ชน ใ้ส่วนต่ำก็ชนกัน ทั้งนี้เพราะว่ามีกิ่งต้นไม้โพธิ์พาดอยู่ ทำตรงนั้นสูงไม่ได้ ก็เลยทำเป็นสองช่วงต่อกัน ทำเป็นรางน้ำอยู่กลาง และก็มีส้วม

กุฏิแบบนี้เวลานี้อยู่ในสระ แต่ที่อยู่ในสระนี้เขาขยายออกไปกว้างและสวยกว่าเก่า เดิมทีเดียวทำแค่นี้ ๆ ปะ ๆ แค่นี้พออยู่ได้ และก็หลังจากนั้นก็มีต้นมะม่วงตายก็เลยขอต้นมะม่วงตายจากเจ้าอาวาสมาจ้างเขาเลื่อย เขาเอา ๑๘๐ บาทมันก็ไม่ก็แผ่น แต่ความจริงเขาเอาราคาแพง เพราะว่าทุกคนเขาต้องกินนี้ เขาต้องเอาเงินแม้เป็นพระเขาต้องเอาเงินมาก เพราะเราทำเองไม่ได้ ถ้าถามว่าศรัทธาจะทำถวายด้วยศรัทธาได้ไหม ก็ต้องตอบว่าได้แต่ว่าเขาต้องเลือก ศรัทธาก็ต้องเลือก เพราะปฏิบัติของผมไม่เหมือนใครอยู่แล้วเขาก็เลยเอาแพง ๆ แต่ว่าคนรุ่นนั้นก็ไม่ใช่คนรุ่นนี้ที่มาทำงาน รุ่นนี้ที่มาทำงานอย่าง ลุงชิต นี่แกคิดถูกที่สุด อะไรเกินไปบ้าง บางทีแกก็ทำให้ บางทีทำฟรี บางทีวันพระวันเจ้ก็ทำฟรีเป็นบางวัน แกก็ทำฟรีไปเลย งานที่แกทำฟรีให้ก็เยอะ กำลังใจคนไม่เหมือนกัน

เอาไม้มะม่วงปลูกเป็นเพิงหมาแหงนเล็ก ๆ ยาวแค่ ๖ ศอก กว้าง ๔ ศอก ที่โคนต้นไม้โพธิ์ เวลานี้ก็เป็นบ้านโคนต้นไม้โพธิ์ ตรงนั้นแหละที่เห็นนั้นนะ ที่แรกมันเป็นเพิงหมาแหงนเล็ก ๆ โปรง ๆ สำหรับนอนโคนต้นไม้โพธิ์อากาศมันเย็น ๆ เวลานั้นไฟฟ้ายังไม่มี ยังไม่มีไฟฟ้ามานะ ต้องใช้ตะเกียง เวลาร้อนจัด ๆ ก็ต้องอาศัยโคนต้นไม้

โพธิ์

วันนั้นผมจำวันที่ไม่ได้เป็นฤดูร้อน อาจจะเป็นเดือนพฤษภาคม เขาตั้งพระครูกัน ท่านพระครูวิชาญชัยคุณ เจ้าอาวาสวัดปากคลองมะขามเฒ่า ท่านได้รับเลื่อนสมณศักดิ์จากชั้นโทเป็นชั้นเอก ท่านก็นมดต์ไปในงานฉลองพัทธของท่าน พอดี ครูนนทาก่อนนั้นตวงษ์ ตอนนั้นยังสอนอยู่ที่โรงเรียนประจำจังหวัดได้รับเชิญด้วย ครูนนทากีมา ว่าเรือหางยาวมา ก็เป็นคนออกค่าเรือหางยาวไปวัดปากคลองมะขามเฒ่า ผมไปที่วัดปากคลองมะขามเฒ่า ไปช่วยงานท่าน

เวลาประมาณสักบ่ายโมงเศษ ๆ รู้สึกเพลียจัด มันทนไม่ไหว ถ้าอยู่ที่นั่น จึงบอกครูนนทากว่า

“เห็นจะต้องกลับกันแล้ว ทนไม่ไหวเพลียมาก” ก็ไปลาท่าน พระครูวิชาญชัยคุณกลับ

พอกลับมาถึงวัด เวลานั้นพี่ชายของผมมาอยู่ด้วย อยู่ด้วยกันสองคน เวลานั้นเขาไปกันหมด เวลานั้นเณร เถร ก็ไม่มี ไม่มีใครทั้งนั้น มีสองคน ทางฝ่ายเจ้าอาวาสนี่เราอาศัยท่านไม่ได้เลย สัญญาเดิมของท่านพูดไว้ว่าอย่างไรท่านลืมหหมดท่านเป็นคนขี้ลืม ก็ไม่ลืมเปล่า คัดไว้เป็นคนละพวกเสียด้วย จัดไว้เป็นคนละตอน ตอนนั้นนะถ้ามีใครมาสอบสวนผม ผมก็จะกล่าวถึงโทษของสังฆเภท ผมอยากจะรู้จรรยาและปฏิบัติทาของพระสังฆาธิการว่าพระสังฆาธิการที่ปกครองนะ รู้จักคำว่า **สังฆเภท** หรือเปล่า ถ้าหากเขาพูดในทำนองที่ว่า ไม่รู้จักวินัย ผมก็จะถอนตัวไปจากที่นี่

แต่ความจริงที่มานี้ไม่มีข้อผูกพันอะไรมาก ท่านให้มาช่วยสร้างวัดไปชวนมาเพื่อให้มาช่วยสร้างวัด ให้มาอยู่ด้วย ไป ๆ มา ๆ ก็ไม่ใช่เรื่องช่วยสร้างวัด ต้องสร้างที่อยู่เอง ไร่ที่อยู่ที่ทำไว้ให้ อย่าง **หอสดมมนต์** ท่านก็เอาลูกน้องของท่านมาอยู่แบบสบาย ๆ ผมก็ต้องไปอยู่กระท่อบ และก็ต้องหากินเอง เวลานั้นก็ต้องเอาเงินไปให้เขาทำปิ่นโต ทั้ง ๆ ที่รายได้ก็ไม่ค่อยจะมี เพราะจรรยา รายได้จึงไม่ค่อยจะมี เอาเงินไปให้เขาทำปิ่นโตส่งตอนสาย ๆ สำหรับตอนเช้าก็ต้มข้าวต้มกิน ในตอนต้นที่มาอยู่วัดนี้มันก็เต็มไปด้วยความลำบาก แต่ทว่าเรื่องนั้นผมถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา ผมคิดว่าผมจะทำบุญทำกุศลที่ไหน ผมก็ทำตามใจชอบของผม

มาพูดถึงตอนที่มันป่วย พอกลับมาแล้ว พี่ชายผมพันไม้ ท่อนไม้อยู่ใกล้ ๆ ห่างไปสัก ๒ วา ดังโป๊ก ๆ ๆ ผมก็นอนอยู่ที่กระท่อบโคนโพธิ์ ไร่เพียงมาแหงนไปร่ง มันเย็นดี ตอนนั้นมีเตียงอยู่หนึ่งเตียง ก็นอนตะแคงขวา กำลังทางร่างกายก็น้อย

ลงไปทีละนิด ๆ ในที่สุดก็ใกล้จะหมดแรง สายตาที่มองยาวออกไปมันก็เริ่มสั้นเข้ามาทีละน้อย ๆ เห็นสั้นเข้ามา ๆ จนกระทั่งเห็นสั้นเข้ามาห่างจากร่างกายไปประมาณสัก ๒ วา อาการอย่างนี้มันเคยมีมากับผมคือว่าอาการเพลี่ย แต่ว่าอาการป่วยคราวนี้ของผม ผมไม่ได้ยั้งตัว หมายความว่าผมเผลาไปเมื่ออายุ ๑๔ มาครั้งหนึ่งแล้ว เกือบจะต้องถูกจับไปสอบสวนที่สำนักของพระยายม ฉะนั้นเวลาการภาวนาของผม ผมไม่มีหยุด การพิจารณาก็ดี การภาวนาก็ดีผมถือเป็นปกติ เอาทั้งสองประการนี้ได้อย่างใดอย่างหนึ่งที่ผมชอบ เวลาไหนต้องการภาวนาผมก็ภาวนา เวลาไหนต้องการพิจารณาผมก็พิจารณา ถ้ามีแขกเข้ามาคุยด้วยจะเป็นผู้หญิงก็ตาม จะเป็นผู้ชายก็ตาม ผมใช้อารมณ์เหมือนกัน คือดูคนที่มาคุย คนที่มาคุยเขาจะบอกอริยสัจผมเสร็จ

อริยสัจนี้เขาจะคุยให้ฟังนั่นก็คือคุยเรื่อง "ทุกข์"

บางคนก็ทุกข์เงินไม่มีใช้บ้าง

บางคนก็ทุกข์เรื่องผัวมีเมียมากเกินไปบ้าง

บางคนก็ทุกข์ผัวกำลังจะนอกใจบ้าง

บางคนก็ทุกข์มีเงินให้เขากู้ เขาก็ไม่จ่าย ไปทวงหนักเข้า ๆ ถึงเวลานัดไปเอาเขาก็ไม่ให้ ดีไม่ดีเขาก็ชวนทะเลาะไม่พูดกัน เลยทวงไม่ได้

บางคนก็มาปรึกษาหารือเรื่องการป่วยไข้ไม่สบาย

บางคนก็บอกหากินเท่าไรก็ไม่พอกิน

ก็รวมความว่า ทุกคนเอาทุกข์มาแจกให้ผม มาเล่าให้ฟังว่า ทุกคนนะมีทุกข์ไม่มีใครมีสุข

และอาการอย่างนี้ไม่ใช่คนจนเสมอไป บางท่านมีเงินให้เขากู้มาก มีร้านค้าใหญ่โต ท่านก็ยังมาปรารภเรื่องทุกข์ ก็รวมความว่าไอ้ตัวทุกข์ตัวนี้มันก็มีประจำอยู่ในใจ ผมก็พิจารณาว่าคนทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ทุกข์จริง ๆ คนทุกฐานะไม่มีใครมีความสุขมีแต่ความทุกข์ อันนี้เป็นความรู้สึกประจำใจของผม

(วันนี้ นะ สองหน้าคาสเซทนี้ ก็โปรดทราบด้วยว่า มันก็ค่อแห้งเหลือเกิน จมูกก็คัด แต่ก็รู้สึกว่าจะค่อยยังชั่วกว่าวานสักหน่อย เพลี่ยก็เพลี่ย แต่ก็ต้องพูด รอร่างกายดีไม่ไหว เดี่ยวดีไม่ดีมันตายก่อน ก็เลยไม่ได้คุยกัน มานั่งคุยกันต่อไป)

เวลานั้นเมื่อร่างกายไม่ดีขึ้น ผมไปผมก็พิจารณาภาวนาอยู่แล้ว ผมไปวัดปากคลองมะขามเฒ่าเป็นวัดที่มีชื่อเสียงวัดหนึ่ง วัดปากคลองมะขามเฒ่า มีชื่อเสียงไล่เลี่ยมากับหลวงพ่อบานระยะเวลาเดียวกัน แต่ว่าเวลานี้วัดปากคลองมะขามเฒ่าทรุด-

โทรมมาก มันโทรมหนักจนกระทั่ง ท่านพระครูวิชาญชัยคุณ ย้ายมาอยู่จึงค่อยดีขึ้น และผมก็ไปช่วยมา ๒ ปี ก็รู้สึกว่าคุณเข้าวัดมากขึ้น เรื่องความเป็นมาของวัดปากคลองมะขามเฒ่าจะเล่าเมื่อถึงจุดนั้น มาเล่ากันถึงวันนี้คือวันที่ป่วย

เมื่ออาการไม่ดีเกิดขึ้น ผมก็นึกในใจถึงเรื่องร่างกายว่า ร่างกายนี้ดีไม่ดี มันก็ตายวันนี้แหละ มันจะตายเมื่อไรก็ช่าง เราก็ตเตรียมพร้อมไว้ ตายหรือไม่ตาย เราก็พร้อม เพื่อจิตเป็นสุข ก็มีความรู้สึกว่าร่างกายเราประคองประหงมมันเท่าไรมันก็ดีไม่ได้ มันเลวแบบนี้เลิกกันเสียทีนะ จิตใจก็คิดยั้งนั่น คิดว่า เลิกกันเสียที เออ..เอ็งจะตายก็ตายเถอะ พอสายตามันสั้นเข้ามากรู้สึกลา อาการอย่างนี้เคยมีมาก่อน ก็เลยบอกว่า

“เชิญนะพ่อคุณนะ เอ็งจะฟังเมื่อไรก็เชิญฟัง ฉันพร้อมที่จะไปบ้านของฉัน บ้านของฉันอยู่ที่โน่น”

(ความจริงบ้านของผมอีกหลังหนึ่งผมเห็นชัด และผมก็ไปเที่ยวของผมทุกวัน เพราะมีความชื่นชมยินดีกับบ้านหลังนั้นมาก)

แล้วมาตอนนี้มีใครกันนะ นักวินัย จะปรับโทษอดอุตริมนุสธรรมกันอีกหรือเปล่า ละ ไอ้ที่เขาเล่านี้เขาเห็นของเขาจริง ๆ ปรับไหม? ไปได้จริง ๆ ปรับไหม? ใช้เจโตปริยญาณจะพิสูจน์กันด้วยวาจาหรือจริยานะมันไม่ได้ ต้องพิสูจน์ด้วยเจโตปริยญาณแล้วจะรู้ แล้วจะรู้ว่า เขาไปได้จริงไหม เขามีจริงไหม

ก็รวมความว่า ผมมีความสบายใจคิดว่าร่างกายมันจะฟังเลยนอนสบาย ๆ คิดในใจว่า “มึงฟังเสียได้ก็ดี กูจะได้มีความสุข เจ้าตัณหาเอ๋ย ฉันเป็นทาสเอ็งมา ๕๐ ปี” (ได้ละมั้งตอนนั้นนะ ผมก็จำอายุไม่ได้แน่นอน ชี้เกียด นี่มันป่วยนึกไม่ค่อยออก) เป็นอันว่า “ฉันเป็นทาสแกมา ๕๐ ปีแล้ว ความดีชนิดหนึ่งของแกไม่มีสำหรับฉันเลย ไอ้ร่างกายนี้เอ็งก็ให้เข้ามา และเวลานี้ข้าก็มีความเบื่อหน่ายร่างกายที่เอ็งให้ เอ็งจะต้องการร่างกายของเอ็งคืนไปก็เชิญ ฉันไม่มีความปรารถนาร่างกายเลย ๆ อย่างนี้”

พอจิตใจคิดเท่านี้ ไอ้ตัวสั้นของสายตามันก็หยุด มันไม่สั้นเข้ามาอีก คิดว่า ถ้าสั้นเข้ามาอีกคราวนี้ก็ต้องไปกันแน่ ผมก็ตั้งท่า กายมันเพสียแต่ใจผมไม่ได้เพสียไปด้วย กายยิ่งเพสียเพียงใด จิตใจยิ่งแจ่มใสมากขึ้น ความสว่างไสวของจิตมากขึ้นกว่าเก่า แพรวพรายเป็นระยับ

แต่ก็มีแปลกอย่างหนึ่ง ในอากาศไม่เห็นใครเลย ไม่เห็นเทวดา ไม่เห็นพรหม ไม่เห็นใครทั้งหมด มันมีสภาพเฉย ๆ ก็มีความรู้สึกว่าคุณ ถ้าอาการอย่างนี้มันคง

ไม่เอาจริง แต่ในใจนั้น อยากให้มันเอาจริง

ในเมื่อคิดตามนั้นแล้ว ไม่ต้องการร่างกาย ไร้อั้วสภาพสายตาสั้นเข้ามา มันก็หยุด แล้วมันก็ไม่หยุดเปล่า มันถอยหลังออกไปทีละน้อย ๆ ๆ จนกระทั่งสว่างตามปกติ

ขณะที่สายตาสั้นเข้ามานั้น พี่ชายผมฝันไม่อยู่ใกล้ ๆ ผมไม่ได้ยินเลย หูไม่ได้ยินอาการภายนอกทั้งหมด ร่างกายไม่รู้สึกรู้สีกอาการสัมผัส การนอนกับพื้น กระดาน ไม่มีเสื่อปู มีเตียงไม้กระดาน มีหมอนเก่าลูกหนึ่งขาด ๆ ผมก็นอนตามสภาพของผม ไร้อการนอนผมก็ไม่ถือสาหาความ ยิ่งไงก็ตามผมนอนหลับได้มันก็หมดเรื่อง เหยียดกายได้ มันก็หมดเรื่อง นี่เป็นความต้องการของผม สายตามันยาวออกไป ๆ เสียงฝันไม่ข้าง ๆ ก็ได้ยิน ต่อมาเมื่อสายตาวางออกไป ร่างกายก็เริ่มมีกำลัง จึงคิดในใจว่า

“ตัณหาเอ๋ย เจ้าทำไมถึงหลอกเราอย่างนี้ เจ้าคิดหรือว่าเราต้องการเจ้า เราเบื่อเจ้า เราเกิดมาหลายอสงไขยกัป เพราะเป็นทาสของเจ้า ไม่มีความดีสำหรับเราเลย นี่ความจริงเราไม่ต้องการร่างกายแล้ว ๆ ของเจ้า เมื่อไรเจ้าจะมาทวงร่างกายของเจ้าตัวนี้ไป”

มันนี่กอยู่คนเดียว บ้าอยู่คนเดียว ตัณหา มันไม่พูดด้วย ตัณหา มันถือขันติ มันเย็นเฉย ว่ายังไงมันก็ทำหูทวนลม แล้วตัวมันอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ มันอาจจะสิงอยู่ในใจผมแล้วผมไม่เห็นมันก็ได้ พอนึกไป ๆ ก็เลยทำใจหยุด จะนึกไปทำไม มันจะอยู่ก็อยู่ มันจะตายก็ตาย มันตายเมื่อไรไปบ้านของเราเมื่อนั้น ใจผมก็จับอยู่ที่บ้านสวยแจ้ว สะอาดสะอาด มีความสุขมาก มีความสุข

ในระหว่างนั้นเองก็เห็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระวรกายใหญ่มาก ถ้าจะถามว่าใหญ่เท่าพระพุทธรูปหน้าตัก ๔ ศอกได้ไหม ผมก็ต้องตอบว่า ถ้าพระพุทธรูปหน้าตัก ๔ ศอกต้องถึง ๑๐ องค์กรถึงจะเท่าพระวรกายของพระองค์ เวลานั้นเห็นชัดเจนแจ่มใส แพรวพรายเป็นระยับ ลอยอยู่ข้างหน้าที่ไม่ไกลจากผมนัก ถ้าจะวัดหลังคากระต๊อบหลังนั้นท่านจะลอยต่ำกว่าหลังคา แต่เวลานั้นภาพหลังคาก็ไม่ปรากฏเห็นแต่องค์กรสมเด็จพระบรมสุคต ทรงแย้มพระโอษฐ์ แล้วก็ทรงตรัสว่า

“สัมพะเกซี อากการเพียงเท่านี้ เธอเป็นทุกข์มากหรือ?”

ก็ตอบพระองค์ว่า “ข้าพระพุทธเจ้า ไม่ทุกข์พระพุทธเจ้าข้า”

ท่านทรงตรัสว่า “ไม่ทุกข์ ทำไมจึงมีการทำทายเป็นต้นเหตุ?”

ตอบพระองค์ว่า “การทำทายเป็นต้นเหตุก็เพราะข้าพระพุทธเจ้าไม่ต้องการตัณหา และก็

ไม่ต้องการสมบัติของตัณหา เวลานี้สมบัติของตัณหาแต่ละขั้นไม่ต้องการเลย มีความต้องการอย่างเดียวคือบ้านหลังนั้น”

พระองค์ก็ทรงยิ้ม ทรงตรัสว่า “อาการป่วยเท่านี้ อาการทุกข์เวทนาเพียงเท่านี้ จงอย่าบ่นนะ ทำใจให้สบายจิตไม่ยึดถืออะไรทั้งหมด สลัดทุกอย่าง กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา สลัดให้หมด จงเข้าใจในทุกข์ของโลก คนที่เกิดมาในโลก ใครก็ตาม พระอรหันต์ก็ตาม พระพุทธเจ้าก็ตาม ก็ป่วยเหมือนกัน ร่างกายของพระพุทธเจ้าก็ป่วย ร่างกายของพระอรหันต์ก็ป่วย ร่างกายของเธอจะไม่ป่วยไม่ได้”

นี่อย่าลืมนะครับ ที่ใครเขาโมเมไปเปตานิ้งว่าผมประกาศตนเป็นพระอรหันต์ อันนี้ผมก็ประกาศให้ทราบว่่าที่พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ร่างกายของพระอรหันต์ก็ป่วย ร่างกายของพระพุทธเจ้าก็ป่วย ร่างกายของเธอจะไม่ป่วยได้อย่างไร เธอก็ต้องป่วย แสดงว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้ยืนยันว่าผมเป็นพระอรหันต์นี้ และผมจะเป็นอะไรหรือไม่เป็นอะไรนะ ผมไม่ได้นี้กละ ผมต้องการอย่างเดียว “บ้านหลังนั้น” บ้านหลังที่ผมต้องการ เป็นไม่เป็นผมไม่รู้ละ ผมต้องการอย่างเดียว ทางใดที่ผมจะไปได้ ผมต้องไปให้ได้ ถ้าชาตินี้บังเอิญไปไม่ได้ สักชาติหนึ่งข้างหน้าผมก็ต้องไปให้ได้ ผมจะไม่ยอมถอยหลังกับความต้องการของผม ผมทำทุกอย่าง สร้างวัดสร้างวาแนะนำโน่นแนะนำนี้ ผมไม่ต้องการผลตอบแทน ถ้าผมต้องการผลตอบแทน ผมอาจจะรวยมาก ก็ไอ้การรวยแบบนั้นมันจะนำไปอบายภูมิ ผมไม่ต้องการรวยเรื่องทรัพย์สิน ผมต้องการรวยเฉพาะกำลังใจอย่างเดียว ถ้าจิตผมเป็นสุข ผมพอใจ นี่อารมณ์ของผมนะ

หลังจากนั้น สมเด็จพระจอมไตรทรงตรัสว่า “เธอจงรักษากำลังใจอย่างนี้ ให้ปกติให้เป็นเอกัคคตารมณ์ คือมีอารมณ์อันเดียวที่เราต้องการอย่างนี้ ถ้าพลาดพลั้งลงอบายภูมิ เจ้าหนี้ของเธอที่ยังไม่ได้ชำระหนี้มีเท่านี้ เฉพาะคนนะ สัตว์ไม่คิด” ท่านบอกว่า เฉพาะคนนะ สัตว์นะไม่คิด “เท่านี้เธอดู” ท่านชี้ไป

ผมก็เห็นหัวคน เขาตัดเฉพาะหัววางเรียงพื้นที่จากแนวของคลองวางเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อยจนสุดของพื้นที่ของวัดท่าซุงด้านเหนือสุดเลย และก็ไม่ได้วางชั้นเดียวแถวเดียวกับพื้นดินนะ เต็มพื้นที่หมด กุฎกกุฏิอะไรไม่เห็นทั้งนั้นละ เห็นแต่หัวคนวางเรียง เรียงเป็นระเบียบอย่างนั้นสูงกว่ายอดโพธิ์หนึ่งเท่า หรืออาจจะเป็นหนึ่งในเท่าเศษ

ท่านบอกว่า “คนทั้งหมดนี้เธอเข้ามาในอดีต และเวลานี้กรรมที่เธอทำกับ

เขาทุกคน เธอยังไม่ได้ใช้หนี้ เวลานี้เธอกำลังใช้หนี้ เศษกรรมส่วนอื่น ส่วนใหญ่นี้ยังไม่ได้ใช้”

จึงได้กราบเรียนถามท่านว่า “การสร้างบาปขนาดนั้นทำไมไม่ไปอบายภูมิ?”

ท่านก็ทรงตรัสว่า “ทุกชาติหลังจากนั้นมาพ้นชาติเศษ เธอเป็นนักรบก็จริง แผล แต่ทว่าก็เป็นนักบุญด้วย” นักรบก็เป็นนักบุญก็เป็น มีจิตชอบรัก นักรบก็ต้องคู่กับนักรัก รัก คือมีความเมตตาปราณีคนเบื้องหลัง ดังนั้นเวลายามว่าง ก่อนรบก็ทำบุญ เวลาไปรบจิตใจก็นึกถึงพระเป็นที่พึ่ง กลับมาจากการรบก็ทำบุญ และก็ชอบเจริญสมาธิ นักรบนี้ต้องใช้อาวุธฟาดฟันกัน โดยเฉพาะใช้มีดใช้ดาบใช้หอก ต้องหนังเหนียวทุกคนจะหนังเหนียวได้เพราะอาศัยคุณพระคุ้มครอง ฉะนั้นจิตใจจึงนึกถึงพระเป็นปกติ และเวลาจะตายจิตใจนึกถึงพระเป็นปกตินี้เป็นอารมณ์ฌาน อาศัยกำลังของฌานก็หนีบาปไปทุกครั้งพ้นชาติเศษ แล้วสมเด็จพระบรมโลกเชษฐาก็ทรงให้โอวาทว่า

“นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เธอจงถือกำลังใจสังขารุเปกขาญาณเป็นอารมณ์ อะไรจะเกิดขึ้นกับร่างกายก็ถือว่าเฉยไว้ เขาจะชมก็เฉย เขาจะดำก็เฉย แล้วร่างกายจะเจ็บไข้ไม่สบายก็ทำใจสบาย ๆ เฉย ยอมรับนับถือกฎของธรรมดา ธรรมดามันเป็นยังไง คิดว่าร่างกายของเรา เราต้องเป็นอย่างนั้น อย่าใช้อารมณ์ฝืนกฎของธรรมดา เท่านั้นอารมณ์จิตของเธอจะเป็นสุข”

คนที่ปรากฏหัวทั้งหมดนี้นับแสน กรรมอันนี้ไม่สามารถจะตามเธอทัน เธอมีโอกาสจะไปบ้านของเธอตามความประสงค์”

นี่แหละเพื่อนภิกษุสามเณร สมเด็จพระพุทธองค์ทรงตรัสดังนั้นแล้วก็ทรงหายไป ตอนนี้จะหาว่าอวดอุตริมนุสสรธรรมใหม่ หากก็เชิญพ่อคุณเถอะ ฝึกฝนชะบั้งชิ อย่าทำเป็นพระศิวะในพระไตรปิฎก พระศิวะทำยังไงก็ไปดูในพระไตรปิฎก

เป็นอันว่าผลอันนั้นทำให้จิตผมเป็นสุข เมื่อภาพท่านหายไปผมมีใจเป็นสุข นอนตะแคงขวาตามเดิม จิตก็เคลิ้มใกล้จะหลับ ขณะนั้นเองก็มีเสียง “ป้าบ” ปรากฏขึ้นข้างหลัง เหมือนใครมาตีหลัง หันขวับไปปรากฏว่ามีพระสององค์ มีพระสององค์มายืนยิ้มอยู่ สององค์ไม่ใช่ใคร เพื่อนเก่า

เขามาถามว่า “เฮ้ย มึงป่วยหรืออะ?” (นี่เป็นศัพท์ที่ใช้กันตามปกติสำหรับเพื่อน)

ผมก็เลยตอบเขาไปว่า “เออ กูไม่ป่วยหรืออ้วย ชันธ ๕ มันป่วย กูไม่ได้สนใจชันธ ๕ กูทำมันเท่าไร มันก็ไม่สู้กูวะ”

ตอนนี้ก็เล่าความจริงให้มันยาวนิด เพราะว่าตอนก่อน ๆ ก็เคยเล่าสั้น ๆ
ขี้เกียจพูด

เขาก็บอกว่า “กูก็หวังว่ามึงจะหวังชั้น ๕ ถ้ามึงไม่หวังชั้น ๕ กูก็สบายใจ”

ก็เลยบอกว่า “มึงไม่ต้องหวังหรอก ชั้น ๕ นะกูไม่หวังแน่ เพราะว่ากู
เคยหวังมันแล้วมันไม่ได้หวังกูเลย กูหวังมันจะทรุดโทรมกูก็กินยา กูก็กินข้าว กูก็กิน
ขนม มันก็แก่ทุกวัน มันไม่หวังกู คนอย่างกูใครไม่ต้องการคบกู กูก็ไม่ต้องการคบมัน
เหมือนกัน

เขาก็ดีใจ โดดเข้าตีบับหายไปเลย ดีไหมเพื่อนรัก แทนที่มันจะลูปหน้า
ลูปหลัง มันล่อบับ คนละบับ แล้วก็ “ว๊บบ” หาย มันโดดไปทางไหนผมก็ไม่รู้ ไอ้สอง
เตื่อนี่ มันโดดเก่งจริง ๆ จะว่ามันแอบโคนต้นโพธิ์ก็อาจจะเป็นไปได้ เพราะผมลุกไม่
ไหว ร่างกายมันจะหายเปลี้ย แต่แรงมันจะไม่มี เลยปล่อยมันไปตามที่ มันจะไปไหนก็
ช่างหัวมัน ผมก็นอนตะแคงขวาวว่าต่อไป หลับ

ตอนนี้ก็มาเตือนบรรดาเพื่อนพระภิกษุสามเณรว่า ความตายจะมีกับเรา
ได้ทุกขณะ และก็จงอย่าเชื่อใจฉันทโลกีย์ และความเป็นผู้มีฉันทโลกุตระนั้นเราก็ม
แน่ อย่าไปคิดว่าเราเป็นพระอริยเจ้า ถ้าคิดเมื่อไรเราจะพังเมื่อนั้น ถ้าความดียังไม่
ถึง เราคิดว่าดี เหมือนกับเรือแข่ง หรือคนแข่ง หรือวิ่งแข่ง เข้าจุดหมายปลายทาง
ความจริงเรายังไม่ถึงจุดหมายปลายทาง เราเข้าใจว่าถึงแล้วก็หยุด ในที่สุด
เรือก็ต้องล่มกลางทางฉันทใจ

เราก็เช่นเดียวกัน ในฐานะเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระจอมไตร คือพระ
พุทธเจ้า พระองค์ทรงสอนให้เราไม่ประมาทในชีวิต ก็จงอย่าคิดว่าเราดี
แล้ว จงนึกถึงคำเตือนขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วที่ทรงตรัสว่า

“อัตตนา โจทยัตตานัง”

“จงกล่าวโทษจิตใจความผิดตนเองไว้เสมอ”

ไอ้การกล่าวโทษจิตใจความผิดนี้มันไม่ยาก

เอาวินัยเป็นที่ตั้ง

เอาธรรมะเป็นเครื่องตั้ง

เอาสมถภาวนาเป็นที่ตั้ง

เอาอารมณ์วิปัสสนาภาวนาเป็นที่ตั้ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอาอารมณ์ฉันทเป็นที่ตั้ง

เอาอารมณ์สังโยชน์เป็นที่ตั้ง

เอาอารมณ์บารมี ๑๐ เป็นที่ตั้ง

แล้วก็ไปดูจรรยาในอิทธิบาท ๔ ว่าเรามีครบถ้วนไหม

ไปดูอารมณ์ฌานว่าในอารมณ์ฌานตอนไหนเราบกพร่องบ้าง อุดรुरूว
เสียด

ดูข้อปฏิบัติวัฏฐากในศีล เราบกพร่องตอนไหนบ้าง พยายามอุดรुरूว
เสียด

และจุดที่มีความสำคัญก็คือพิจารณาสังโยชน์ว่า สังโยชน์ ๓ สังโยชน์ ๕
สังโยชน์ ๑๐ เป็นสมบัติของพระโสดา กับสกิทาคา คือสังโยชน์ ๓, สังโยชน์
๕ เป็นคุณสมบัติของอนาคามี, สังโยชน์ ๑๐ เป็นคุณสมบัติของพระอรหันต์ สังโยชน์
แต่ละจุดโดยเฉพาะสังโยชน์ ๓ เราทำได้แล้วหรือยัง เราพิจารณาจุดนี้ จุดบกพร่องเรา
เอาจุดนี้เป็นสำคัญ

เราจะเห็นรกรกัน เราจะเป็นพระโสดาบันหรือไม่เป็นนะไม่สำคัญ เราก็ก
จับอารมณ์ดูว่าชีวิตเรามีความมั่นคงไหม คิดถึงความตายบ้างหรือเปล่า ถ้าคิดว่ามันยัง
ไม่ตายประมาณมันว่า เลว ต้องคิดไว้เสมอว่า ตื่นขึ้นมาตอนเช้าวันนี้เราอาจจะไม่เห็น
พระอาทิตย์ตกก็ได้ เราอาจจะตาย

หลังจากนั้นก็คลายความสงสัยในพระคุณของพระรัตนตรัย ยอมรับนับ
ถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ และกัทรังสีให้บริสุทธิ์ พระทรงศีล
พระ เณรทรงศีลเณร ฆราวาสศีล ๕

หลังจากนั้นก็กำจัดอวิชชาตามความรู้สึก ตามปัญญาหน่อย ๆ เห็นว่ามนุษย์-
โลกเป็นทุกข์ ไม่ต้องการมันอีก เทวโลก กับพรหมโลกเป็นสุขไม่นานไม่ต้องการอีก
เลย เราต้องการจุดเดียวคือนิพพาน

ย้อนกลับมาตีโลกะความโลภด้วย จาคานุสสติกรรมฐาน ดีโทสะ ความ
โกรธด้วยพรหมวิหาร ๔ หรืออกสิณ ๔ ดีโมหะ ความหลงด้วยเห็นว่าร่างกายไม่เที่ยง
แท้แน่นอน สกปรกโสโครก มีความทุกข์ ไม่มีความสุข เราไม่ต้องการมันอีก

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัท ถ้าคิดอย่างนี้ทรงตัวก็คิดว่า อบายภูมิเราคง
ไม่ลงแน่ เมื่อหมดเวลาแล้วก็ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล
จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณรผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๒๓ ไปวัดบางนมโค

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับวันนี้ตรงกับวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๒๗ เป็นวันบันทึกเสียง

ความจริงวันนี้ก็ยังป่วยไข้ไม่สบายมาก นอกจากเป็นโรคทางท้องแล้ว ก็ยังมีโรคไข้หวัดเข้ามาเล่นซะงอมแงม แต่พอมีแรงบ้างเล็กน้อย ที่ต้องมาพูดก็เพราะว่ามีเรื่องควรจะพูดเพื่อความเข้าใจถูกต้องของบรรดาท่านพุทธบริษัท

ตอนนี้เป็นตอนสุดท้ายของเล่มต้น ตอนที่ผ่านมาแล้วได้พูดถึงฐานะของวัดบางนมโค และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทวัดบางนมโค ว่าคนในสมัยนั้น มันคนละสมัย เป็นคน “ไม่รู้” ง่าย นั่นก็หมายความว่าอาตมาป่วยมาถึง ๒ ปี ต้องอยู่โรงพยาบาล ท่านก็บอกว่า “ไม่รู้” ต่อมามาพักฟื้นที่วัดชิโนรสอีก ๑ ปี ท่านก็บอกว่า “ท่านไม่รู้” และต่อมาใช้เวลาทั้งหมด ๒๗ ปี ปี พ.ศ.๒๕๒๗ บางคนเพิ่งจะรู้ว่าอาตมายังมีชีวิตอยู่ แต่ว่าทั้งนี้ก็ไม่ใช่โทษใคร บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเป็นเรื่อง กฎของกรรม

แต่ที่ท่านฟังแล้ว ขอได้โปรดทราบว่าอาตมาพูดเมื่อถอยหลังไป ๒๗ หรือ ๓๐ ปี ไม่ใช่ชาวบางนมโคในสมัยปัจจุบัน ชาวบางนมโคในสมัยปัจจุบันนี้เป็นชั้นลูกชั้นหลานไปแล้ว สำหรับท่านในสมัยนั้น ต่างคนต่างก็ตายกันไป

ถ้าจะถามว่า “อาตมาได้ทำผิดคิดร้ายอะไรไว้มากหรือ คนชาวบางนมโคทั้งหมดจึงไม่สนใจ”

ความจริงไม่ใช่ไม่สนใจ คนบางนมโคเวลานั้นตกอยู่เป็นคน ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งสนับสนุนวัด แต่อีกกลุ่มหนึ่งเบียดเบียนวัด

คำว่าเบียดเบียนวัดก็หมายถึงว่า วัดต้องอยู่ภายใต้อำนาจ ใครจะเป็นเจ้าอาวาสก็ตาม จะต้องอยู่ในฐานะภายใต้อำนาจท่านผู้มีอิทธิพลในสมัยนั้นจึงจะอยู่เป็นสุข แต่ว่าพอสมัยที่อาตมาไปเป็นเจ้าอาวาส ท่านทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้วว่า ถ้าอะไรที่ผิดวินัยอาตมาก็ยอมไม่ได้

เรื่องที่จะสะอึกใจกันหนักถึงกับการประกาศเป็นศัตรูก็มีอยู่เฉพาะเรื่องเดียวคือเรื่องเงิน อาตมาเข้าไปรับตำแหน่งเจ้าอาวาสใหม่ ๆ ตรวจสอบบัญชีที่หลวงพ่อบานท่านลงบันทึกไว้ ท่านเขียนไว้ด้วยลายมือของท่านเอง ว่าเงินฝากคนนั้นไว้เท่า นั้น ฝากคนนี้ไว้เท่านี้ อาตมาก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเวลาผ่านไปหลายปี เงินจำนวนนั้นจะมีอยู่หรือเปล่า อันนี้ก็ไม่ต้องทราบ จึงได้เชิญท่านเจ้าของชื่อที่หลวงพ่อบาน

เขียนชื่อไว้ว่าฝากเงินไว้ ถ้ามท่าน ท่านก็ยอมรับว่าเป็นความจริง ถ้ามถึงยอดเงินตามจำนวนที่หลวงพ่อบานเขียน ท่านก็บอกว่ามีจริง

แต่คำว่า “มี” บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทต้องคิดเหมือนกัน เวลาผ่านไปมาหลายปี ถ้าเป็นต้นไม้มันก็ผลิดอกออกผล อาตมาก็ไม่ได้คิดอย่างนั้น ก็ถามว่า “น้ำ ถ้าอาตมาจะนำมาก่อสร้าง น้ำจะเห็นด้วยไหม?”

ท่านผู้นั้นก็บอกว่า “เห็นชอบด้วย”

ถามว่า “ไม่เดือดร้อนหรือ?” ก็บอกว่า “ไม่เดือดร้อน”

จึงบอกท่านว่า “ถ้าต้องการจะแจ้งให้ทราบก่อนล่วงหน้า ๗ วัน”

อาตมาก็เริ่มทำการก่อสร้าง และท่านผู้นั้นท่านก็ดี ท่านมีจริยาเรียบร้อย เป็นคนมีจริยานิมนวลมาก ก็ไม่เห็นมีอะไร แจ้งไปที่ไร ท่านก็นำมาให้ทุกที่อาการที่แสดงออกถึงการรังเกียจหรืออาการโกรธก็ไม่มี

แต่ก็ต่อมามีเรื่องแปลกอยู่จุดหนึ่ง นั่นก็คือไม่ใช่ตัวท่านเอง เป็นคนอื่นที่อยู่ข้างเคียงแสดงความโกรธแค้น ถึงกับไปพูดว่า “ไอ้มันนี่ มันสำคัญมาก เอาไว้ไม่ได้” ถ้าเจาะหน้าจะต้องยิงบ้าง เจาะหน้าจะต้องฟันบ้าง สวนทางจะต้องฆ่าซะบ้าง จนกระทั่งคนที่รับฟังทนมไม่ไหว ก็มีคนกลุ่มหนึ่งมาแจ้งให้ทราบว่าคนพวกนั้นไปพูดอะไรที่ไหน และก็แสดงอาการโกรธเคือง จึงได้บอกเขาว่า

“พี่ (หรือน้ำก็ตาม) อย่าเพิ่งโกรธเลย เขาอาจจะพูดด้วยความเมาก็ได้”

ถามว่า “ที่เขาปรารถนาเรื่องนั้น เพราะเหตุอะไรเป็นเหตุ”

เขาบอก “เงินนี้อยู่มาตั้ง ๑๐ ปี ๒๐ ปี หลวงพ่อบานฝากไว้ และเจ้าอาวาสก็ผ่านมา ๒ องค์ คือหลวงพ่อบานกับอาจารย์เจิม ก็ไม่มีพระองค์ไหนที่มาขอเงินเอาไปทำการก่อสร้าง ไปขอเบิกเงิน เขาก็เก็บเขารักษาเอาไว้ แต่ว่าเจ้ามันนี่มาเป็นเจ้าอาวาสหน่อยเดียวมันเบิก มันเข้ามาสร้างความเดือดร้อนใจ”

ความจริงเสียงนี้ละ เมื่อฟังกันไปจริง ๆ แล้ว ก็ไม่ใช่เสียงคนเขารับเก็บเงิน เป็นเสียงคนอื่น

นี่เป็นจุดสะดุดจุดหนึ่งที่อาตมาขอเบิกเงินของวัดซึ่งเก็บไว้นานแล้ว เอามาใช้จ่ายเนื่องในการก่อสร้าง แต่ว่าท่านผู้เก็บรักษาไม่ได้พูด แต่คนอื่นที่มีสภาพใกล้เคียงกลับโกรธ นี่จุดหนึ่งที่คนกลุ่มหนึ่งที่เกลียดอาตมา

และที่จุดที่ ๒ เรื่องการเงินเหมือนกันหลังจากงานนมัสการวัด และตอนนั้นอาตมาก็ไปรับงาน เงินของสงฆ์นี้นอกจากที่หลวงพ่อบานท่านบอกว่าฝากเอาไว้หลาย

สิบปี มันอาจจะเกิน ๑๐ ปี และไม่มีตัวเงินอยู่ ต่อมาก็คิดว่าทำอย่างไรวัดจึงจะมีเงิน ไปตรวจบัญชีงานประจำปีเห็นกำไรสุทธิ ๒๐๐ บาท ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าทายกหรือกรรมการวัดจะโกง เพราะว่าเวลานั้นเวลาจัดงานจริง ๆ คนโหรแหงเต็มที คนไม่มีมาในงานนมัสการ ซึ่งผิดกับในสมัยที่หลวงพ่อบานมีชีวิตอยู่มาก

อาตมาก็ดำริว่า “เราจะประกาศเกียรติคุณของหลวงพ่อบาน คนเคยเคารพนับถือมามาก แต่ทว่าเวลานี้คนลืมหลวงพ่อบานไปเสียแล้ว เพราะวัดไม่ประกาศให้ทราบ” จึงหาทางจะนำเรือออกไปประกาศงานวัด คือเข้าเขตเข้าสายสุพรรณบุรี เพราะว่าในสมัยหลวงพ่อบานมีชีวิตอยู่ คนสุพรรณบุรีเคารพนับถือหลวงพ่อบานมาก

แต่ก็มานอนนึกว่าค่าเรือของเขานี้ เขาให้เช่าเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท นี่ต้องออกค่าน้ำมันเองนะ เอาค่าเช่าเรือ เครื่องขยายเสียงก็ไม่มี ต้องเช่าเครื่องขยายเสียงอีกเดือนละ ๑,๐๐๐ บาท สมัยนั้นค่าของเงินแพงมาก ถ้าเราเดินทางไปแบบนี้ถ้ามีรายได้ต่ำกว่าวันละ ๑๐๐ บาท ก็หมายถึงว่าต้องเป็นหนี้ เพราะก็เป็นหน้อย่างที่ไม่มีอะไรจะชำระเขาด้วย ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่าสตางค์ของวัดไม่มีเลย อาตมาก็เป็นคนไม่มีสตางค์ ไม่เก็บสตางค์กับเขา เป็นนักเทศน์ก็จริงแท้ แต่ทว่าไม่ได้สะสมเงินทองไว้

(วันนี้มีเสียงกระแห่มแอมโอมมาก โปรดทราบว่สมพะยังพันคอมมาก)

ก็มานั่งนอนคิดว่าทำยังไง และก็ท่านผู้เก็บรักษาเงินนี้แหละ ที่อาตมาต้องชมท่าน ท่านเป็นคนดีจริง ๆ มีจริยานิมนวล ท่านมาก็ปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรในเมื่อต้นทุนมันไม่มี ค่าใช้จ่ายอย่างน้อยต้องถึงวันละ ๑๐๐ บาท

แต่จริง ๆ แล้ว วันละ ๑๐๐ บาทมันก็ไม่พอ น้ำมันเครื่องยนต์ทั้ง ๒ เครื่อง คนที่ไปในเรือก็ต้องจ่ายสตางค์ และค่าอาหารการบริโภคก็ต้องกิน ทุกอย่างก็เป็นเงินหมด

ท่านผู้นี้ท่านก็ดีท่านบอกว่า “ก็ลองดูครับ ผมคิดว่าอย่างน้อย ๆ มันก็ต้องมีทุนกันบ้าง เขาคงให้บ้าง”

ก็บอกกับท่านว่า “ไปคราวนี้ไม่ได้ไปหวังหาเงิน ต้องการอย่างเดียวคือประกาศเกียรติคุณให้บรรดาญาติโยมทราบว่าเวลานี้ท่านลืมกันเสียแล้ว” ท่านก็บอก “เฮา”

และก็เป็นเรื่องน่าแปลกจุดหนึ่ง นั่นก็คือตอนกลางคืนนอนภาวนาอยู่ประมาณตี ๒ เศษ ๆ ได้ยินเสียงคนพูดจะเป็นเสียงผู้หญิงก็ไม่ใช่ จะเป็นเสียงเด็กก็ไม่

ไซ่ เสียงก้ำกึ่งกัน มานั่งพูดข้างหลังว่า

“ไปได้ ไปได้ ช่วยกัน ช่วยกัน ฉันจะช่วย”

ก็เป็นอันว่าตัดสินใจไปตามเสียงนั้นตามคำแนะนำของท่านผู้พูด คือท่านผู้รักษาเงินก็แนะนำว่า “ควรจะไป” เพราะวัดเราโทรมเต็มที

นี่ความจริงคนเก็บรักษาเงินจริง ๆ ท่านไม่ได้เจ็บใจ แต่คนอื่นมาเจ็บใจ ก็สงสัยเหมือนกัน สมมติว่าท่านเอาเงินของท่านให้พวกนั้นกูดเอาไป เวลาวัดต้องการท่านอาจจะต้องเรียกเงินของท่านคืน คนอื่นถึงได้เจ็บใจ ก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์

ถอยเรือออกจากวัด อีเหละเขะชะแค่ตลาดบ้านแพนนิดเดียว กว่าจะถึงก็เที่ยง แล้วก็เดินทางเรื่อยเข้าไปในเขตจังหวัดสุพรรณบุรี

พอไปถึงเขต ตำบลบ้านสุดหรือไผ่คองดิน ก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจอำเภอบางปลาม้าหลายท่านนั่งไปกับเรือด้วย ท่านเป็นสายตรวจ เป็นเพื่อนกัน ก็เข้าไปช่วยทำงานด้วย ญาติโยมพุทธบริษัท (เวลานั้นเอารูปหล่อหลวงพ่อบานไปด้วย) ทุกคนลงมาในเรือ ก็ต่างคนต่างร้องไห้ ต่างคนต่างกราบ ส่วนใหญ่ผู้ใหญ่ที่มีอายุมาก ๆ ร้องไห้ คิดถึงหลวงพ่อบาน จอดแต่ละท่าก็ต้องใช้เวลานาน ๆ ท่านทำบุญกันบ้าง ไม่ทำบ้าง ใ้เรื่องการทำบุญไม่สำคัญ ท่านก็เรียกลูกเรียกหลานประกาศคุณงามความดีของหลวงพ่อบานให้ลูกหลานทราบ

ต่อมาการที่มีตำรวจไปในเรือ ชาวาก็ไปถึงวัดบางนมโคว่า

“เวลานี้เรือของวัดบางนมโคนี้ออกประกาศเกียรติคุณของหลวงพ่อบาน ถูกจับตำรวจนั่งเต็มลำ”

เวลานั้นท่าน รั้งสรรค์ รั้งสิกุล เป็นนายอำเภอเสนา คณะกรรมการวัดหรือทายกก็ไปถามท่าน ท่านก็บอกว่า

“ไม่เป็นไร เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องอะไร เป็นเรื่องบอกบุญหรือประกาศเกียรติคุณกัน ถ้ามีเรื่องเขาต้องส่งมาที่นี่”

“ตามข่าวเขาบอกถูกจับอาวุธปืนในเรือด้วย”

ท่านบอกว่า “เรื่องอาวุธปืนไม่เป็นไร ถ้ามีใครคนใดคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของเขารับมันก็หมดเรื่องกันไป”

แต่ความจริงการไปคราวนั้นปืนมีหลายกระบอก แต่ไม่ใช่ปืนของทางวัดหรือปืนของคนไปกับเรือ เป็นปืนของตำรวจ ตำรวจบางคนมีทั้งปืนสั้นปืนยาว แต่เขาไม่ได้จับนี่

เป็นอันว่ากรรมการวัดกับพรรคพวกชุดหนึ่งไป ก็ไปตามความเป็นจริง เขาบอกว่า

“เรื่องไม่มีอะไร เจ้าหน้าที่ตำรวจเขาช่วยงานต่างหาก ไม่ใช่ว่าเขาจับ”

เป็นอันว่าคุยกันไปคุยกันมา ตอนเย็นก็มีในบุคคลที่นั่นกลุ่มหนึ่งออกปากบอก

“เงินมีมากไหม ขอยืมสัก ๕,๐๐๐ เถอะ”

ก็เลยบอกไปว่า “มันจะมีมากอะไร ที่เขาทำบุญมา มันก็กินหมด โดยมากไม่มีอะไรต้องเสี้ยค่าน้ำมันทั้งสองเครื่อง ทั้งเครื่องยนต์และเครื่องไฟฟ้า ต้องเสี้ยค่าแรงงานคนงาน ต้องเสี้ยค่าเช่าเรือ ค่าเช่าเครื่องไฟฟ้าและกิน มันก็ไม่เหลือ”

เมื่อเขาฟังแล้วเขาก็เห็นใจ แต่ความจริงเป็นเรื่องเขาไม่พอใจ มาทราบทีหลังว่าคนออกปากขอยืมเงินนี้ไม่พอใจ อย่างรู้ว่าใครเลย เพราะท่านก็ตายไปหมดแล้ว

ต่อมาเรือก็ไปถึงอำเภอสามชุก ก็มีท่านกรรมการอีกคนหนึ่ง บอกลูกชายไปว่า

“เงินมีมากไหม ขอยืมสัก ๘,๐๐๐ บาท จะเอาไปซื้อเสามาขาย”

ก็บอกว่า “เงินเท่าที่เห็นนี่มันไม่ใช่เงินเก็บ มันต้องเป็นเงินจ่าย นอกจากจะจ่ายกิน จ่ายค่าเช่าเครื่องเรือ ค่าเช่าคนงาน ก็ยังซื้อของซื้อไม้เอาไปสร้างวัด เวลานี้ยังให้เขาไม่หมด เขาเห็นว่าพอมีรายได้ เขาจึงให้เชื่อ”

จุดนี้อีก เขาก็ไม่ชอบใจ

และต่อมาก็มีบุคคลคนหนึ่งมาแนะนำบอกว่าเงินรายได้ของวัดงานประจำปี หลังจากวัดเคยได้ ๒๐๐ บาท ปีแรกไปจัดงานที่นั่น น้ำท่วมจัด ได้กำไรสุทธิ ๕,๐๐๐ บาท ต่อมาก็เป็น ๑๒,๐๐๐ บาท มาอีกปี ๒๐,๐๐๐ เศษ มาอีกปี ๓๐,๐๐๐ เศษ มาอีกปี ๔๐,๐๐๐ เศษ จนกระทั่งถึง ๖๐,๐๐๐ บาทเศษ แต่ก็แต่ละคราวเมื่องานเสร็จ ก็ชำระหนี้หมดทันที หักค่าใช้จ่าย ค่าใช้จ่ายนี้จ่ายจริง ๆ ไม่เก็บไว้เลย หมดแล้ว ก็ชำระหนี้กับเจ้าหนี้ต่าง ๆ เงินมันก็ไม่เหลือ ท่านผู้นั้นคิดว่าเงินเหลือ จึงได้บอก

ว่า

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เงินงานวัดทั้งหมดนี้ผมจะเอาไปให้เขากู้ และก็ดอกเบี้ยจะส่งวัดตามกฎหมาย ส่วนที่เหลือเป็นเรื่องของผม”

ก็บอกว่า “ทำอย่างนั้นไม่ได้ เงินญาติโยมพุทธบริษัทเขาทำบุญมา และบอกเขาบอกว่าจะชำระหนี้ ทำแบบนั้นไม่ได้”

นี่เล่าอย่างย่อ ก็รวมความว่าปัจจัยเรื่องเงิน เป็นปัจจัยให้คนกลุ่มหนึ่งโกรธมาก ที่โกรธมากก็ถึงว่าคิดอยากจะฆ่า คิดอยากจะไล่ แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งก็มีความหวังดี คิดจะช่วย เกือบจะมีการต่อสู้กันหลายครั้ง เกือบจะต้องประหารประหารกัน ก็บอก “อย่าทำอย่างนั้นเลย เขาก็พูดไปอย่างนั้น เขาต่ำข้างนอก เราจะไปโกรธอะไร”

แต่ทั้งนี้ก็ต้องขอบใจคนอีกคนหนึ่ง ตายไปแล้วเหมือนกัน คุณชมหรือเรียกว่า “พีชม” ใคร ๆ เขาเรียกว่า “พีชม” เป็นนักเลง พีชมนี้แหละเป็นคนให้ชีวิตให้ความปลอดภัยอยู่มาก และประกอบกับคนอื่นที่มีความหวังดี ความจริงคนที่หวังดีจริง ๆ นะ ก่อนตำบล คนที่ประทุษร้ายจริง ๆ นะไม่กี่คน

ที่นี้ถ้าถามว่า “ทำไมจึงมีการทอดทิ้ง?”

เรื่องนี้ก็มีความจำเป็น เพราะแต่ละตำบลย่อมมีคนที่มียุทธิพลที่มีอำนาจ สามารถจะบงการอะไรก็ได้ มีอยู่คนหนึ่ง เมื่อพูดอะไรไปแล้วทุกคนต้องยับยั้งตามเขา แต่อาดมากก็ทราบว่า เขาผู้นั้นเป็นคนยับยั้งคน ก็ไม่ได้โกรธถือเป็นเรื่องธรรมดา นี่เป็นเรื่องภายนอกนะ

และก็มีอีกเรื่องหนึ่งที่เรื่องจะต้องเกิดแบบนั้น ก็เป็นไปตามคำสั่งที่วันบวชวันแรกหลวงพ่อบานท่านเรียก เรียกกันว่าอบรม ในตอนดึกท่านบอกว่า

“ถ้าอยู่วัดนี้ถึง ๒๐ ปี ให้ออกจากวัด ถ้าคุณไม่ออกจากวัดจะเอาดีไม่ได้”

เรื่องนี้ น่าจะจริง เพราะต้องต่อสู้กับคนที่มีอารมณ์ใจไม่เสมอกัน คนที่มีกำลังใจไม่เสมอกันมีอย่างนั้น ต้องใช้อารมณ์ต่อสู้มันก็ยุ่ง แต่ก็พยายามหักอารมณ์ข่มใจตามระเบียบของพระ เมื่อถึงเกณฑ์ ๒๐ ปีจึงมีเหตุอย่างนี้ คือการป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้น และก็ปัจจัยอันหนึ่งที่ความจริงเบื้องานประเภทนี้มาก มีความต้องการอย่างเดียว คืออยากได้อยู่คนเดียว เรื่องการกินนะไม่สำคัญ หุงข้าวกินเป็น กับข้าวมีน้ำปลาหน้อย มีพริกแห้งนิด กินได้สบาย ๆ อยากจะอยู่อย่างสงบสงัดไม่มีกังวล และอยู่วัดบางนมโคนอกจากจะต้องกังวลในวัด และก็สร้างนอกวัดมาก ซึ่งคนพวกนั้นเขาเห็นแต่เขาไม่ยอมรับทราบ

ก็รวมความว่าด้วยกฎของกรรมอันนี้เป็นปัจจัยบันดาลอย่างหนึ่งให้คนทอดทิ้ง

ก็เหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอนที่บรรลุนิเสกสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นเหตุบันดาลให้ปัญจวัคคีย์ คือ ฤาษีทั้ง ๕ เบื่อหน่ายหนีไปป่า

อิธิปตนมฤคทายวัน เมื่อมีความสงสัยเกิดขึ้น องค์สมเด็จพระภควันต์จึงได้บรรลุมิเชก-
สัมมาสัมโพธิญาณ อาตมาก็เหมือนกัน ถ้ามีคนประทับพระองค์อยู่ คงทิ้งวัดมาไม่ได้
ตามคำสั่งหลวงพ่อบาน ในบางจุดเขาบอกมีคนโผล่มา นี่ไม่จริง ยังไม่มีใครเขาไต่
ออกมาแล้วตั้งหลายปีตำแหน่งเจ้าอาวาสเขายังไม่จำหน่ายเลย เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันนี้
ไปรักษาการณ์อยู่ตั้งหลายปี อาตมาก็ไม่ทราบ เมื่อทราบแล้วก็หาทางออกให้มันถูก
ต้องตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติปกครองคณะสงฆ์

มาว่าถึงเรื่องนี้ก็ขอพูดสรุปสั้น ๆ ว่าเหตุมีอย่างนี้นะ

และอีกประการหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๒๗ คิดว่าเดือนพฤศ-
จิกายน วันที่ ๒๕ จะพาคณะศิษย์ไปนมัสการหลวงพ่อบานที่วัดบางนมโค ก็เลยเดิน
ทางไปรถ ๓-๔ คัน การเดินทางไปนี้จะไปสอบถามว่าทางรถวิ่งนี้ใช้เวลาเท่าไร เวลาไป
จริง ๆ เวลานั้นต้องเนิ่นนานกว่านั้น เตรียมข้าวปลาอาหารไปเสร็จ และก็ไม่ได้แจ้งให้
ทางวัดทราบ คือไม่อยากจะรบกวน

ครั้งเมื่อไปถึงแล้วเพลพอดี ถึงหลังวัด พระท่านก็เริ่มฉัน มีพระองค์หนึ่ง
มานิมนต์ไปฉันข้างบน ก็บอก “ไม่ต้องหรรอกครับ ผมมีอาหารมาฉัน”

เดินดูวัดก็ชื่นใจ มองดูลานวัดเห็นมันแคบไป ก็สงสัยว่าตาเราไม่ดีหรือ
อย่างไร เมื่อท่านเจ้าอาวาสลงมาท่านก็บอกว่า “มันแคบไปจริง ๆ เพราะตลิ่งมันพัง
ไป ๓ วาเศษ เชื้อนเก่าที่หลวงพ่อบานสร้างไว้พัง” ท่านมาสร้างเชื้อนใหม่และก็ทำ
ลูกกรงหน้าวัดสวยสดงดงาม

อันนี้ต้องเห็นความอุตสาหะวิริยะของท่าน เต็มใจทำจริง ๆ และก็มีความ
สามารถเป็นพิเศษ เพราะวัดบางนมโคนี้ ถ้าพูดตามส่วน ถ้าเอาเงินทำบุญมันก็เลี้ยง
ตัวไม่รอด เจ้าอาวาสต้องเก่งจึงจะสามารถเอาเงินมาทำแบบนั้นได้ แต่การทำแบบนั้น
นะมันหนัก เพราะต้องจ้างเขารื้อ และก็จ้างเขาทำ เสียเงิน ๒ ชั้น แต่ก็ทำได้น่าปลื้ม
ใจ ดูบริเวณวัดก็เทพื้นเรียบ ก็ต้องใช้เงินมาก

ครั้งไปดูทางด้านหลังวัด หลังวัดจริง ๆ นี่ที่ลุ่มมาก หนทางที่เดินไปกุ้ดง
นะ ความจริงหลวงพ่อบานท่านทำสะพานสูงขึ้นมาประมาณเมตรเศษ ๆ อาตมาจำไม่
ได้ว่าเมตรเศษ ๆ หรือ ๒ เมตรจำไม่ได้ ต้องมีสะพานเดิน ถ้าดูความลึกจริง ๆ ก็ต้อง
ไปดูที่กุ้ดง กุ้ดงนะต่ำเป็นหลุมลงไปเท่าไร จะเห็นว่าพื้นจริง ๆ ของวัดเป็นอย่าง
นั้น แต่เจ้าอาวาสก็นำดินมาใส่ชะสูงทั่วบริเวณหมด

ตอนนี้เป็นการทำบุญหลังพระแน่ และทำบุญกันตูดพระแน่ ทั้งนี้เพราะอะไร
ญาติโยมที่ไม่เคยผ่านไปก็คิดว่าวัดจะมีดินดอนขนาดนั้น ก็เลยไม่ได้คิดว่าท่านเจ้า

อ่าวาสจะเหนื่อยขนาดไหนและหนักขนาดไหน

แต่ความจริงแล้ว การถมดินถึงแม้จะซื้อถูกก็ปริมาณมากเกือบทั่วบริเวณ
วัด ไม่ใช่ของเล็กน้อยเลย อาตมาเดินไปก็อดชมความดีของท่านไม่ได้

ต่อมาดูพระอุโบสถภายนอก ชุ่มนี้สมัยก่อนทำไว้แค่เขียนสี และหน้าบัน
ด้านหลังด้านตะวันออก ก็ไม่ได้ทาสีเลยเป็นปูนซีเมนต์เฉย ๆ คราวนี้แพรวพราวเป็น
ระยับ เป็นแก้วและทอง นั่นก็เป็นความสามารถของเจ้าอ่าวาสองค์ปัจจุบัน คือพระครู-
วิหารกิจจานุยุต เจ้าอ่าวาสปัจจุบัน

รวมความว่าเดินไปก็ชมความสามารถของท่านไป

จุดหนึ่งก็ไปเป็นกระท่อมคือกุฏิทำด้วยคอนกรีตเป็นกระท่อมเล็ก ๆ เป็นที่
เจริญพระกรรมฐาน ก็ดีใจว่าวัดบางนมโคกำลังรื้อฟื้นความดีเดิมขึ้นมา การทำอย่าง
นี้ญาติโยมพุทธบริษัทก็จงอย่าคิดว่ามันง่ายนัก เพราะพระทุกองค์ไม่มีเงินในกระ-
เป่า จะต้องอาศัยกำลังใจของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท

บางท่านก็คิดว่า “ทำไมไม่ทำอย่างนั้น ทำไมไม่ทำอย่างนี้”

ทุกคนอยากทำให้มันดีแสนดี แต่ทว่าการทำนี้บรรดาญาติโยมทั้งหลาย
ต้องอาศัยเงิน ถ้าญาติโยมไม่ศรัทธาเสียแล้วก็หมดทำกัน

รวมความว่าการที่จะไปวัดบางนมโคคราวนี้ ทั้งนี้ก็เพราะว่า ทุก ๆ ปีที่
เข้าพรรษามาหลายปีแล้ว ท่านพระครูวิหารกิจจานุยุต ท่านก็มาทำวัตรนมัสการประจำ
ปีทุกปี เห็นใจท่าน ความจริงก็คิดว่าร่างกายมันจะทนไม่ไหว แก่แล้วก็ไม่อยากจะ
ไปทางไหน แต่เนื่องด้วยความดีของท่านที่พระบาลีตรัสว่า

“บูชา ละภะเต ปุชัง วันทโก ปฎิวันทัง”

“ผู้ไหว้ยอมได้ไหว้ตอบ ผู้บูชายอมได้รับการบูชาตอบ”

เมื่อท่านดีก็ควรจะไป แต่คิดว่าการไปก็คงจะไปเป็นครั้งสุดท้าย ร่างกาย
ไม่ไหวจริง ๆ

ก็รวมความว่าไปถึงวัดแล้วก็เห็น คุณเจริญ ทรงพร เป็นกรรมการวัด
และ คุณถวัลย์ เวียงวัง เป็นกรรมการวัด ก็ดีใจ เพราะคน ๒ คนที่มีประวัติดีเด่น
ตลอดมา คุณเจริญ ทรงพร จบนักรธรรมเอก คุณถวัลย์ เวียงวัง เป็นอดีตครูประจำ
บาล เพราะสองคนนี้รู้จักใจ รู้ความเป็นมาของอาตมาดีมาก คือร่วมงานกันมาตลอด
งาน ท่านทั้งสองคนเป็นคนดีจริง ๆ

เมื่อเห็นว่าทั้งสองคนเป็นกรรมการวัดก็ดีใจ คิดว่านับแต่นี้เป็นต้นไป
(อาจจะเป็นมานานแล้วก็ตาม) คิดว่าวัดเจริญรุ่งเรืองแน่ เพราะว่าคนที่ดีมีความรู้มีศีล-

ธรรมมีเหตุมีผล ก็มาร่วมด้วยกองการกุศลของวัด วัดก็ต้องเจริญ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามปกติ นั่นก็หมายความว่าเงินให้มาแบบไหนก็ต้องไปแบบนั้น ก็ต้องถือว่าท่านเจ้าอาวาส คือ พระครูวิหารกิจจานุยุต เป็นคนมีโชคดี ที่ได้สองคนมาเป็นกรรมการวัด

นอกจากนั้นจะมีใครบ้าง อาตมาก็ไม่ทราบ เพราะวันนั้นเห็นสองคน เห็นบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่เคยรักเคยชอบอย่าง พี่สละ พี่แจ้ว มาหาท่านก็บ่นคิดถึง ความจริงอาตมาก็คิดถึงแต่ทุกคน ต่างคนก็ต่างแก่ สองพี่น้องแก่กว่าอาตมา อาตมาแก่ขนาดนี้ยังไปไหนไม่ค่อยไหว สองพี่น้องหนักใหญ่ ก็ต้องขอขอบใจที่ท่านอุตส่าห์มาเยี่ยม มาเยี่ยมแล้วก็บอกว่า “คิดถึง อยากจะมาเยี่ยม”

บ๊อดโธ จะมาได้อย่างไร แก่มากแล้ว แต่ถึงกระไรก็ดีก็ต้องขอขอบคุณคนดี ทั้งนี้ก็มีข่าวมาเรื่อย ๆ ว่าคนทางบางนมโคคิดถึงและอยากจะมากัน

ไ้การออกจากบ้านก็เห็นใจ มันต้องใช้เงินใช้ทอง อย่างอาตมาเดินทางไปชั่วคราว ไปนิดเดียวรถ ๓ คัน รถจริง ๆ นะ ๕ คัน ถ้าคิดค่าใช้จ่ายจริง ๆ ก็ ๑๐,๐๐๐ บาทเศษ

นี่แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทไปทางไหนมันก็ต้องใช้เงิน ถึงจะไม่ได้เองก็ตาม คนอื่นออกก็ต้องใช้สตางค์เหมือนกัน

ก็รวมความว่าหน้านี้ สำหรับศาสนชนนี้ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เพราะสัญญาณบอกเวลาหมดแล้ว ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบุญพูนผลจงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนท่านผู้อ่านและผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์

ตอนที่ ๒๔ คุณแอบด่า

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย คาสเซทหน้าก่อนได้พูดเรื่องราวเกี่ยวกับวัดบางนมโค แต่ความจริงก็เกี่ยวแก่เรื่องเฉพาะที่จะไปวัดบางนมโค ที่ต้องพาดพิงเรื่องอื่นไปบ้างก็เพราะว่า มีจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งคุณ อรุณ ชยนุโต ซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาส นำมาส่งให้ (คุณอรุณมีหน้าที่ตอบจดหมายและส่งจดหมายและส่งไปรษณีย์) ในจดหมายแจ้งมาว่าเขตที่ส่งมาจริง ๆ เขาประทับตรามาจาก สามเสนใน คือในกรุงเทพ ฯ

ตามจดหมายนี้ดีมากทั้งนี้เพราะอะไร เพราะอาตมากำลังจะเล่าเรื่องความเป็นมาให้พระทราบ ว่า ความจริงคนเราที่เกิดมาในโลก (แต่ความจริงตอนนี้กำลังพูดเรื่องตาย ๆ กันนะ เรื่องตายของดไว้ก่อน) “ถ้าทำใจดีไม่ได้ ก็ตายไม่ดีเหมือนกัน ตายแล้วไม่ดี”

จดหมายฉบับนี้พูดมาดีมาก กำลังค้นหาจดหมายที่เขาด่าพอดี แต่ความจริงมันเป็นร้อย ๆ ฉบับเขาด่า ๆ มา อาตมาก็เก็บ ๆ เพราะมันได้เศษกระดาษจะได้ใช้

ถามว่าความรู้สึกเป็นอย่างไรในเมื่อรับจดหมาย

ก็ต้องตอบว่า “มันชินเสียแล้ว ถูกด่าเสียจนใจด้าน มันชิน ไม่มีความรู้สึก”

แต่บังเอิญจริง ๆ กำลังค้นหาจดหมายด่าอยู่ ก็มาเจอจดหมายฉบับนี้ที่ส่งมาพอดี เธอเขียนมาว่า จำหน้าว่า

ศิษย์หลวงพ่อปานขนานแท้

อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา

วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๒๗

เรียน พระมหาวิระ ภาวโร

เราได้ยินกิตติศัพท์ของเจ้าโด่งดังมานานแล้ว โดยเฉพาะในกรมทหาร ในวัง และในกรุงเทพ ฯ การแสวงหาชื่อเสียง ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ของเจ้านั้น เจ้าอาศัยบุญบารมีของหลวงพ่อปานเป็นสะพานและก็เป็นบันได ในการเดินไปสู่ ๓ ก. คือ กิน กาม เกียรติ ของเจ้า (เดี่ยวขออนุญาตสั่งน้ำมูกหน่อย) เรารู้ประวัติของเจ้าได้ดี เราจะกล่าวพอเป็นสังเขปให้เจ้าฟัง

เจ้าบวชจากที่อื่นดังแล้วมาอาศัยอยู่ที่วัดบางนมโค เจ้าไม่ได้เป็นคนสนิทสนมกับหลวงพ่อปานเหมือนดังที่เจ้าเขียนโกหกชาวโลก ในหนังสือของเจ้า

แต่เจ้าได้บังอาจเอารูปจำลองซึ่งท่านได้ทำไว้กับมือใส่ปีบไว้เป็นปีบ ๆ เอาไปจำหน่าย
จ่ายแจกเรียไร ได้เงินมาจำนวนมาก แต่เจ้าไม่เอาเงินเข้าวัด เจ้าใช้วิธียกเอาไปไว้
เป็นส่วนตัว

และในตอนนั้นชีวิตของเจ้าก็มีเรื่องผู้หญิงเข้ามาพัวพันด้วย ซึ่งชาววัด
บางนมโคเวลานั้นเขาเรียกเจ้าว่า “เจ้าละละ” ความประพฤติของเจ้าตั้งแต่อดีตมาจนถึง
ปัจจุบัน เจ้ารู้ตัวของเจ้าได้ดีว่า วิชากรรมของเจ้าจะเป็นอย่างไร

สาเหตุอะไรเจ้าจึงออกมาจากวัดบางนมโค เจ้าถูกภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา
ฆราวาส ชับไล่เจ้าออกมาจากวัดบางนมโค เพราะความโกหกจอมกะล่อนของ
เจ้า เรายกย่องให้เจ้าเป็นนักโกหกเอกในโลก (แหม... น่าชื่นใจนะ) เจ้าละละ เจ้าจงตั้งใจ
อ่านให้จบ

เรามีความหวังดีกับเจ้า จึงเขียนมาเตือนสติ แต่มันก็สายไปแล้วเพื่อน
เอ๋ย ที่เจ้าจะกลับตัว เจ้าทำกรรมใดไว้ ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น ตถาคตกล่าว
เจ้าไม่ใช่พระอรหันต์ แต่เจ้าประกาศตัวว่าเป็นพระอรหันต์ เจ้าอ้างอิงว่า พระพุทธเจ้า
เป็นปู่ของเจ้า เจ้ากล้าพูดอวดอุตริมนุสธรรมที่ไม่มีในตนให้ประชาชนหลงเชื่อมงาย
ดูความโกหก กะล่อนของเจ้า

ดังนั้นเราขอปรับอาบัติปาราชิก ข้อที่ ๔ คือ อวดอุตริมนุสธรรมที่ไม่มี
ในตนพระพุทธองค์ทรงอุปมาภิกษุผู้ปาราชิกว่า อุปมาเหมือนตาลยอดด้วน หรือคนคอ
ขาด ปิดประตูสวรรค์ นิพพานโดยเด็ดขาด อบายฎุมิ ๔ เท่านั้นที่จะเปิดประตูรับ
เจ้า

เจ้าละละไม่มีใครบันดาลให้เจ้าไปอบายฎุมิ ๔ แต่ตัวของเจ้าทำตัวของเจ้า
เอง น่าเสียดาย พระพุทธองค์ตรัสว่า จงเป็นภิกษุมาเถิด นั้นแน่ โคนไม้ นั้นแน่ะ เรือน
ว่าง เธอจะนั่งกระโห้ย่ง เฟ่งฉาน เจ้าจงนั่งเฟ่งฉานไปเถิด แต่ตรงนั้น

แต่ตรงข้ามกับเจ้าทำตัวเหมือนกับทัพพีที่ไม่รู้รสแกง เจตนาสอนเขา
แต่ตัวเองไม่ปฏิบัติ เจ้าจึงต้องได้รับผลของกรรมแบบนี้ เจ้าละละ เจ้าเป็นคนห่มผ้า
เหลือง แต่ศีล ๕ ข้อของเจ้าไม่มีเลย แล้วเจ้าจะไปรักษาศีล ๒๒๗ ได้อย่างไร เวลา
จิตของเจ้า มีแต่ความเร่าร้อนลุ่มหลงนั้นแหละ อบายฎุมิ ๔ เปิดรับเจ้าแล้ว

ผู้หวังดี

นี่รวมความเป็นจดหมายของผู้หวังดี สถานที่ส่งเป็นสถานที่ทำการ
ไปรษณีย์ ที่สามเสนใน เขาประทับตรามาอย่างนั้นนะ

ที่เอาเรื่องนี้มาอ่านเพราะอะไร ก็เพราะว่าสงสารคนเขียน คนเขียน

บอกว่า “เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อปานขนานแท้” ความจริงน่าจะต่อ “ตั้งเดิม” ลงไปด้วย แล้วก็บอกว่า หลวงพ่อปาน อ.เสนา จ.อยุธยา แต่ตัวเองกลับไม่กล้าเขียนชื่อตัวเองมา และไม่กล้าบอกที่อยู่

ความจริงหนังสือฉบับนี้ มันเป็นบัตรสนทนาก็ แต่ว่าบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ผมเห็นว่าการที่ท่านดำ และดำมาเป็นบัตรสนทน่นี้ ถ้าบังเอิญผมเป็นจริงตามนั้น มันก็ไม่ยาก ไม่มีใครอ่านด้วยนี่ นอกจากว่าคุณอรุณ ซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาสวัดท่าซุง เธออ่าน คุณอรุณอาจจะรู้อีกหนึ่งองค์ รู้ก่อนผม และก็ผมมาอ่านผมก็รู้อีกคนหนึ่ง ถ้าหนังสือถึงผม แล้วผมฉีกทิ้ง ก็ไม่ได้ประโยชน์เลย คือคำดำของท่านผู้นี้ไม่มีประโยชน์ แต่ที่ว่าเพื่อสงเคราะห์ท่าน และส่งเสริมท่านให้ประโยชน์ ผมจึงเอาหนังสืออันนี้มาอ่านให้บรรดาพวกท่านฟัง

ตามธรรมดาคนเราเกิดมานี้ ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า “นัตถิ โลกอนินทิต” คนไม่ถูกนินทาเลยไม่มีในโลก

ท่านผู้นี้ท่านบอกว่า ผมเอาหลวงพ่อปานเป็นสะพานอันนี้จริง เพราะยังงี้ ๆ ผมก็ต้องเกาะหลวงพ่อปาน เพราะหลวงพ่อปานเป็น บุรพาจารย์ของผม

แต่ว่าตอนหนึ่งในจดหมายนั้นท่านบอกว่า ผมบวชมาจากที่อื่นมาอาศัยวัดบางนมโคอยู่ ตอนนั้นเลยเกิดความเข้าใจว่า ท่านผู้นี้ไม่รู้เรื่องจริงของวัดบางนมโคเลย ความจริงที่ผมจะบวช หลวงพ่อปาน เป็นเจ้าภาพ เป็นผู้จัดการ พระครูรัตนภิรมย์ วัดบ้านแพน เจ้าคณะตำบลเป็นอุปัชฌาย์ หลวงพ่อเล็ก เป็นกรรมวาจาจารย์ อาจารย์เจิม เป็นอนุสาวนาจารย์ และก็หลวงพ่อปานให้ศีลก่อน ตอนให้ศีล

ที่นี้มาตอนหนึ่งท่านบอกว่า เอารูปเหมือนหลวงพ่อปาน ทำเองแล้วเอาไปแจกไปเรียไรกับบรรดาประชาชนได้เงินมากเป็นส่วนตัว

อีตอนนี้นักใจน้อย ส่วนตัวนะผมไม่มีกะเขาอยู่แล้ว แต่ความจริงผมจะหาเงินส่วนตัวมันก็ไม่ยาก ผมเป็นนักเทศน์อยู่แล้วนี่ ผมเป็นทั้งนักเทศน์ เป็นทั้งนักสวดสังคหะ เงินเหลือหลาย ผ่าจีวรก็เยอะ ได้ปีละมาก ๆ แต่ก็ไม่เคยเหลือแจกหมด

นี่เขาบอกว่า บรรดาภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ไล่มา ก็ไม่เห็นมีใครเขาไล่ นี่ เมื่อผมป่วยไปก็ไม่เห็นเขาไล่ เขาก็ไปหากัน ก็มีคณกลุ่มน้อยเท่านั้นที่แสดงความไม่พอใจ และก็มาขอของนิดหน่อย ผมไม่ให้ ขณะที่ผมป่วยก็มาขอเครื่องไฟฟ้าจะไปใช้ ผมก็ไม่ให้ บอกเขาว่าเป็นของสงฆ์ เขาก็ไม่พอใจ

และมีอะไรอีก เกี่ยวกับเรื่องผู้หญิง วัดบางนมโคนี้ไม่มีเรื่องผู้หญิงยุ่งเลย ส่วนใหญ่ นะ แต่มีอยู่คราวหนึ่ง ผมจำไม่ได้ว่าผมบวชเป็นพรราชาที่ ๒ หรือ ๓ จำไม่ได้ ตอนนั้นมีคนหนึ่งบวชแล้วก็ย่องเข้าไปมุดมุ้ง เข้าไปนอนในมุ้งของลูกสาวของคนที่มารักษาดัว มาจากกรุงเทพฯ ๕

พอรุ่งขึ้น หลวงพ่อปานทราบจากคนเขาพูดกัน ก็เรียกไปสอบสวนเงิบ ๆ เมื่อทราบตามความเป็นจริง ท่านก็เอาเงินให้ ๘๐ บาท บอกว่า “ไปซื้อเครื่องสักเสียดแล้วออกไปจากที่นี่”

อีตอนนี่ชิบรรดาท่านทั้งหลายอาจจะคิดว่า หลวงพ่อปานเอาเงินอะไรมาใช้ ความจริงหลวงพ่อบานนะ ทรัพย์สินส่วนตัวของท่านมี เมื่อเป็นฆราวาส ท่านยังมีอยู่ ท่านอาจจะเอาเงินช่วงนั้นของท่านมาใช้ก็ได้ ถ้าบังเอิญเป็นเงินถวายส่วนตัวท่านใช้อย่างนั้นก็ไม่ผิด เป็นการกำจัดคนที่สร้างความเสียหายให้ออกไปจากวัด รายนี้แหละมีอยู่เรื่องเดียวที่วัดบางนมโค เรื่องผู้หญิง นอกนั้นก็ไม่มีอีก แต่ผมเข้าใจว่าเจ้าของบัตรสันทะห์ รู้เรื่องนี้ดีกว่าคนอื่น เพราะอะไรรู้ใหม่ สำนักที่พูดมาในบัตรสันทะห์นี่เหมือนกับสำนักของเขาในสมัยที่เขาบวช ถ้าถามว่า ผมรู้ตัวใหม่ อันนี้ ก็ขอไม่ตอบละมัง

เขาวัวอวดอุตริมนุสธรรม

อันนี้ก็เป็นเรื่องของชาวบ้าน ได้รู้แล้วนี่เพราะผมฝึกคนได้เป็นแสน ๆ คนแล้ว และการที่บอกว่าผมเรียกพระพุทธรเจ้าว่า “ปู่” ผมไม่เคยเรียก ผมเคยบอกว่าพระพุทธรเจ้าเป็น “พ่อผม” พระพุทธรองค์ต้องถือว่าเป็นลูกพระพุทธรเจ้าทุกคน และก็จะอะไรอีกหนอ อ่านไปก็จำไม่ค่อยได้ หนังสือผมอ่านใหม่ ๆ นะ อีกตอนหนึ่ง เขาบอกว่า “ผมอวดตัวว่าเป็นพระอรหันต์”

ผมก็เคยบอกกับท่านแล้วว่า ผมไม่ได้บอกว่า ผมเป็นพระอรหันต์ มีบางท่านพยากรณ์ว่าผมเป็นพระอรหันต์บ้าง บางท่านก็บอกว่า ผมไม่ใช่พระอรหันต์ เป็นพระผู้ทรงฌาน ผมก็ปฏิเสธไปหมดแล้วว่า ผมไม่ยอมรับทั้งความเป็นอรหันต์และ ผู้ทรงฌาน ให้ทุกคนมีความเข้าใจว่า ผมต้องการอย่างเดียวว่า บวชเพื่อการพ้นทุกข์ มันจะพ้นได้หรือไม่ก็ได้ก็แล้วไป นี่เรื่องของจดหมายมีเท่านั้นนะ

แต่ผมก็สงสัยเหมือนกัน ไอ้จดหมายฉบับนี้มันก็มาพอดีกับที่ผมเตรียมตัวจะไปวัดบางนมโค ถ้าหากเขาตั้งใจจะด่าผมนี่ ผมไม่สะเทือนหรือครับ ถ้าผมเลวตามนั้น ผมไม่เอาเรื่องนี้มาอ่าน และถ้าผมเลวตามนั้นจริง ๆ เรื่องก็ไม่เงิบมาจนถึงปานนี้ เรื่องตั้ง ๒๐ - ๓๐ ปีมาแล้วมันเงิบไม่ได้หรือครับ ถ้าเรื่องเลวใหญ่ อันนี้ไม่

ได้ปฏิเสธ และก็ไม่ได้แก้ตัว

และเขาหาว่าอวดอุตริมนุสธรรมเรื่องฉาน หรือญาณ ต่าง ๆ อันนี้ผมไม่ทราบว่ามีอะไรบ้าง แต่ว่าพระกัณเฑียรกัณเฑียร อุบาสกอุบาสิกาที่ดีที่เขามาศึกษาพระกรรมฐาน ต่างคนต่างได้ กันมากแล้ว

สำหรับรูปเหมือน รูปเหรียญหลวงพ่อบานนั้น เขาบอกว่าผมทำขึ้น ผมอาจจะทำก็ได้ และผมก็มีสิทธิ์จะทำในเมื่อผมเป็นลูกศิษย์ เอารูปครูบาอาจารย์มาแจก จะเป็นอะไรไปเมื่อคนเขามีความเคารพ เดียวนี้ผมยังทำอยู่ แต่ว่าสมัยนั้นยังไม่ได้ทำ ก็บังเอิญไปพบเข้าจริง ๆ ว่ามีอยู่ และผลจริง ๆ มหาศาลมาก ถึงกับคนไปลองกันหลายแบบ

คราวหนึ่งเดินทางผ่านจรัลราช มีญาติโยมคนหนึ่งเอาข้าวมาทำบุญก็เลยแจกให้ท่าน เอาข้าวมาถวายก็แจกให้ท่าน ผมไม่ได้คิดสตางค์ ขากลับผมไปราชบุรีกลับมา มีคนโบกมือเรียกกันทั้งคลอง ถามว่า

“เหรียญทองแดงรูปหลวงพ่อบานที่ติดมาน่ะมีอีกไหม?”

บอกว่า “ยังมีอีกเยอะ”

ต่างคนต่างก็เอา ต่างคนต่างก็ทำบุญกัน เขาถามว่าทำบุญเท่าไร ผมบอกว่าไม่ทราบ หลวงพ่อไม่ได้ตั้งราคาไว้ ทำบุญก็ให้ จะขอเฉย ๆ ก็ให้

มีโยมคนที่รับไปครั้งแรกบอกว่า “ท่านไม่น่าจะให้เฉย ๆ”

ถามว่า “ทำไมล่ะ?”

เขาบอกว่า “หลังจากท่านไปแล้วนะ มีเรื่องเกิดขึ้น ๓ เรื่อง เรื่องแรกคือ ผมออกไปหลังบ้านเอาเหรียญนี้ออกไปแขวนกับต้นไม้ ยังไม่ติดครับ ยิ่งเท่าไรก็ไม่ออก เบนป็นไปด้านอื่น กระสุนนั้นนั้นดังปังทันที

ประการที่ ๒ ผมเองคล้องเหรียญนี้ไปให้หมอฉีดยา หมอแทงไม่เข้า ต้องเอาเหรียญออกจากตัว จึงแทงเข้า

ประการที่ ๓ เหรียญนี้มีประโยชน์มาก คือลูกผมเล็ก ๆ กำลังวิ่งแข่งอยู่คนหนึ่งก็เกรงว่าแกจะมีอันตรายจากอย่างอื่นเอาไปคล้องคอแกไว้ ก็พอตีวันหนึ่งแกไปปลายสะพาน ตกน้ำพอดี แกว่ายน้ำไม่เป็น ลอยไปนั้น หน้าบ้านนั้น (แกชี้ให้ดู ห่างไปประมาณ ๒๐๐ เมตร) ก็บังเอิญเด็กนอนหงาย ไม่ตาย เรื่องอัศจรรย์อย่างนี้ ชาวบ้านเขาก็มาถาม ผมก็เอาเหรียญนี้ให้ดู เหรียญนี้ติดอยู่ที่คอเด็ก แล้วคนที่ฉีดยาก็มายืนยัน”

รวมความว่าวันนั้นมีเหรียญอยู่ ๒,๐๐๐ มิ่งมั่งกุ่มมั่ง ๆ หมด เกือบหมด

บางรายมาคนเดียวขอไป ๑๐ อัน ทำบุญเพื่อลูกเพื่อหลาน ท่านถามว่า “เท่าไร”
ผมบอก “ไม่ต้องละ ไม่ตั้งราคา” คนนั้นมากระซิบบอกว่า

“ท่าน สักองค์ละ ๓๐ บาทก็ดี”

ก็เลยบอกว่า “อย่าตั้งราคาเลยโยมของหลวงพ่อบานท่าน”

นี่ความจริงไม่ได้แก้ตัว บอกความจริงให้ฟัง และการฟังเรื่องนี้ ท่านฟัง
แล้วก็อย่าไปโกรธคนพูดนะ คนด่ามานี้ดีมาก ผมต้องขอชมเชย แต่น่าเสียดายที่ท่าน
ไม่ได้เขียนชื่อของท่านมา ผมขอให้สัญญาท่านคนนี้ว่า “คุณแอบ ด่า”

คำว่า “คุณแอบด่า” นี่นะไม่ได้หมายถึงชื่อคน คือแอบ ๆ ด่า ไม่ด่าต่อ
หน้า ด่าแล้วก็แอบ ไม่ให้รู้แม้กระทั่งชื่อ

ความจริง ความต้องการของคุณแอบด่านี้ จะด่าผม จะทำลายผม หรือ
ทำลายวัดบางนมโค ถ้าคิดว่าผมจะไปแย่งทรัพย์สินที่วัดบางนมโคก็เป็นไปไม่ได้ เพราะ
การไปวัดบางนมโคของผมเที่ยวแรกคิดแล้วหมดเงินไปประมาณหมื่นบาทเศษ
มันเสีย แล้วผมก็เสียรายได้ ทางวัดที่พุทธบริษัทมาทำบุญวันนั้นก็ไม่ได้ ต่อไปวันที่
๒๕ พฤศจิกายนจะหนักกว่านั้นมาก ขบวนอาจจะใหญ่กว่าเดิมตั้งหลายเท่าอาจจะ
เกินสิบเท่า เพราะบรรดาลูกหลานของผมมาก ทุกคนก็อยากไปนมัสการหลวงพ่อบาน
ที่วัดบางนมโคเอง อยากจะเห็นวัด

ถ้าผมมีความเข้าใจว่า จดหมายฉบับนี้ท่านพระครูให้ใครเขียนด่ามา
ผมก็ไม่ไปแล้วประโยชน์จะเป็นยังไง วัดบางนมโคขาดรายได้ ผมก็ยังเพิ่มรายได้ตามปกติ
ของผมอยู่ ผมอยู่วัดนี้ญาติโยมมากก็ไม่เสียกำลังใจ

แต่ว่าเข้าใจว่า ผู้เขียนจดหมายนี้ไม่ได้มีเจตนาจะด่าผมตรง การด่าแบบ
นี้ท่านก็ไม่รู้จักผมซะด้วยซี ท่านบอกว่าผมบวชมาจากที่อื่น แต่ความจริงไม่รู้เรื่อง
ของผมเลย ผมบวชที่วัดบางนมโค ท่านยังไม่รู้เรื่อง แล้วเรื่องอื่นท่านจะรู้ได้อย่างไร

อีกเรื่องหนึ่งที่ท่านจะเข้าใจและรู้เรื่องดีกว่าคนอื่นคือ การมุดมุ้งเข้าไปหาลูก
สาวของคนที่มารักษาศั้วที่วัดบางนมโค อันนี้ท่านจะรู้ดีมาก จนกระทั่งหลวงพ่อบาน
สั่งให้สึกออกไป ให้เงิน ๘๐ บาท ให้ไปซื้อเครื่องสึกเสีย และให้สึกออกไปตามคำสั่ง

ถ้าว่ากันไปอีกที ฟังแล้วผมไม่โกรธเพราะอะไร เพราะว่าผมกำลังจะ
หาจดหมายด่าผม

เมื่อรับจดหมายด่าแล้วมีความรู้สึกเป็นยังไง ?

นี่ทุกองค์ต้องพยายามนะ อย่าลืมนะ ผมนะเขาใช้ขยายเสียงด่าต่อหน้า

ผมยังนั่งได้ แต่ว่าด่ามาก ๆ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะเป็นอย่างไร แต่ว่าจดหมายด่านี้ มันชินนี้คุณ ที่รับมาแล้วตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ เกินกว่า ๒๐๐ ฉบับ ด่าตรง ๆ แบบนี้ ผมอ่านที่ไรผมก็ยิ้มทุกที ได้เศษกระดาษไว้ใช้ กำลังใจของเราต้องวัด เขาด่ามาแล้วก็ต้องดูตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

“นัตถิ โลก อนินทิตโต” คนไม่ถูกนินทาเลยไม่มีในโลก

“นินทา ปัสสา” ขึ้นชื่อว่านินทา และสรรเสริญเป็นธรรมดาของชาวโลก”

เราจงอย่าโกรธคนนินทา และก้อย่าดีใจ ปลื้มใจเกินไปสำหรับคนสรรเสริญ ทั้งนินทาและสรรเสริญ ไม่ได้มีประโยชน์กับเราเลย

หมายความว่า เขานินทาเราว่าชั่ว แต่เราไม่ได้ชั่วตามเขา อย่างจดหมายฉบับนี้หนังสือที่คุณแอบด่าส่งมา ให้ชื่อว่าคุณแอบด่านะ ไม่ใช่ชื่อคน แอบ ๆ ด่าแล้วก็ส่งมา อย่างนี้อ่านแล้วก็หน้าหัวเราะมากกว่าน่าเสียใจ เริ่มต้นหับ ท่านบวชมาจากที่อื่นแล้ว มาอาศัยวัดบางนมโคอยู่ เท่านั้นพอใจแล้ว

ท่านด่ามาเราก็ดูว่า เราชั่วตามนั้นไหม ถ้าชั่วตามนั้น ปรับปรุงใจปรับปรุงกายเสียให้ดี อย่าให้ชั่วไปอีก ต้องชมคนด่าว่าเขาดีเรา เขาเตือนเราให้ตั้งอยู่ในความดี ให้ทรงความดีไว้ แต่ว่าถ้าบังเอิญเราดีเราไม่ชั่ว ก็จงอย่าโกรธผู้ด่า

ผู้ด่าเขาด่าว่าชั่ว ถ้าเราไม่ชั่วเราก็ไม่ได้เลยไปตามคำเขาพูด ถ้าเราเลวเขาชมเราว่าดี เราก็ไม่ได้ดีตามคำเขาพูด ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า “ความดีหรือความชั่วอยู่ที่การปฏิบัติ”

ฉะนั้นขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท พังข้าวเล็กน้อยนี้แล้วจงอย่าสะเทือนใจ

ความจริงคิดว่าท่านผู้นี้ คุณแอบด่านี้ คุณแอบด่า แกย่องด่าเจียบ ๆ เขาส่งผมโดยเฉพาะ เข้าใจว่าจะไม่พอใจวัดบางนมโค ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่าเป็นการตัดลาภรตรอนกันอย่างหนัก สำหรับผมถ้าถูกด่าผมยับยั้งผมได้สตางค์ ได้สตางค์ตอนไหน ผมไม่ไปผมไม่ต้องจ่าย ไ้เงินที่ไม่ต้องจ่ายนี้เป็นเงินได้ เดือนพฤศจิกายน น้อย ๆ จริงขบวนของเราทั้งหมดจริงจะต้องจ่ายเกินกว่าแสนบาท คนที่มีรถนำรถไปบ้าง คนที่ไม่มีรถเหมารถไปทั้งหมดคิดรวมแล้วต้องเกินกว่าแสนบาท เป็นค่าใช้จ่าย แต่ว่าถ้าไม่ไป เอาเงินเกินกว่าแสนบาทมารวมกันไว้ที่วัดท่าซุง ก็จะมีเงินมากขึ้น และนอกจากนั้นเงินที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมาทุกวันมาถวายเพื่อการก่อสร้าง เพื่อการถวายสังฆทานก็ดีทางวัดยังขาดไปอีกเยอะ ผมมั่นใจว่าวันนั้นทางวัด

ขาดเงินไปหลายหมื่นบาท

แต่ว่าผมก็คิดว่าขาดก็ไม่ใช่ไร ทั้งนี้เพราะว่า เป็นการสนองคุณความดีของครูบาอาจารย์ และก็เป็นการสนองความตั้งใจดีของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่ต้องการไปนมัสการหลวงพ่อบ้านถึงที่วัด ถึงแม้ว่าหลวงพ่อบ้านท่านจะไม่อยู่ในที่นั้น ก็เป็นสถานที่ที่ท่านสร้าง เป็นสถานที่ที่ท่านบวชอยู่เป็นสถานที่ที่ท่านมรณะ เป็นอนุสรณ์ของความดี

รวมความว่า จดหมายนี้เป็นจดหมายดี ขอขอบคุณ คุณแอบดำ ขอให้ชื่อว่า “คุณแอบดำ” นะ ไม่ใช่ดำต่อหน้า เลยเกรงใจว่า คุณแอบดำนี้แกจะได้รับผลน้อยไป ดำมาเจียบ ๆ ผมฉีกจดหมายก็เสียเปล่า ก็เลยเอาจดหมายมาอ่านให้ท่านฟัง ว่ากำลังใจของคนในโลกนี้เป็นอย่างไร ทุกคนจงคิดว่า ชื่นเชื่อว่าชาวโลกมีแต่ความทุกข์ มีแต่ความเดือดร้อน ถ้าเราไปหลงโลก คิดว่ามีความสุข เราก็จมปลั่ง “เรียกว่าจมไม่ลง” จงคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของธรรมดา

แล้วก็วัดกำลังใจว่าผมถูกดำ แล้วเอาคำดำมาอ่านให้พวกคุณฟัง คุณมีความรู้สึกอย่างไร ?

ถ้าคุณเป็นผม คุณจะมีความรู้สึกเป็นอย่างไร ?

คุณอาจจะคิดว่า ต้องแก้แค้น ถ้าแก้แค้นนะ มันเพิ่มอารมณ์เราร้อนนะ ถ้าอารมณ์เราคิดแค้นคนอื่นอยู่เพียงใด กำลังใจเราไม่มีความสุข การแก้แค้น ไม่ใช่แก้แค้นส่วนตัวบุคคลผู้ดำ ขอให้สัญญาว่า “คุณแอบดำ”

ถ้าคุณจะแก้แค้น คุณทราบไหมว่า คุณแอบดำอยู่ที่ไหน คุณแอบดำส่งหนังสือที่ไปรษณีย์สามเสน แล้วตัวจริง ๆ อยู่ที่ไหน “ตัวจริง ๆ เดิมทีเดียวอยู่บ้านหม้อ” บ้านหม้อสมัยนั้นไฟไหม้ไปหมดแล้ว อาจจะไปอยู่สามเสน หรือสี่พระยา สี่ก๊กพระยาอะไรก็ได้ทั้งนั้น ที่ไหนก็ได้ แต่คุณแอบดำจริง ๆ มีรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไร คุณก็ยังไม่รู้จัก เมื่อยังไม่รู้จักแม้แต่ตัวนะ ชื่อก็ยังไม่รู้จัก เราจะไปแก้แค้นเขาที่ไหน ถ้าคิดจะแก้แค้นมันก็จะเพิ่มความแค้น เป็นการรักษาความแค้น ผูกความแค้นให้มากขึ้น

“วิธีแก้ความแค้นนั้นคือทำลายต้นเหตุของความแค้น นั่นคือกิเลสได้แก่ โทสะ วิธีทำลายความแค้นให้ย่อยยับไปก็คือคิดว่า มันเป็นธรรมดาของชาวโลก”

เราต้องดูพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านั้นพระองค์ทรงเป็นอัจฉริยมุนษย์ เป็นพระพุทธเจ้าแท้ ๆ ยังถูกชาวบ้านเขาดำ คนที่อาศัยพระพุทธเจ้ากินดำพระ

พุทธเจ้า อย่าง สุปิยปริพาชก อาศัยพระพุทธรเจ้ากินแท้ ๆ พระพุทธรเจ้าไปไหนก็ติดตามไป พระบิณฑบาตก็เดินตามไป ชาวบ้านเขาก็ใส่บาตรด้วย แยกนั่งดำพระพุทธรเจ้าได้ตลอดคืน แล้วคนประเภทนี้จะถืออะไรเป็นสาระ พระพุทธรเจ้าฟังแล้วพระองค์ก็ไม่ทรงโกรธ พระสะเทือนใจ มากราบทูลพระพุทธรเจ้าให้ทรงทราบ พระพุทธรองค์จึงได้ทรงยับยั้งว่า

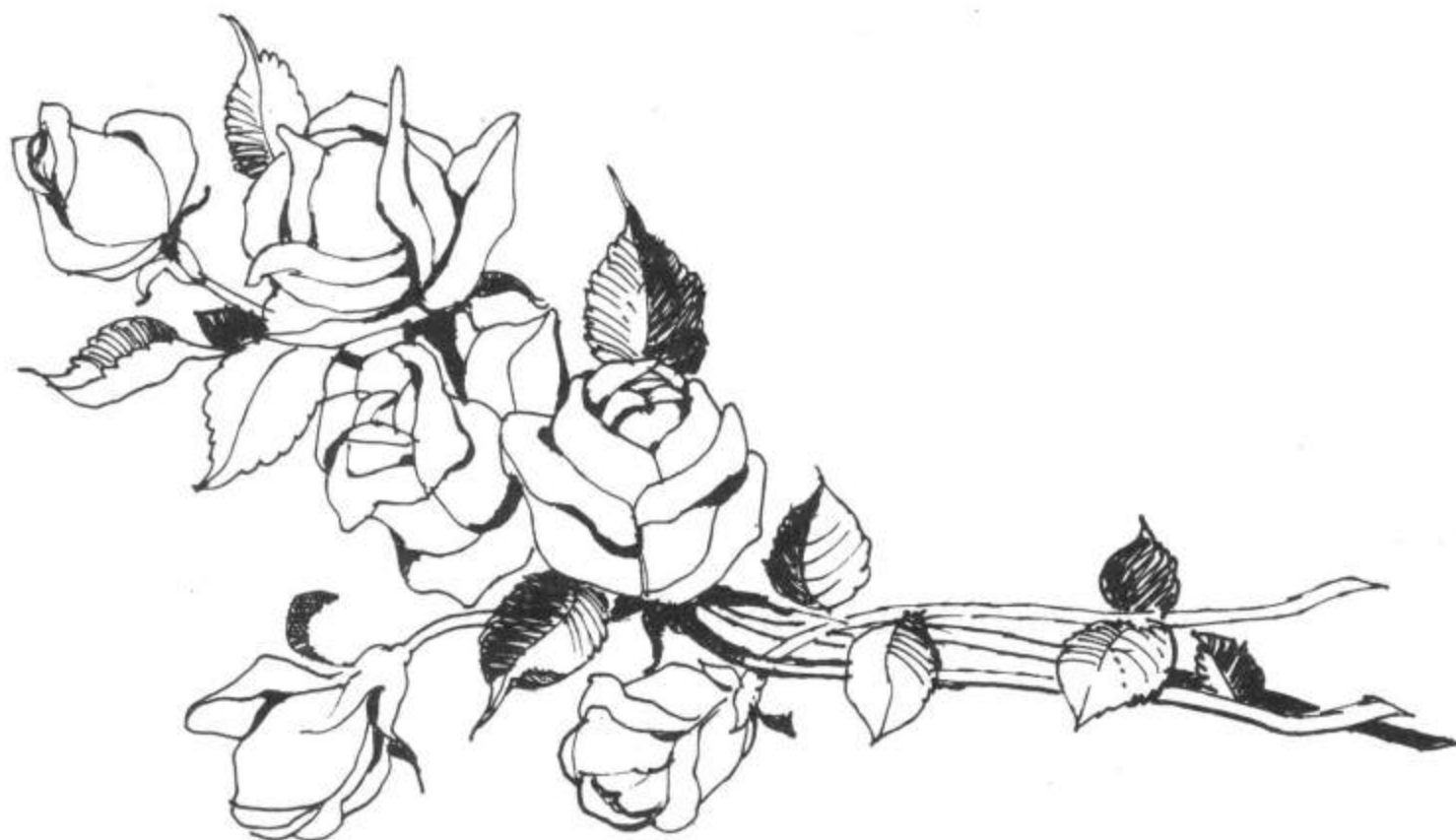
“อย่าสนใจคำนิทานและสรรเสริญ วางทิ้งไป พิจารณาดูตัวเราว่า คำดำของเขานั่นไหนบ้างที่ตรงตามความเป็นจริง”

อย่างที่คุณแอบดำมานี้ มองแล้วไม่เจอะความจริงสักอย่าง จะไปสะเทือนอะไร เรื่องผู้หญิงยิงเรื่อนี่ผมยกยอด แต่คนอาจจะเข้าใจว่าผมไปยุ่งกับผู้หญิงก็ได้ แต่ใครมาใครไปผมถือเป็นกันเองเสมอ ถือเป็นคนพวกเดียวกัน แต่กำลังใจผมนั้นใครจะทราบ ถ้าผมยุ่งจริง ๆ ผมรวยจริง ๆ ก็คงไม่ยากจนอย่างเวลานี้ ผมออกจากวัดไปไหนผมไม่เคยมีเงินติดตัวไปมาก อย่างเก่งจริง ๆ ตอนผมย้ายออกมาจากวัดบางนมโค มาป่วย ผมมีตั้งค์มา ๒๐ บาท ๒๐ บาท เท่านั้นเองเป็นเงินกันถุง

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัท รวมความว่า ทุกคนเลิก อย่าไปสนใจกับคำดำ พิจารณาความดีความชั่วของตัวเองดีกว่า เสียงผมก็แยะ จมูกก็คัด หัวดีก็หนัก ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้

ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่บรรดาพุทธศาสนิกชน และเพื่อนภิกษุสามเณร ผู้รับฟังทุกท่าน

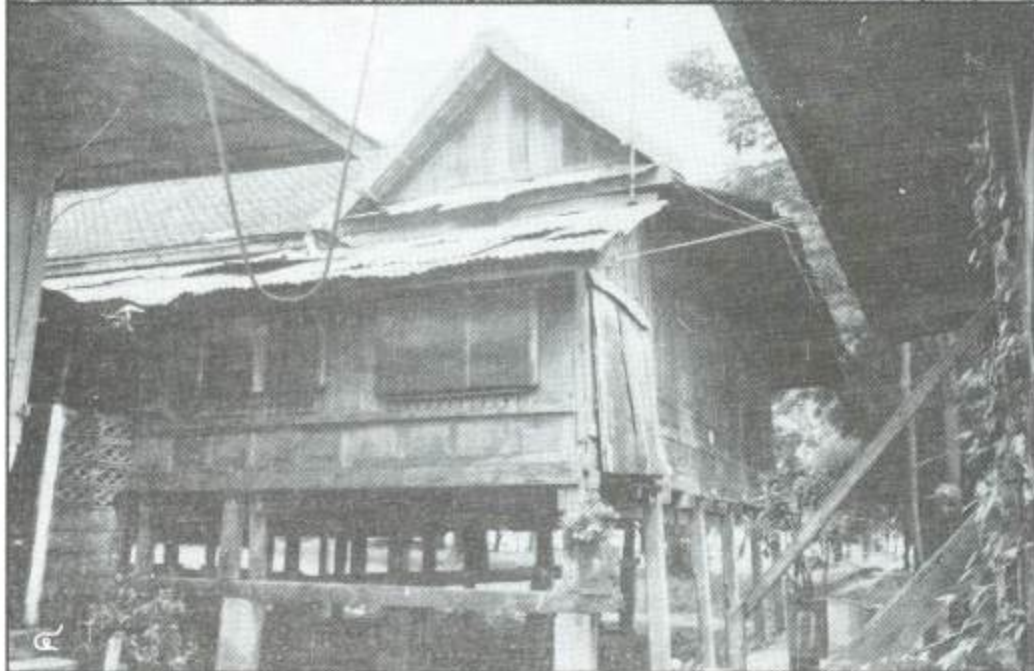
สวัสดิ์

วัดบางนมโค อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา
วัดที่หลวงปู่เคยบวชอยู่กับหลวงปู่ปาน

๑. ศาลาท่าน้ำ

๒. เชื้อนหน้าวัด
๓. ศาลาและกำแพงหน้าวัด
๔. กุฏิหลวงปู่ปาน (ยังคงสภาพอยู่)
๕, ๖. ภายในกุฏิหลวงปู่ปาน

การฝึกมโนมยิทธิเต็มกำลัง ปี ๒๕๒๘
ที่ศาลา ๒ ไร่

๑. หลวงพ่อประพรมน้ำมนต์ด้วยตนเอง
๒. หลวงพ่อนำฝึกนักเรียน ร.ร. พระสุธรรมฯ

๓. พระบัญชา ช่วยพรมน้ำมนต์
๔. พระอนันต์ใช้คธาตะหั่ว
๕. ภาวนา นะมะพะธะ แล้วมีอาการเต้น
๖. ต้องใช้ไฟฉายส่องช่วยให้ใจสว่างไปได้
ง่าย

การฝึกมโนมยิทธิ ที่ห้องกรรมฐาน วัดท่าซุง
ปี๒๕๒๖-๒๕๒๘

- ๑, ๒ ภายในห้องกรรมฐาน
๓. คุณภคินันท์ ประกอบกิจ ครูฝึก
๔. แม่ชีประเสริฐ สหนาวิน-ครูฝึก
๕. วัลลภา ศักดิ์เสวีชัยกุล ฝึกเด็ก
๖. วันเพ็ญ ฝึกนักเรียน
๗. มะลิ เพชรเย็น-ครูฝึก

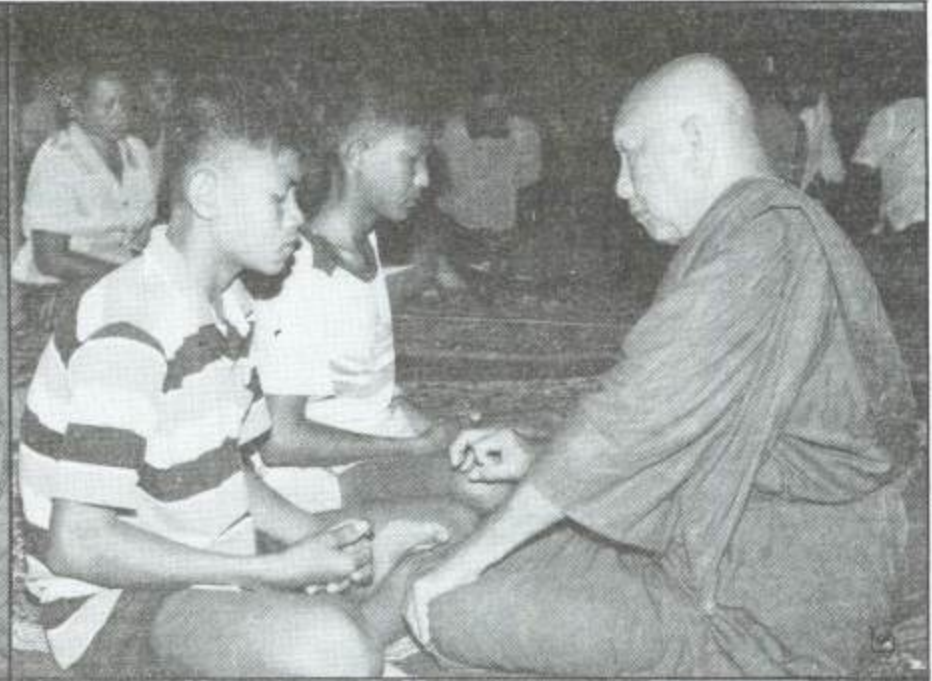
ฝึกมโนมยิทธิที่ห้องกรรมฐาน วัดท่าซุง
 ๑. พระอาจารย์ ฐมฺมจิตฺโต ฝึกท่องเที่ยว
 ๒. พระอนันต์ พุทฺธญาโณ ฝึกนักเรียน
 ๓. พระอาจารย์ ฝึกนายตำรวจ สภ.อ.อุทัยธานี
 ๔. พระมหาแสวง ฝึกพระ
 ๕. ฝึกนักเรียน ร.ร.พระสุธรรมยานุ
 ๖. พระอมร อมโร-ครูฝึก
 ๗. พระละออง ฐมฺมจาโร-ครูฝึก

- ฝึกมโนฯ ที่ห้องกรรมฐาน วัดท่าซุง**
๑. คุณอัญชัญ ฝึก อจ.รัชดา พงษ์ประดิษฐ์
  ๒. คุณน้อย (กานดา) ฝึกให้คุณละเมียด (ละไม)
  ๓. แม่ชีชูลี อาตมะมิตร-ครูฝึก
  ๔. หนูน้อยคอยฝึก
  ๕. แม่ชีมาลี เจริญพุ่ม-ครูฝึก
  ๖. คุณวิไลลักษณ์ ประกอบกิจ-ครูฝึก
  ๗. คุณสมพร บุญยเกียรติ ฝึกท่องเที่ยว
  ๘. คุณพรนุช คีนคงดี ฝึกญาณ ๘

ฝึกที่ห้องกรรมฐาน วัดท่าซุง ปี ๒๕๒๖
 พระครูฝึก ๑. พระวัชรชัย อินทวโร
 ๒. พระเกษม สญญโม
 ๓. พระสมาน สมานจิตโต
 ๔. พระสมพงษ์ สมจิตโต
 ๕. พระสมชาย สาทโร
 ๖. พระมีชัย ฐานสุนทรโร
 ๗. พระวัชรชัย กนตสีโล

การฝึกมโนมยิตติที่ชิคาโก สหรัฐอเมริกา
 ปี ๒๕๒๖ ที่บ้าน คุณสุภรณ์ แทนศิริ
 ๑, ๒ หลวงพ่อน้ำสมาทานพระกรรมฐาน
 ๓, ๔ รอกการฝึก
 ๕. คุณวันดี ฉันทวิกิจ-ครูฝึก
 ๖. ครูเปี้ยก ฝึกคุณแดง จากนิวยอร์ก
 ๗. ดีก, จี, คุณประทุม ช่วยกันฝึก

การฝึกมโนฯ บ้านคุณสุภรณ์ ปี ๒๕๒๖
๑, ๒ คุณพรนุช และคุณสมพร ฝึกท่องเทียว
และญาณ ๘
๓. บ้านแคบจึงต้องฝึกในห้องครัว
๔, ๕ ดร.ปริญญา นุคาลัย ฝึกเด็กไทยในชิคาโก
๖. ว่างจากการฝึกไปพักผ่อนที่สวนสวย
๗. คณะลูกหลานหลวงพ่อเนนครชิคาโก
(ถ่ายที่หน้าบ้านหมอสุภรณ์ พงศ์หล่อพิสิฐรัฐ)

ฝึกมโนยัตินที่นครลอสแอนเจลิส ปี ๒๕๒๗
ที่บ้านคุณแดง (สุชาดา ศรีประศาสตร์)

๑, ๒ หลวงพ่อแนะนำการฝึก

๓, ๔, ๕ ฝึกตามห้องในบ้าน

๖. ที่แคบจึงต้องแอบฝึก

๗. “ครูฝึกนะไม่ใช่หมวยปล้ำ”

ฝึกมโนฯ ที่บ้านคุณสุชาดา

๑. กลางวันว่างจากการฝึกไปเยี่ยมคนลาว
อพยพที่วัดพุทธโคดม
- ๒, ๓, ๔, ๕ กลับมาก็ฝึกต่อ
๖. ฝึกเสร็จแล้วก็สนทนาธรรม
๗. คณะลูกหลานจากเดนเวอร์และแอล.เอ.

๑

๒

๓

๔

๕

๖

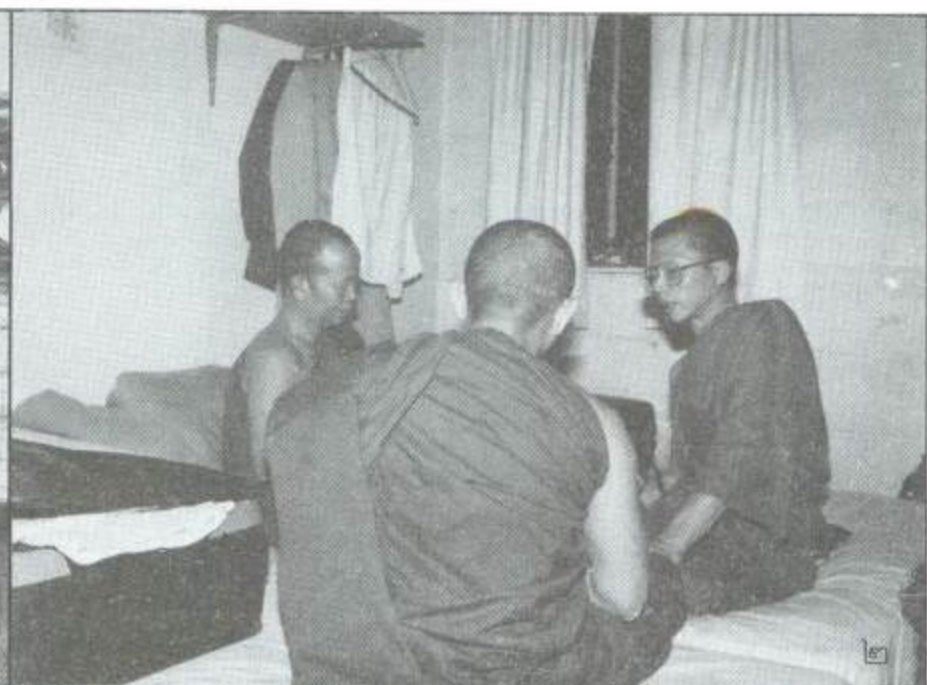
การฝึกมโนมยิทธิที่วัดพุทธวราราม นครเดนเวอร์

- ๑, ๒ หลวงพ่อแนะนำการฝึก
- ๓, ๔ ครูฝึก ช่วยกันฝึก
- ๕, ๖ ดร.ปริญญา ฝึกชาวต่างประเทศ
- ๗. คุณทิพย์สุนทร์ กิจเจริญ ครูฝึกหัดใหม่

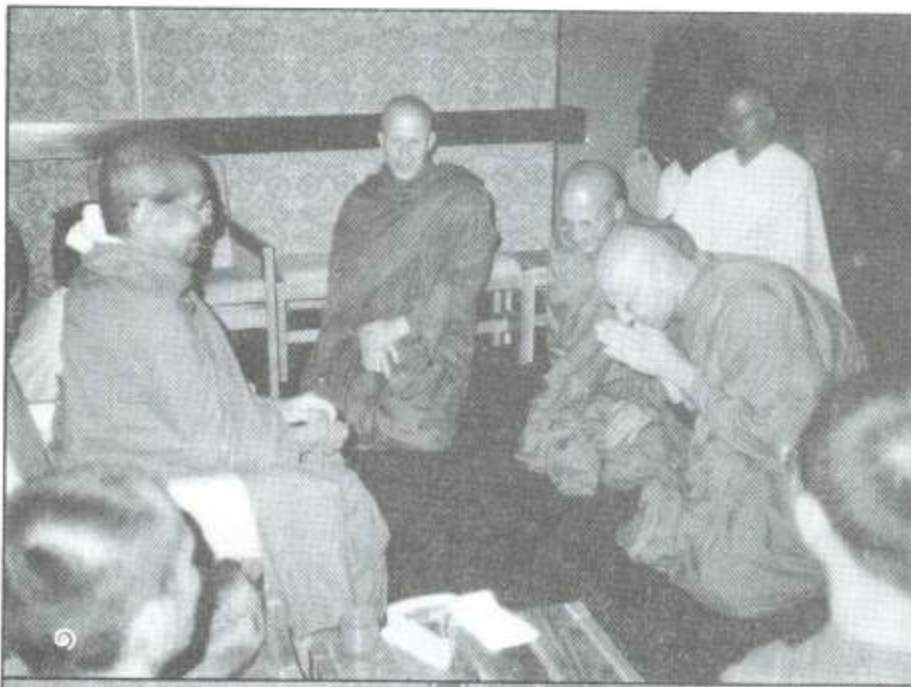
๗

การฝึกมโนฯ ที่วัดพุทธวราราม

๑. พระอาจินต์ ฝึกพระดร.วิเวก นันทะ
๒. พระวิรัช ฝึกพระครูบาและมหาประยงค์
๓. เด็กน้อย คอยครูฝึก
๔. ลุงปรุง รับอาสาฝึกเด็กให้
๕. คุณแม่บัว ฝึกให้คุณตุ้ม
๖. ฝรั่งฝึกได้ดีใจถวายของหลวงพ่
๗. คณะลูกหลานในนครเดนเวอร์

ฝึกมโนมยิทธีที่เมืองเวลลิงตัน

ประเทศนิวซีแลนด์ ปี ๒๕๒๘

๑. พระสงฆ์ชาวแคนาดามากราบหลวงพ่อ
๒. หลวงพ่อมอบพระแก้วให้คุณสมศรี ปาร์คเกอร์
๓. หลวงพ่อนำสมาทานพระกรรมฐาน
๔. พระวิรัช โอภาโส ฝึกพระและผ้าขาว
๕. ดร.ปริญญา ฝึกชาวลาวอพยพ
- ๖,๗. คุณพรนุชและคุณเปี้ยกฝึกคนไทยในสถานทูต

๑

ฝึกมโนมยิตธิที่เมืองโอ๊คแลนด์ ประเทศนิวซีแลนด์ ปี ๒๕๒๕

- ๑. หลวงพ่อนำสมาทานพระกรรมฐาน
- ๒. คุณเจริญทรัพย์, คุณเปรมจิต, คุณกาหลง, คุณสมศรี ฝึกกับคุณพรนุช
- ๓. พระอาจารย์ ฝึกคนไทยในโอ๊คแลนด์

๒

๓

ฝึกมโนมยิตธิที่เมืองไครสต์เชิร์ช ประเทศนิวซีแลนด์ ปี ๒๕๒๕

- ๔. คุณเปี้ยก ฝึกคนไทยในไครสต์เชิร์ช
- ๕. คุณพรนุชฝึกให้อัจฉราพร ณ ลำปาง (อ้วน)
- ๖. ดร. ปริญญา ฝึกให้พี่สาวคุณอ้วนและฝรั่ง

๔

๕

๖

การฝึกมโนมยิทธิที่บ้านสายลม (ปี ๒๕๓๕)

๑. บนห้องกรรมฐานคนฝึกเต็มทุกเดือน
๒. คุณทิวดา (ปุ๋)-ครูฝึก
๓. คุณอัจฉรา (เอ) เสาว์เฉลิม-ครูฝึก
๔. คุณประภา -ครูฝึก
๕. คุณป้อม-ครูฝึก
๖. คุณพรนุช ฝึกเด็กนักเรียน
๗. คุณสุธี สุวรรณทัต-ครูฝึก

ฝึกมโนมยิทธิที่บ้านสายลม (ปี ๒๕๓๕)
 ๑. พระครูสมุห์อาจินต์ ฐมฺมจิตฺโต ช่วยควบคุม
 การฝึกและครูฝึก
 ๒. คุณสุนณา ม่วงปฐม-ครูฝึก
 ๓. คุณปาน-ครูฝึก
 ๔. คุณนิตยศรี (เตี้ยม) ฝึกเด็ก
 ๕. คุณวันเพ็ญ สุขโอบล (แตง)-ครูฝึก
 ๖. คุณเปี้ยก ฝึกห้องเที่ยวและญาณ ๘
 ๗. คณะครูฝึก (บางส่วนเท่านั้น)

อนุสาวรีย์รัชกาลที่ ๑
พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช
ที่วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี